

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GIOVANNA FLETCHER

Rüyalar

GERÇEK
OLSA

Bro
Sis

*Kismetinizde olan
gün gelir sizi
mutlaka bulur.*

Büyüleyici, samimi ve sımsıcak.

Star

Sımsıcak ve romantik - bu roman
günüünüzü aydınlatacak.

Closer

Dokunaklı, eğlenceli ve
sevgi dolu. Mutlaka okunması
gerekkenler listesinde.

Heat

Bitirmek için
ertesi günü bekleyemediğim
romanlardan biri...

Wanda Carter

**GIOVANNA
FLETCHER**

**Hayata
uyanmak...**

*Peşinden gidecek cesaretimiz
varsa tüm hayallerimiz
gerçek olur.*

Walt Disney

Eksik Parça Yayınları

Rüyalar Gerçek Olsa
Giovanna Fletcher
Orijinal adı: Dream A Little Dream
Copyright © 2015 Giovanna Fletcher

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çevirmen: **Nilgün Koşak**
Editör: **Ayşın Akyor**
Redaktör: **Burcu Terzioğlu**

Kapak Tasarımı: **Gülşah Aksoy**
Sayfa Tasarımı: **Mineral Görsel İletişim**
www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 289 30 10 (pbx)

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No. 8/F Zeytinburnu / İstanbul
mymatbaa34@gmail.com | Tel: 0212 674 85 28

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 30173
MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Haziran 2017
ISBN – 978-605-9442-76-3

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Hardman and Swainson Agency'den alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55
www.ikiayayincilik.com.tr
www.facebook.com/eksikparcayayinlari
www.twitter.com/eksikparcayayin
www.eksikparca.com

GIOVANNA FLETCHER

Rüyalar

GERÇEK
OLSA

*Kısmetinizde olan
gün gelir sizi
mutlaka bulur.*

Çevirmen: Nilgün Koşak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1

Kanal'ın kıyısındayım. Acilen işe gitmem lazım, aslında geç bile kaldım. Patronum Jonathan'a saçını maviye boyamasına yardım etmek için erken geleceğime söz vermiştim. Oysa ben burada, Barge Kafe'de aylaklık ediyorum. Hertford Union Kanalı kıyısında, Victoria Parkı ile yan yana yer alan bu yüzen kafenin içinde (Sanırım artık yer de değiştirmez çünkü benim burada olduğum sekiz yıl boyunca hep aynı yerdeydi) müşterilerin oturması için konulmuş piknik masaları bulunuyor. Masaların etrafı, üzerine kırmızı ve yeşil branda gerilmiş beyaz çitle çevrili.

Yüzen kafenin bu çekici ortamının büyüüne kapılmamışsanız, girişte yer alan ve üzerinde günün özel menüsü yazılı kara tahtayı incelemek için içeri doğru bir adım attığınız anda zaten kendinizi içeride buluveriyorsunuz. Kaçış yok!

Kafenin boyutları ideal, ne küçük ne de çok büyük. Tam kafenin genişliği kadar bir tezgâh üzerinde kekler, pastalar ve diğer atıştırmalıklar yer alıyor. Sekiz tahta masa ve yanlarında, üzerinde masa örtüleriyle uyumlu, kırmızı pamuklu kumaştan minderleri olan krem rengi ikişer adet sandalye bulunuyor. Burada yüzen evlerle ilgili bilgi vermek isterdim ama gerçekten bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Açıkçası pek de ilgimi çekmiyor. Kahvesi var ya yeter bana. Bayılırım kahveye. Burayı da bu yüzden seviyorum.

Kanal boyunca telaşla yürürken rüzgârda çarpan brandaya gözüüm takılınca, beynimin içinde bir ses, “Kafein ver bana, kafein istiyorum,” diye çınlamaya başlıyor. Böyle basit bir ricayı kırmak olur mu hiç? Yanına bir dilim turta da istesem mi diye düşünerek biraz fazla zaman harcıyorum tezgâhın önünde. Sonunda turta fikrinden vazgeçip tezgâhın arkasında iş kıyafetlerinin içinde ter dökmekte olan Dermot O’Leary’den kremasız bir latte istiyorum. Hazırladığı kahveyi alıp çıkışa doğru yöneliyorum.

Kafeden çıkarken yan tarafımdan anlık bir görüntü gelip geçiyor. Kim olduğunu ayağım karaya değene kadar anlayamıyorum.

Brett Last.

Özel biri değil, üniversitenin ilk yıllarında ev partileri yaptığımız yıllardan ara sıra takıldığım bir arkadaşımın arkadaşı. Yüzü ve ismi dışında hiçbir şey hatırlamıyorum, üzerinden on yıldan fazla geçmiş ve hepsi silinmiş hafızamdan. Onu orada küçük parmağı havada, dudaklarını büzerek espresso yudumlarken görmek tuhafıma gitti doğrusu.

Geri dönebilirim.

Selam verebilirim.

Ama yapmıyorum.

Hatırlamaz bile beni.

Çok tuhaf olur.

Abes olur.

Gidip Jonathan’a yardım etme zamanı. Metroya doğru kararlı adımlarla ilerliyorum.

Telefonumda çalan The Killers’ın *Mr. Brightside*’i ile uyanıyorum, kalkıp işe gitme vakti. Daha neşeli bir şey bulabilir ya da telefondaki zil seslerinden birini seçebilirdim. Ama işin doğrusu, pasif agresif bir zil sesiyle uyanmak bende mucize-

ler yaratıyor. Moleküllerime kadar alevleniyorum adeta, uyuyan ruhum uyanıyor ve zıpkın gibi oluyorum.

İşe yetişmek için deli gibi fırlayıp kalkmıyorum yataktan. Biraz keyif yapmak istiyor canım. Perdeler, güneş ışığının içeri sızmasına engel olamıyor. Gerçi benim için fark etmiyor. Her yerde uyuyabilirim. Kapkaranlık veya sessiz bir ortam aramam. Bir keresinde kalabalık bir barda uyuyakalmıştım, üstelik sarhoş falan da değildim. Ayrıca yeni bir güne başlamak üzereyken güneş tarafından karşılanmak da hoşuma gidiyor. Dışarıda kasvetli bir hava varsa kalkmak daha zor geliyor bana. Öyle zamanlarda yorgana sarılıp günü uyuyarak geçirmeyi tercih ederim. Evet, hava ruh hâlîmi çok etkiliyor. Güne iyi başlamak için biraz güneş ışığı lazım bana.

Bacaklarımı uzatıp geriniyorum yatakta. Bedenim dokuz saattir kıvrılıp yattığı sıcacık yataktan kalkıp kalkmamaya karar veremiyor bir türlü. O, çarşamba sabahını idrak etmeye çalışırken, ben parmaklarımı koyu kahverengi saçlarımdan geçiriyorum ki o da ne! Saçım düğüm düğüm olmuş! Oysa dün gece yattığımda buklelerim yerli yerinde duruyordu. Artık gece nasıl uyuduysam korkunç bir hâle gelmiş bütün saç! Hani neredeyse kuşlar yuva yapacaklar ve cik cik ötene kadar da farkına varmayacağım. Sonra da onları kafamdan çıkarmak için panik içinde saçlarımı silkeleyip duracağım!

Saçımı boşverip ağzımı kocaman açarak esnerken elimi solgun, uykulu yüzüme doğru götürüyorum, parmaklarımla uyu-maktan şişmiş yüzümü yoklarken uyurken çenemde oluşan lekeyi fark ediyorum. Dün gece sırf tembelliğimden iki dakika ayırıp makyajımı temizlemeden yattığım için kullandığım pek de kaliteli olmayan rimel, koyu kahverengi gözlerimden yüzüme doğru akmış hâliyle. Çok kötü görünüyor. Hoş bir genç adamın yanın-

da bu hâlde uyanmak pek fena olurdu doğrusu. Her şeyde bir hayır var.

Yatağında gerinirken Brett Last'ı düşünüyorum. Çift kişilik yatağa yayılmış bir yıldızla benziyorum bu hâlimle. Kısa süreli de olsa rüyama girmesi ne kadar tuhaf! Dokuz, on yıldır gördüğüm yok kendisini. O zamanlarda bile çoğunlukla sarhoştum zaten. Hepimiz öyle değil miydik? Brett'in o yakışıklı yüzünün tüm detaylarını muhafaza eden beyin hücrelerimin tamamının ölmemiş olmasına şaşıyorum. Ayıkken bile tam olarak tanıyamam onu. Ne tuhaf!

*X-Factor*¹ bağımlısı olan benim gibi birisi için dün gece Dermot'nun çıktığı geçen haftaki bölümü seyredip geç yatmak olağan bir durumdu. Canlı yayımlandığı akşam annemlerde kalıyordum. Onlar bu tür programların insanları aptal yerine koyduğunu düşünüp nefret edenlerden. Ben ise bu aptal kitlenin bir parçası olduğum için mutluyum doğrusu. Allah Simon Cowell'i başımızdan eksik etmesin!

Bir de şu Jonathan'ın mavi saç meselesi var. O kuralcı, üzgün suratlı patronum için böyle bir şey yapma fikri beni güldürüyor, sonunda kendimi yataktan kazıyıp banyoya giriyorum. Artık yeni güne hazırlanmaya başlayabilirim. Yüzümdeki makyaj kalıntılarını temizlerken bir yandan da o can sıkıcı lekeyi inceliyorum.

Evden Bethnal metro istasyonuna gitmek için iki yol var: Ya kanal boyunca yürüyebilirim ya da parktan geçebilirim. Her iki yol da gayet güzel, özellikle de aklım işteyken veya bir konuya takılmışken seyretmesi güzel bir manzara var. Parkın için-

¹ Simon Cowell tarafından ilk defa 4 Eylül 2004'te, Birleşik Krallık'ta yayımlanan şarkı yarışmasıdır. (Ç.N.)

den karşıya geçince ortaokul öğrencileriyle karşılaşma olasılığı yüksek. Çocuklarla aram iyidir aslında, severim onları. Öğrencilik yıllarımda aptalın tekiydim, erkekler beni beğensin, kızlar sevsin diye uğraşırdım hep. Sınıftaki pek havalı olmayan tiplerle takılırdım. Artık büyüdüm, olgunlaştım ve hayatta Richard Tayler'ın o içimi kıpırdatan gülüşünden, Michelle Lewin'in saçımı beğenmesinden çok daha önemli şeyler olduğunun farkındayım. Ama nedense o yaştaki gençlerde bana kendimi kırılgan hissettiren bir şey var hâlâ. Sanki tekrar on dört yaşıma dönüyorum ve onların bakışları gerilmeme neden oluyor. Dönüp şöyle haykırıyorum: "Ben üniversitede okudum ve sevilen biriyim! Arkadaşlarım var! Üstelik beni beğenen bir sürü erkek var!" Abartıyorum elbette, çocukların da yabancı birinin bu sözleriyle ilgileneceği falan yok. Neyse, yine de ergenlikten gelen bu öfkem biraz daha uzun olan yolu seçmeme neden oluyor. Üstelik dün gece rüyamda Barge Kafe'yi görmüşken bir kahveyle kendimi şımartmamak olmaz. Birkaç dakika geç kalacak olsam da önemli değil. Metro istasyonuna ulaşıyor, yedi durak sonra Soho'daki ofise on dakika geç olarak ulaşıyorum. Elimde ılınmış kahvem ve Bakewell turtam (Rüyamda daha iradeli olduğum kesin) ile masama doğru giderken geç gelişime kimsenin aldırmadığını görüyorum.

Patronum Jonathan bile umursamıyor.

Bakıyorum, cam bölmenin ardında kayısıli kekini yemekle meşgul, karısı Dianne bunu görse çok kızar. Kendisine şeker teşhisi konuldu. O yüzden kan şekeri seviyesine dikkat etmesi gerekiyor. Ama çekmecesine doldurduğu yiyecekler ve hızla büyüyen göbeği bu konuda hiçbir şey yapmadığını gösteriyor.

Şu anda benim yardımına ihtiyacı yok belli ki (Tatlı başka bir şeyler isterse belki) ben de siyah mantomu, renkli şalımlı,

zümürüt yeşili yün kazağımyı çıkarıyorum. Dışarıda hava buz gibi, o yüzden kat kat, lahana gibi giyinmekten başka çarem yoktu ama iş yerine girer gizmez sıcaktan bunalıp strip poker (para-nın dönmediğı, amacın rakibin üstündekileri çıkarttırmak oldu-ğu poker oyunu) oyunundaymışım gibi giysileri tek tek çıkarma-ya başlıyorum. Bir kartlar, bir de işin eğlenceli kısmı eksik.

Sonunda masama, insanı delirtecek kadar yavaş çalışan bilgisayarın başına oturunca, hemen Facebook'a giriyorum, bir yandan da Twitter ve Mail Online'a girmeye çalışıyorum. Masandan uzak olduğun sürede neler olup bittiğini öğrenmeden güne tam olarak başlayamazsın. Gerçi evdeyken de bunu yapabiliirdim aslında ama o zaman işe daha da geç gelirdim. Her ne kadar şu an eski sınıf arkadaşım Claire Snow'un kocasının bacaklarında yeni doğan bebeğinin kakası olan fotoğrafını neden paylaşma ihtiyacı duyduğuyla, pop yıldızının birinin neden çalıştığı plak şirketiyle ilgili vaveyla kopardığıyla ya da genç kızların yüreğini hoplatan aktör Billy Buskin'in Kent'teki gözlerden uzak bir kasabada vaktini kek pişirerek geçirdikten sonra neden tekrar Los Angeles'ta görüldüğüyle meşgul olsam da, en azından bedenlen buradayım. Patronum Jonathan'a (Yurt dışına yerleşen insanlarla ilgili televizyon programları yapan Red Brick Yapım Şirketi'nin beyni olur kendisi) ait olan o sıkıcı ajandaya göz atmadan önce beynimin bunları öğrenmeye ihtiyacı var.

İnsanlara burada çalıştığımı söyleyince çok eğlenceli yerlerde gezdiğimi falan sanıyorlar hemencecik. Hiç de öyle değil işte. Tek bir geziye bile gitmedim. Jonathan düzenli olarak sıcak yerlerde kamplara gider, atış gezilerine katılır, ofistekilerin çoğu da (Pek büyük bir şirket değil zaten) öyle yapıyor ama ben değil. Bu masadaki görevim beni buraya bağlayan zincirleri kırma-ya izin vermeyecek kadar önemli. Birkaç ay önce Yunanistan'a

giden ekibe katılmaktan mutlu olacağımı söylediğimde, Jonathan ağzında buna benzer bir şeyler geveledi. Sandviçini mideye indirmekle meşguldü ve ağzından yemek parçaları saçarak konuştuğu için tam olarak ne söylediğini anlamak zordu ama şunu kesin söyledi: “Sen kaleyi bekle, bırak şimdi tatili falan.” Sonra da beni kahve yapmaya gönderdi.

Kim bilir, belki de bir gün katılırim Araştırma Ekibi'ne. Farklı yerlerde, güzel vakit geçiriyorlar. Ya da belki Ürün Geliştirme bölümüne geçer, toplantı masasında fikir üretenlere katılırim. Yanlarından geçerken Kardashianlar'dan, Miley Cyrus'tan veya hafta sonu planlarından bahsederek ne kadar çok çalıştıklarını görebiliyorum. Elbette bütün günümü onun bunun konuşmasını dinleyerek geçirmiyorum.

İşe biraz ara verince Brett Last'ı bulabilir miyim diye Facebook'u açıyorum (Ana sayfaya pek bakmam, insanların profil sayfalarına bakmak daha eğlenceli) ve bildirimlerde bir etkinlik çıkıyor önüme.

Dan Tipper'dan gelmiş.

Eski sevgilim.

Kız arkadaşıyla bu hafta sonu birlikte yapacakları yeni ev partisi daveti.

Başımı ellerimin arasına alıp yüksek sesle inlemeye başlıyorum.

“İyi misin Sarah?” diye soruyor Julie, Jonathan'ın iş ortağı Derek'in asistanı olur kendisi. Masalarımız, patronların ofislerinin dışına, birbirine paralel yerleştirilmiş.

Kırkı yaşlarının sonunda, en küçük bir derdi olana yardımcı hazır, anaç bir tiptir Julie. Bu özelliğini seviyorum. Endişe dolu kahverengi gözleriyle bakıyor bana, elini de Rahibe Teresa gibi göğsüne koymuş. Kendisi de onun gibi ufak tefek bir şey

zaten. Gerçi pek azize sayılmaz. Bacardi'ye kola karıştırıp içtiğinde görmelisiniz Julie'yi. Üff be! Birden o utangaç anne gider yerini zapt edilmez bir manyak alır, "Tekila şot yapalım," diye milleti etrafına toplamaya başlar.

Ama şu anda kısa kesilmiş kahverengi saçları ve pastel renklerdeki kıyafetiyle hakiki bir anne modunda.

"İyiym," diyorum gülümsemeye çalışarak.

"Emin misin?" diyor dudaklarını bükerek, çenesini eğmiş, başını sağa sola sallayıp, haydi çıkar ağzındaki baklayı demeye çalışan bir anne gibi bakıyor bana, bu öyle bir bakış ki insana eteğindeki bütün taşları döktürür.

"Evet," diye mırıldanıyorum, o bakışın tuzağına düşmemeye çalışarak.

"Pekâlâ, iyi hissettiğinde haber ver ama söz mü?"

"Söz," diyorum, dudaklarımı ısırarak bilgisayar ekranına dönüyorum, gözlerinin hâlâ üstümde olduğunun farkındayım, patlamamı bekliyor.

Neyse ki Derek geliyor da kurtuluyorum. Önce bana dönüp başıyla selam veriyor, sonra da Julie'ye dönüyor.

"Affedersin, gelecek haftaki uçuşu bir gün sonraya alabilir misin?" diyor yüzünde özür diler gibi bir gülümsemeyle.

Ellili yaşlarının sonunda, uzun boylu ve atletik yapılı bir adam olan Derek'i, Jonathan'dan çok daha kendime yakın hissetmişimdir hep. Kahverengi gözleri daha ilgili bakar, sesi de hırlar gibi konuşan patronumun sesinden daha hoştur. Pısrık biri de değildir. Liderlik özelliği vardır, güçlüdür ve bir iş adamında olması gereken tüm özelliklere sahiptir. Buna rağmen sahibi bir yanı vardır. Kendini kral, bizleri de onun hizmetkârları sanan Jonathan'ın aksine, hiçbir zaman çalışanların kendisinden aşağıda gördüğünü sanmıyorum. Keşke ben iş başvurusu yaptı-

ğımda asistan arayan Derek olsaydı.

“Elbette,” diye cevap veriyor Julie, oturduğu yerde doğrulup not defterini alarak.

“O gün aile yemeğimiz var, kaçırıp da karımın gazabına uğramak istemiyorum doğrusu.”

“Ben de istemezdim,” diyor kıkırdayarak arkasından bakarken ve telefonu eline alıp seyahat acentesini arıyor.

Julie’nin aklı başka bir yerdeyken önümdekine kafa yorabilirim artık.

Birçok insan için eski sevgiliden gelen böyle bir davet, beklenmedik, anlamsız ve hatta kaba gelebilir, özellikle de eski sevgiliniz başka birisi için sizi terk etmişse ama bizler için sıradan, alışılmış bir davranış bu. Hüzün verici ve rahatsız edici olsa da.

Benim için.

Onun için değil.

Dan ile Leicester’da üniversitedeyken tanışmıştım. Aynı yurtta kalıyorduk, aynı bölümde okuyorduk (Medya ve İletişim) ve arkadaş grubumuz da aynıydı (Natalia, Carly, Alastair ve Josh). İlk görüşte aşk değildi bizimkisi ama ilk iki yıl boyunca sık sık kendimizi birbirimizin yatağında bulduk ve bekleneceği üzere, birbirimize karşı içimizde birtakım duygular yeşerdi. Üniversite bittiğinde Londra’ya taşındık. Aldığımız mezuniyet derecesiyle televizyon dünyasını ele geçireceğimizi düşünürken ben kendimi şişko Jonathan’ın yanında buldum (Burası televizyon yapım şirketi olabilir ama ben bu adamın hizmetçisi sayılırım). Dan ise serbest çalışmaya başladı. Şansı yaver gitti ve sonunda iyi bir halkla ilişkiler şirketinde Dijital Medya Yöneticisi oldu. İş ile ilgili detaylı bilgim yok ama iyi bir iş olduğu kesindi. Daha işteki ilk gününde Mükemmel Lexie ile tanıştı (Ben ona öyle diyorum, diğerleri için sadece Lexie o) ve o gün, ona karşı bana hiç-

bir zaman hissetmediklerini hissettiğine karar verdi. Her şey bu kadar çabuk oldu. Bu kadar acımasız. Bu kadar duygusuz.

En kötüsü de bunun hakkında konuştuk.

Hem de derin derin konuştuk.

Daha o akşam.

“İlk günün güzel geçti değil mi?” diye sordum saf saf. Saatlerce uğraşıp içine hindi eti ve pırasa koyarak hazırladığım böreğimizi yiyorduk masada. Seviyordu bu yemeği, yeni işini kutlamak gerektiğini düşündüğüm için öğleden sonra işten izin alıp onu biraz şımartayım demiştim.

“Evet...” diye omuz silkti umursamaz bir tavırla.

“Emin misin?” diye üsteledim. Bu kadar önemli bir göreve gelip ilk günüyle ilgili detay vermemesi tuhafıma gitmişti. Sevmediğini düşünüp kaygılandım. “Beklediğin gibi değil mi yoksa? Yeni bir yerde herkes biraz garip hisseder, zamanla alışırın.”

“Yok, iş iyi...”

“İnsanlar mı yoksa? Burnu havada tipler mi? Merak etme çok yakında onları etkilemeyi başarırın sen. Kim seninle dostluk kurmak istemez ki?” dedim gülümseyerek bir yandan da ağzımdaki brokoliyi çiğniyordum yavaşça.

Dan bana bakarak derin bir nefes aldı ve elindeki bıçağı ve çatalı tabağına koydu. Masanın öbür ucundan uzanıp şefkatle elimi tuttu, başparmağı ile elimi minik minik okşamaya başladı.

Bir an evlenme teklif edecek sandım. Aklımdan geçen ilk şey sol elimde duran bıçak oldu (Tam yiyeceği kesmek üzereydim), muhtemelen dişlerimin arasında da brokoli parçaları vardı. Hızlıca bıçağı sağ elime alıp dilimle dişlerimi temizlemeye çalıştım, sonra yüzümde şapşal bir gülümsemeyle Dan’e baktım.

Tuhaf ama çok mahcup ve çekingen bir hâlim vardı.

Ne yazık ki Dan benim ona gülümsediğim gibi gülümsemi-

yordu bana.

Gülümsüyordu ama gülüşünde koşulsuz sevgiden eser yoktu. Daha çok “üzgünüm” diyordu gülümsemesi. O bakışı hatırlayınca hâlâ çok kötü olurum ve utançla içim ürperir, özellikle de içimdeki umudu korumaya çalışarak o sevgi dolu gülüşümün nasıl yavaş yavaş yüzümden kaybolduğunu hatırlayınca.

Sonsuza kadar bağlılık yemini etme düşüncesi o anda son nefesini verdi ve sessizce ölüp gitti. Dan bana kalple ilgili bilinmeyenleri açıkladı. Kendi kalbiyle ilgili.

“Mesele şu,” diye başlayarak son birkaç aydır aklını kurcalayan her şeyi anlattı. Beni birlikte yaşlanacak biri gibi değil, sadece arkadaşı olarak görmeye başladığını söyledi. Görünen o ki bir süredir zaten böyle hissediyormuş ve Mükemmel Lexie ile tanışması (Ve onunla seksi düşünmesi) düşüncelerini doğrulamış. Karşınızdaki bu kadar dürüst olunca size söyleyecek fazla bir şey kalmıyor. Başka ne seçeneğim vardı ki? Ona bağırıp çağırmak fikrini değiştirmeyecekti. Ben de o yüreğimi paramparça eden konuşmasını dinleyip başımı sallamakla, tabağımdaki yanık hamur parçalarıyla oynamayı tercih ettim, bir yandan da ağlamamak için alt dudağımı ısırıp duruyordum.

Ağlamak istemiyordum ve ağlamadım.

En azından onun karşısında tuttum kendimi.

Sonraki günler ve haftalar boyunca çok ağladım (Sonra aylar ve neredeyse iki yıldır ağlıyorum) ama o anda, o küçük yemek masasında gözyaşlarımı tutmayı başardım.

Dan benim bu vakur ve olgun tavrıma tanık oldu.

Böylece en azından onurumu korumuş oldum.

Hikâyemiz orada bitmeliydi aslında. Mükemmel Lexie ile birlikte çıkıp gün batımında kaybolmalı ve beni orada huzurla

tavuklu böreğimi yerken bırakmalıydı. Bu seçenek hiçbir zaman gerçekleşmedi. Ne kadar istesem de (Ki çok istedim) onu hayatımdan tamamen çıkartamadım çünkü üniversitede en güzel günlerimizi birlikte geçirdiğimiz ortak dostlarımız vardı.

Benim dostlarım onun da dostlarıydı.

Benim onlarla güzel anılarım, onun da anılarıydı.

İşte bu çok kötüydü.

Dostlarım -dostlarımız- bana destek olmak için seferber oldular. Yanımda olup ıslanan mendillerimi attılar, üzüntümden kurtulayım diye bana içkiler içirdiler ve Sambuca² içimdeki duygusal enkazı ortaya çıkardığında beni evime kadar götürdüler. Ancak durum onlar için de sıkıntılı hale gelmeden yanımdan ayrılmaları gerekiyordu. Akmış rimelimle, ağlamaktan şişmiş, çirkinleşmiş dudaklarımla beni görmelerini ve Dan ile geçirecekleri keyifli saatleri iple çekmelerini istemiyordum. Çünkü kesin olan, benimle aynı durumda olmadığıydı. Benden ayrıldıktan sonraki hafta Mükemmel Lexie ile çıkmaya başlamıştı bile. Oturduğumuz daireden taşınmıştı hemen ama bu neler yaptığını bilmeme engel değildi. E-mailine ve tüm sosyal medya hesaplarına girebiliyordum. Evet, evet biliyorum bu çok ayıp ama dijital uzmanı olduğuna göre ilk önce şifrelerini değiştirmesi gerekmiyor muydu?

Dan, Mükemmel Lexie'nin kollarında uçup gitmiş olabilir-di ama dostlarımı dertlerimle boğup onları da kaybetmek istemiyordum. Dan ile eğlenmeyi tercih edebilirlerdi. Ben de çaresiz ben ve mutlu Dan arasında kalsam aynı şeyi yapardım!

Ayrıca ne zaman Dan'ın bahsi geçse -ki bu sık sık oluyordu- bana acıyarak kıvırmaya çalışmalarına sinir oluyordum. Hayat-

2 Anasonlu bir İtalyan içkisi. (Ç.N.)

larımız o kadar iç içe geçmişti ki ayırmaya nereden başlayacağını bilmek imkânsızdı. Ortak arkadaş grubumuzdan dolayı bu durum daha da karmaşık hâle gelmişti.

Sonuç olarak savaşmanın tek yolunun gerçek duygularımı gizleyip çok iyiymişim gibi davranmak olduğuna karar verdim. Çok iyiyim, iyiyim, süperim, harikayım. *Birlikte geçen yedi yıldan sonra erkek arkadaşım beni terk edip kalbimi paramparça etmiş olabilir ama bak hayattayız işte ve hayat çok güzel, haydi ellerimizi birleştirip kamp ateşinin etrafında Kumbaya My Lord³ şarkısını söyleyelim, hayat bu ne yapalım.*

Hatta onlar iki hafta sonra resmen çıkmaya başladıklarında, Mükemmel Lexie'yi çarşamba akşamları barda yaptığımız eğlenceli bilgi yarışmamıza çağırmayı öneren de ben oldum. Niye kendime bu işkenceyi çektirdiğimi Tanrı bilir ama sonra bütün geceyi yatağında ağlayarak geçirsem de durumu biraz kontrol altına almanın tek yolu buymuş gibi geldi.

Gerçekten de ufak güzel yüzü, çekici dudakları, iri yeşil gözleri, ipek gibi sarı saçları ve iri göğüsleriyle sinir bozucu derecede güzeldi. Öyle espriler patlatıyordu ki bütün arkadaşlar gece boyunca sık sık kahkahalara boğuldular. Başlangıçta gergindiler gülerken, bana yan gözle bakıp ihanetlerini hoş karşılıyor muyum diye kontrol etmeyi ihmal etmediler ama benim şapşal şapşal gülümsediğimi görmek rahatlatmış onları. Ne kadar şapşal gülersem o kadar iyi rol yaptığımı fark ettim.

Tanrım, çok zor bir geceydi.

Acımı biraz olsun hafifleten şey, Mükemmel Lexie'nin duyduğum en iğrenç kahkahaya sahip olmasıydı. Kusur bulmak iyi gelmişti bana, gerçi ağzından çıkan bu eşek anırması gibi sesi her

3 Joan Baez'in de albümüne aldığı Amerikan izci şarkısı. Kumbaya My Lord, "Yanıma gel Tanrım" anlamında. (Ç.N.)

duyduğumda kulaklarımı parçalayışım geldi ama olsun.

Bu anılardan kurtulmak ister gibi başımı iki yana sallıyor ve önümdeki Facebook davetine bakıyorum. Birlikte yedi yıl geçirmiş, küçük bir köpek almayı planlamış (Dişi olacaktı ve adını Monroe, kısaca Monnie koyacaktık) ve uzun uzun geleceğimizi konuşmuş olabiliriz, yine de bu davet Dan'ın benim duygularımı hiçe saydığı anlamına gelmez.. Kesinlikle öyle değildir. Sadece bazen arkadaş grubumuz dışında özel bir geçmişimiz olduğunu unutuyor olmalı. Özellikle de elini Mükemmel Lexie'nin sırtında gezdirirken ve kimse bakmıyor sanıp onun poposunu sıkarken. Ama ben bakıyorum tabii ve bunu görünce kusasım geliyor. Beni onun muhteşem poposu için terk edip gidişinden bu yana neredeyse iki yıl geçmiş olsa da (Tam olarak yirmi bir ay, yirmi beş gün ama kim sayıyor ki canım?) durum değişmiyor.

Titreşen telefonumun sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. Derin bir iç çekip içimdeki kaygıyı atmaya çalışarak telefona bakıyorum, arayan arkadaşım (Arkadaşımız) Natalia.

Her şey çok güzel, iyiyim, iyiyim, süperim, harikayım.

"Selam canikom," diyor yüksek sesle ben açar açmaz, rüzgârın uğultusu ve etraftaki insanların konuşma sesleri geldiğine göre bir yerde yürüyor olmalı.

"Naber?" diyorum karşılık olarak. "Neredesin?"

"Harrods'a doğru gidiyorum bir müşterinin siparişini almayı. Dışarıya ana baba günü. Millet Noel alışverişine başlamış bile!"

"Daha kasım ayındayız," diyorum.

"Herkes bir hafta kalana kadar bekleyip son anda panik içinde internette alışverişe hücum etmiyor ki."

"Ben de öyle yapıyorum," diyorum gülererek. Pijamalarımın rahat rahat evden alabileceksen yılbaşı hediyeleri için insanlar-

la dirsek dirseğe kalabalığın içine dalacak hâlim yok doğrusu.

“Neyse Facebook’ta mısın?” diye soruyor.

“Nerede olabilirim ki?”

“Gördün mü daveti?”

“Ne daveti?”

“Dan’dan gelen. Kabul etmiş görünüyorsun. Ne hızlısın.”

Kahretsin, yanlışlıkla “Gidiyor’a basmış olmalıyım. Gerçi bu, kolay kolay kaçabileceğim bir aktivite değil.

“Hadi ya!” diyorum aklımdan tamamen çıkmış ve sanki kırık kalbimde daha derin bir yara açmıyormuş gibi cık cık yaparak (Billy Ray Cyrus sağ olsun). “Taşındıklarını biliyordum.”

Bir yalan daha. Elbette biliyordum benim hayalimdeki yer olan Columbia Road’da bir ev satın aldıklarını. Kiralamadılar, satın aldılar ki bu da birlikte aldıklarını gösteriyor. Ortak banka hesabı açmış olmalılar. İşin kötüsü, üniversite grubundan üçüncü kız Carly ile benim oturduğum küçük kiralık daireye yürüme mesafesinde (Parkın öbür tarafında). Daire Dan ile oturduğum, beni bırakıp gittiği daire. Aslında taşınmam gerekirdi, biliyorum ama parka çok yakın ve kirası ucuz. Ayrıca Carly eğitime ara verdiği ve Tayland, Kamboçya ve Laos’ta geçirdiği ikinci yılın ardından kalacak bir yer arıyordu, bu bölgede bulabileceğimiz en iyi yer burasıyken ve koşullar bu kadar uygunken çıkıp yeni bir yer arama telaşına düşmek saçma geldi bana. Ne yazık ki anılar yerinde duruyordu ve Dan’in gardırobundan boşalan yere bakıp zaman zaman ağlıyordum. Sonunda boşluk doldu ve şimdi burası kadınlara özgü bir yer oldu. Salondaki Ryan Gosling poster de bunun ispatı.

“Galiba aileleri eşyaları taşımak için yardıma gitmişler,” diyor Natalia.

“İyi etmişler.”

“Partiyi bu kadar çabuk yapmalarına şaşırdım, önce yerleşmek isterler diye düşünmüştüm.”

“İçmek için bahane,” diyorum kuru bir sesle.

“Muhteşem bir yer olmalı,” diye devam ediyor Natalia gevezeliğe. “Kıskanacağımı biliyorum. Ne zaman yeni bir eve gitsem kendi evimle ilgili plan yapmaya başlıyorum,” diyerek kıkırdıyor telefona doğru, aklı yine iç dekorasyona gidiyor besbelli. Natalia’nın güzel dekore edilmiş büyük bir evden etkilenmesi normal. Şirketin aldığı evlere harcaması için yüz binlerce sterlin veriyorlar ona. Müşterilerinin çoğu ruhsuz ve paralı tipler fakat Natalia’nın buna aldırdığı falan yok. O yumuşak mobilyalar dünyasında yaşıyor, Farrow & Ball tarzı bir duvarı bir mil öteden anlayabilir. Duvar kâğıdının ismine, katalog numarasına kadar bilir. Değişik bir tip kendisi. “O zevksiz Dan, kolayını bulsa evi Ikea’dan alınmış, eski moda ıvrır zıvırla doldurur da eminim Lexie harikalar yaratır, planlamış bile her şeyi. Geçen gün gösterdi bana.”

“Harika!” diyorum abartılı bir tavırla. Mükemmel Lexie ile ilgili daha fazla şey duymak istemiyorum. Hayatımızda olmasının beni eskisi kadar rahatsız etmediğini söylemek isterdim (Onun mükemmelliği konusunda bu kadar uzun süre kin tutmanın sağlıksız olduğunun farkındayım, onun elinde değil ki) ama o hep uğruna terk edildiğim kız olarak kalacak ve arkadaşım Natalia’nın onun bu özelliğinden dem vurmasına katlanamıyorum. “Bara gidiyor muyuz?”

“Tabii ki,” diye karşılık veriyor Natalia. “Çarşamba akşamı başka nerede olabilirim ki? Tacımızı geri almamız lazım.”

Bardaki bilgi yarışması oyununa ilk başladığımızda bayağı kötüydük ama yıllar içinde Twitter sayesinde gündemi takip ede ede epeyce piştik. Evet, Twitter’ı sadece Jessica Alba’nın güzel,

düzgün hayatını izlemek dışında da kullanıyorum. Böylece epey başarı elde ettik. Tam on üç kez liderlik koltuğuna oturduk ve bedava içki kazandık, bedava içkinin yerini hiçbir şey tutmaz. En son iki hafta önce kazanmıştık. Geçen hafta, daha önce barda görmediğimiz performans sanatları öğrencilerine yenildik. Bu gece galibiyeti geri alma zamanı.

“Orada görüşürüz şekerim!” diyorum neşeli bir sesle ve telefonu kapatıyorum. Ardından lanet Facebook davetiyle birlikte diğer tüm sayfaları kapatarak önümdeki yapılacaklar listesini incelemeye başlıyorum: Üniversitede harcadığım zamana ve girdiğim borca değmeyen birtakım işler. Önemli ilk üç iş kuru temizlemeciden giysileri almak (Kolay iş, ofisten çıkmak için bahane), DVLA’yi arayıp Jonathan’ın eşi Dianne’nin M6’da Bentley marka arabalarında hız yaparken biriktirdiği üç puanı sormak (Tam olarak ne yapmamı beklediklerini de anlamış değilim) ve Jonathan’ın kızı Harriet ve arkadaşları için Beyonce biletleri ayarlamak (Altı ay önce konser biletlerinin tükenmiş olması lazım). Tek birinin bile televizyonla ilgisi yok ama özel asistanın hayatı böyle bir şey, benim işim mümkün olduğu kadar Jonathan’ın hayatını kolaylaştırmak, öyle ki işini düzgün yapabilsin... Bu, ev hayatını kolaylaştırmayı da içeriyor. Birçok geceler geç saate kadar çalışmasını, hafta sonu bozulan planları umursamayacak bir eş gerekiyor, o da bu gerçeği sık sık hatırlatıyor kendisine.

Tam DVLA’nin telefonunu ararken Jonathan camekânlı ofisinden çıkıp masama geliyor.

“Sarah...” diyor kaşları çatık elindeki telefona bakarken, siyah süveterine dökülen kırıntılardan habersiz.

“Evet, Jonathan?” diyorum gülerek, işimi böldüğü için mutluyum, bakalım hangi heyecan verici, yaratıcı işi verecek bana.

“Bana bir kahve getirebilir misin? Diğeri soğumuş da. Ha bu defa iki şeker lütfen,” diye ekliyor suç ortağına göz kırparak.

Tabii bu eşine söylenecek bir şey değil. Şeker yani. Göz kırpması değil.

Öğggg!

2

Akşamın en kalabalık saatinde metroda cebelleşip giyinmek için eve gidiyorum. Carly ile bara girdiğimizde Alastair, Josh ve Natalia'yı "bizim köşe" dediğimiz masada buluyoruz. Loş köşede etrafında mor pelüş minderler olan masanın üzeri boş cips paketleriyle dolmuş. Erkekler önlerinde boş bardaklar, ikinci turu dönmeye hazırlanıyorlar. Spor salonuna gidip squash oynamışlar (Pek erkek sporu sayılmaz ama), o yüzden ikisinin de üzerinde rahat kıyafetler var, yaptıkları spordan ve sonrasında aldıkları sıcak duştan dolayı yanakları kızarmış, güzel kokuyorlardır şimdi.

Natalia ise şık gri iş kıyafetinin içinde (Dar etek ceket giymeye bayılır) Alastair'in yanına oturmuş iPhone'una bakıyor. Kesin internette antik mobilya veya artık üretimde olmayan koyu renk kumaşları araştırıyordur. Küçük bedeniyse kamburu çıkmış, sıkıntılı bir hâlde oturuyor ama Alastair onu dürtüp geldiğimizi haber verince, yüzündeki endişe dağılıyor, başını kaldırıp omuzlarına dökülen güzel saçlarını yüzünden çekerek bize gülümsüyor. Oturduğu yerden kalkıp ikimize birden sarılıyor.

Üçümüz bir araya gelmenin sevinciyle sarılıp sallanıyoruz. "Aah!" Bugünün yorgunluğunu alıp nasıl mutlu ediyorsun beni!

"Selam," diyor Carly, gülerek gidip Josh'un yanına otur-

yor, o da onu kendine doğru çekip sarılıyor ve saçlarından öpüyor. Sakallı, sarışın arkadaşım dünyanın en iyi sarılan insanıdır. Onun bu en iyi özelliği, genellikle geç gelmesini ve dağınık oluşunu telafi eder. Seni kollarıyla sarmalar ve güvende hissettirir. Belki de Dan gibi kaslı, Alastair gibi incecik olmayışı buna etkindir. Harika bir insandır o.

“Bira?” diye soruyor Josh, Carly onun bardağından bir yudum alırken. Burada kibarlık yapmaya hiç gerek yok, herkesin birbirinin olabilecek en kötü halini görmüşlüğü var zaten.

“Lütfen,” diyor Carly sırtarak, çilli yüzüyle yaramaz bir çocuk gibi görünüyor. Seyahatlerinden birkaç yıl önce dönmesine rağmen (tam da benim acımasızca terk edildiğim zamana denk geldi dönüşü), o bohem görüntüsünü hep koruyor. Beyaza dönük sarı saçları ne yaparsa yapsın rüzgâr dağıtmış gibi, giysileri de yastık içinden çıkarılmış gibi görünüyor. Bu görüntü için en ufak bir çaba harcamasına gerek yok. Ben böyle giyinsem olduğumdan on beden fazla görünürdüm, annem de beni elinde ütüyü kovalardı herhâlde. Bizim evde buruşuk kıyafetle dolaşmak en büyük ayıptır!

“Bize içelim o hâlde,” diyor Alastair, o yumuşak Leeds aksanıyla. Yiyecek ve içecekler sipariş edilince masaya şöyle bir bakış atıyor. Beni kışkırtan gür, uzun saçlarını arkasında gevşek bir kuyruk yapmış. Toplumun bizi inandırdığı gibi benim saçımın ahenkli buklelerle omuzlarıma dökülmesi gerekirken, böyle koyun yünü gibi kontrol edilemiyor oluşu, onun ise kısacık saç olması yeterliyken sahip olmak için her şeyimi vereceğim bir saç olması ne kadar adaletsiz! Alastair kuyruk yaptığı saçı, dövme kolları (Saatlerce oturup incelesem bu sanat eserini, yine de daha önce fark etmediğim şekiller görürüm. Melekler, uzaylılar, saatler, poster kızları, daha neler neler), alt üst kot takımıyla tam bir

Doğu Londralı görünümünde. Ben öyle giyinsem anma konseri için yapılan elemelere katılan tipler gibi görünürdüm.

“Dan ve Lexie’den ne haber?” diye soruyor Carly. “Gelmiyorlar mı yoksa?”

Yoklukları dikkatimden kaçmıyor tabii ama onlar olmadan arkadaşlarımla olmanın mutluluğunu yaşıyorum. Ayrıca her şey tamam benim için de gerek olmadıkça onlarla ilgili hiç soru sormam. İki yıl sonra bile hâlâ düşüncelerimden çıkıp gitseler mümkünse diyorum.

“Kutuları açmakla meşguller,” diyor Alastair gülerek, koyu kahverengi gözlerinin etrafı kırışıyor o esnada.

Josh ve Alastair, başparmaklarını havaya kaldırıp sonra masaya koyarak hafifçe çeviriyorlar, ardından da bir kahkaha patlatıyorlar.

“Dizginleri kaptırmış mı yani?” diye soruyorum gülümseyerek, yaptıkları bu çocukça hareket karşısında kaşlarımı kaldırıyorum.

“Tamamen,” diyor Josh, gülerek göz kırpmıyor.

Kendi kendime düşünüyorum, onunla tanıştığı ilk günden beri içimdeki burukluğu kendime saklayabildiğim için memnunum. Yine de çocukların eski sevgilimle, daha iyi birini buldu diye beni bırakıp giden adamla uğraşmaları hoşuma gidiyor.

Muhteşem ikilinin bize katılmıyor olması beni çok memnun ediyor. Bu haberle omuzlarımla rahatladığımı, bedenimin gevşediğini hissediyorum. Bu meselenin beni ne kadar gerdiği-nin farkında bile değildim. Ama ilk kez ev gibi bir eve taşınıyor olmaları zihnimdeki gerginliği azaltmaya yetmiyor.

“Cuma hepimiz gidiyoruz değil mi?” diye soruyor Natalia.

“Ev partisine az kaldı” diyor Josh, yiyelim diye başka bir tuzlu sirkeli cips paketini açarken. Herkes o kadar aç ki yemeği

bekleyecek durumda değil.

“Ben de bunu diyorum,” diyor Natalia, yüzünde memnun bir ifadeyle cipse uzanırken.

“Geç haber verildi,” diyor Carly ağzındaki çiğnerken.

“Evet ya iki günde ben nasıl giyecek bir Şey bulacağım Şimdi?” diyor Josh, elini göğsüne koyup trajedi havası vererek dalga geçiyor.

“Ay,” diyor Carly, dudaklarını bükerek alınmış gibi yapıyor. Josh’un kolunu kendi beline doluyor, onu gerçekten krdiğini sanmasın diye. Zaten krması söz konusu bile değil.

“Belki de numaradan bizi ev partisine çağırıyor, ” diyor Alastair. “Elimize alet edevat tutuşturup badana yaptırarak belki.”

“Ben ev dekorasyonunda umutsuz vakayım,” diyorum, konu eski erkek arkadaşım ve satın aldığı şahane ev olsa da sohbete katılmaya çalışarak. Zaman içinde bu grupta sessiz kaldığım takdirde dikkatleri üzerime çekeceğimi öğrendim. Sessizsen mutsuzsun demektir. Konuşursan iyisin anlamına geliyor. Bu yüzden bu saçma muhabbete katılıyorum, oysa dışarıdan bakan biri ne kadar rahatsız olduğumu anlayabilir. “Natalia için müthiş bir cuma akşamı olacak ama,” diye takılıyorum.

“Büyük boyacı!” diye bağırıyor Carly bir eli havada. “Nasıl yani? Kenar çizgilerini kötü yaptım diye azarlanmaya katlanamam doğrusu. Dan’ın umurunda olmaz da Lexie kastırır.”

“Haksız da sayılmaz yani,” diyor Natalia kaşlarını çatarak, ona kâbus gibi gelen kötü boyanmış duvar imajını kafasından atmaya çalışır gibi başını iki yana sallıyor. “Boya falan yapmıyoruz.”

“Tabii ki, şaka yaptım ben de zaten. Adam tutmuşlardır o iş için,” diyor Alastair burnunu çekerek ve bardağında kalan biray

bitiriyor. “Bize gerek yok!”

“Kahretsin,” diye mırıldanıyor Josh.

Hepimiz onun baktığı yere doğru bakıyoruz ve neden öyle dediğini anlıyoruz: Geçen hafta yarışmayı kazanan performans sanatları grubu karşımızda duruyor. Geçen hafta bir kereliğine geldikerini sanmıştık ama parmak uçlarında döne döne hava atarak girişlerine bakılırsa kazandıkları zafer onlara yetmemiş. Çok sinir.

“Öööög,” diyor Carly, yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle üst dudağını büküp.

Arkadaşların yüzündeki o ciddi ifadeyi görünce kendimi tutamayıp gülüyorum çünkü bedava içki tehlikede şu an, onlar gibi öğrenci kredisiyle yaşamıyoruz biz! Hepimizin işi var. İttiklerimizin parasını ödeyebiliriz hatta onlara bile ısmarlayabiliriz istersek!

Benim bu akşamları sevmemin nedeni bedava şarap değil (O da ruh hâlime bağlı).

Kazanmak da değil.

Burada en iyi dostlarımla diğer herkese karşı bir bütün olmak. Burada onlarla bir köşede oturmak (Bazıları hariç elbette) beni mutlu ediyor ve rahatlatıyor. Bu sarsılmaz dostluğun içinde olmak dışında bir isteğim yok.

Uyduruk konularla ilgili saçma sapan soruların böyle güçlü duygular uyandıracağı kimin aklına gelirdi ki.

3

İşe giderken beklenmedik bir sağanağa yakalanıyorum. Çantamdaki şemsiyeye uzanıyorum -her ihtimale karşı her zaman oradadır (Annem görse benimle gurur duyardı)- ama açınca fark ediyorum ki bu şey kocaman pembe tüylerden yapılmış. Boşu boşuna sallayıp yağmurdan korunmaya çalışıyorum ama faydası yok. Tüylü şey elimden kurtuluveriyor, uçuşup yere düşüyor.

Soğuk su boynumdan içeri süzülüp mantomun altına, iç çamaşıırıma kadar sızarken, sırlıklam oluyor, titriyorum.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Sel gibi adeta. Gökyüzünü nereden geldiği belli olmayan kapkara bulutlar kaplamış, uzaklardan korkunç gök gürültüleri duyuluyor.

Yukarıya doğru bakınca köşede Barge Kafe'yi görüp oraya sığınmaya karar veriyorum. Hiç vaktim yok. Kesin geç kalırım ama başka çarem de yok, bu havada istasyona kadar yüürmenin imkansız olduğuna karar veriyorum. Ayrıca önceki gün kuaförde saçımı altmışlar tarzı kısa kestirip karamel rengi gölgeler attırmıştım ki Vidal Sassoon⁴ bile görse çok beğenirdi. Islanmaktan kurtarırsam belki kıvr kıvr olmaz da kuaförden çıktığım hâline döner diye umut ediyorum. Pek olası değil ama yine de denemeye değer.

⁴ Dünya çapında ün yapmış, İngiliz asıllı kuaför. (Ç.N.)

Tezgâhın önüne gelince bir yandan beş para etmez şemsiyem ile cebelleşirken vanilyalı bir latte (Kremalı, ekstra şuruplu) söylüyorum. Sonunda şemsiyeyi kapatmayı başarıyorum (Tüylerin hepsi birbirine dolanmış, şekli adamakıllı bozulmuş, ama kazanan ben oluyorum: Şu anda en azından tek parça hâline geldi) ve kahvemi alıyorum. Hiç boş masa yok, sadece sağda solda tek tük boş sandalyeler var. Yağmurdan kaçıp buraya sığınan tek ben değilim demek ki.

Kim masasına oturmama izin verir diye müşterileri süzüyorum. Ukalalık gibi olmasın ama sucuklu tostlarını iştahla yerken, bir gençlik dergisini inceleyen iki öğrencinin yanına oturmak istemiyorum.

O anda gözlerim ona takılıyor.

Brett Last, o kabarık sarı saçlarını başının bir hareketiyle yüzünden çekiyor.

Ne güzel bir görüntü.

O şahane yüzüne, köşeli çenesine, ince dudaklarına alık alık bakıyorum, o seksi, kahverengi gözleriyle başını kaldırıp bakıyor ve ona baktığımı görüyor.

Eminim, şu an ağzım hayretle açılmış vaziyette.

Salyalarım bile akıyor olabilir.

Evet.

Birazcık.

Peki birazcık değil, çok..

"Sarah Thompson?" diyor şaşkınlıkla, yüzü sevinçle aydınlanıyor.

Sadece başımı sallayabiliyorum.

"Brett ben, birkaç yıl önce tanışmıştık, şu partide?" diyor soru sorar gibi, muhtemelen yüzümdeki şaşkın ifadeden dolayı karşımdaki Adonis'in kim olduğunu hatırlamadığım sonucuna varıyor.

“Evet evet. Hatırlıyorum,” diyorum yüzümdeki ıslak saçları bileğim yardımıyla yüzümden çekmeye çalışarak bir yandan da elimdeki şemsiye ve sıcak kahve ile mücadele ediyorum.

“Otursana,” diyor yanındaki boş sandalyeyi çekip düzelterek. Neden olmasın diye düşünerek diğer müşterilerin yanından geçiyorum, gözlerimi Brett’in yanındaki sandalyeden ayırmadan..

Brandon Flowers’ın söyleyecek çok şeyi var diye homurdanıyordum, şarkı beni Barge Kafe’deki sandalyeden, Brett’in bakmak üzere olduğum büyümlü gözlerinden uzaklaştırırken.

Yastığıma özele sarılıp yakışıklı Brett’e dönüşmesini dilerken ,neredeyse yabancı sayılabilecek birinin beni gülümsetmesi ne kadar tuhaf diye aklımdan geçiyor

Derin bir iç geçiriyorum.

Keşke...

Artık bir yetişkin olduğuma göre saçımı kısacık kestirsem nasıl olurdu acaba? Dokuz yaşımdayken arkadaşımın evinde çığnediğim sakız (Evde çığnememe izin yoktu) nasıl olduysa oynarken ağzımdan çıkıp saçıma yapışınca annem saçımı kesmişti (Muhtemelen bu yüzden içeride çığnememi yasaklamıştı annem). Başka çare kalmayınca kulak diplerimden koca bir tutam kesmek zorunda kalmıştı ve saçım kuş yuvası gibi çirkin bir hâl almıştı.

Kıvırcık saçlı küçük bir oğlan çocuğuna benzemiştim.

İçler acısı bir durumdu.

Şimdi kafayı kırıp da hepsini kessem şansımı çok mu zorlamış olurum acaba? Benim şu ele avuca sığmaz, aslan yelesi gibi kıvırcık saçlarım birden hafifler, çılgına dönerdi herhâlde.

Ne kötü.

Ama Brett...

O aklıma gelince yastığıma bir daha sımsıkı sarılıyorum.

“Sar,” diye seslenerek içeriye giriyor Carly kapıyı çalmadan. Kulağında telefon, üzerinde beyaz pamuklu külotu ve iri göğüslerini doğru düzgün kapatamayan pembe atleti var. Üstelik atletinden göğüs uçları görünüyor. Çeşitli zamanlarda onu çıplak gördüm gerçi ama sabah sabah tam da manzara yani. “Nat telefonda. Bu akşam ne giyiyorsun?” diye soruyor bir eli belinde kapının kenarına dayanarak.

“Hiç bilmiyorum,” diyorum kaşlarımı çatarak, ev kutlama partisine gitme zorunluluğu aklıma gelince mideme kramp giriyor.

“Rahat bir şeyler ama değil mi?”

“Evet,” diye cevap veriyorum, parmaklarımı kollarımın arasındaki yastığa batırarak.

“Söylemiştim sana,” diyor Carly, Natalia’nın verdiği karşılaşma gülüyor. “Hazırlanmak için buraya gelecek misin? Haa, tamam orada görüşürüz o zaman.”

Carly bana göz kırpmıyor ve odadan çıkarak kapıyı kapatıyor.

Yılgın bir hâlde, dirseklerimi kaburgalarımın bastırıyor, yumruklarımı sıkıyor, dizlerimi karnıma çekiyorum. Ağzımı açarak sessizce çığlıklar atarken bedenim sarsılıyor.

Bittiğinde öfkeyle kasılan bedenim gevşiyor, derin bir nefes alıyorum ama başımın döndüğünü hissediyorum.

Dan ve Mükemmel Lexie’nin evine vardığımızda karnıma sancılar giriyor. Korktuğum kadar güzel bir ev ve benim evim olmadığı, onların hayatının bu dönüm noktasına tanıklık etmek ve dostça muhabbet etmek zorunda olduğum için içim acıyor.

Rightmove’daki bu evi almayı düşündüklerini söylediklerinde internetten bakmıştım (Beni yargılamayın, bir zamanlar belki de benim yaşayabileceğim bu evi merak etmemden daha

doğal bir şey olamaz) ama iki oda bir salon evin gerçek hâli çok daha güzel. Yanlış anlamayın, sonuçta bir köşk ya da görkemli bir ev değil ama sade, küçük ve sıcak bir ev ve onlara ait. Üzerinde “Evim güzel evim” yazan paspası görünce kıskançlığa kapılmam çok normal.

Dan, yüzünde Mickey Mouse’u bile gururlandıracak kocaman bir gülümsemeyle açıyor kapıyı. Koyu renk saçını yeni kestirmiş; arkaları kısa, yanlar biraz daha uzun. Onu ilk tanıdığımdan beri saçı aynı. Gerçi bir ara iyice kazıtmıştı ama berber çırağı makineyi kaydırıp arkasını bozduğu için mecbur kalmıştı. Dan çok utanıyordu ve bir ay boyunca şapkayla dolaştı. İlk zamanlar yatarken bile giyyordu, sonunda ikna olup çıkardı. Benim ne düşündüğümü önemsemesi iyi bir şey aslında.

O zamanlar yanı.

“Hanımlar,” diyor sırtarak, kapıyı açıp kenara çekilerek bize yol veriyor. Kapıyı kapatınca hepimize tek tek sarılıyor. Güçlü kollarıyla bana sarılıp sıkarken yumuşak mavi kazağına değişiyor yüzüm, mantomun üzerindeki gelincik eziliyor, sonra beni bırakıp Carly’ye dönüyor. Hâlâ Issey Miyake kokuyor olması beni öldürüyor, hiç çıkmayan bir koku. İlk iş olarak mantomu kuru temizlemeye vermeyi aklıma yazıyorum ya da yatmadan önce üzerine koku giderici sıkarım. Beklemediğin bir anda eski sevgilinin kokusunu duyup eskileri, hatırlamak istemediklerini hatırlamak kadar kötü bir şey yok.

Allah’tan bizim gruptan ilk gelenler Carly ve ben değiliz. Natalia ve Alastair, mutfakta Mükemmel Lexie’nin arkadaşları Hannah, Alice ve Phoebe ile sohbet ediyorlar.

Yüzüm gülüyor ama içim kan ağlıyor.

Eminim hepsi iyi kızlar ama sarhoş olup bana Dan’in peşini bırakmamamın ne kadar tuhaf olduğunu söylemeye bayılıyor-

lar -özellikle de muhteşem arkadaşları Mükemmel Lexie ile bu kadar uyumlu ve mutluyken.

Özellikle Alice beni bazen sinir ediyor. Çoğunlukla cici ve masum bir kız, ama birkaç yıl önce nişanlısı tarafından terk edildiği için bana hiç güvenmiyor ve şüpheyle yaklaşıyor. Özellikle içki içtiğinde ortaya çıkıyor bu yanı. Şu an elinde bir bardak kırmızı şarap, mutfakta yaslanmış Alastair ile hararetle sohbet eden hâli sinirime dokunuyor.

Evet, her toplantıda Dan'ın eski kız arkadaşını ortalarda görmek onlara tuhaf geliyordur ama birkaç yıl önce benim kıcıma tekme vurup onların sevgili arkadaşıyla gittiğinde onunla ilgili tüm umutlarımı yitirdiğim de bir gerçek.

Bütün kalbimle umuyorum ki bu akşam bunlardan biri yanıma gelip beni esir almaz da tuhaf konuşmalar yapmak zorunda kalmam. Dedğim gibi kafayı çekip nutuk atmaya kalkmazlarsa harika kızlar aslında.

Bir saat sonra Josh aramıza katıldığında bizler salona geçmiş, parti de hızını almaya başlamıştı. Her ikisinin otuz kadar ortak arkadaşı ile bir yandan şaraplarımızı yudumlarken, öbür yandan da son buluşmadan beri başımıza gelen dramatik olayları konuşuyoruz. Son kez geçen ay Dan'ın doğum gününde bir araya gelinmişti. Neyse ki bizim grup Dan'ın yeni parlak turuncu kanepesine yerleşmiş de ben de Alastair ve Natalia'nın ortasına oturuyorum, böylece kendi grubum dışındakilerle sohbet ihtimali azalıyor. Yaşasın!

"Eviniz ne kadar güzel," diyor Natalia, geldiğimizden beri ortalarda bir peri edasıyla dolaşan Mükemmel Lexie'ye. Halinde yepyeni döşenmiş evlerini birisi çamurlu ayakkabıları ile kirletir veya parkeleri cilalanmış yere birileri şarap döker gibi bir kaygıdan eser yok. Sanki aklı bambaşka bir yerde (Güzel bir yer olmalı).

Onun yerinde olsam, aklım çıkardı. Özellikle de bu kadar çok emek verilmişken. Evin şu anki hâlinin gizliden baktığım internetteki görüntüleriyle alâkası yok. İşin başında Mükemmel Lexie olduğu için kadınsı ve cicili bicili bir ev bekliyordum ama tam tersi gayet canlı, cesur ve sağlam bir dekorasyon olmuş. Duvarlarda kullanılan mat yeşil, gri ve krem renkler mobilya ve aksesuarların rengini ortaya çıkarmış. Parlak turuncu veya mor kanepeleri Dan'ın seçmediği belli ama bu odaya o kadar da kadınsı bir hava katmamışlar. Her iki cinse de hitap eden bir ev burası.

“Gerçekten müthiş,” diyorum dürüstçe ve nefret ediyorum kendimden bu sözler ağzımdan dökülürken.

“Teşekkürler,” diyor Mükemmel Lexie kıkırdayarak. “Bir hafta izinliydik, böylece pek çok iş halledilmiş oldu.”

“Zavallı Dan,” diyor Alastair gülerek, çaktırmadan başparmağını burnunun ucunda çeviriyor. Mükemmel Lexie anlamıyor bunun ne anlama geldiğini, ama ben anlıyorum, sırtıttığına bakılırsa Josh da anlıyor.

“Gerçekten şoktayım,” diyor Natalia gülümseyerek, etrafı incelemeye devam ediyor. “Siz ikiniz bu hızla mükemmel bir dekorasyon ekibi olabilirsiniz. Ben sizi işe alırdım doğrusu.”

“İnsanları çağırmadan önce çekidüzen vermeye çalıştık ama daha yapacak çok iş var. Özellikle üst kattaki yatak odasını görmeniz lazım!”

Yatak odalarını düşünmek midemi bulandırırken Dan gelip Mükemmel Lexie'nin beline sarılıyor. Krem rengi hırkasının altından elini sokup çiçekli bluzunun üzerine elini koyuyor, eğilip kulağına bir şey fısıldıyor.

Yüzünde tüm gece taşıdığı sakın ifadeyle ona dönüp bakıyor ve gülümsüyor.

Dan onun elini tutuyor ve odadakilere dönüyor.

“Pekâlâ, millet,” diye sesleniyor, fonda Ke\$ha’nın “Tik Tok” şarkısı çalıyor.

Bir dakika içinde herkesin dikkati ona yöneliyor ve müzik susuyor, o esnada Dan yüzü gruba dönük, gülümsemeye devam ediyor.

“Hepimiz burada toplanmışken,” diye başlıyor söze, bir yandan kaşlarını kaldırarak Mükemmel Lexie’ye bakıyor, o da kıkırdayarak ona bakıyor. Dan sonra bakışlarını bizlere çeviriyor gülümseyerek: “Bu gece buraya geldiğiniz için sizlere teşekkür etmek istiyoruz. Eminim bazılarınız yalnızca etrafı incelemek için geldiniz ama yeni evimizde yeni anılar biriktirme adına bunun bizim için önemi büyük.”

Duraksıyor, yanakları kızarmaya başlıyor. Dan’i tanımasam içeride, sıcak, kalabalık bir ortamda kazak giydiği için olduğunu sanırdım ama onu tanıyorum ve kızarmasının nedeninin önemli bir şey söyleyecek olması olduğunu biliyorum. Onun için çok önemli bir şey olmalı.

“Tabii yeni evimizde daha şimdiden bazı özel anılarımızın biriktiğini de söylemem gerekiyor.”

“İşte benim adamım!” diye bağırıyor Alastair, arkamdan yüzünde muzip bir gülümsemeyle. Bunun üzerine herkes gülmeye başlıyor.

“Sağ ol dostum,” diyor gülerek, Mükemmel Lexie’yi kendine doğru çekip saçlarını öpüyor. “Neyse şaka bir yana, siz dostlarımın bilmediği şey şu ki geçen hafta eşyalarımız geldikten ve ailelerimiz onları yeterince çalıştırdığımıza kanaat getirip evlerine döndükten sonra ben Lexie’ye evlenme teklif ettim.”

Kendi tepkimi kontrol etmekle meşgul olduğum için diğerleri ne tepki veriyor bilmiyorum.

Yüzüme bir gülümseme yerleşmiş durumda, gözlerimi

nişanlı çiftten alamıyorum.

Daha fazlasını duyacağım için mideme kramplar giriyor ve eminim daha fazlası da var, sözü burada bitirmez öyle değil mi?

Dan sevgili dostları Alice, Phoebe ve Hannah'dan yükselen sevinç çılgınlıklarını bastırmak istercesine elini sallayınca bu düşüncelerim doğrulanmış oluyor.

"Mutluluk duymanız beni sevindirdi," diyor gülerek ve dudaklarını ıslatarak sürdürüyor konuşmasını. "Lexie ile karşılaştığım andan itibaren onun benim hayallerimin kadını olduğunu biliyordum. İşin aslı böyle olağanüstü bir insanın var olabileceğini bile düşünemezdim. Eğlenceli, şefkatli, nazık, zeki, kalbi temiz... Onu dünyanın eh mutlu kadını yapmak için elimden geleni yapacağımdan emindim."

Beni terk edip kalbimi paramparça etmek de dahil buna diye düşünüyorum.

Kov aklından bu duyguyu.

Tut gözyaşlarını.

Bunu yapamazsın.

Burada değil.

Arkadaşlarının önünde değil.

Bu karaktersiz adamın önünde değil.

"... Ve onu dünyanın en mutlu eşi yapabilmeyi umuyorum," diyor gülerek.

"Bu sırrı saklamanın ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz," diyor Mükemmel Lexie kahkahalarla gülerek, heyecandan ellerine, kollarına hakim olamıyor.

"Bunu nasıl yaptı bilmiyorum gerçekten," diyor Dan şaşkınmış gibi yaparak başını iki yana sallıyor, sonra cebinden havalı bir yüzük çıkarıp Lexie'nin yüzük parmağına takıyor.

Odadakiler bir anda tekrar coşuyor, çıkan gürültü beni

sersemletiyor ve zihnim bulanıyor.

Tüm bunlar gerçek olabilir mi?

Benim ne işim var burada?

“Ve şimdi hep beraber müstakbel eşim, hayallerimin kadını, pek yakında Bayan Tipper olacak olan Alexa Hansford’un şerefine kaldıralım kadehlerimizi.”

“Bayan Tipper’a,” diyor herkes hep bir ağızdan.

Her ne kadar ağzımı açıp bir şey söylemeye korksam da duygularımı kontrol etmek için tırnaklarımı avuçlarıma batırarak herkesle birlikte kadehimi kaldırıyorum. Dişlerimi sıkarak sadece gülümsemekle yetiniyorum. Suratıma tiksiniş bir ifade vermemeye, ağlamamak için kaşlarımı kaldırarak güzel bir sürprizle karşılaşmış görüntüsü vermeye çalışıyorum.

Diğerleri nişanlı çifti kutlamak için kalkarken Carly’nin elini dizimde hissediyorum.

“İyi misin?” diye fısıldıyor çaktırmadan, bana doğru eğilerek.

O anda gözüm Mükemmel Lexie’nin arkadaşı Alice’e takılıyor, bana şüphe içinde, tepkimi ölçmeye çalışır gibi bakıyor.

Carly’nin elini tutuyor, başımı kaldırarak gülümsüyorum. Hatta bir kahkaha atmaya bile başarıyorum, gerçi mutluluktan ziyade sinirden atılmış bir kahkaha, ama olsun.

Elim Carly’nin elinde kalkıyor ve heyecan içinde nişanlıların etrafını sarmış olan kalabalığa doğru ilerliyorum.

“Tebrikler arkadaşlar,” diyebiliyorum Dan ve Mükemmel Lexie’nin önünde durarak.

“Teşekkürler Sar,” diyor Dan gülümseyerek, beni kendine doğru çekip sarılırken yine o Issey Miyake kokusundan boğulacak gibi oluyorum. O anda bunun gerçek bir boğulma olmasını diliyorum. Keşke bu koku bir çift ele dönüşüp beni boğsa da kesinlikle içinde yer almamam gereken bu mutluluk sahnesin-

den silinip gitsem.

“Sizin adınıza çok sevindim çocuklar,” diyorum öksürerek, ondan kurtulup heyecan içindeki Mükemmel Lexie’ye dönüyorum.

“Bunu duymak çok güzel,” diyor bana biraz fazla sıkıca sarılarak.

4

Gecenin geri kalanını nasıl geçirdiğimi gerçekten bilmiyorum ama kesinlikle oradan ayrılıp da varlığıma dikkat çekmem gerektiğini biliyordum. Dramatik bir sahnenin yaşanmasına izin veremezdim, kalıp arka`planda durmak tek seçeneğimdi.

Düşünüyorum da, taraflardan biri diğerinin duygularını paramparça edip bir lağım çukuruna atmışsa, eski sevgililerin arkadaş kalması hangi mantığa sığar?

Nasıl olup da bizim durumumuz konusunda herkesin kendini rahat hissetmesine izin verdim bilmiyorum. Beni terk ettiğinde neden bu ihanetin haksızlık olduğunu var gücümle haykırmadım ki? Bu saatten sonra duygu ve düşüncelerimin hiçbir önemi yok. Köprülerin altından çok sular aktı ve artık her şey değişti. Eski sevgilisi hâlâ bir şekilde hayatında olan kadın, ısrarla bu tuhaf durumdan hiç de şikâyetçi olmadığını belirtirse artık ne hissettiği kimsenin umurunda olmaz tabii. Doğum günlerinden hafta sonu gezilerine kadar grupla yaptığın her plana yeni çifti de dahil edersen kimse senin ne hissettiğini düşünmez.

Gece yatağımda uzanmışım, aklımda deli düşünceler. Birincisi, hayatımın tam yedi yılını bu kalpsiz adam için heba ettim. İkincisi, iki yılını da bu kalpsiz adam uğruna gruptaki herkes için hayatı kolaylaştırmaya çalışarak ziyan ettim. Ve üçüncüsü yine bu kalpsiz adam için hâlâ enerjimi ve gözyaşlarımı harcıyo-

rum. Yani, Allah beni kahretsin!

Duygularımı parçalara ayırıp tahlil edebilme şansım olsaydı beni en perişan eden anın Dan'ın Mükemmel Lexie'nin hayallerindeki kadın olduğunu söylediği an olduğunu söyleyebilirdim. Hep karşılaşmayı düşlediği kadın olduğunu söylediği an. Onun için efsane olan insan olduğunu.

Yani, bu doğru olabilir mi?

Kim böyle laflar eder ki?

Ayrıca, bu doğruysa o ortaya çıkmadan önce bu kadar yıl benimle ne yaptı? Ben bedava bir hizmetçi veya çamaşırcı mıydım? Sadece işe yarar olduğum için mi benimleydi?

Zaten Facebook daveti göndermesinden belliydi, benim ne hissedeceğimi düşünmedi bile.

Onun gözünde zerre kadar değerim yok.

İşin doğrusu, Dan'ın Mükemmel Lexie'ye evlenme teklif ederken benim duygularımı düşünmesini beklemiyordum zaten. Tanrı biliyor ya o anda aklındaki en son şeyin ben olduğumun farkındayım (Hatta bir anlığına onunla karşılaşmadan önce bana herhangi bir söz vermediği için ne kadar şanslı olduğunu düşünmüş olabilir) ama büyük haberi verirken biraz daha hassas olmasını beklerdim. Çok şey mi istiyorum?

Bana attığı kazıktan dolayı Dan'den yıllar önce nefret etmeliydim belki de. Aslında nefret ettim. Beni bu kadar kolayca başından attığı için mutlulukla dolu hayatımı kararttığı için ve o muhteşem yarattığı hayatımıza sokup her buluşmada bana kendimi yetersiz hissettirdiği için nefret ettim ondan.

Onu sevdiğim kadar beni sevmediği için nefret ettim.

Ve hâlâ tüm bunlar yüzünden nefret ediyorum ondan.

Ama şu anda daha çok bu kadar mutsuz olmama sebep olduğu için nefret ediyorum ondan.

Kendimden nefret etmeme yol açtı. Bu ayrılığın beni, başkaları rahatsız olmasın diye hep gerçek duygularını saklayan, sürekli sırttan bir psikopata dönüştürmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Ne kadar acı duyarsam duyayım.

Ne dangalak!

O.

Ben değil.

Peki, tamam.

Adil.

Ben de.

İki yıl önce toparlanıp Avustralya'ya gitmeliydim. Ayrıldığımız günlerde kardeşim Max oradaydı. Onun yanına gitmeliydim. Yanık tenli bir sörfçü ile yaşamaya başlayıp uyuz Dan ve Mükemmel Lexie'yi arkamda bırakmalıydim. Kaçan balık büyük olur.

Saatlerce ağladıktan sonra derdimin kaynağını buluyorum. Mesele nişan, Mükemmel Lexie ile aşık atamayacak olmam ya da Dan'ın beni istememesi değil. Aradan geçen zamandan sonra dürüstçe söyleyebilirim ki artık içimde ona karşı sevgi yok. Bana karşı olan davranışı zaten ne kadar kalitesiz bir insan olduğunu gösterdi, niye onu geri isteyeyim ki? Hayır, bunların hiçbirisi şu an içinde bulunduğum cehennemî durumun sebebi değil.

İşin aslı HİÇ KİMSE beni istemiyor.

Bir Allah'ın kulu bile.

Yanlış anlaşılmasın, Dan'dan sonra hiç seks yapmadım değil (Durum o kadar vahim değil), özellikle ilk günlerde, yani karşı cinsin ilgisine muhtaç olduğum günlerde, kafayı bulduğumda birkaç şey yaşandı ama o kadar. Romantik bir ilişki yaşamadım, içimi pır pır eden konuşmalar, yatağıma yattığımda beni

gölümsetecek övgü dolu sözler duymadım.

Hiçbir şey yaşamadım.

Bu konuda kimsenin suçu yok, tüm kabahat benim. Kontrolü elimden bırakmamak, tekrar üzülmemek adına etrafıma duvarlar ördüm. Ama şu anda böyle yaptığım için kötü hissediyorum kendimi. Belki de mutlu geçebilecek yılları boşuna harcadım. Vermek istediğimden daha fazlasını isteyen herkesi uzaklaştırıp kendimi, arkadaşlarımı affedebilecek ve unutabilecek kadar güçlü bir kadın olduğuma inandırmaya adanmışım.

Ama işte yalnızım.

Keşke bir sevgilim olsaydı.

Sığınacak birisi değil de en azından sohbet etmek için arayabileceğim, dışarıda yağmur yağarken sarılabileceğim birisi olsaydı.

Bana kendimi özel hissettirecek birisi.

Mükemmeli bulunca baştan atılacak biri değil, birinin hayal ettiği kadın olmak isterdim.

5

“Tek bir süper gücün olsaydı ne olmasını isterdin?” diye soruyor bana doğru eğilerek. Kolumun yanında onun kolunun sıcaklığını hissetmek içimi kıpırdatıyor, nefesim kesiliyor.

Gece, dışarısı kapkaranlık.

Çift katlı otobüsün üst katında oturuyoruz, etrafta yaşlı teyzeler bir yandan Michael Bublê'den Spice Girls'ün “Wannabe” şarkısını dinlerken bir yandan da minik köpek giysileri örüyorlar. 90'ların bu klasik pop parçasının az tanınan bir versiyonu bu. Ama Michael kendisini dinletmeyi başarıyor. Teyzelerin yanlarına oturmuş onlara kurabiye yedirirken onlar da müziğin ritmine uyarak örgülerini örmeye devam ediyorlar.

Nereye gittiğimiz veya nereden geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Üzerimdeki kıyafetlere (Ergenlik yıllarımda, selülit sorunun yokken giydiklerime benzeyen pembe, dapdar bir elbise) ve ayakkabılarımın (Annemle babama üç yıl önce almaları için yalvardığım Manolo Blahniks ayakkabılar, nadiren giyiyorum çünkü onlarla yürüyemiyorum, giyebildiğim için de şu an memnunum) kucağımda oluşuna bakılırsa danstan geliyor gibi bir hâlimiz var. Gecenin sonunda üşümüştük, uykumuz gelmiş ve gevşemiştik.

“Hmm...” diyorum, bir yandan düşünürken bir yandan da işe yaramaz, süet ayakkabımın tokasıyla oynuyorum. “İnsanların

kalplerine bakıp iyi biri olup olmadıklarını anlayabilmek isterdim."

"Vay vay vay," diyor başını sallayarak, tam karşısına gözünü dikip gülüyor. "Okuduğum mizah dergilerinde hiç böyle bir şeye rastlamadım. Genelde insanlar uçabilmeyi ya da giysilerin altındakini görebilmeyi isterler. Sapıklık yani."

"Sen ne isterdin?"

"Giysilerin altındakini görebilmeyi."

"Sapık."

Gülmeye başlıyoruz, kolunu yine benimkine dayıyor.

"Senin süper gücün daha iyiymiş... Kötü kalplilere ne yaparsın acaba?" diye soruyor ciddi bir ses tonuyla ve kahverengi gözlerini bana diyor.

Gözlerindeki anlayışlı ifadeye takılıyorum bir an.

"Hepsini bir yere kilitlerdim. Diledikleri gibi birbirlerinin kalplerini kırsınlar diye."

"Bizim gibi iyi kalplileri rahat bıraksınlar da kötü davranılma korkusu olmadan rahatça âşık olabilelim diye mi?"

"Evet, onun gibi bir şey," diye mırıldanıyorum ayakkabılarımı sıkıca tutarak. Çok fazla konuştum, eski sevgiliden darbe yemiş, yaralı kadın görüntüsü veriyorum iyice.

"Anlamıyorum, biri senin kalbini nasıl kırabilir ki?"

Suratımı buruşturarak bakıyorum ona, "Bazıları için bu hiç zor değil."

"Öyle mi?" diyor elimi tutarak. "Ben böyle bir şeyi asla yapmam. Sana çok özel bir hazineymişsin gibi davranırım."

Bu sözlerin ardından Brett, otobüs, yaşlı teyzeler, Michael Bubl , hepsi gözden kayboluyor.

Bir plajdayım, tek başıma, sırtımda güneşin sıcaklığını hissediyorum, uzaktan dalgaların sesi geliyor.

Sadece kumun içinde, gidip gelen köpüklü dalgaların yıkadığı ayaklarımı görüyorum.

Tek varlık benim.

Öylece duruyorum.

Sakinim.

Mutluyum.

Alarm çalmadan uyanıyorum, kırmızı çarşafların üzerinde uzanıp odaya dolan güneşin tadını çıkarıyorum. Perdeleri bile kapatmadım dün gece. Pencerenin önünde oturup film sahnesindeymişim gibi ayı seyrederek ağlayıp durdum. Doğrusu Reese Witherspoon'un oynadığı romantik komedilerdeki gibi güzel değildi. Daha çok EastEnders'in⁵ sonunda birisi daa-daa-daa-daa-da-da-da diye davullar çalmaya başlamadan önce yağmur altında zırl zırl ağlarken bundan etkilenip kendisi de ağlamaya başlayan çirkin kızın ağlayışı gibiydi.

Ne kadar eziğim.

Yaşadığım duygusallık patlamasından sonra yüzüm iyice şişmiş ve hassaslaşmış. Ama geçmişte bu tür patlamalar yaşadığım zamanlarda hissettiğim kırılganlık ve kaybolmuşluk duygusu yeri ni huzura bırakmış.

Hatta hâlime şükrediyorum.

Rüyalarım sayesinde içinde debelendiğim bataklıktan kurtulabildiğim, Michael Bubl  'nin serenat yaptığı teyzelerin ve benim kalbimi asla kırmayacağını söyleyen çok yakışıklı, şefkatli ve kibar adamın olduğu bambaşka bir dünyaya götürüldüğüm için şükrediyorum. Rüyalarımdeki ütopyayı çok sevdim. O sakın kumsal, dalgalar dün gecenin travmasını alıp götürdü. Acılarımı yok etti.

⁵ Bir televizyon dizisi. (Ç.N.)

Oldukça sakınım ve olanları kabullenmiş durumdayım (Bunun ne kadar süreceğini Tanrı bilir) ve oldukça rahatım.

Dan ve Mükemmel Lexie'nin mutlu sona ulaşacağını hep biliyordum aslında ve bununla yüzleşmem iyi oldu. Ben onun sadece kız arkadaşıydım, peki Mükemmel Lexie? Onun müstakbel eşi. Bizim yaşadıklarımız zaten önemini çoktan yitirdi ve lafını bile etmeye değmez artık. Zaten herkes bu konuda, benim de yardımımıla üzerine düşeni fazlasıyla yapıyor. Bu saatte sonra herkesin hayatını nasıl yaşadığı hiç önem taşıyor.

Gözlerimi kapatıp derin bir iç geçirerek içimde kalan son gerginliği atmaya, sükûnetimi korumaya çalışıyorum. Ne kadar süreceğini bilmediğimi söylemiştim ama derin nefes çok işe yarıyor.

Yogaya başlasam mı diye düşünüyorum, o komik pozisyonlarda içimdeki tüm negatif enerjiyi atardım. İçimde o kadar çok negatif enerji var ki. Belki de o gruplardan birine katılır ve kurtulurum. Ah, kurtulmak... Ne güzel olurdu!

"Sar?" diye sesleniyor Carly kapımı çalarak, yepyeni bir ben yaratmakla ilgili planlarımı bölüyor.

"Mmm..." diye derin bir iç çekerek karşılık veriyorum.

"Girebilir miyim?" diye soruyor, kapıyı açmış bile. Bol pijamalarının içinde hâlâ uykulu görünüyor, yatağımın boş tarafına uzanıyor. Ne komik. Çok uzun zamandır hayatımda biri olmasına rağmen yatağımın sol yanı hep dümdüz, kırıksız duruyor. Zıyan olan yatağımın rüya üretme kapasitesi ve yorganının boşa giden enerjisi. Yaşlı birinin evindeki çok kullanılan bir sandalye gibi bir tarafına doğru çökmemiş oluşuna şaşıyorum zaten. Öte yandan sabah kalkınca tek tarafı düzeltmek daha kolay, sadece bir tarafın çarşafını düzeltiveriyorsun bitiyor.

İşte yalnız yaşamının bir olumlu yanı daha.

Carly uykulu hâlde yastığı alıp sarılıyor.

“İyi misin?” diyor sadece. Çok fazla sormadan bu kelimeyle her şeyi soruyor aslında. İstersem paylaşabilme özgürlüğü veriyor bana.

Gözlerimi kapatarak evet anlamında başımı sallıyorum. Gülümsüyorum bile. Bu önceki gülümsemelerimden farklı çünkü gerçek. Zorlama veya onu rahatlatma amaçlı değil. Doğal bir gülümseme, benim için endişe duyan birinin varlığından dolayı yüzümde beliren. Böyle ince ruhlu ve düşünceli arkadaşlarım olduğu için şanslıyım. Daha önce defalarca iyi olduğumu söylesem de beni merak ederler. Sandığım gibi bana inanmadıkları ortada. Ama bu hoşuma gidiyor.

“Brett Last’ı hatırlıyor musun?” diye soruyorum, artık uyanık olduğumuza göre dönüp alarmı kapatıyorum.

“Kimi?”

Carly’nin kendini toparlayıp işe yarar hâle gelmesi bir saati bulduğu için yarı uyanık hâldeyken bu soruyu sormam aptalcaydı.

“Üniversiteden bir arkadaşın arkadaşındı, galiba bizim yurttan birinin. Birkaç kez bizimle gelmişti.”

“Şu kızın üzerine kustu diye zemin kattan atılan genç mi yoksa?” diye soruyor suratında tiksinişmiş bir ifadeyle.

“Yok... O üçüncü sınıftaydı, eminim, Josh’un arkadaşı James.”

“Ha, tamam. İri yarı bir tipti.”

“Bunun açık renk dağınık saçları, kahverengi gözleri vardı. Sanırım bir seksen civarı boyu vardı? Belki de daha uzundu.”

“Hiç hatırlamıyorum.”

“Hatırlaman lazım.” Elimi yukarı kaldırıp arkadaşımın hafızasının yerine gelmesi için evrene yakarır gibi “Brett Last,’ diyorum.

Carly kıkırdarak hayır anlamında başını sallıyor. "İnan hiçbir fikrim yok. Dün gece yemekte ne yediğimi bile hatırlamıyorum, bunu nasıl hatırlayayım?"

"Etli patates püresi yaptım ya," diye homurdanarak başının altındaki yastığı alıp kafasına vuruyorum. "O kadar da uğraşmışım, ne güzel beğendiğini duymak."

"Hop," diyor gülererek yastığı elimden alıp sarılıyor tekrar. "Niye sordun ki?"

"Biraz tuhaf bir durum," diyorum derin bir nefes alıp vererek.

"Söyle bakalım."

"Rüyalarım girip duruyor."

"Tuhaf."

"Evet," diyorum yüzümü buruşturarak, sonra otobüsteki görüntümüz aklıma gelince gülümsüyorum.

"Açık saçık mı?"

"Hayır!"

"Gerçekten mi?" diye soruyor, bir kaşı kuşku içinde yukarı kalkıyor. "Gülümsüyorsun ama."

"Hayır, öyle bir şey değil. Gerçekten."

"Ne o zaman?" diye soruyor, kafası karışıyor.

"İlk seferinde önemli bir şey yoktu, sadece arka planda dikkatimi çeken biriydi. Nasıl olur bilirsin. Bu kadar uzun zaman görmediğim, düşünmediğim birini rüyamda görmenin ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek uyandım. Ayrıca onu hiç tanıımıyordum ki. Gerçekten çok şaşırtıcı. O kadar tanıdık geliyor ki ve onu görmek beni çok mutlu ediyor."

"Evet, gerçekten şaşırtıcı," diyor başını sallayarak, alt dudaklarını bükmüş ona anlattıklarımı düşünüyor. "Bir dakika, ilk defasında dedin. Daha fazlası mı var?"

"Evet," diyorum başımı sallayarak, zihnimde yaşadığım bu

tuhafılığı paylaşmak beni biraz rahatsız ediyor.

“Sonra iki kez daha oldu.”

“Aaa,” diyor şaşkın bir hâlde. “Ne kadar sık oluyor bu?”

“İlk seferinden sonra zihnimde dolanıp durması normal çünkü daha önce rüyamda gördüm ve ertesi gün de onu düşündüm kısa bir süre, ama ilkinin neden olduğunu hiç anlamıyordum.”

“Belki ona benzeyen birini görmüşsündür ve bilinçaltında onu düşünmüşsündür,” diyor.

“Belki de.”

“Ya da belki o isimde biri vardı. Bu da tetiklemiş olabilir.”

“Hiç bu yönden düşünmedim,” diyorum. Bu kadar önemsiz bir şeyden kaynaklanıyor olması beni biraz hüznlendiriyor. Gördüğüm üç rüyadan sonra kendimi epeyce kaptırdım galiba.

“*Inception*⁶ filmine benziyor,” diyor ve yatakta doğruluyor.

“Umarım öyle değildir! İzlediğim en tuhaf film idi.”

“Hâlâ anlam veremiyorsun değil mi?”

“Hayır.”

“Ben de,” diyor, kendini geriye doğru atarak gerinmeye başlıyor. “Hafta sonu olması ne güzel.”

“Aynen.”

“Çok yorgunum,” diyor esneyerek. “Ne yapıyorsun bugün?”

“Annemle babamı görmeye gideceğim.”

“Aaa.”

“Hmm.”

“Tam da ihtiyacın olan şey.”

“Max orada olacak, umarım çok kötü olmaz.”

“Ah Max!”

6 Türkçe adı *Başlangıç*, 2010 yılında Christopher Nolan tarafından yazılan ve yönetilen bilim kurgu türündeki ABD yapımı film. (Ç.N.)

“Evet, hamile tişörtü ile Andrea da orada olacak.”

“Ne güzel,” diyor Carly heyecanla. “Eminim harika görünüyordur.”

“Tabii ki!”

Dan’dan ayrıldıktan bir süre sonra kardeşim Max seyahatten hayatının kadını ile döndü (O da Avustralya’da seyahat etmiş), ona evlenme teklif etti, bizim semttteki kilisede küçük, şahane bir törenle evlendiler ve bebek bekliyorlar. Bebek gelecek ay geliyor. İnsanın hayatının birkaç yıl içinde ne kadar değişebileceğine bir örnek bu.

Onunla gurur duyuyorum, hamile tişörtü ile Andrea’yı çok seviyorum, daha iyi bir yengem olamazdı ama yaşadıkları aşk ve meyvesi olan bebek yüzünden annemle babam benim için iyiden iyiye endişelenmeye başladılar. Onları bu kadar güzel giderken niye benim hayatımda hiçbir gelişme yokmuş.

Çocuğunu düşünen her ana baba gibi yaşadığım ayrılığa en az benim kadar hatta belki daha fazla üzüldüler. Tüm ahlaki değerleri, toplumsal kuralları öğretilip büyüttükleri zeki kızlarının masal gibi bir evlilik yapamayacağı yanlış birini seçmesi onları da üzdü tabii.

Kesinlikle eminim, annem hâlâ bu konu üzerinde kafa yoruyor. Moda anlayışım konusunda laf ederken aklında hep bekâr oluşum var (“Kısa eteklerle sadece başkasının kocasını garantilersin, kendi kocanı değil Sarah, aynı şekilde fazla demo- de giysiler de olmaz, kimse büyükanne görünümlü biriyle çıkmaz istemez.”), bir arkadaşımın yeni işe başladığını duyunca cık cık etmeye başlar (“Evet, iyi bir iş elde etmek, koca bulabilmek anlamına gelir. Güzel bir kariyerin olmadan şansın olabilir mi şekerim?”), akranlarımdan hayat arkadaşlarını bulduklarını duyunca da pek üzülyorum. Bu kadar uzun süre rafta kalmak iyi

değil. Yaşım sadece yirmi dokuz olsa bile.

Kocaman, aydınlık bir oda. Steril bir laboratuvar gibi. Bomba boş ve yalnızım.

Yukarıda asılı duruyorum.

Önce havada asılı durduğumu ya da uçabildiğimi sanıyorum ama sonra arkamdaki duvara takılı büyükçe bir tahtanın üzerinde durduğumu anlıyorum, yerden çok yüksekteyim.

Minnacık bir şeyim.

Bir süre sessizce oturup etrafı dinliyorum, en ufak bir ses yok. Birden çok yüksek, tedirgin edici bir ses duyuluyor. O kadar derin bir sessizlik var ki sanki her an bir şey olacak ve bozulacak gibi.

Sessizlik bir anda iki dev yaratığın çıkardığı, kulakları sağır eden gürültüyle bozuluyor, ses odada çınıyor.

Önümde duruyor, karşısındaki nesneyi inceliyor gibi eğiliyorlar.

"Emin değilim," diyor erkek olanı homurdanır gibi, hoşnutsuz bir şekilde. "Biraz bayatlamış bu."

"Küflenmiş bir ekmek gibi de değil canım," diyor kadın, sesi annemin sesine benziyor. "Minyon, güzel bir şey."

"Otuz yıl geçmiş olmalı," diyor adam, yüzü bulanık. Görebildiğim tek şey numaralı gözlüklerinin çerçevesi.

"Çok maharetlidir," diyor kadın.

"Öyle görünmüyor ama."

"Çok zekidir "

"Size inanmaktan başka çarem yok," diyor neşeyle erkek olan.

"Konuşuyor mu?"

"Artık değil "

Bunu duyunca derin bir nefes alıp veriyor erkek.

"Zaten başka bir seçeneğim de yok, değil mi? Tek bu kalmış. "

"Aynen öyle. "

Yüzü olmayan adam ileriye doğru uzanınca gözlüklerinin camından kendi yansımamı görüyorum.

Yaşlanmışım.

Kıvrık saçlarım bembeyaz olmuş ve dağınık.

Yüzümde fillerin dizlerindeki benzer kırışıklıklar var, buruş buruş olmuşum.

Gözlerime karanlık, kasvetli bir ifade çökmüş ve daha da üzücü olanı aşağıdakilere beni bırakmayın diye yalvarır gibi bakıyorlar.

"Neyse, ben bunu almayayım en iyisi," diyor iç geçirerek.

"Ne?" diye bağılıyor kadın.

"İşime yaramaz bu, " diyor küçümseyerek.

"Ama..."

"Bunu görünce yalnız olmanın o kadar da kötü olmadığını düşünüyorum," diyor başıyla beni işaret ederek.

"Onu burada bırakamazsın."

"Benim sorumluluğumda değil ki bu," diye kestirip atıyor.

"Peki, sen almazsan kim alacak onu?" diye ağlamaya başlıyor kadın çaresizlik içinde. Artık annem olduğu kesin belli oluyor.

"Benim problemim değil," diyor alay eder gibi, odadan çıkıyor. Annem ağlayarak ardından çıkıyor, tahtanın üzerinde öylece kalıyorum.

Yapayalnız.

Gözlerimi açıyorum, Carly ile uyuyakalmışız. Rüya geçip gitti ama sinir bozucu bir his bıraktı bende. "Rafta kalmış mal olmak" şimdiye kadar hep mecazi bir anlam taşıyordu, sonucunda nasıl bir kız kurusu çıktığını canlı canlı görmek de müthişti doğrusu.

Böyle rüyalar varken kâbusa ne hacet? Nerede kaldı Brett'in tatlı hâlleri? Sanırım rüyalarım annemin yanına gitmeden önce beni biraz hazırlamak istediler.

Kahretsin!

"Saat kaç?" diye soruyorum gözünden uyku akan arkadaşıma, o esnada telefonuma uzanıyorum bakmak için.

"Hı?" diye mırıldanıyor koluna bakmaya çalışarak.

"Lanet olsun," diyerek doğrulup etrafıma bakıyorum.

"Ne oldu?"

"Uyuyakalmışız."

"Eee?"

"Yarım saat içinde annemlerde olmam lazım! Bekâr bir kızdan daha kötüsü geç gelen kızdır."

"Hadi be," diyor Carly gülerek, beni yataktan dışarıya itiyor. "Duşa gir."

"Zaman yok."

"İğrenç kokuyorsun. Acele etme. Geç gelen bekâr kızdan daha kötüsü ne?"

"Neymiş?" diyerek kendime annemin koca bulmak için uygun göreceği giysiler arıyorum. Sonunda en temiz kotum ve bana geçen Noel'de aldığı krem rengi kalp desenli bordo bluzumu buluyorum giymek üzere.

"Köpek kulübesine girmiş gibi kokan kız," diyor Carly, lafını esirgemedi.

"Sağ ol be."

"Rica ederim," diyor ve dönerek tekrar uykuya dalıyor.

6

Bir saat on beş dakika sonra kırmızı Mini Cooper arabamla (Annemle babamın yirmi birinci yaş günü hediyesi), evlerinin önündeyim. Kent'teki Tunbridge Wells'te oturuyorlar, doğup büyüdüğümüz Pantiles'e yürüme mesafesinde.

Kapıları var.

Büyük, siyah, demir kapı.

Herkesin bildiği gibi alarm sistemli bir kapı zenginlik göstergesidir. Evet, bizimkilerin durumu iyi. Çok zengin değiller belki ama epeyce rahat yaşıyorlar. Bize sürpriz yapmak için aldıkları Mini Cooper'lar dışında pek de yardım etmiş sayılmazlar. Her ikimiz de bunun için kendilerine gerçekten minnettarız elbette ama oldukça katı bir disiplin anlayışıyla kendi yolumuzu kendimiz bulmamız için hayatın içine bıraktılar bizi. Tadını gayet iyi bildiğimiz o iyi yaşam koşullarını elde etmek için mücadele edeceğimizi umut ediyorlardı. Kardeşime bu çocuk yetiştirme yönteminin yaradığı ve bu sayede iyi bir yere geldiği söylenebilir. Covent Garden'daki TechWays Şirketi'nde pazarlama müdürü oldu. Yirmi beş yaşındayken bir yılını Avustralya'da esrar içerek geçiren biri için hiç de fena değil.

Oysa ben Jonathan'ın kölesi olmaktan öteye gidemedim. Bu yüzden de özellikle annemi bir hayat sürmenin tek yolunun evlenmem olduğunu düşünüyor. Ama arkadaşım kiralık bir

dairede yaşıyor olmam bu konuda da başarılı olamadığımı gösteriyor. Neyse, çocuk yetiştirme konusunda en azından yüzde elli oranında başarı sağlamışlar şu ana kadar.

Arabadan çıkıp çantamı ve mantomu alınca burnuma Dan'ın parfümünün kokusu geliyor ve midem bulanıyor. Üzerine koku giderici sıkmayı unutmuşum dün gece, kendime lanet ederek ön kapıya doğru yöneliyorum. Ailecek yürüyüşe çıkacağız. Annemden giyecek bir şey istemeye yüzüm tutmayacağına göre bu kokuya katlanmak zorundayım. Ne kadar iğrenç.

"Selam," diyor Max gülümseyerek kapıyı açınca. Ağzı ve dudakları benimkilere benziyor ama daha çok Fransız kökenli anneme çekmiş. Büyükbabam Fransa'da doğmuş ama İkinci Dünya Savaşı sırasında buraya gelmiş. Çok güzel bir kadın olan anneanneme âşık olmuş ve bir daha da geri dönmemiş, iki yılda bir Noel tatilinde oraya gideriz. İkimiz de koyu renk saçlı ve koyu kahverengi gözlüüz ama Max buğday tenlidir. Ben ne kadar koruma faktörü kullanırsam kullanayım güneşte uzun kalırsam istakoz gibi olurum, o ise bir güzel bronzlaşır. Ne sinir bozucu. "Neyse ki geldin, tepesi atmak üzereydi," diyor gözlerini devirerek, eğilip bana sarılıyor iri cüssesiyle, artık ezik ablası geldi annenin azarlarını dinlemek için nasılsa, o da rahatladı tabii, oturup seyreder.

"Ablana böyle şeyler söyleme Max," diyor babam fısıldayarak kaşları havada, onun yanından geçip bana sarılıyor. Amacı hayattaki başarısızlıklarımın bana olan sevgilerini gölgelemediğini hatırlatmak.

Yani bazı zamanlar dışında.

"Selam, baba."

"Çok mu trafik vardı?" diyor göz kırparak, mavi gözleri muzip muzip ışıldıyor, ellerini beline koyunca göbeği öne çıkı-

yor (Annem bu hareketine çok söylenir).

“Hmm,” diye mırıldanıyorum.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diyor başını sallayarak. “Annene Londra’da hafta sonları trafiğin ne kadar kötü olduğunu söyledim, özellikle de Noel yakinken.”

Daha kasım ayının başları ama hiç bozmuyorum yalanını.

“Sarah, sonunda,” diyor annem gülümseyerek, koridorda beni tepeden tırnağa süzüyor, yüzünde giysilerimi beğendiğini belirten bir ifade var, sonra başımı ellerinin arasına alıyor. “Evden ıslak saçla mı çıktın sen?”

Onu hiçbir zaman memnun etmek mümkün olmayacak mı? Tertemiz yıkandım ve beğeneceği giysilerle geldim, elimden geleni yaptım. Bu arada dehşetle fark ediyorum ki benzer giysiler seçmişiz: Pantolon ve bluz. Allah’tan benim seçtiklerim biraz daha genç işi ve daha moda olan türden. O ise kırıışmayan beyaz bir bluz ve hardal rengi pamuk kumaştan pantolon giymiş, aksesuar olarak inci bir kolye takmış, pek gösterişli! Ayrıca ben ıslak saçımı dağınık bir şekilde toplamışken onun kısa, koyu renk saçları muhteşem görünüyor.

Beni kendine doğru çekip sarılıyor, ağır parfümünün kokusu beni önce biraz sinir etse de hemen sakinleşiyorum.

“Andrea nerede?” diye soruyorum Max’e, bir ay önceki görüşmemizden beri oldukça büyümüş olduğunu tahmin ettiğim karnını okşamak istiyorum.

“Yukarıda uyuyor, dün gece pek uyuyamadı da dinleniyor,” diyor kardeşim.

Elleri hâlâ omzumda olan annem bana bakıp Max’in göremeyeceği şekilde gözlerini deviriyor ve sonra dönüp mutfağa gidiyor. Hamileliğinin son günlerinde olan bir kadının dinlenmeye ihtiyacı olduğu da nereden çıktı?

Babamın arkasından salona doğru ilerlerken Max kolunu omzuma atarak bana doğru eğiliyor ve fısıldıyor.

“Dan ve Lexie’yi duydum.”

“Eveet...” diyorum yavaşça, bu konuda hiç konuşasım yok.

Dün gece biz evlerinden çıkar çıkmaz Dan ve Mükemmel Lexie Facebook’a girip ilişki durumlarını “Nişanlı” olarak değiştirip ikisi de mutlu mesut Mükemmel Lexie’nin parmağındaki elmas yüzüğe bakarken çekilmiş bir fotoğraflarını koymuşlar.

Annemin Facebook sayfası var.

Elbette.

İnsanları sinsi sinsi izleme alışkanlığımı nereden aldığımı belli. Yirmili yaşlarıma başındayken çoğu pazar sabahı sarhoş fotoğraflarımı görmek benim hakkımda umutsuzluğa kapılmasına neden oldu sanırım.

“İyi misin?”

“Tabii ki,” diyorum, omuz silkerek başımla mutfak işareti ediyorum.

“Annem biliyor mu?”

“Sanmıyorum. Söyleyecek misin?”

“Söyleyip de yüzündeki hayal kırıklığını mı göreyim? Yani, aradan bu kadar zaman geçtiği hâlde bir mucize olur da tekrar bir araya geliriz diye umutlanıyor olmalı. Neden bilmiyorum. Adam dangalağın biriydi sonuçta.”

“Bugün onu bilgisayardan uzak tutalım, en azından sen burada yokken öğrensin,” diyor omzumu hafifçe sıkarak.

“Bugün kesin sorar bir şeyler gerçi, her zamanki gibi.”

“Meraklanma, Andrea’ya söylerim sancısı tutmuş gibi yapar, dikkatini dağıtır.”

“Bunu yapabilirse bugün süper olur gerçekten,” diyorum gülümseyerek, onun sırtını sıvazlıyorum, sonra kolunu indiriyor.

Kanepeye, babamın yanına oturup başımı omzuna koyuyorum.

O da benim başımı öpüyor.

Babamın kuzusuyum ben.

“Çay istiyor musun Sarah?” diye soruyor annem içeri girerek.

“Naneli var mı?”

“Evet,” diyor, gülümseyerek çıkıyor odadan. Sağlıklı bir şey istedim diye mutlu oluyor sanırım.

“Çıkmadan önce ısıtır seni.”

“Anne, bugün çıkmasak olmaz mı?” diyor Max. Annem ona sert bir bakış fırlatınca süklüm püklüm oluyor birden.

“Nedenmiş o?” diye soruyor annem, kaşları çatılıyor. Sever ailece yaptığımız yürüyüşleri, ayrıca planın bozulmasından hiç hoşlanmaz. Plansız programsız işler ona göre değildir.

“Andrea dinlenmek ister diye düşündüm. Bütün hafta boyunca işe gidip gelmek onun için kolay değil. Dinlenmeye ihtiyacı var,” diyor Max ezilip büzülerek.

“Bugün mü? Bir hafta sonra doğum iznine çıkacak. O zaman dinlenir.”

“Bugünü kanepede geçirmek ona iyi gelir belki,” diyor babam başını sallayarak.

Annem somurtarak, ‘İyi de yürüyüş ne olacak?’ diyor.

“Benim de biraz dizim ağrıyor zaten,” diyor babam omuzlarını silkerek.

“Ne oldu dizine?” diye soruyorum.

“Önemli bir şey yok. Sızlıyor ara sıra. Endişelenecek bir şey yok,” diyor bana, sonra anneme dönüyor. “Sarah ile beraber çarşıya gidip dolaşsanız biraz?”

“Ah,” diyorum niye annemle yürüyüşe gidemeyeceğime dair mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyorum, o sırada çalan

telefonun tiz sesi planları sekteye uğrattıyor.

“Alooo,” diye açıyor annem telefonu, telefona özgü havali sesiyle. Max’le ben kıkırdıyoruz bunu duyunca. Neden bilmiyorum ama Max ile bir araya gelince kendimi çocuk gibi hissediyorum, sanki tüm olgunluğum parçalara ayrılıp annemle babamın güzel, renkli halılarının üzerine saçılıyor. Şahane bir duygu bu.

“Ah Pat, nasılsın?”

Arkamı dönüp anneme baktığımda sanki midem dışarıya fırlayacak gibi hissediyorum çünkü annemin telefonda konuştuğu kişi DAN’IN ANNESİ.

Koşarak gidip elinden telefonu kapmayı ya da ayağım takılmış gibi yapıp telefon kablosunu duvardan kopartmayı düşünüyorum ama öylece oturup önümde gerçekleşen konuşmanın bu tarafını dinlemekle yetiniyorum.

Çaresizim.

“Sana bahsettiğim Zumba kurslarına baktın mı? Sizin orarlarda bulabildin mi? Aa harika, gerçekten çok eğlenceli geçiyor.”

Annelerimizin Noel’de birbirlerine nezaketen kart atmak dışında görüştüklerini bilmediğim için bu sıcak konuşma kafamı allak bullak ediyor. Annemin Zumba’ya başladığını öğrenmek de çok şaşırtıyor beni. Onun yaşına hiç uygun değil, fazla hareketli bir dans bu.

“Ah evet. Sarah burada şu an, yaşlı anne ve babasıyla vakit geçirmeye gelmiş,” diyor neşeyle. Hafifçe kıkırdıyor, daha sonra Pat’i dinlemeye devam ediyor. “Yeni geldi aslında, henüz pek konuşamadık.”

Bakıyorum Max kafasını kanepe yastığının arkasına gizlemiş, tek gözüyle bakıyor. Babam televizyondaki Formula Bir yarışına dalmış. Aslında olan biteni duymamak için en iyi yol şu anda.

“Yaa?”

Pat’i dinlerken adeta kulakları sağır eden bir sessizliğe bürünüyor.

“Ne güzel bir haber bu! Çok heyecanlı olmalısın. Ne ara oldu tüm bunlar?” diye soruyor. Pat yanıtlarken güçlükle yutkunuyor. “Lütfen en iyi dileklerimi ilet. Hepiniz için mutluluk verici günler bunlar.”

Alelacele hoşça kal deyip telefonu yerine koyunca, olduğu yerde kalakalıyor, arkası bize dönük vaziyette pencereden dışarıya bakıyor. Belki bir dakika kadar bu vaziyette kalıyor. Şaşkınlık içinde Max’e bakıyorum.

O da omuzlarını silkiyor.

Annemi çok iyi tanıyorum ama ben bile şu an arkası dönükken düşüncelerini okumakta zorlanıyorum.

Babam gözünü televizyondan ayırmadan konuşuyor. “Her şey yolunda mı hayatım?” Otuz altı yıllık karısı, elbette bir sıkıntısı olduğunu anlıyor.

“Evet,” diyor annem öksürerek, boğazını temizliyor.

Ağlıyor mu yoksa?

Ağlamıyor elbette.

“Baktım da ön taraftaki sarmaşıklar biraz uzamış. Simon’a not yazayım da haftaya gelince budasın onları biraz.”

Sonra dönüp bahçivana not yazmak üzere mutfığa doğru seğirtiyor.

Bir kez daha Max’a bakıyorum, dudaklarını okuyorum.

“Kahretsin.”

Kesinlikle.

Korktuğumdan daha kötü tepki verdi.

Bu sessiz tepkinin bağırıp çağırmasından çok daha kötü olduğunu öğrendik çocukluk yıllarımızda.

Sessiz olmaları annemle babamın yaptığımızdan dolayı çok kızgın oldukları anlamına geliyordu.

Öfke dolu sessizlik onları fazlasıyla hayal kırıklığına uğrattık demek oluyordu.

Yirmi dokuz yaşında olmama rağmen hâlâ onları hayal kırıklığına uğrattıyor olmam ne kadar ayıp.

Ne trajik bir durum.

“Gidiyor muyuz?” diye soruyor annem bana bakmadan, on dakika sonra mantosu üzerinde, deri eldivenlerini giymekle meşgul.

“Çay bile vermedin kıza,” diyor babam, kendini kaptırmış olduğu programdan gözlerini ayırınca etrafında olup bitenleri anlamakta zorlanıyor.

“Çarşıda içer bir tane,” diyor kuru bir sesle.

Hâlâ yastığın arkasına saklanmakta olan Max’e bakma zahmetine bile katlanmıyorum. Babama bir öpücük verip geç kalmayacağımızı söylüyorum, yavaşça koridora doğru yönelip ayak-kabılarımı ve Dan kokan mantomu alıyorum.

Evin kapısından çıkınca annemin bağırıp çağırmasını bekliyorum ama sessiz kalıyor.

Ana caddeden aşağı yürürken de dükkânları geçerken de sessizliğini koruyor. Cath Kidston’a giriyoruz (Max ve Andrea’nın bebeğinin *Küçük Ev*⁷ dizisindeki çocuklar gibi giydirilmiş hâlini hayal ediyorum), bu tavrı artık çekilmez hâle geliyor. Şu ağır havayı dağıtmak için iki çift laf etmeye çabalıyorum, ama ona bile yanaşmıyor. Bu durum dayanılmaz bir hâl alıyor. Bu sessizliği artık kaldıramaz hâle geliyorum ve önümüzde dans

7 1974 ve 1983 yılları arasında yayımlanmış, 19. yüzyılda geçen ve Laura Ingalls Wilder adlı yazarın hayatını konu alan televizyon dizisidir. (Ç.N.)

eden oyuncak file bakarak konuşmaya başlıyorum.

“Ben de dün gece öğrendim, anne,” deyiveriyorum.

“Neyi canım?” diyor gözlerinde masum bir ifadeyle. Neden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikri yokmuş gibi yapıyor.

“Dan ve Lexie’nin nişanlandığını.”

“Ha şu mesele. Hiç ilgilenmiyorum. Bilmem gereken bir şey olduğunu sanmıyorum,” diyerek kestirip atıyor ve önümüzdeki çiçek desenli bebek kıyafetlerine bakmaya başlıyor. “Bebeğin cinsiyeti belli olana dek bunlardan birini alamayız, Sarah. Bunlar sadece kız bebekler için.”

Konuyu değiştirmesi, konuşmadığımız konuyu artık konuşmak istemediği anlamına geliyor. Tuhaf olan şu, onunla konuşmamam gereken bir konu olduğuna bakarsak, beni rahatlatmaya çalışanın kendisi olması gerekiyor, eski erkek arkadaşı hâlâ etrafında olup kendisi daha bir yol çizememişken, onun olağanüstü hayatı gözüne sokulan benim sonuçta. Hiçbir tutku ve istek olmadan monoton bir işte çalışan, “Hafta sonunu iple çeken” bir zihniyetle, sadece kirasını ve arada sırada katıldığı arkadaş toplantılarını karşılamak için çalışan benim.

Hiçbir heyecan yok hayatımda.

Yeni hiçbir şey yok.

Bir şeylerin değişmesi gerekiyor, bunu anladım artık.

“Jonathan’dan terfi isteyeceğim.”

Düşünmeden söyleyiverdim bu sözleri, ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz da niye düşünmedim acaba dedim kendi kendime.

Birden annemin yüzü aydınlanıyor ve bana sımsıkı sarılıyor, çok içten.

Hıçkırığını duyuyorum, eminim buna, bugün çok duygusal bir gününde annem. Sonra kendini toparlayarak ayrılıyor benden. “Sanırım uzun zamandır senden duyduğum en iyi şey bu.”

“Sağ ol anne.”

“Ayrıca hep senin Daniel’a fazla olduğunu düşündüm ben,” diyor bana dik dik bakarak koluma giriyor, birlikte çıkıyoruz dükkândan.

Doğru.

Artık bu terfiyi almak zorundayım o hâlde.

Ne kadar zor olabilir ki?

7

Kapalı bir havuzda, boğazıma kadar suyun içindeyim, suların çıkardığı sesler geliyor kulağıma. Etrafı çevreleyen cam duvarlardan içeriye sızan güneş ışığı ile her yer pırıl pırıl görünüyor.

Havuzda aynı renk kırmızı mayo, bone ve gözlük giymiş birkaç kadın daha var. Sadece bir tanesi farklı, tepeden tırnağa siyah giyinmiş.

“Pekâlâ,” diye sesleniyor İtalyan aksanıyla konuşan biri, dikkatimizi çekmek için.

Havuzun öte yanına baktığımda, Haydi Dans Edelim’deki⁸ jüri üyesi Bruno Tonioli’yi görüyorum, üzerinde dünyanın en küçük siyah mayosu, elleri kalçalarında dizlerinin üzerinde bir aşağı bir yukarı esniyor.

“Tekrar görmek istiyorum bunu,” diyor parmaklarını şaklatarak, gözlerinde hain bir bakış var.

Bunu duyunca havuzdaki kızlar arka arkaya diziliyorlar.

Ben de gidip boş kalan yere yerleşiyorum, oranın bana ayrılmış olduğunu düşünüyorum.

Etrafı çalmaya başlayan klasik müziğin sesi dolduruyor.

Etrafımdaki kızlar yavaş hareketlerle kollarını ve bacaklarını ahenk içinde hareket ettiriyorlar, vücutları zarafet içinde ve

⁸ İngiltere’de yayımlanan bir televizyon şovu. (Ç.N.)

tutkuyla müziğe uyum sağlıyor.

Ben de onları takip ediyorum. Yapabildiğim kadarıyla dengemi korumaya ve zarif olmaya çalışıyorum. İşin doğrusu hiçbir zaman çok iyi bir yüzücü değildim ama bu senkronize hareketlere uyum sağlamak için elimden geleni yapıyorum.

Sonra bir çember oluşturuyoruz, biz kırmızı giyenler siyah giyeni ortamıza alıyoruz, o ise kıvrılarak bir top şeklini alıyor. Biz de suda dönüp sırtüstü yatıyoruz, elimizdeki kırmızı, oval şekilleri havaya kaldırıyoruz.

Herkes dengesini koruyor, oysa benim elimdeki oval şekil bir türlü düz durmuyor. Kontrolsüzce sağa sola yalpalamaya başlıyorum. Popomun sağa sola, aşağı yukarı hareket hâlinde olduğunu hissediyorum.

Ne elimdeki oval şekli ne de vücudumu dengeleyebildiğim için kırmızı nesne elimden kayıp gidiyor ve uzaklaşıyor.

O anda yüzmeyi unutup sol tarafımdaki kıza yapışıyorum. Tombul kolum sudan çıkıp onun güçlü omzuna tutunuyor.

Hazırlıksız yakalandığı için suya batıp panikliyor, o da solundakine tutunuyor, o da onun solundakine ve diğeri de onun solundakine... Ta ki Bruno ıslık çalıp bağırarak müziği durdurana dek.

"Ne bu şimdi?!" diye haykırıyor öfkeyle.

Havuzun dışındayım, Bruno'nun yanında duruyorum ve öfkesinin hedefi hâlindeyim, haksız da sayılmaz. Havuza bakıyorum, kızlar düzgün olmayan bir çiçek şekli oluşturmuşlar, ortada siyah renk ve kırmızı yapraklar, gelincik bu.

"Kollarını Amazon ormanında kaybolmuş, annesini arayan bir maymun gibi sallıyordun," diye bağıırıyor.

"Hareketler hakkında en ufak bir fikrin yok ve bulunduğun yer de yanlıştı. Nerede kaldı tutku? Nerede kaldı arzu? Nerede

kaldı istek? Ve zarafet şekerim? Topuklu ayakkabılarıyla Amsterdam'ın parke taşlı sokaklarında yürüyen bir dinozorda bile daha fazla zarafet vardır."

"Ama..." diyebiliyorum.

"Evet, biraz da popoyu konuşalım. Seninkisi fazla büyük. Adeta bir mandril maymununununki gibi çıkıyor, kocaman ve renkli bir topu andırıyor."

"Bruno," diyorum tekrar, ama o beni dinlemiyor bile. Bir yandan söyleniyor, bir yandan da tepinip dönmeye başlıyor, bağılıyor, dönüyor ve zıplıyor, bağılıyor, dönüyor ve zıplıyor.

En sonunda o kadar hızlı dönüyor ki ayakları yerden kesiliyor ve uçarak başımın üzerinden geçiyor. Çok daha hızlı dönerek adeta şarkıya dönüşen bir sesle söylenmeye devam ediyor. Bedeni küçük, renkli bir hortuma dönüşüyor adeta ve sonunda pathıyor.

Yukarıdan milyonlarca kağıttan gelincik yağıyor, başıma çarparak yere düşüyorlar.

Havuza bakıyorum, kırmızılı kızlar kaybolmuşlar, sadece siyahlı orada. Gelinciğin ortası artık gördüğüm kız değil, o Brett.

Önce beni görünce mutlu oluyor, sonra sağ tarafımda bir şey fark edip bağılıyor.

"Geri döndü!"

Dönüp bakıyorum, Bruno kocaman mayolu bir kertenkeleye dönüşmüş. Dilini çıkartıp döndürerek bize doğru geliyor.

Aniden bir elin beni tutup çektiğini hissediyorum.

"Çabuk!"

Brett beni bir ormanın içine doğru çekerek götürüyor, iki yaramaz çocuk gibi arkamızdaki gözü dönmüş sürüngenlerden kaçmak için koşuyoruz.

Birbirimizin elini sımsıkı tutmuşuz, arkamızdakine odaklanmışız. Çalılıkların üzerinden atlıyor, dalların altından kafa-

mızı eğerek geçiyor, pembe flamingoların yanından dolaşıyoruz, gücümüzü kaybetmiyoruz. Arkamızda Bruno varken yapamayız bunu.

Bedenime yayılan adrenalin sayesinde kalbim güm güm atıyor, bu beni hiç olmadığım kadar çevik, esnek ve fit yapıyor.

Önümüze yüksek bir kayalık çıkınca Brett beni güçlü kollarıyla belimden tutarak yukarıya çıkartıyor, bir an için bedenlerimiz birbirine değiyor ve koşmaya devam ediyoruz.

Koşarken onunla o kadar yaklaştığım ana takılıyor aklım. Deminki kadar çevik hareket edemiyorum, hantallaşıyorum. Yerdeki küçük taşlara takılıyorum, aradaki mesafeyi hesaplayamıyorum, yavaşlıyorum, Bruno yaklaşıyor.

Tam terk edilmiş bir uçağın içine girecekken Bruno beni ayak bileğimden yakalayarak havaya fırlatıyor.

Gökyüzünde yukarı, daha yukarı, hep yukarı doğru uçuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, aşağı bakmamaya çalışıyorum. Aşağıda bekleyen Brett'in kolları yerine Bruno'nun açılmış bekleyen ağzına düşeceğim diye ödüm kopuyor.

Uyandığımda nefesimi tutmuşum, gözlerimi iyice kısmışım, sanki olacakları bekler gibiyim. Banyoya giriyorum, rüyalarla geçen gecenin etkisiyle alnımda bir çizgi oluşmuş. Önce küçük mayosuyla bağırıp çağıran, sonra da kertenkeleye dönüşerek hayalimdeki erkekle beni ormanın derinliklerine kadar kovalayan *Dans Edelim*'deki Bruno. Duşa girince bunun ne anlama geldiğini düşünmeye başlıyorum. Bugün Jonathan'dan terfi isteyeceğim ve az önce rüyamda beceriksizliğim konusunda azarlanıp durdum. Ne zamanlama ama.

Gerçekten harika.

İşe erken gidiyorum, hayatımın geri kalan kısmının ilk gününü kararlı, tutkulu, hevesli biri olarak geçirmeye kararlıyım (Tüm bu özellikler var bende. haydi oradan, Bruno). İçim kıpır kıpır ve sanki bir olağanüstü dönüm noktasının eşigindeymişim gibi hissediyorum. Kariyer açısından daha iyi duruma gelebilirsem hayatımın bir alanı düzgün gidiyor olacak. Birinin iyi olması hiçbirinin iyi olmamasından iyidir, en azından.

Ofise gelen herkese gülümsüyorum, hafta sonunu nasıl geçirdiklerini soruyorum, ne yaptıklarına bakıyorum ama çoğunlukla başımı öne eğmiş işimi yaparak şirkete ne kadar bağlı olduğumu, buradaki görevimi ne kadar ciddiye aldığımı göstermeye çalışıyorum. Hatta Twitter, Facebook veya Mail Online'a bile girmiyorum. Sadece ünlülerin hayatında mühim bir şey olmuş mu ya da sevdiğim müzik grubundan ayrılan falan var mı diye kısaca bir göz atıp çıkıyorum, tüm bunlar sadece otuz saniye kadar sürüyor, sonra sayfayı kapatıyorum. Neyse ki dünyada her şey yolunda (Bir televizyon yıldızının Dubai'de küçücük bir bikiniyle çekilmiş iğrenç fotoğraflarını saymazsak tabii. Habersiz çekilmiş olmalı).

Jonathan yarım saat sonra asık bir suratla geliyor. Bana kahve gibi bir şeyler mırıldanıp hırsıyla ofisinin kapısını kapatıyor.

Benim kafamdaki plana uymuyor bu durum. Rüyamda Bruno tarafından aşağılanmış olmam (*Dans Edelim* programını bir daha asla aynı duygularla izleyemeyeceğim) ve Jonathan'ın gördüğüm en korkunç ruh hâlinde olması (Durum ciddi demektir çünkü daha önce öfkeyle bir şeyleri kırıp döktüğüne bile tanık oldum) sinirlerimi iyice geriyor. Ben de Jonathan'ın bir hışımla ofisine girip yıllar önce daha iş başvurum sırasında söz vermiş olduğu terfiyi isteme fikrini erteliyorum ve günlük saçma işlerime devam ediyorum. Jet hızıyla ona en güzel kahveyi hazır-

layıp götürdükten sonra tabii.

Birkaç saat sonra kadınlar tuvaletinde Ürün Geliştirme departmanından Dominique ve Louisa'nın lavaboda aynaların önünde konuşmasına kulak misafiri oluyorum.

Benden birkaç ay önce işe girmişlerdi ama ben geldiğimde çoktan kaynaşmışlardı, o yüzden sadece istedikleri zaman beni aralarına alırlar. Genelde de Jonathan'la ilgili ya da ben içerde olduğum için bileceğimi düşündükleri işle veya ofisle ilgili bazı dedikoduları almak istediklerinde olur bu; örneğin muhasebe bölümünden Penny sunum toplantısı olduğu gün işe kafası dumanlı geldiği için işten atılmıştı. Jonathan ona gökyüzünde dolaşan, hepimize çikolata vermek isteyen Twinkle-Minkle adında bir periden bahsetmek yerine sadede gelmesini söyleyince dönüp "S* git" demişti. Çok heyecanlı bir gündü, çılgık atmaya başlayınca polis çağrıldı, bu yüzden Louisa ve Dominique'in bu konuda merak duyması çok normal. Benden gerekli bilgiyi alınca tekrar kendilerine dönerler tabii. Bana ihtiyaç kalmaz. Ofis politikası ve ilkokula giden kız çocuğu davranışı iç içe.

İğrenç!

"Yapabileceği fazla bir şey yok, vizesi bitti," diyor Louisa homurdanarak. Eminim bunu dudaklarını büzerek söylüyordur. Bayılıyor dudaklarını büzmeye. Facebook'ta o kadar çok dudak büzerek çektiği poz var ki. İşi gereği gittiği bir sürü yerde aptal aptal dudaklarını büzerek fotoğraflar çekmiş.

"Yani dönmek zorunda öyle mi?"

"Aynen öyle." Dudaklarını büzer.

"Ne zaman?"

"Gelecek ay!" Dudaklarını büzer.

"Peki, ilişkiniz ne olacak?" diye soruyor Dominique, arkadaşısı adına üzüldüğü belli.

“Tanrı bilir, yani bunun olacağı belliydi de biraz çabuk oldu.”

“Evet...”

“Benim ümidim kalmadı. Malum, araya uzun mesafe girince, ilişki yürümez. Yani, kahrolası Avustralya ya.”

“O kadar da uzak değil.”

“Dünyanın öbür ucu,” diyor Louisa umutsuzca.

“Ah Lou.”

“Evet, biliyorum! Bu yetmezmiş gibi bir de sen ayrılıyorsun.”

“Şşşt!” diyor Dominique hemen. Benim kulaklarım dikildi bile.

“Henüz resmiyet kazanmadı.”

“Ama bu teklif karşısında ben olsam kesin gözüyle bakardım. Ceketimi alıp çıkıp giderdim buradan. Boş ver burayı.”

Kumaş hışırtılarından anladığım kadarıyla Dominique bir duyan olur diye gevşek ağızlı arkadaşına işaret diliyle cevap vermeye başladı.

“Her neyse,” diye cevap veriyor Louisa biraz sert biçimde, lafın ağzına tıkanmış olmasından rahatsız oldu besbelli. “Her şekilde durum kötü. Belki de burada yalnız kalmaktansa, onunla gitsem daha iyi olacak.”

“Neden gitmediğini anlamıyorum zaten.”

Konuşma burada bitiyor ve artık ne yapıyorlarsa sessizlik içinde devam ediyorlar.

Tuvalette olması gerekenden çok uzun kaldım. İşimin uzun olduğunu düşünecekler ki durum bu değil bilginize, ben de beklemeye karar veriyorum tuhaf karşılanmasın diye. Umumi tuvalette iki numarayı yapmak olmayacak işmiş gibi bakışlara maruz kalmak çok saçma.

Ama ben yapmadım.

Ama ben yapmadım gerçekten.

Yapmadım.

Ürün Geliştirme departmanında bir kadro boşalacak. Bu cümle zihnimde dolanıp duruyor şirketin Noel kartlarını yazmak gibi gayet meşakkatli işimi yapmaya çalışırken. Her yıl daha daha erken yapmaya başlıyorum bu işi, nedense.

Aynı şeyi defalarca yazınca beynim iyice uyuşuyor ve içimdeki korku yok oluyor. Bir bakıyorum ki Jonathan'ın ofisine doğru gidiyor ve kararlılıkla kapısını çalıyorum. Kazan kaldırma zamanı!

"Sarah?" diyor sevinçle beni görünce, elini bir kral edasıyla sallayarak beni içeriye davet ediyor.

"Jonathan," diye karşılık veriyorum kendimden emin bir tonda, içeriye giriyorum. et restoranında tıka basa yediği öğle yemeği sayesinde çok daha neşeli görünüyor. Muhtemelen biftek yemiş ve kırmızı şarap içmiştir (Kesin üzerine de şöyle bol kalorili bir tatlı yemiştir), çok ihtiyacı var ya.

"Senin için ne yapabilirim, Sarah?" diye soruyor kahverengi deri koltuğuna yaslanıp yüzünü bana dönerek.

Jonathan'ın ofisi, ev ve iş yeri karışımı bir yer. Bir duvar tamamen kitaplarla kaplı (Çoğu büyük, kalın, gösterişli seyahat kitapları), diğeri ise eski televizyon çalışmalarından aldığı ödüller, eşi ve kızıyla yaptığı seyahatlerde çekilmiş fotoğrafların olduğu raflarla daha bir ev havasında. Mobilyalar diğer ofislerdeki gibi soğuk, zevksiz ve sıkıcı mobilyalar değil, özgün, İtalya'dan gelmiş el yapımı özel mobilyalar. Ofisi daha rahat, özel, sıcak ve çekici kılıyorlar. Onun kişiliğini zerre kadar yansıtmıyorlar, hatta tam tersi olduğu bile söylenebilir.

“Evet, Jonathan,” diye başlıyorum söze gerginliğimi yatıştırmaya, kafamdaki Bruno imajını silmeye çalışıyorum. “Biliyorsun, seviyorum burada çalışmayı...”

“Bu çok güzel,” diye söze karışıyor başını sallayarak.

“Ve buradayım uzun...”

“Yıllardır.”

“Evet...” diyorum, kaşlarım çatılıyor, sözümün kesilmesine sinirleniyorum. “Senin asistanın olarak çalışmayı da seviyorum.”

“Sen bu sistemin vazgeçilmez bir parçasısın.”

Hakikaten, ne kadar içti ki bu adam yemekte?

“Teşekkürler,” diyorum gülümseyerek, çünkü içkili kafayla bile söylense değerli olduğumu duymak güzel. “İşin doğrusu, senin asistanın olarak başvuru yaptığımda, zaman içinde şirkette başka pozisyonlara geçebileceğimi umuyordum.”

“Öyle mi?”

“Bu o kadar da şaşırtıcı değil aslında, Jonathan. İletişim mezunuyum ben.”

“Öyle mi?”

“Evet. 2:1 dereceyle bitirdim...”

Bana hayatta pek bir faydası olmamış bu rakamlarla gururlanıyor olmak ne kadar anlamsız geliyor. Artık herhangi bir anlamı var mı ki? Ya da bir süre sonra geçerliliklerini yitiriyorlar mı acaba? Bir sürü işte çalışıp deneyim kazandıktan sonra kendilerine artık ihtiyaç kalmamasını mı bekliyorlar? Umarım öyle değildir, bu durumda şansım kalıyor.

“Bravo,” diyor Jonathan neşeyle, dudaklarını büzerek.

“Ve başvuru yaptığımda departmanlar arası geçiş olabileceğine dair bir şey söylenmişti.”

“Öyle mi dendi?”

“Evet.”

“İlginç. Julie söylemiş olmalı,” diyor, düşünceli bir hâlde duraksıyor, gözü Julie’nin masasına takılıyor.

“Pekâlâ, devam et,” diye mırıldanıyor, bir an önce sadede gelmeme yardım etmek istermiş gibi eliyle havada bir daire çiziyor. İkide birde sözümü kesmeseydi zaten gelecektim de.

“Şu an boş bir pozisyon olmadığını biliyorum.”

“Doğru, şu an yok,” diyor alnını kaşıyarak, kaşları çatık.

“Ama ileride Ürün Geliştirme veya Araştırma departmanında bir boşluk olursa belki de beni düşünürsünüz diye umut ediyorum?”

Jonathan bana şaşkınlıkla bakıyor, kaşları havada.

Tiz bir ses çıkıyor ağzından.

Bu tepkisini nasıl yorumlasam bilemiyorum, o yüzden de umutla üsteliyorum.

“Değişiklik olacak ama şirketin işleyiş şeklini ve senin çalışma tarzını biliyorum. Çalışkan biriyim ve buraya bağlıyım. Ayrıca Fransızca ve İspanyolca biliyorum,” diye de ekliyorum panikle kendimi yeterince pazarlayamadığımı düşünerek.

“Öyle mi? Ne kadar biliyorsun?”

“Evet. İyi, temelim var,” diyorum başımı sallayarak.

Burada biraz abartı var tabii. Okul yıllarında gayet iyiydim (Bitirme sınavlarının ikisinden de B almıştım) ama o zamandan beri tek kelime bile konuşmadım. Eminim, okulda dil öğrenmiş birine bir şeyler hatırlayıp hatırlamadığını sorsalar cevap “Hayır,” olurdu, “Adım şu,” veya “Havuz nerede?” sorusunun ötesine gitmezdi. Ama üniversiteyi bitirip burada, Red Brick’te çalışmaya başladığımdan beri güncellenmemiş olan öz geçmişimde gururla tutuyorum ben bu bilgileri. Ama hiç ihtiyaç olmadığı ki güncellemeye.

“Ve senin yeni asistanın olacak kişiyi memnuniyetle eğite-

bilirim,” diye ekliyorum aslında sözleşmemde böyle bir madde yok. Nasıl olduysa okumuştum sözleşmeyi, babam okutmuştu.

“Hmm?”

“Böylece, senin neyi nasıl istediğini anlatırım ona. Bir iki gün içinde her şey yoluna girer zaten.”

“Eveet,” diyor yavaşça, söylediklerimi düşünüyor. İşin doğrusu, bu geçiş döneminin çok rahat olacağını düşünmesini istesem de yerime birinin bu kadar kolay geçebileceğine itiraz etmemesi birazcık incitiyor beni. Kibar olmak adına bile olsa. “Bunu aklımda tutacağım, Sarah,” bile diyor.

“Gerçekten mi?” diye soruyorum, bu konuşmanın bu kadar sorunsuz geçmiş olması biraz kafamı karıştırıyor.

“Evet. Eğer ayrılan birisi olursa bunu düşüneceğim. Öyle sanıyorum ki yakın zamanda olmaz,” diyor dudağını bükerek.

Gülümsüyorum ona, Dominique’in en kısa zamanda aldığı iş teklifini değerlendirmesini diliyorum.

“Ama bize bu kadar bağlı olduğunu bilmek güzel Sarah.”

“Öyleyim,” diyorum onaylayan bir el işareti yaparak, sanki siyah beyaz bir müzikalin içindeyim ve birazdan şarkı başlayacak gibi. Patronum iş yerime bağlı olduğumu, şirketin önemli bir parçası olduğumu düşünüyor ve hayatım düzene girme yolunda. Ona yüzüm ışıldayarak bakıyorum.

“Bunun yakın bir zamanda gerçekleşmemesi durumunda, bizi bırakmazsın, değil mi?” diyor bana bakarak, kaşlarını kaldırmış ve sanki bundan endişe duyuyor gibi bir hâli var.

Bu bir soru ama aslında soru değil. Amacı beni tuzağa düşürmek ve ben de saf saf düşünüyorum tuzağına.

“Elbette hayır,” diyorum net bir şekilde, gözümü bile kırpmadan ve düşünmeden.

“Harika,” diyor göz kırparak. “Hepsi bu kadar mı?”

Evet, anlamında başımı sallıyorum.

“Süper,” diyor el çırparak. “Müsait olduğunda bir fincan kahve alayım lütfen, Sarah.”

Jonathan’ın odasından hiç bu kadar mutlu çıkmamıştım ve ona bu kadar hevesle kahve yapmamıştım. Ben fikri zihnine soktum, artık sıra Dominique çekip gidince şansımın yaver gitmesinde.

Ilık ve güneşli bir günde Brett ile yanyana Covent Garden'in parke taşlı yollarında yürüyoruz. Eleleyiz ve yürürken uyum içerisinde kollarımızı sallıyoruz, günlerini birlikte geçirecek birini buldukları için hayatları güzelleşen tipik Londralı çiftler gibi görünüyoruz.

"Kahve içelim mi?" diye soruyorum yakındaki bir dükkânı başımla işaret ederek.

Evet, anlamında başını sallıyor.

İçeriye giriyoruz.

İki espresso istiyorum.

Beklerken Brett'in eli belimde duruyor. O, espresso makinesinin başındaki kadını izlerken ben etrafı inceliyorum, tezgâhın arkasındaki duvarda ikimizin düzinelerce fotoğrafı asılı. Hepsi de birkaç dakika önce Monmouth Caddesi'nde yürürken çekilmiş.

Birlikte ne kadar mutlu göründüğümüzü fark edince gülümseyip, başımı Brett'in omzuna yaslıyorum.

Mutlulukla eli belimden başıma doğru kayıyor ve saçımı okşamaya başlıyor.

Tanrım, ne kadar güzel bir duygu bu diye düşünüyorum. Sadece dokunuşunun verdiği rahatlık değil, tüm bu yaşadıklarım.

"İki espresso," diyor kadın ve küçük fincanları bize doğru uzatıyor.

“Teşekkürler,” diyorum Brett’in kollarının sıcaklığından çıkıp fincanları alırken. Kendi kahveme bir kaşık şeker atıyorum, sonra Brett’e dönüp. “Şeker ister misin?” diye soruyorum.

“Bir tane de ben alırım,” diyor Brett gülerek, içimi eritiyor gülüşü.

“Saat kaç acaba?” diye soruyor arkamızdan tiz bir ses.

Dönüp bakıyorum, küçük bir çocuk Brett’e bakarak bileğini gösteriyor. Çok şirin bir şey. Kısa, koyu renk saçları, parlak, yeşil gözleri var, yüzü çilli.

“Eee...” diye mırıldanıyor Brett, saatini çevirip bakıyor.

Çocuk şirin ve altı yaşlarında olmasına rağmen endişeyle bakıyorum. Yol sormak için bile birisi yaklaşıp Londra’da, böyle hissediyorum. Güpegündüz kimin çantasını çarpmaya kalkacağını bilemezsin. Bu yumurcağın Oliver Twist’teki⁹ Artful Dodger’i hatırlatması da işe yaramıyor.

Ama asıl çekinmem gereken bu küçük çocuk değil.

İkimiz de çantalarımızı ön kapının yanına bırakmışız (Niye böyle ayakaltı bir yere bıraktığımızı da bilmiyorum), kırmızı takım elbiseli iri yarı bir adamın beyaz sakalını sıvazlayarak etraflarında dolaştığını fark ediyorum.

Paniğe kapılıyorum.

Bilgisayarım, cüzdanım, telefonum orada.

Brett’e bu ufaklığın dikkatimizi dağıtmak için gönderildiğini söyleyemiyorum, sesim çıkmıyor, onların yanlarından geçerek hırsıza doğru koşuyorum.

Ceketinin ucundan tutuyorum ama yırtılıyor ve adam kaçıyor, dükkânın dışına çıkıp kendisini bekleyen ren geyiğine biniyor.

O anda fark ediyorum.

9 Charles Dickens’in romanı. (Ç.N.)

Bilgisayarımı, cüzdanımı ve telefonumu bırakmış.

Çikolatamı almış.

Çok pahalı ve lezzetli görünen çikolatamı.

Yaşlı adam elinde çikolatamın altın gibi parlayan ambalajıyla gözden kaybolurken umutsuzca haykırıyorum.

Elimdeki minik kumaş parçasına bakarak ağlıyorum.

Kaşlarım çatılmış hâlde uyanıyorum, yorganımı tutuyorum sıkı sıkı.

Gerçekten Noel Baba beni Covent Garden'ın göbeğinde soydu mu yani? Ve çaldığı sadece çikolata mı? Bu rüyadan çıkarılacak bir ders var demek ki: Çikolatayı asla garanti görme.

Ya da Noel Baba'ya asla güvenme.

Ah ama Brett, gülümseyerek iç çekiyorum. Yine o vardı, rüyalarımın erkeği. Artık çok sık görünmeye başladı, rüyanın bir yerinde ortaya çıkıp birliktelik ve sıcaklık duygusu veriyor.

Bu duygu zihnime giriyor ve oraya yerleşiyor. Gün boyunca iş yerinde yaşamaktan zevk aldığım şahane bir ruh durumuna dönüştü. Hatta bu kez çarşamba buluşması için bara girerken de böyle hissediyorum.

Bu kez bütün ekip orada olacak, bundan memnunum. Bütün gece Dan ve Mükemmel Lexie'nin düğün muhabbetlerini dinleyecek olsam da herkes orada olacağı için seviniyorum. Çünkü kazanmamız gerekiyor. Geçen hafta bir kez daha yenildik güzel sanatlar grubuna. Bu yenilgi içimize oturdu, bu kez tam teçhizatlı hazırlanıyoruz savaşa. Cipsler ve kuruyemişler hazır bile.

İşin tuhafı, çoğunlukla kazanmak ya da kaybetmek önemli olmaz benim için ama kimi zaman kafanı dağıtmak, seni rahatsız eden şeylerden uzak kalmak iyi oluyor. Evlilik muhabbeti mesela. Bu yarışma, asla duymak istemediğim şeylerden uzak durmak için iyi bir fırsat.

“İyi misin, Josh?” diye soruyorum, uzaklara dalıp gittiğini görünce, transa geçmiş gibi bir hâli var. Şu an sadece ben, Josh, Alastair varız. İkisi yine spor salonundan gelmişler. Dan de onlarlamış ama eve gidip Mükemmel Lexie’yi almaya karar vermiş yolda, Carly’nin son anda kıyafetiyle ilgili bir sorunu çıkmış (Ayakkabısını bağlamak için eğildiğinde eteğinin yan dikişini sökmeyi başarmış) o da değiştirmek için eve dönmüş. Natalia ise kararsız bir müşteri yüzünden uzun zaman Harrods’da mahsur kaldıktan sonra ancak yola çıkabilmiş. Onun hayatı hep böyledir.

“Evet, evet,” diyor Josh başını sallayarak, normalde neşeli olan yüzü bugün gergin görünüyor, dudakları büzülmüş.

“Bir derdin mi var?”

Bir an şaşırıyor ne demek istediğimi anlamamış gibi, kavrayınca gülmeye başlıyor, sonra birden yüzü ciddileşiyor, o şirin, sakallı, sevimli yüzünde görmeye alışkın olmadığım bir bakış bu.

“O burnu havada tiyatrocuların bir kez daha bizi oyuna getirmelerine izin verecek değilim,” diyor yumruğunu masaya vurarak meydan okur gibi ve savaşçı yüzünü gösteriyor.

“Grr...” diyorum dişlerimi göstererek, onunla aynı fikirde olduğumu belli etmek için.

“İş nasıl?” diye soruyor Alastair, beni omuzuyla dürterek. Yıllardır aynı rutin işi yaptığımı bildiği için pek sormaz bu soruyu, ama sanırım Carly terfi alma çabalarımından bahsetmiş onlara.

“İyi, sanırım.”

“Umut var yani,” diyor gülümseyerek.

“Göreceğiz,” diyorum göz kırparak, Dominique’in gitmesini beklediğimi söylemiyorum (Hakikaten, o da neyi bekliyorsa). “Sizden ne var ne yok? Yeni bir şey var mı? Bir dakika Alastair, sen geçen hafta biriyle buluşacaktın?”

“Evet, itiraf ediyorum!” diyor sırtarak, ellerini göğsüne sür-tüyor bir yandan.

“Ve...”

Yüzünü buruşturuyor.

“Maalesef.”

“Evet, bence güzeldi,” diyor Josh iç çekerek.

“Sen ne zaman tanıştın ki?” diye soruyorum Josh’a. Alas-tair’in iş yerinden biri aracılığıyla tanıştığını biliyorum sadece.

“Ertesi sabah karşılaştı onunla,” diyor Alastair gülerek.

“Bizim mutfakta,” diye ekliyor Josh, kaşlarını kaldırarak.

“Ah,” diyorum kıkırdayarak. “İyi gitti o hâlde.”

“Bazı açılardan evet,” diyor Alastair sırtarak. “Ama tekrar göreceğimi sanmıyorum.”

“Ne? Niye ki?” diye soruyorum şaşkınlıkla.

“Öyle işte,” diyor omuzlarını silkerek.

“Siz erkekler çok tuhafsiniz.”

“Öyleyizdir,” diyor Josh, pis pis sırtarak.

“Saçının senden daha güzel olduğunu mu fark ettin? O yüz-den mi korktun yoksa?” diye takılıyorum.

“Selam dostlar!” diyor Natalia, masaya gelip yanıma oturu-yor. “Şarap istiyorum.”

“Gidip alayım!” diyor Alastair. “Aynısından mı?” diye soru-yor Josh ve bana.

İkimiz de evet anlamında başımızı sallıyoruz.

“Ama bir saniye, hikâyeyi bitirmediniz,” diye homurdanıyo-rum, kolundan tutmaya çalışıyorum. Bara doğru yola çıktı bile.

“O sonuydu zaten,” diye sesleniyor umursamaz bir tonda Alastair, bar tarafına dönmeden önce, cebinden kahverengi deri cüzdanını çıkarıyor ve atkuyruğu yaptığı saçıyla oynamaya baş-lıyor.

“Konu nedir?” diye soruyor Natalia, mantosunu çıkarırken.

“Önemli değil,” diyorum iç çekerek. “Erkekler işte.”

Gözlerini devirerek gülümsüyor. “Tahmin ediyorum,” diyor derin bir nefes alarak. “Hepimiz yaşadık.”

“Hayır!” diyorum. Natalia içimizde en sessiz olanı, o yüzden bu türden laflar ettiğinde şaşırtır beni hep.

Verdiğim tepkiye gülüyor.

“İşte,” diyor Alastair barın oradan. “Sen hiç yapmamışsın gibi davranma Bayan Thompson.”

Yüzüm kızarıyor, bunu görünce kahkahalarla gülüyor.

“Amanın!” diyorum.

“İşte müstakbel Bay ve Bayan Tipper da geldi,” diyor Natalia, Dan ve Mükemmel Lexie’nin kapıdan el ele girdiklerini görünce, arkalarında da yüzü kıpkırmızı hâlde Carly var.

Yüz ifademi yumuşatmaya ve arkalarındaki güzel arkadaşşıma yoğunlaşmaya çalışıyorum, sarı saçını geriye doğru atıyor, sinirli görünüyor.

“İçki?” diye soruyor Alastair, kahkahasını bastırmaya çalışarak.

“Bira alırım,” diyor Dan göz kırparak.

“Bana limonata,” diyor Lexie gülümseyerek.

“Evet, bana da aynısından,” diyor Carly, sonra üçü de masaya doğru geliyorlar.

“İyi misin?” diye soruyorum selamlaşma ve sarılma faslı bitip herkes içeceği ile masaya oturunca.

“Evet. Babam aradı, lafa tuttu biraz, koştum yetişeyim diye. Pestilim çıktı,” diyor oflayarak, gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor.

“Geldileeeeer,” diye fısıldıyor Natalia, kapıdan giren güzel sanatlar grubuna bakarak (Bu hafta sadece yürüyorlar), erkekler dahil

hepsi aynı tür giyinmiş.

“Öğh,” diye homurdanıyor Alastair.

“Kaybedecekler!” diyor Mükemmel Lexie, bir el hareketi yaparak.

Dan’in önce kaşları çatılıyor, sonra gülmeye başlıyor, bunun üzerine Lexie’nin o anırır gibi gülmesi duyuluyor. Bu gülüşü artık eskisi kadar kulağımı tırmalamıyor. Ya eskisi kadar kötü gülmüyor ya da iki yıldır duya duya artık alıştım belki.

“Haydi bakalım,” diyor Natalia, sevinçle gülümsüyor ikisine. “Plan nedir?”

Mükemmel Lexie’nin yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

“Artık bu konuda konuşabiliyor olmamıza memnunum. Bu yüzden geçen hafta geledik. Yoksa ben söyleyemesem patlardım.”

“Hiç şaşırmadım,” diyor Natalia, “Ben de aynısını hissederdin.”

“Sevgililer Günü temalı bir düğün düşünüyoruz, ” diyor alt dudağını ısırarak.

“Ooh, kutlamaya aşk kavramını da dahil ederek işi daha da eğlenceli hâle getireceksiniz,” diyor Natalia başını onaylar biçimde sallayarak, eminim şu an kafasında bin tane tilki dolaşıyordu, ben olsam ne yapardım diye düşünüyordu. “Şubat ayı mı, hazırlıklar için bayağı vaktiniz de olacak.”

“Para biriktirmeye de,” diye ekliyor Alastair, Dan’i koluyla dürterek.

“Pek sayılmaz,” diyor Mükemmel Lexie gülümseyerek. “Önümüzdeki yılın şubat ayını kastediyorum. Üç ay sonrasını yani.”

“Vuhuu,” diyor Alastair.

“Aceleniz ne?” diye soruyorum daha fazla konuşmamak için ağzıma bir cips atarken. Sevgililer Günü’nden nefret ediyorum zaten, yine de ticari açıdan özel olan bu günün içine edilmesi ve

hayatımın bundan sonrası için de tamamen önemsiz hâle geleceğini bilmek güzel.

“Değilsin. Değil mi?” diye soruyor Natalia gözlerini kocaman açarak.

“Ne? Hamile mi?” diyor Dan gülerek kısık bir sesle.

“Öyle bir hâlim mi var?” diye soruyor Mükemmel Lexie, bu sorudan utanmak şöyle dursun, hoşuna gidiyor.

“Yani, limonata içiyorsun,” diyor Alastair.

“Carly de limonata içiyor,” diyor kıkırdayarak, elleriyle gözlerini kapatıyor. “Hayır, öyle bir şey yok ama insanların davetiyesini alıp da tarihi fark edince akıllarına ilk bunun gelmesi güzel bir şey.”

“Çok romantik,” diyor Dan, başını sallayarak gülümsüyor, onun omzunu koluyla dürtüyor.

“Annemle babam beni öldürürdü herhâlde,” diyor Muhteşem Lexie, ciddi olduğunu göstermek istercesine kaşlarını kaldırıyor. “Eski kafalı insanlar onlar.”

Dan’ın bir üşütük kayınbaba ve kayınvalideden sonra bir diğeri- nin kucağına düşmüş olduğunu bilmek ne hoş.

“Bayanlar, baylar, herkes yerini aldıysa beş dakikaya başlıyoruz,” diyor barın sahibi Ian, tam kadınlar ve erkekler tuvaletinin arasına konulmuş bir hoparlöre yakın duran mikrofona konuşuyor. Ne güzel bir fon.

“Tuvalete gidiyorum,” diyor Carly fısıldayarak ve usulca gidiyor.

“Çabuk ol!” diye sesleniyor Alastair arkasından.

O da cevap olarak ellerini sallıyor.

“Ciddi olma zamanı,” diye mırıldanıyor Josh, sessizce.

Ve sonraki bir saat boyunca o neşeli hâlimiz gidiyor, ciddi- yetle bir süredir gelen en zor soruları cevaplamak için kafa patlatıyoruz.

“Pekâlâ, tüm gruplar,” diyor bir buçuk saat sonra Ian mikrofona elinde. “Bex girdiğiniz cevaplara baktı ve ilk kez bir beraberlik söz konusu.”

“Ooo,” diyor herkes. Bu saçma yarışma ile en ufak bir ilgisi olmayan birkaç kişi dışında herkes. Onlar kendi köşelerinde oturup etraflarındaki gürültüye aldırmadan içkilerini yudumlamayı tercih ediyorlar.

“Final için yarışacak iki takım: Leicester Fatihleri ve Uçan Dansçılar.”

Daha fazla “Ooo,” sesleri duyuluyor.

Bizler ve tiyatrocular yani.

“İş ciddiye bindi,” diyor Dan, hepimizi sertçe omuzlarımızdan tutup silkeliyor, tıpkı sporcuların yaptığı gibi.

Bundan hoşlanmıyorum ve ona doğru tiksintiyle solumama engel olamıyorum.

“Pekâlâ, bu sorunun cevabını yazın. Birinci olan takım tacı alacak ve bütün takım ücretsiz içki kazanacak,” diyor Ian neşeyle, bu heyecanlı havayı seviyor belli ki.

“Tanrım, bu kısmı sevmiyorum işte,” diye sızlanıyor Natalia ellerini açarak.

“Tüm dikkatini ver,” diye fısıldıyorum.

“İşte geliyor,” diyor Ian, müsabakaya hazırlanan sporcular gibi omuzlarını çeviriyor, nefes alıp veriyor ve kel kafasını iki yana sallıyor.

“Haydi artık,” diye bağıyor biri sabırsızlıkla.

“Pekâlâ Dave,” diye mikrofondan barda oturan, iri yarı, dövme bir adama sesleniyor. Son bir daha derin nefes alarak önemli soruyu soruyor. “*Countdown* programı Kanal 4’te ilk kez hangi tarihte yayımlandı?”

“Biliyorum ben!” diyor Mükemmel Lexie sevinçle, Josh’un

elinden kalemi alarak 2 Kasım, 1983 yazıyor. "Biliyorum!"

"Emin misin?" diye soruyor Dan.

"Kesinlikle, kız kardeşimin doğum günü. Biliyorum."

"O kadar uzun zaman önce olamaz," diyor başını sallayarak.

"Sen benim kız kardeşime yaşlı mı diyorsun?"

"Hayır."

"Ona böyle dediğini söyleyeceğim," diyor pis pis sıratarak.

Dan çenesini kapatıyor ve önce burnunu onunkine değdiriyor, ardından da dudağından öpüyor. Biraz daha öyle kalıyorlar ve tekrar burunlarını birbirine değdirerek devam ediyorlar. Bu sahne kalbime bir ok gibi saplanıyor, yine de gözlerimi bu sevgi gösterisinden ayıramıyorum.

"Lex, bu cevabın doğru olduğundan emin misin?" diye sorarak bu romantik anı bölüyor Alastair, gözleri şüpheyle bakıyor, aynı zamanda bu kritik anda ilgilerinin oyunun dışına kaymasından rahatsız olduğu belli.

"Kesinlikle," diyor kararlı bir ifadeyle bize doğru dönerek.

Dan gözlerini Mükemmel Lexie'den ayırıp da bana bakınca yanakları kızarıyor çünkü bu mahrem anlarını seyrediyor olduğumu fark ediyor. Bunu görmemem imkânsızdı çünkü grup tartışması yapıyorduk o esnada.

Bana baktığında yüzümde nasıl bir ifade yakaladığını bilemediğim için içimi utanç kaplıyor. Umarım içimdeki tiksinti ve inanamazlık duygusu yansımamıştır yüzüme. Gerçi ben de onların yerinde olsam aynı durumda olurdum. Brett ile ikimizin Covent Garden'da birbirimizin içine düşecek şekilde yürüyüşümüzü ele alalım mesela. Ama başa çıkılması kolay bir durumdu o. Çünkü rüyaydı ve benim gerçek hayatımda Brett diye birisi yok.

Ne şahane bir mantık bu: Yapayalnızlığımı, Dan ve Mükem-

mel Lexie'nin sahip olduklarına ne kadar uzak olduğumu kendime hatırlatmak.

“Bu bir kez duyulup bir daha unutulmayan olaylardan biri.”

Lexie, kendinden çok emin bir şekilde verdiği cevapta ısrar ediyor.

Dan, birasından bir yudum alıyor.

Ben de şarabımdan bir yudum alıyor, nefesimi düzenleyerek rahatlamaya çalışıyorum.

Cevap yazılıyor ve Alastair Ian'a götürüyor, giderken de sevinçle havaya yumruk çakıyor bizimki.

Bu gerilim anında herkesin yüzünde saçma bir gülümseme var. Kazanmayı ne kadar istediğim aklıma gelince ben de onlara katılıyorum, kazanacağımız zaferin sarhoşluğu ile içimdeki karmaşık duygulardan kurtulabilmeyi umuyorum.

“Pekâlâ, evet, bu ilginç. Her iki takım da doğru gün ve ay yazmış ama sadece bir tanesi yılı doğru yazmış.”

“Biz,” diye fısıldıyor Mükemmel Lexie kıkırdayarak.

Takım dağılmış vaziyette; Carly yüzünü elleriyle kapatmış, aradan bakıyor, Alastair'in yumruğu ağzında, Josh ve Dan kollarını kavuşturmuş ve başlarını öne eğmişler, Natalia ve Mükemmel Lexie kutlamaya hazır vaziyette el ele tutuşmuşlar.

“Evet, cevaplardaki iki yıldan sadece birisi doğru,” diyor Ian ve başını sallayarak devam ediyor. “*Countdown* programı ilk kez 2 Kasım 1982'de yayımlandı.”

Hepimiz dönüp Mükemmel Lexie'ye bakıyoruz, yüzü düşünüyor birden.

“Ama...” diyor cılız bir sesle, yanakları kızarıyor.

“Ve bu haftanın kazananları,” diyor Ian coşkuyla “Uçan Dansçılar.”

Büyük bir alkış kopuyor, sevinç gösterileri arasında tiyatro-

cular bara doğru koşuyor.

“Kahretsin!” diye mırıldanıyorum.

“Çok özür dilerim. O kadar emindim ki doğru olduğuna,” diyor Mükemmel Lexie, ağladı ağlayacak.

Dan kollarını onun omzuna atıyor korumak ister gibi ve küçük bedenini kendisine yaklaştırıyor, yanaklarının hâlâ kırmızı olduğunu fark ediyorum, sonunda eski sevgilisinin masada olduğunun farkına varı.

“Sen olmasaydın doğru cevabın yanına bile yaklaşamazdık,” diyerek teselli etmeye çalışıyor Josh, hayal kırıklığını başarıyla gizliyor.

“Oyun bu,” diyor Natalia omuzlarını silkerek, sonra telefonuna uzanıyor.

“Kimin umurunda,” diyor Carly, eğilip onun elini sıkıyor.

“Senin kabahatin yok ki,” diyor Alastair göz kırparak, ayağa kalkıp cüzdanını çıkarıyor pantolonunun cebinden.

“İçki isteyen var mı?”

“Ben istemem,” diye karşılık vererek ayağa kalkıyorum. “Eve gidiyorum.”

“Ben de,” diyor Carly, kalkıp her yere dağılmış olan eşyalarını toplamaya başlıyor.

“Kalmıyor musunuz?” diye soruyor Josh üzüntüyle.

Soruyu ikimize yöneltiyor ama aslında Carly’ye soruyor. Genelde onun suç ortağı o çünkü.

“Bu gece değil,” diyor, özür diler gibi başını sallıyor gruba doğru.

“Hoşça kalın,” diyorum ve hepsine tek tek sarılıyorum. Dan, beni gereğinden fazla tutup kendine doğru bastırırken dişlerimi sıkıyorum. O süre zarfında ne kadar gergin olduğumu, nefesimi tuttuğumu fark etmemesi gerçekten şaşırtıcı.

“Çok üzgünüm,” diyor Mükemmel Lexie biz çıkarken.

“Gerçekten, üzülecek daha ciddi meseleler var,” diye mırıldanıyor Carly barın kapısından soğuk kış havasına çıktığımızda.

Kol kola girip ikimiz de kendi düşüncelerimizle baş başa, sessizce eve doğru yürüyoruz.

9

Bir havuzun etrafında parti yapıyoruz tüm yakın arkadaş-larımla. Ve tabii Dan ve Mükemmel Lexie de var.

Öğleden sonra.

Etrafımızda sınırlayıcı hiçbir şey yok, etrafta bir duvar, bir sınır, kapatan hiçbir şey yok. Yalnızca fasulye tanesi şeklinde bir havuz, üç tane küçük yeşil kadifeden kanepeler ve benim tek başıma oturduğum kanepenin karşısında kocaman bir ağaç var.

Hiç kimse suda değil.

Carly ve Josh benim oturduğum kanepenin yanında sarılıp uzanmışlar, Dan, Alastair ve Natalia havuza en uzak kanepede oturuyorlar.

Diğerleri bir bacağına altına alıp rahat bir pozisyonda otururken bir tek Dan, iki ayağı da yerde, bacaklarını açmış, yüzü bana dönük oturuyor.

Gözlerini bana dikmiş bakıyor.

Öyle bakıyor.

Kışkırtıcı bakıyor.

Beni istiyormuş gibi.

Bakışlarının bende oluşturduğu karmaşa şaşırtıyor beni, bacaklarımın arasından bir ateş çıktığını ve parmak uçlarıma kadar tüm bedenime yayıldığını hissediyorum.

Bakışları beni ürpertiyor.

İçimi ısıtıyor.

Ben de onu istiyorum.

Bakışlarının etkisinden rahatsız olup gözlerimi kaçırıyorum.

Bunlar kötü ve hissetmek istemediğim duygular. Onu görmezden gelmeli ve cesaret vermemeliyim.

Birden yanımda Mükemmel Lexie belirliyor, o kanepede değil.

Ağacın dibinde bir tahta salıncakta yavaş yavaş ileri ve geri sallanıyor ve kendi kendine şarkı söylüyor.

Tamamen kendi dünyasında.

Bakışlarımız karşılaşıyor. Birden salıncaktan atlayarak iniyor.

"Küçük bir sürpriz hazırladım," diye fısıldıyor gülümseyerek.

O an ne olduğunu idrak ediyorum. Carly'nin doğum günü ve kutlamak için buradayız. Mükemmel Lexie gösteri yapacak.

"Tut şunu," diye fısıldıyor Lexie, bana tahta bir sopa veriyor, sonra salıncığın iplerine tutunarak bir maymun gibi yukarı-ya doğru tırmanıyor ve çıkıp dallara oturuyor.

O anda fark ediyorum dalların arasına yerleştirdiği tahta iskeleyi. Kolay görünmüyor, epeyce yüksek ve çok eğreti duruyor, her an düşecekmiş gibi bir hâli var.

Demek yaptığı buymuş. O sopayı bu iş için kullanmış.

Mükemmel Lexie dala oturmuş gülümseyerek bize bakıyor, sonra daldan dala atlamaya başlıyor.

Onu izliyorum, hareketlerindeki akıcılık, zarafet ve güzellik beni etkiliyor. Daha önce hiç onu böyle takdir etmemiştim (Ya görmezden geliyorum ya da hep onu pozitif, kendimi negatif görüyorum), onun ışıltısı beni büyülüyor, çok tatlı bir kırılganlığı ve masumiyeti var.

Gözüme bir şey takılıyor. Üzerinde sallandığı tahtanın bir tarafı çökmeye başlıyor. Bunu o da fark ediyor, panik dolu gözlerle bana valvarır gibi bakıyor.

Güvenli değil.

Aşağı inmesi gerekiyor.

Ama yukarıda o kadar muhteşem görünüyor ki. Duramaz şimdi.

Oturduğum yerden kalkıp tahtaya doğru koşuyorum. İçgüdüsel olarak dengeyi sağlamak için ağırlığımı veriyorum. Çok zor ve canım yanıyor ama diğerlerini çağırمام. Onların izlemesi gerekiyor. Onun olağanüstü özelliklerini görmeliler.

Tahta yapı benden çok daha büyük ve güçlü. Çok uzun süre bu şekilde dayanamayacağımı biliyorum. Dışlerimi sıkıp kendimi kasıyorum, öyle durmam gerekiyor, eğer bırakırsam sadece Lexie'nin dansına engel olmaz, kız aşağı düşer.

O kadar yüksekte aşağıya düşmesini istemiyorum.

O huzur veren hâlinin devam etmesini istiyorum.

Onun güvende olmasını istiyorum.

Yukarıya bakıyorum, Lexie iskelenin tepesinde. Durup aşağıya bakıyor, bize doğru gülümsüyor, sonra atlıyor ve dönerek aşağıya iniyor.

İşte bu kadar, artık güvende. Ben de mücadeleyi bırakıp iskeleden uzaklaşıyorum.

Lexie iplere tutunuyor, inanılmaz bir güç ve kontrol ile havada süzülerek aşağıya doğru iniyor, o esnada arkasından tahtalar çöküyor.

Her şey bir aksiyon filmi sahnesi gibi.

Süzülerek aşağıya indiğinde arkadaşlar onu kutlamak için kalkıyorlar, olup bitenlerden, benim engel olduğum şeyden haberleri bile yok.

Umurumda bile değil. Lexie'ye baktığımda huşu ve gurur dolu hissediyorum.

İçimde ona karşı daha çok bir koruma içgüdüğü var.

*

Bazı rüyalarından uyanmak ve unutmak istersin. Bu da onlardan birisiydi, yorganıma sarınırken uykulu hâlimle bunu idrak ediyorum. Dan'e karşı birtakım arzularımın uyanması ve Mükemmel Lexie'ye hayranlık duymak rüyada görmek istediğim şeyler değil. Ama işe gitmeye hazırlanırken yine de kafamı kurcalıyor.

Lexie.

Mükemmel Lexie değil, sadece Lexie. O tatlı ve masum bir kız ve Dan'ın beni beni dımdızlak ortada bırakmasının sorumlusu o değil. Kesinlikle değil. Evet, o vakitler hayatımıza girmeseydi, Dan ve ben hâlâ birlikte olabilirdik ama kesin olan bir şey var ki ben onu mutlu edemiyordum ve aramızda bazı şeylerin eksik olduğunu hissediyordum ama bunu iş işten geçtikten sonra dile getirdi. Bilseydim belki de çaba harcayıp bazı şeyleri değiştirebilirdim ama bilemezdim ki. Aslında uğraşmak istemedi ve yeni biriyle yepyeni bir başlangıç yapmak istedi.

Lexie'yi ilişkimizdeki sorunların kaynağı olarak görmeliydim, nefretimi yöneltebileceğim en kolay hedef oydu. Ben onun yerinde olsaydım ne yapardım diye merak ediyorum, acaba Dan düştüğümüz durumda kendini masum göstermek için gerçeği ne derece çarpıttı, bunu da bilmiyorum.

Lexie sadece bir adamı kendine âşık eden bir kız; belki de artık ona karşı bu kadar acımasız olmamam gerekiyor çünkü ne kadar üzerinde düşünmesem ve ona kaba davranmasam da bu negatif duygular hâlâ yerinde duruyor. Bu sebeple her karşılaşmamızda düşünerek ve bilinçli hareket etmezsem sonsuza kadar orada kalacaklar ve gitgide büyüyen bir kartopu gibi kontrolden çıkacaklar.

Lexie benim kalbimi kırmadı, sadece kırmak üzere olan birinin kalbini çaldı.

Dan ise apayrı bir konu. Hâlâ onun bir dangalak olduğunu düşünüyorum, ama kalbim bana Lexie'ye olan tutumumu değiştirmemi söylüyor. O mükemmel değil, hepimiz gibi kusurları var ve kırılğan. Çok komik ama ona karşı adeta annelik duyguları besliyorum.

Masamda oturup günlük işleri yaparken bu kafamı kurca-lıyor. Bir yandan da kendimi baloya gidip gitmeyeceğini merak eden Külkedisi gibi hissediyorum ya da bu durumda hayallerimin gerçek olacağı yer toplantı odası olabilir.

“Sarah, bir dakika gelebilir misin?” diyor Jonathan ofisinin kapısından başını uzatarak, sonra da Julie'ye göz kırparak içeriye giriyor.

Dominique'in kendisine gelen teklifi detaylı düşünmeye başlamasından bu yana tam olarak yetmiş iki saat sekiz dakika geçti (Yani tuvalette onların konuşmasına kulak misafiri olmamdan bu yana), dilekçesini Jonathan ve Derek'e vermesi ise bir saat yirmi üç dakika önce gerçekleşti.

O zamandan beri Jonathan'ın masama elinde kocaman bir çekle gelip beni elimden tutarak Ürün Geliştirme departmanındaki yeni yerime götürdüğünü hayal ediyorum. Ama şu ana kadar bu gerçekleşmedi. Aslında Dominique onun odasından suratında kendini beğenmiş bir ifade ile çıktığından bu yana Jonathan benimle ilk kez konuşuyor, yani bir saat yirmi dört dakika öncesinden beri.

“Geliyorum,” diyorum ve derin bir nefes alıyorum, sandalyemden kalkıyor ve hızla geri itiyorum onu, acaba beklediğim an bu an mı? Büyük terfi anı.

“Geçen gün söylediklerini düşünüyordum,” diyor koltuğuna

otururken.

İşte!

BÜYÜK an geldi!

KAZANMAK üzereyim şu hayatta!

“Ah?” diyorum çekinerek, heyecanımı bastırmaya çalışıyorum.

“Evet. Bu sabah Dominique’in istifasını sunduğunu duydun değil mi?”

“Evet, duydum,” diyorum, duyduğum heyecanı belli etmemeye, gidiyor olduğu için üzgün görünmeye çalışarak.

“Tam bir sürpriz oldu,” diyor Jonathan, şaşkınlıkla başını sallayarak. “Bunu beklemiyordum doğrusu.”

“Ben de,” diye yalan söylüyorum.

“Neyse, olan oldu. Şimdi gelecek ay ayrılacak ve onun yerine birini almam gerekiyor,” diyor kalın kaşlarını çatmış bir hâlde bana bakarak.

“Peki,” diyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Kendimi tutamıyorum.

Ben.

Ben KAZANMAK üzereyim şu hayatta!

“Tabii ki prosedürü uygulamak ve seni mülakata almak zorundayım,” diyor mesafeli bir şekilde ve süveterinde kalmış olan şeker ve ekmek kırıntılarını silkeliyor.

“Elbette, ben de öyle düşünmüştüm. Hemen bana işi...”

“Ve adil olmak adına, her zaman olduğu gibi,” doğal bir şekilde kesiyor sözümü, “Diğer adaylara da kapıyı açmak durumundayım.”

“Ah.”

İşte bu heyecanımı söndürüyor.

“Endişelenecek bir şey yok, bundan eminim.”

“Yok mu . ???? . ?”

"Sadece rutin," diyor.

"Öyle mi?"

"Dediğim gibi prosedür, hepsi bu, ayrıca eleman alımı konusunda Derek ile birlikte karar vermemiz gerekiyor."

"Elbette."

"Mülakatlar önümüzdeki pazartesi burada olacak."

"Harika."

"Ama Julie'ye söyleyeceğim, randevuları ayarlayıp sana da uygun bir zaman ayırsın," diyor, sonra da kayıtsız bir tavırla elini sallıyor.

"Julie?"

"Rakiplerle uğraşmak istemezsin değil mi?" deyip gülüyor. "Bu yüzden adayların mülakatlarını ayarlamasını Julie'den istedim."

"Ah, tamam," diyorum, acaba Julie'yi zamanlamayı hiç kimse gelmeyecek şekilde ayarlaması ya da kötü adayları seçmesi konusunda nasıl ikna edebilirim diye düşünüyorum.

"Dediğim gibi endişelenecek bir şey yok," diyor göz kırparak. "Aslında bir iyi niyet göstergesi olarak, mülakattan sonra izin kullanabilirsin. Bizden."

"Ama bana ihtiyacın olmaz mı?"

"Eminim Julie idare eder," diyor kararlılıkla.

"Sen eminsen," diye karşılık veriyorum, bu fikir biraz tuhafıma gidiyor. Bildiğim kadarıyla, sekiz yıl önce Red Brick'te işe başladığımdan bu yana Jonathan'ın hayatında içinde benim yer almadığım tek bir organizasyon bile olmamıştır. Ama ofiste pozisyonum değişecekse eğer, Jonathan'ın işlerini başkalarına bırakmaya alışmam gerekiyor.

"Çok eminim," diyor Jonathan, göz kırpmıyor ve konuşmanın bittiği anlamında kalkıp ofisin kapısını açıyor.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanarak kafam karışmış, heyecanlı ve gergin bir hâlde odadan çıkıyorum.

Julie sırtarak ve kollarıyla dans hareketleri yaparak karşılıyor beni.

“Çok heyecan verici,” diyor sessizce, dudaklarını okuyorum.

10

Bir otelin loş resepsiyonundayım, görevlinin telefonu kapatıp bana anahtarımı vermesini bekliyorum. Beklerken küçük lobiyi inceliyorum. Otelden daha çok bir doktor muayenehanesinin bekleme salonuna benziyor. Bebekler, çocuklar etrafta koştu-rup duruyor, tam bir karmaşa, hastalar rehavet içinde, bazıları eski dergileri karıştırıyor ve bir an önce sıranın kendilerine gelmesini umut ediyorlar.

Birkaç bebek ağlıyor, ağlamaktan yorgun düşmüşler. Annelerine bakıyorum ama hiçbir şey yapmıyorlar, kollarını kavuşturmuş, gözlerini kapatmış, öylece oturuyorlar. Çocuklarından gelen haykırıslara tamamen kapatmışlar kendilerini.

"Buyur canım," diyor görevli, bunun üzerine dikkatim tekrar ona yöneliyor. Resepsiyon görevlisi aşçı Jamie Oliver olmuş, üzerinde limon yeşili bir atlet, pembe tütü, krem rengi tayt ve kahverengi kovboy çizmeleri, başında da Noel şapkası var. Elindeki kereviz parçasını neşeyle uzatıyor bana. "Sanırım bunun peşindesin."

"Ah..." diyorum, kerevizi inceliyorum hayretle.

"Oda 456," diyerek başını sallayıp arsız arsız sırtıyor, bir yandan da kırmızı şapkasının omzuna kadar inen beyaz püskülüyle oynuyor. "Elimizdeki en iyilerden biri. Şahane, şahane, şahane."

Jamie'yi kırmak istemiyorum (O sonuçta Jamie Oliver, bu iyi adamı kimse üzmemek istemez), elindeki kerevizi alıp-asansöre doğru yürümeye başlıyorum, bu lifli sebzenin odaya girmeme yardımcı olabileceği konusunda şüpheliyim ama denemek istiyorum.

Asansörün kapısı açılıyor, içeride siyah bir bebek arabası var, ama etrafta arabayı itecek ya da içindeki bebeğe bakacak yetişkin falan yok. Geriye dönüp bakıyorum, herkes donmuş olduğu yerde, her şey bir tabloya dönüşmüş: Çocuklar koşarken donmuş, oyuncaklar tam hareket ederken, Jamie Oliver peynirli, mantarlı omlet yaparken. Asansöre dönüyorum, düğmeye basıp arabayla yukarı çıkıyorum.

Önce terk edilmiş arabayı görmezden geliyorum -sonuçta ilgilenmezsem benim sorumluluğumda değil- ama asansör çok yavaş olduğu için merakıma yenik düşüyorum ve yaklaşıyorum. Güzel bir arabaya benziyor, annelerin parkta yürüyüş ya da koşu sırasında kullandığı lüks markalardan olmalı. Tekerlekleri, demirleri, ayak koyma ve oturma yerlerine bakılırsa hiç kullanılmamış gibi duruyor. Ellerimi pürüzsüz metal tutma yerinde gezdiriyorum, elime pütürlü bir şey geliyor.

Minicik harflerle yazılmış bir kelime.

Daha iyi görebilmek için eğilip gözlerimi kısıyorum.

Brett.

İyice meraklanıyorum.

Tam üzerindeki örtüyü kaldıracakken asansör duruyor ve kapı açılıyor, ellerinde aynı arabalarla bir sürü kadın biniyor. Balık istifi gibi yığılıyoruz, sonunda kapı kapanıyor ve asansör hareket ediyor.

Öbür anneler etrafta başka hiçbir şey yokmuş gibi arabada huzurla uyuyan bebeklerine bakıyorlar.

Benim olan arabaya bakıyorum.

İçinde ne olduğunu merak ediyorum.

Eğilip örtüyü kaldırıyor ve boşluğa bakıyorum, orada bir bebek silüeti görünüyor. Rahatlıyorum çünkü pek de tekin olmayan bir şey bekliyordum. İğrenç bir kedi ya da kuduz bir köpek üzerime atlar belki diye düşünmüştüm.

Asansör yine duruyor, benim katıma geldik. Tekerlekleri biraz takılıyor, annelerin yüzünde bebekleri uyanır endişesi var, neyse sonunda elimde arabayla çıkıyorum.

Elimde kereviz ile odanın önüne geliyorum -burası kendi odama benziyor- elimdeki sebzeyi kilide doğru uzatıyorum. Kapı ardına kadar açılıyor, burası benim kendi odam, yani biraz daha düzenli hâli.

Arabayı çevirerek pencerenin önüne getirip koyuyorum. Yatağın ucuna oturuyorum, yanımda dört tekerlekli araba, derin bir nefes alıyorum.

Merak içinde uzanıp örtüyü tamamen kaldırıyorum ve yüz ortaya çıkıyor.

Nefesim kesiliyor.

İnanılmaz güzel bir yüz var karşımda, yumuşak, masum, şirin ve güzel.

Bu onun yüzü.

Onu kucağıma alma arzuma engel olamıyorum. Yapmam gerektiğini bildiğim hâlde, benim olmadığını bildiğim hâlde. Yavaşça kaldırıyorum onu, o kadar hafif ki şaşırtıyorum ve kucağıma oturtuyorum. Çok doğal geliyor; o mükemmel yüzün sakinliği, yavaşça inip kalkan göğsünün görüntüsü karşısında büyülenmemek elde değil.

Sadece burada olup onu seyretmek, nefes alıp verirken burundan çıkan cılız sesleri dinlemek istiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu anın tadını çıkarıyorum.

Arka arkaya iki akşamdır annelik duyguları dolu rüyalar görüp uyanıyorum. Bu, bedenimin ve bilinçaltımın artık anne olma zamanının geldiğini hatırlatıyor besbelli. Başka nasıl yorumlanabilir ki?

Bedenimin uyku hâlindeyken bu türden anaç eğilimler göstermesine amenna da, evren bu gizli saklı hevesim yok olmadan karşıma babasını çıkarırsa muhteşem olur elbette.

Yirmi dokuz yaşında olmama rağmen hâlâ bir baltaya sap olmaya çabalıyor olduğumu düşünmemeye çalışıyorum. Yataktan çıkarak duşa giriyor, daha iyi bir geleceğe kavuşmak için ofiste kimi sıçrama tahtası olarak kullanabileceğime kafa yormayı tercih ediyorum.

Tüm hafta olduğu gibi güzelce giyinip erkenden evden çıkıyorum. Kasım ayı geldi ve hava soğumaya başladı, son birkaç gündür güneş parlıyor aslında. Kışın soğuğuna aldır mıyorum da yağmur benim için büyük sorun. Bu yüzden güneş ışığını çok seviyorum. Güneşli bir sabah Victoria Parkı hâlâ sessiz sakinken erken kalkıp evden çıkmak kadar güzel bir şey yok. Etraftaki her şeye biraz sihir katılmış gibi. Yepyeni, heyecan verici bir şeyin eşiğinde olduğum hissi içindeyim. Ya da belki bu hafta kariyerimi düşünmeye başladığım için böyledir.

Çok düzenli olmam sayesinde işe varmadan önce bir sürü zamanım var. Yolda Barge Kafe'ye uğruyorum. Annem aradığında elimde harika bir yeşil çayla yürüyorum.

"Selam anne," diyorum neşeyle. Belli ki sabah saati aldığım D vitamini etkili olmuş.

"Merhaba canım. Ne var ne yok?" diye soruyor doğrudan, lafı uzatmadan.

Hafta sonundan beri ilk kez konuşuyoruz.

Koca bulma konusunda ne kadar ilerleme kaydettiğimi görmek için beni sık sık aramayışına şaşıyorum doğrusu çünkü hayatta her şey sana bakacak bir adam bulmakta gizli. Kesin.

“Henüz bir şey yok,” diyorum iç çekerek.

“Sormadın mı daha?” diyor üzüntüyle cık cık yapıp. Sözlerimin arkasında durmayarak onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmış olmama şaşırmıyor.

“Sordum,” diyorum gururla.

“Ah.”

Bu kez gerçekten şaşıyor.

“Ve?” diyor.

“Yeni birini almak gerekirse beni düşüneneğini söyledi Jonathan. Ürün Geliştirme bölümündeki kızlardan biri istifa dilekçesi verdi, bu da şansım var demek.”

“Bu şahane,” diyor sevinçle haykırarak.

Gerçekten haykırıyor.

Çocukken okulda kaşıkla yumurta taşıma oyununa katıldığımдан beri onun böyle haykırdığını duyduğumu sanmıyorum.

“Evet. Yapmam gereken tek şey mülakata katılmak,” diyorum hevesle, bunun pek hoşuna gitmeyeceğini bilsem de.

“Ne?”

“Mülakat,” diyorum bir kez daha, beni ilkinde duyduğunu biliyorum.

“Ama seni tanıyorlar, Sarah. On dakikalık bir iş görüşmesinde seninle ilgili bilmedikleri ne öğrenebilirler ki? Yıllardır başka şirketler tarafından kapılma ihtimalin olduğu hâlde düşük bir pozisyonda bu kadar uzun kalarak en uzun mülakatı verdin zaten.”

Çoğunlukla benimle ilgili güzel şeyler söylemez. Şu an güzel şeyler söylediğini düşünüyor ve yaşadığı panik beni etkilemesin diye o sözlere odaklanmayı tercih ediyorum.

“Anne, bu formalite sadece,” diyorum, iyimser görünmeye çalışarak Jonathan’ın söylediklerini tekrarlıyorum ona.

“Öyle mi?”

“Evet, prosedür bu. Herkese eşit şans veriyor görünmek istiyorlar.”

“Bana saçma geldi.”

“Evet,” diye onaylıyorum, hevesimi kırmasına izin vermek istemiyorum.

“Ne zamanmış peki bu mülakat’?” diyor bu kelime onu tiksindiriyormuş gibi üzerine basa basa. Nasıl olur da onun kızını mülakat gibi zalim bir şeye tabi tutabilirler? İşkenceden bir tık öncesi bu.

“Gelecek pazartesi.”

“Hmm. Umarım iyi geçer.”

Umarım.

Çoğu anne bazen hiç şansı olmadığını bilse de çocuğunu desteklemez mi? *X Factor*’daki o aptal tipleri ve annelerini ele alalım mesela, yetenek sınavının yapıldığı odaya girip Simon Cowell’a hiç müzik kulağı olmayan çocuğunu kampa almayarak hayatının hatasını yaptığını söyleyenler mi dersin, ricaları kabul edilmedi diye ona küfür kıyamet girişenler mi dersin. Daha neler neler. Elbette bu iyi ebeveynlik falan değil, annem böyle bir şey yapsa yerin dibine geçerdim ama azıcık bana inansaydı ve bir şeyler ima etmeden azıcık teşvik etseydi ne harika olurdu.

Ama ben, “umarım” dan başka laf işitmiyorum.

Aramızda geçen konuşma bana güven vermek şöyle dursun daha çok kafamı karıştırıyor ve beni sinirlendiriyor.

İçeceğimden bir yudum alırken elimdeki karton bardağın üzerindeki kafenin logosuna takılıyor gözüm ve iç çekiyorum.

Bir an annemi ve ne olacağı belirsiz iş meselelerini kafamdan atıp Brett'i düşünerek rahatlamaya çalışıyorum, acaba gelecek rüya içi buluşmamız ne zaman gerçekleşecek. Gece olup da uyumayı iple çekiyor olmak biraz endişe verici bir durum mu acaba? Yani rüyamda tuhaf şeyler oluyor ama uyandığımda gülümsüyorum da. Böyle canlı canlı yürümemde onun etkisi olduğuna şüphe yok.

11

Gözlerim kapalı, duyduğum en güzel caz müziği eşliğinde dans ediyorum. Kendimi yüksek sesli müziğe kaptırmış içimden geldiği gibi dans ediyorum.

Müzikle yok olup gitmiş gibiyim.

Var olan tek şey o.

Sadece ben ve müzik.

Gözlerimi açıyor ve elimdeki saksafonu görüyorum. Bu sesleri, bu ruhu çıkaran benim. Üst notalara vururken bedenim yukarı doğru süzülüyor, alt notalarda ise aşağı doğru eğiliyor, elimdeki enstrümanın uzantısı gibi bedenim.

Çinili tünelde yankılanan ses benimle göz teması kurmaktan kaçınarak yürüyen yolculara tempo sağlıyor, koyun sürüsü gibi yanımdan geçip giderlerken duygulu ezgilere parmaklarıyla tempo tutuyorlar.

Yetişmeleri gereken trenler, görecekleri insanlar var.

Duracak vakit yok.

Eğlenmeye vakit yok.

Gidecekleri yere varana kadar serbest bırakamazlar kendilerini, el ve ayak parmakları benim şahane notalarımında kaybolup gitmeyi istese de bunu yapamazlar. Benim ellerimden, bedenimden gelen müzik onları ne kadar heyecanlandırırsa heyecanlandırırsın, anı yaşamak istemezler.

Bu duygular bastırılmalıdır.

Duvar gibi suratlarıyla ileriye doğru bakmalı ve normal rutinlerinden sapmamalıdır.

Ne yazık, diye düşünüyorum kendi kendime, bu kendini ifade özgürlüğünü sadece ben yaşayabiliyorum...

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi başka bir ritme veriyorum, müziğin dünyasında kayboluyorum.

Gözlerimi yeniden açtığımda, onu görüyorum. Tünel'de, karşımda duruyor, yolcular aramızdan o ruhsuz hâllerıyla geçip gidiyor.

Brett geldi.

Bacakları açık, kolları yanlarda, öyle hareketsiz duruyor, beni izliyor.

Etkilemem gereken bir izleyici var artık, parmaklarım daha hızlı ve maharetle hareket etmeye başlıyor. Hiçbir sınır tanımadan enstrümanı hızla ve kolaylıkla çalıyorum. Kendimi çok özgür ve sakın hissediyorum.

Çok iyiyim.

Gerçekten iyiyim.

O da öyle düşünüyor.

Bana bakışından, ağzının kıpırtısından, gülümsemek isteğinden, hızla nefes alıp verirken erkeksi göğsünün inip kalkışından anlıyorum.

Olduğu yerde donup kaldı.

Onu büyüledim.

O da beni büyüledi.

Beni istiyor.

Ben de onu istiyorum.

Ayaklarına baktığımda başparmağının ritim tutmaya başladığını görüyorum. Başta yavaş yavaş, fark edilmeyecek derece-

de ama müzik onu ele geçirince ayağını yere vurmaya başlıyor. Sonra omuzları giriyor işin içine, ileriye doğru atılıyor ve dönme-ye başlıyor. Kollarını kaldırıp kendini müziğe bırakıyor.

Bu yoğun saatin monotonluğuna kendini kaptırmış insanların yanında o özgür. Capcanlı. Kimler izliyor, ne düşünüyorlar diye takılmadan bana eşlik ediyor.

Ondan fışkıran enerji çok heyecan verici ve baş döndürücü. Onu istiyorum.

O da beni istiyor.

Tünel'in içinden bana doğru kocaman kırmızı bir ışıkla birlikte çok güçlü siren sesi geliyor.

Brett'in birkaç saniye önce dans ettiği yere bakıyorum, onun yerine Simon Cowell ve David Walliams gelmiş. Korkunç görünen bir seyircinin önünde bir masanın arkasında oturuyorlar.

Onlar için çalışıyorum şu anda.

Çok kötü.

Çalmaya devam ediyorum, parmaklarım çalmaya istekli ama faydası yok. Çalamıyorum ki. Simon'ın varlığı beni gerdiği için değil, ama çalamıyorum işte. Hayatım boyunca hiç saksafon dersi almadım. Bu lanet şeye üfleyemiyorum bile.

Fark etmezler diye düşünerek fondaki şarkıyı çalıyormuş gibi yapıyorum.

Fark ediyorlar.

Simon, umutsuzlukla başını ellerinin arasına alırken kalabalıktan gülüşme sesleri geliyor ama David'in hoşuna gidiyor. Kalkıp dans etmeye başlıyor, kalabalığın alkışlamasını bekliyor.

Onlar da alkışlıyorlar.

Koskoca enstrümandan hâlâ tek bir ses çıkmıyor ama binlerce insanın bana tezahürat yapması şahane bir duygu.

Şarkının sonuna gelince kocaman bir alkış kopuyor.

"Tartışmasız bu şimdiye kadar gördüğümüz en iyi performanstı," diyor David her zamanki havasıyla. "İngiltere tarihindeki bu unutulmaz ana tanıklık ettiğim için çok mutluyum. Sen bir yıldızsın."

"Biliyor musun?" diyor Simon, parmaklarını düşünceli düşünceli masaya vuruyor, gözlerini kısıyor ve dudak büküyor.

Kararının ne olacağı konusunda en ufak bir fikrim yok, o yüzden övgü bekleyen çocuk gibi ağzım açık bekliyorum.

"Beğendim seni," diyor temkinli bir şekilde başını sallayarak.

Yüreğim ağzımda ne söyleyeceğini bekliyorum.

Kaşlarını kaldırarak bakıyor bana.

"Sana bir özür borcum var, sanırım biraz erken bastım düğmeye," diyor gülümseyerek, bana göz kırpmıyor. "Belki de gerçekten çalmıyorsun ya da ne yaptığını iyi bilmiyorsun. Her neyse. Bu yarışmada senin gibi birine ihtiyaç var. Bence David haklı. Sen gelecek vaat eden bir yıldız adayısın."

Tebrikler.

Sırıttıyor.

Mutluluk.

Başarı.

Seyircilerin ortasında oturan annemle babamı fark ediyorum, üzerinde benim yüzüm olan tişörtler giymişler, sevinç ve gururla ağlıyorlar. Hayalet saksafoncu. Gülerek uyanıyorum. Hem mutluluktan ağlıyorum hem de katıla katıla gülüyorum, rüya olduğunu anlayınca kendimi aptal gibi hissediyorum. Yetenek Sizsiniz¹⁰ yarışmasında başarılı olup övgüler almak istediğimden

10 Bir televizyon şovu. (Ç.N.)

değil elbette. Bu kadar farklı duyguların art arda yaşanması, kim olduğum ve nerede olduğum netleşene dek arafta kalmak gerçekten de çok yorucu.

Ah...

Bugün pazartesi.

Bugün dananın kuyruğunun kopacağı ve bana ilerlemem için bir şans verileceği gün.

Vay vay vay.

Jonathan ve Derek ile yapacağım mülakat için gergin olduğumu belirtmeme elbette gerek yok.

Zavallı Carly bütün gece yatağımda oturup defalarca giyinip soyunmamı izledi hatta bir ara uyumuş bile. Etek ceket takım giymek saçma geldi, sanki fazlaca ciddiye alınmak ister gibi ama işe giderken giydiğim giysiler de eski püskü göründü gözüme. "Beni işe alın" diye bağırان bir kıyafet bulmak çok zordu ama yatmadan önce önünde lacivert dantel işlemesi olan bol, mavi, kloş bir elbisede karar kıldık, altına da külotlu çorap ve alçak topuklu ayakkabı seçtik. Her gün ofise giydiklerimden çok daha şık ama olduğumdan daha zeki görünmeye çalışıyordum gibi de değil. Yalnızca her zamankinden biraz daha özenli.

Üzerimde bu güzel elbise, işe alınacağım hissi içinde normalden dört saat sonra (Mülakat saatinden on beş dakika önce) ofise giriyorum. Ön kapıda alarmla karşılaşınca şaşırıyorum.

Donakalıyorum.

Ne yapayım şimdi?

Güvenlik şifresi yerine yumruk atıp sekiz yıldır evimden daha çok zaman geçirdiğim ofise dalsam mı? Kıyafetlerimin farklı olduğunu göz önüne alarak zili çalıp adam gibi içeri alınsam mı?

Zili alıyorum.

Danışmadaki arkadaş Shirley, şaşkın bakışlarla beni içeri alıyor ve kahve teklif ederek masasının yakınındaki kanepede beklememi söylüyor.

Bu çok tuhaf.

Bu şekilde burada olmayı o kadar yadırgıyorum ki kendi masam yerine orada oturduğum için tüm gözler üzerimdeymiş gibi geliyor. Acaba iş görüşmesi için burada olduğumun, resepsiyonda takılmadığımın farkındalar mı?

Gergin olduğum için böyle hissediyorum. Aslında kim-
senin dönüp baktığı bile yok, sadece her girene baktıkları gibi bakıyorlar. Yeni birinin geleceğini biliyorlar, diğer aday erkek mi yoksa kadın mı diye merak ediyorlardır. Şirkete hoş biri gelse güzel olurdu tabii. Geçmişteki mülakat günlerinde ben de acaba hayatımın erkeği o kapıdan girer mi diye aklımdan geçirmiştim.

Evet. Bu hiç de profesyonelce değil.

Sapıklık.

“Sarah,” diyor Julie kıkırdayarak, mülakattan az önce çıkan, benden daha genç bir kızı (Görüntüsünden yeni mezun olduğu anlaşılıyor) uğurlayarak yanıma geliyor. Tamamen rahatlamış bir hâlde gülümsüyor kız, sanırım iyi geçti.

Kahretsin!

“Ne hissediyorsun?” diyor Julie fısıldayarak, kolumu tutuyor.

“İyiyim,” diyorum iç çekerek, mideme kramplar giriyor, keşke geldiğimde tuvalete bir kez daha girseydim.

“Az kaldı,” diyor, ellerimi tutup sıkıyor. “Sadece kendin ol.”

“Sağ ol Julie.”

Kendi annemden daha fazla bana inandığı için ona minnettarım.

“Haydi, kahveni de al yanma,” diyor, dönerek ofisin ana

bölümüne doğru ilerliyor.

“Jonathan’ın odasına gideceksin.”

Bu iyi diye düşünüyorum. Kendimi rahat hissedeceğim bir yer.

“Diğerleri nasıl?” diye soruyorum fısıldayarak.

“Rekabet edecek kimse yok,” diyor gülümseyerek, duymak istediğim bu.

O anda başka bir ses çınlıyor beynimde. Bu kez Simon Cowell bir yıldız aday olduğunu söylüyor bana.

Jonathan’ın ofisine yüzümde kocaman bir gülümsemeyle giriyorum.

Çok eğlenceli geçiyor. Dakika başı gülüyoruz. Neden bu iş için doğru kişi olduğum sorusunu zeki esprilerimle cevaplarırken Jonathan ve Derek’i kırıp geçiriyorum. Derek bana elindeki kalemi uzatıyor ve ona satmamı istiyor (Niye onlara bir kalem satma ihtiyacı duyayım ki?), kahkahalarla gülüyorum cevap vermeden önce, “Julie yine ofis malzemelerini çalmaya mı başladı? Geçen gün yirmi BIC kalem dolusu bir kutuyla buradan çıkarken gördüm onu.”

Sordukları saçma soruyu geçiştirip konuyu saptırabilirdim ama kalemsiz kalıp bendeki kalemi almak zorunda kalışlarının sebebinin Julie olmasına verdikleri tepki olumluydu. Beni beğendiklerine eminim. Bu kadar uzun zaman onlar için çalıştığım göz önüne alınırsa bu iyi bir gelişme.

Kendimden emin ve mutlu çıkıyorum oradan, en iyi şekilde kendimi gösterdiğime inanıyorum. Kendim bile etkilen-dim, annem de burada olup görseydi keşke. Görüntü kaydı yapılmaması ne kötü, kesin delil olarak bir kopyasını alırdım. Benimle ilgili şüpheleri ortadan kalkar ve artık işe yaramaz biri olduğumu düşünmekten vazgeçerdi.

“Nasıldı?” diye soruyor Julie fısıldayarak, masasından fırla-

yıp bana danışmaya kadar eşlik ediyor, sanki ben yolu bilmiyorum.

“Çok iyiydi,” diyorum sırtarak, kendimi kontrol edemiyorum.

“Aaaah!” diyor Julie sessizce, kolumu tutuyor ve sıvazlıyor.

“Çok sevindim.”

Çıkarken danışmada bir sonraki adayın kafasını görüyorum.

Saçları azıcık beyazlamış bir adam. Bulunduğum yerden sadece bunu görebiliyorum.

Faydası yok amca, diye mırıldanıyorum kendi kendime, *pozisyon doldu bile.*

Bedenimin salgıladığı adrenalin artık beynime dolmuş durumda.

Bu gereksiz ukala tavır beni ele geçirmeden evde uzanıp normale dönsem iyi olacak.

Öğleden sonra zaman geçtikçe mülakatı doğru değerlendirdiğimden şüphe etmeye başladım. Ne olmasını beklediğimi bilmiyorum ama ofisten hiçbir dönüş olmaması endişe duymama ve her şeyi fazla düşünmeme yol açtı.

Belki de sandığım kadar etkileyici değildim.

Çok mu tanıdık geldim?

Belki aptalca bir şey söyledim.

Julie'nin kalem çaldığını söylemek ayıp mıydı?

Belki komik değildim.

Acıdıkları için mi güldüler yoksa?

Durum buysa çok utanırım.

Çıktıktan hemen sonra Jonathan'ın beni arayıp çok etkilediklerini ve beni işe aldıklarını söylediğini hayal etmişim ama zaman geçiyor, hava kararıyor ve durumun böyle olmadığı ortaya çıkıyor.

Ofisi arayıp sormamak için bir hayli çaba sarf ediyorum. Çok fazla istekli görünüp mülakatta başardığımı bozmak istemiyorum.

Ne kadar sinir bozucu.

Yatağımda oturup kanalları zaphıyorum, filmlerle *Kardashianların İzinde* programının tekrarları arasında gidip geliyorum.

Gerçekle yüz yüze gelince mantık yürütmeye başlıyorum, olmayan saksafon becerilerimle *Yetenek Sizsiniz* elemelerine katılabilirim. Rüyalarımda her şey yolunda gidiyor. Annemle babamın yüzündeki o gurur ifadesi...

Böğ!

Çalsana, lanet olası telefon.

12

"En iyi tarafının ne olduğunu biliyorsun değil mi?" diye soruyor, burnunu yanağıma sürterek, gıdıklanıyorum hafifçe.

"Hayır..." diyorum aptal aptal sırtarak, gözlerimi kapatıp dokunuşunu hissediyorum.

Az biraz tanıdık gelen bir yatak odasındayız ama benimki değil. Oval biçimli odaya bakınca tahta zemin dikkatimi çekiyor, şato duvarlarına benzeyen duvarların önünde üzerlerinde H.P. ve R.W. yazan büyük tahta sandıklar var, içlerinde komik spor kıyafetler dolu. Üzerinde kırmızı yıldızlı örtüler bulunan, tahtadan dört direkli bir yatakta uzanmışız. Odada göz gezdirince üç tane daha benzer yatak olduğunu görüyorum, normalden biraz daha küçükler, o anda anlıyorum nerede olduğumuzu. Harry Potter'ın Hogwarts'daki Gryffindor yurdundayız. Çocukların kaldığı büyücü yatılı okulu burası. Yatakta birbirimize sarılırken fark etmediğim gerçək.

Bu bir çocuk yatağı.

Tepemizde çatı yok, C şeklindeki ayın yanında parıldayan milyonlarca yıldız görüyorum.

Brett kollarını bana sarmış.

Üzerimizde çizgili pijamalar var. Benimki pembe, onunki mavi.

"Yanaklarının kokusu," diyor yavaşça.

"Yanaklarımın mı?"

Bu çok şaşırtıcı. Daha önce hiç kimse yanaklarımın ne görüntüsü ne de kokusu hakkında yorum yapmıştı. O kadar sıradanlar ki. Yanak işte, dolgun veya çok zayıf değil, pembe veya solgun değil. Bildiğiniz yanak.

Yine de şu an gurur duyuyorum onlarla.

"Evet... Kızarmış lokum gibi kokuyorlar," gülüyor ve yanaklarımı kokluyor, bunu yaparken büyük zevk alıyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Bütün gün koklasam da yine doymam."

Küçük bir kız çocuğu gibi kıkırdıyorum, utanıyorum ama bu şefkat gösterisi hoşuma da gidiyor.

"Sonsuza kadar yanaklarının yanında kalabilsem keşke," diyor fısıldayarak sonra nazik hareketlerle defalarca öpüyor yanaklarımı. Tüm bunlar nefesimi kesiyor, başım hafifçe dönmeye başlıyor, yüzüme yayılan gülümsemenin etkisiyle gözlerimi kısıyorum. Sonunda gözlerimi kapatıp orada Brett ile olmanın tadına varıyorum. Tenimde gezinen dudakları, kollarımı okşayan parmak uçları tenimde harika bir ürperti yaratıyor.

Birinin sana böyle sarılması, sana tapması ne güzel bir duygu.

Değer verilmek ne muhteşem.

Beğenilmek ne hoş.

Uyandığımda içim sıcacık oluyor, kendimi hafiflemiş ve sevgi dolu hissediyorum. Tüm geceyi sana çok iyi hissettiren harika bir insanın kollarında geçirdikten sonraki duygu.

Hâlâ gözlerim kapalı, yorganıma sarınıp derin bir iç çekiyorum.

Ciğerlerimden boşalan havayla birlikte gerçeğe dönüyorum. Sadece rüyaydı.

Yine.

Hiç tanımadığım biriyle ilgili son derece romantik bir rüyaydı. Brett'i hayatımın neresine koyacağımı bilemediğime göre, demek ki gerçekten hayatımdayken de fazla tanımamışım.

O hâlde, niye rüyalarım hep onu seçiyor? Bilinçaltım bana ne anlatmaya çalışıyor?

Lütfen ruh ikizimle (kısmetimle) on yıl önce karşılaşip onunla aşk yaşama şansını kaçırdığımı söylüyor olmasın. Bu felâket olur.

Böyle ikide bir ortaya çıkmasının başka bir nedeni olmalı. Eminim, minik rüya perileri gerçek hayatta sevgilim olmadığını görüp hâlime acıdılar ve bana rüyalar âleminde de olsa bir sevgili vermeye karar verdiler.

Kuvvetle muhtemel.

O, uyku perilerinin teselli olsun diye verdiği sevgilim benim.

Bu durumda çok çalışıyorlar demektir çünkü daha sık görünmeye başladı. İşin aslı Brett Last'i görmeden geçen gecenin sabahında kendimi tuhaf hissediyorum. Bu durum başlayalı birkaç hafta oldu sadece ama onunla rüyada buluşmak benim için olağan hâle geldi. Onu rüyamda görmezsem ya da hiç rüya görmezsem kendimi boşlukta hissediyorum.

Ne garip.

Acaba beynim bu başrol için neden onu değil de hayatıma girmiş adamlardan birini seçmedi? Şikâyetçi değilim tabii. Sürekli Dan'i ya da hatta Jonathan'ı görsem korkunç olurdu. Onun kollarında bir gece geçirsem aklımı oynatırdım. Hayali bir karakterden çok daha kötü olurdu. Düşünebiliyor musunuz? Sanırım işi bırakmak zorunda kalabilirdim.

İşimi.

Olabilecekleri veya olamayacakları düşününce mideme

kramplar giriyor.

Niye tekrar uyuyup Brett'in sıcak kollarına dönemiyorum? Neden böyle bir seçenek yok?

Pozitif düşünmeye çalışarak yataktan çıkıyorum. Sonuçta mülakatın iyi geçtiğini biliyorum. Tutuk değildim ya da işi neden hak ettiğimi soran patronların karşısında ezik durmadım. Dün hissettiğim güven duygusunun kısa sürmesi ne kadar kötü. Şu anda tam tersi durumdayım.

Önceki gün ofise dışarıdan biri gibi gittiğimde kendimi garip hissetmiştim, bugün her şey aynı olduğu için çok daha tuhaf hissediyorum. Bu beklenen bir şeydi ama yine de üzücü. Zihnimde kocaman bir adım attım ama gerçek hayatta hiçbir şey değişmedi. Elbette her durumda sonucu görene dek biraz olsun umudu korumak gerekir.

Kısa süre sonra Jonathan ofise geldiğinde ona yalvaran gözlerle bakmamak için sabah rutinime dönüyorum.

Bana ve Julie'ye bakıp gülümsüyor ama konuşmadan hızlıca odasına giriyor.

Derin bir iç çekiyor ve kafamı masaya, kollarımın üzerine yaslıyorum.

"İyi misin, Sarah?" diyor Julie endişeyle.

"Evet," diyorum, homurdanır gibi.

Bu kez de üzerime hiç gelmiyor, gidip tepsiyile çay ve kahve getiriyor.

"Çay senin," diyor gülümseyerek fincanı önüme koyuyor.

"Teşekkürler," diyor ve işe devam ediyorum.

"Bunlardan da aldım sana," diyor ve önüme pembe şekerli çörekler koyuyor.

"Çok tatlısın," diyorum gülümseyerek. Bu gerginlikle hiçbir

şey yiyecek hâlim yok şu an ama yaptığı şey beni etkiliyor.

Kahvelerin birini Derek'e, diğerini Jonathan'a götürüyor.

Jonathan'ın odasında kalıyor biraz, bu sık sık olur. Sever onunla çene çalmayı, Jonathan'la sözü kesilmeden konuşabilmeyi başaran tek kişi Julie'dir. Jonathan'ın asistanı benim, o ise Derek'in asistanı olduğu için bunu tuhaf bulanlar olabilir ama benim açımdan sakıncası yok. Ayrıca, Julie'nin derdi benim ayağımı kaydırmak falan değil ki. İşim tehlikede değil.

Çöreğimin üzerini örtüp sonra yemek üzere saklıyorum, çayımı yudumlayarak, masraf olarak kaydedilecek olan var mı diye Jonathan'ın faturalarını inceliyorum. Beyin uyuşturan bir iş ama şu an ihtiyacım olan bu. Her ay Jonathan'ın eşine harcanan parayı görmek sinirimi bozuyor gerçi. Tiffany&Co'dan alınan iki bin pound değerindeki kolyeyi beğenmiştir umarım, benim aylık maaşımdan çok daha fazlası bu ve eminim ki özel bir gün hediyesi falan da değildir.

Muhtemelen adamın başının etini yedi, o da çenesi kapansın diye razı oldu.

Sanırım beklentilerimden dolayı huysuzlaşıyorum.

Şirretleşiyorum.

Sabahın geri kalanı faturalarla geçiyor, buna memnunum çünkü kafam meşgul oluyor. Mülakatın üzerinden tam yirmi üç saat on iki dakika sonra Jonathan ofisinden dışarı kafasını uzatıyor.

"Sarah, biraz konuşalım mı?" Dudaklarını büzerek usulca Julie'ye bakıyor.

Onun asık bir suratla başını hafifçe eğdiğini görüyorum.

Şimdi yandık!

Odasına doğru giderken artık cevabın olumsuz olduğundan eminim. Bu kasvetli ifadelerden sonra başka ne olabilir ki?

Julie'nin kalem çalmasıyla ilgili şaka yapmamalıydım. O ekibin has elemanlarından biri. Belki de Jonathan ona söyledi ve ben-den resmen şikâyetçi oldu. Belki azar işiteceğim. Belki de işten atılacağım ve Julie o yüzden kötü hissetmeyeyim diye bana çörek verdi.

Yandık ki ne yandık!

"Dün çok iyiydin, Sarah," diyor Jonathan başını sallayarak ve şükürler olsun ki beni paniğe sürükleyen tüm düşünceleri kovuyor kafamdan. "İyi iş çıkardın."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum otururken.

Bir an önce sadede gelse iyi olacak bugün. Çabucak.

"Daha önce söylediğim gibi, bu şirkette şu anki rolüne ne kadar değer verdiğimizizi ve senin bizim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni isterim."

Bu kez daha hızlı konuşur umuduyla sessiz kalıyorum. Başarısız olduğum için teselli edilmek istemiyorum, doğrudan "Hayır" desinler de hiçbir şey olmamış gibi masama geri döneyim ya da pembe çöreğim ağzımda tuvalete gidip gizli gizli göz-yaşı dökeyim. Bu seçenek de cazip bence.

"Mesele şu, karşına Dominique'in işine talip, alanında çok deneyimli insanlar çıktı. Mezun olduktan sonra Ürün Geliştirme-de çalışmış bir iki kişi bile vardı mesela," diyor, bu pozisyon için yeterli olmamam onu gerçekten üzmüş olmalı.

"Denedim ama olmadı..."

"Aynen öyle," diyerek sözümü kesiyor da sızlanmaya başlamadan susuyorum. "Ve bence bunun sorumlusu büyük ölçüde biziz. Burada ilerlemek istediğini fark etmiş olmamız gerekirdi." İçini çekiyor ve başını sallıyor hafifçe.

O kadar samimi ki cevap olarak sinirli sinirli gülesim geliyor. Tutuyorum kendimi.

“Maalesef deneyim eksikliğim henüz terfi etmeye hazır olmadığımı anlamına geliyor,” diyor ve benden tepki bekler gibi bakıyor.

“Doğru,” diyorum evet anlamında başımı sallayarak, sandalyeden kalkmaya yelteniyorum, masama gideceğim (Ya da en iyi dostum çöreklerle tuvalete mi gitsem).

“Ama...”

Bir “ama” var!

Geri yaslanıp sözünü tamamlamasını bekliyorum, çörek fikrini aklımdan uzaklaştırıyorum beklerken.

“Derek ve Julie ile konuştum, aramızda senin ekibin daha büyük bir parçası olman yolunda bir plan yaptık. Artık işe soyunmanın zamanı geldi, deyim yerindeyse,” diye de ekliyor ve eliyle örümceğe benzeyen bir hareket yapıyor.

“Oh?”

Işık.

Sonunda.

Tünelin.

Ucu.

Evet!

“Ekibin yaptığı beyin fırtınası toplantılarına katılmanı, neler olup bittiğini görmek için ekiplerle birlikte sahaya inip işi öğrenmeni istiyorum. Benim asistanım olmaya devam edersin, tabii -ama Julie sen diğer işlerdeyken yerine bakmayı kabul etti- üzerine düşen görevleri eksiksiz yapman koşuluyla elbette.”

“Bu çok güzel,” deyiveriyorum. Tam olarak istediğim şey olmayabilir ama en azından “bir adım” babamın deyişiyle.

“Öyle mi?” diyor Jonathan, yüzümdeki gülümseme onu şaşırtıyor.

“Kesinlikle,” diyorum gülerek, bana bir şans verilmesi beni rahatlatıyor acaba yurt dışı gezilerine de gönderirler mi?

“Henüz maaşında bir artış yok tabii ki.”

Ah...

“Bu tam bir görev değişikliği sayılmaz. Ama eminim en kısa zamanda kendine terfi edecek çok iyi bir pozisyon elde edeceksin,” diye ekliyor.

Bu umurumda değil.

Öyle ya da böyle, başarılı olmak benim için çok heyecan verici ve tabii daha fazla para almak hiç fena olmazdı ama dünyanın sonu da değil öyle değil mi?

Öğleden sonranın geri kalanını sürekli sırtarak geçiriyorum. Bir yandan da pembe çöreğimi utanç veya suçluluk duymadan yiyorum.

O kadar mutluyum ki eve dönerken annemi arayıp iyi haberi vermeye karar veriyorum. Evet. Onu arıyorum.

“Aldın yani?” diye bağırıyor daha ben ona tam hikâyeyi anlatmadan. “Ah canım, senin adına çok sevindim. Senin zeki olduğunu biliyordum. Sana terfi vermemeleri kendi aptallıkları.”

Onu düzeltmeyi düşünüyorum.

Aramızdaki kablolar birbirine dolanmak yerine uyum içinde olsunlar diye düzeltmek istiyorum ama sonra vazgeçiyorum.

Tam bir terfi alamamış olmamın detaylarını bilmesine gerek yok. Onun yerine ücret almadan daha çok çalışmam karşılığında bana bir şans verildiğini, gelecekte belli olmayan bir tarihte, biri ayrılıp da boş bir pozisyon olması durumunda terfi etme durumu olduğunu bilmesi gerekmiyor. Bunun da garantisi yok tabii.

Onu bunlarla sıkmanın bir anlamı yok.

Benim zeki olduğumu düşünüp biraz daha sevinisin, ben de biraz suçluluk duyarak da olsa bu durumun tadını çıkarayım.

13

Çocukluğumun geçtiği evin karşı tarafındayım ama arada yol yerine evlerin arasından geçen bir nehir var. Nehrin kıyısında yosunların, ısırğanların arasında oturmuşum, kımıldayamıyorum.

Böyle kısıлып kalmış olmak beni rahatsız etmiyor. Çok mutluyum üstelik çünkü mahalledeki cipsçiden alınmış köri soslu cips yiyorum. Yemek dünyasının bu şaheseri okul günlerimde öğle yemeklerinin vazgeçilmeziydi. Boğazını ve mideni yakan acılı cipsin yerini hiçbir şey tutamaz.

Annem bunu yediğimi görse ölürdü herhâlde diye düşünüyorum suçlu suçlu eve bakarak.

Kabarık beyaz elbiseme koca bir parça sos düşüyor.

Leke bırakmaz umuduyla kumaşı kendime çekip emmeye başlıyorum. Elbise benim değil. Julie'den ödünç almıştım hafta sonu için.

Nehrin yukarısına doğru baktığımda Carly, Josh, Alastair, Natalia, Dan

ve Lexie'yi görüyorum, yanlarında McFly¹¹daki Tom'a benzer biri var. Sarı kanolara binmişler, bana doğru kürek çekiyorlar, yarış yapıyor gibiler. Bu arada bağırışlar, haykırışlar, kahka-

11 İngiliz müzik grubu. (Ç.N.)

halar havada uçuşuyor.

*Kalkıp el sallıyorum onlara, bileklerimin etrafındaki ısır-
ganlara dikkat ediyorum.*

"Hey," diye sesleniyorum, elimle ağzımı kapatarak.

Tepki yok. Yaptıkları gürültüden beni duymuyorlar bile.

*"Hey!" diye sesleniyorum tekrar, bu kez boşta kalan elimi
sallıyorum, diğerinde sevgili cipslerim var çünkü.*

Faydasız.

*Oflayarak yerime oturuyorum, onları beklemeye karar veri-
yorum.*

*Eve beni görmeye geliyorlar diye akıl yürütüyorum. Bekle-
yeceğim.*

*Evime doğru dönüp baktığımda bir de ne göreyim, yangın
çıkmuş. Pencerelerden duman ve alevler çıkıyor, annemin güzel
dantel perdeleri yanıyor.*

*Kalkıp koşmak istiyorum ama kımıldayamıyorum, bilekle-
rim demirlerle bağlanmış, hiçbir yere gidemem. Oraya gidemem.*

*"Anne! Baba!" diye bağıriyorum. Umarım ev boştur, tehlike-
de değillerdir.*

*İçimde panik yükselirken kendimi çaresiz ve şaşkın
hissediyorum.*

*Delirmiş gibi nehirdeki arkadaşlarıma sesleniyorum. Beni
duymaları, yardım etmeleri gerek.*

Faydasız.

*Panik içinde kollarımı sallamaya başlıyorum. Cipsler, körü
sosu elimden fırlayıp Julie'nin özel beyaz elbisesine dökülüyor.
Çıglıklar atıyorum. Öyle ki artık boğazım yanmaya başlıyor ama
duyan yok. Eğlenceye dalmışlar.*

Artık paniğim öfkeye, hiddete dönüşüyor.

O kadar kızgınım ki Hulk gibi gökyüzüne doğru bağıriyo-

rum, bedenim sanki alev alev yanıyor.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah!” diye bağıryorum, sesim dalga dalga atmosfere doğru yayılmadan önce etraftaki ağaçların arasından süzülüp çıkıyor adeta.

Birden zincirlerimden kurtulup arkadaşlarıma doğru koşmaya başlıyorum, eve doğru koşmam gerektiğini bilsem de elde ettiğim bu güç beni onlara doğru itiyor.

Onları orada takılırken görünce kan beynime sıçırıyor. Yarışmıyorlar artık, küreklerle oynuyorlar, birbirlerinin kanosuna vurup sallamaya çalışıyorlar, çocuk gibi su sıçratıyorlar birbirlerini ıslatmak için. Giysileri üzerlerine yapışmış, saçları sıırılsıklam olmuş, Tom’un kalın camlı yuvarlak gözlükleri buğulanmış.

O kadar gürültülü bir şekilde gülüyorlar ki sesleri adeta beynimde yankılanıyor, başım zonkluyor, eğlenceleri küçücük birer balyoz olmuş, beynimde dans ediyor gibi.

Bu umursamaz hâlleri sanki çaresizliğimle alay ediyor.

Suya giriyorum.

İçimdeki dizginlenemez öfkeyle ilerliyorum suda.

Önce Alastair’in kanosuna gidiyorum. Burnundan yakalayıp artık oynamak istemediğim bir oyuncak gibi havaya fırlatıyorum onu.

Kızlar canavarı görünce çığlık atmaya başlıyorlar.

“Çabuk,” diye bağıryor Tom, kanosunu çevirip hızla karşı yöne doğru kürek çekmeye başlıyor. Diğerleri de öyle yapıyor.

Arkalarından gidecekken bakıyorum birisi geride kalıyor, Natalia. Kanosu yosunlara takılıyor – kürekleri oynatamaz. Sıkışıp kalmış. Onu öyle bırakamam, kanosuna doğru hızla ilerliyorum.

“Niye mahvettin elbisesini?” diye soruyor hıçkırarak, kalakalıyorum. “Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.

Niye bu kadar kötüsün?"

"Ne?" diyorum. Öfkem geçiyor ve yerini kafa karışıklığına bırakıyor.

"Ona bunu yaptığına inanamıyorum. Yani bize. Senin için yaptıklarımızdan sonra. Demek ki sandığımız gibi dostumuz değilmişsin. Artık bizim için bir hiçsin "

Yosunlardan kurtulup diğerlerinin arkasından gidiyor.

Üzerimdeki kahverengi sos lekesine bulanmış elbiseye bakıp ağlıyorum.

Mahvettim onu.

Her şeyi mahvettim.

Üzerimde lekeli elbise, arkamda yanmakta olan çocukluğumun geçtiği ev, öylece kaldım burada.

"Mekânı seçtik!" diye bağılıyor Lexie daha ben paltomu çıkarıp oturamadan.

Yine bir yarışma gecesi, bu hafta yalnız geldim çünkü Carly iş yerinden birinden mikrop kapmış ve mide iltihabı geçiriyor. Natalia gelmiyor çünkü patronuyla müşterilerle ilgili görüşmesi var, Josh ise birinin doğum günü için ailesinin yanına gitmek zorunda kaldı. Yani sadece Alastair, Dan, Lexie ve ben varız.

Erkekler hararetili bir futbol muhabbetine dalmış, ben de Lexie ile baş başa kaldım. Bunun onu daha iyi tanımak için bir fırsat olmasına seviniyorum, ama ne yazık ki konumuz eski sevgilimle yapacağı evlilik.

Unutacağıma dair kendime söz verdiğim duyguları bastırmak kolay iş değil. Özellikle de dün gece gördüğüm rüya beni son derece saçma ve tuhaf bir ruh hâline sokmuşken. Bütün gün patlamaya hazır vaziyette dolaştım. Bu hikayeyi kaldırarak gibi değilim..

“Bu harika!” diyorum gülümseyerek, sadece dudaklarımın gülümsediğinin farkındayım. “Neresi? Sevgililer Günü’ne bula-bildiniz mi?”

Andrea ve Max’in birkaç yıl önceki düğününün sayesinde tüm sürece hakim olduğum için sorulacak tüm standart soruları da biliyorum ve tabii her kız gibi düğünlere bayılırım, buna değil elbette.

“Çocukluğumda hep gittiğim kiliseyi istedim aslında ama tamamen doluydu. Düğünü için 14 Şubat’ı pek fazla kişi düşünmemiş belki ama iyi organize olmuşlar.”

“Çok önceden ayarlanmış demek ki,” diyorum.

“Evet, bir de o var,” diyor sinirli sinirli gülerek, sonra anlatmaya devam ediyor. “Dan’in ailesinin oradaki kiliseye gitmeye karar verdik biz de. Onlar orada evlenmişler, ayrıca anneanne ve dedesi, Dan’in kız kardeşi de orada evlenmiş. Dahası, tüm aile orada vaftiz edilmiş, o yüzden özel bir yer.”

“Biliyorum,” diyorum küstahça, artık hızlıca anlatsın diye.

“Ya?”

“Gitmiştim oraya,” diyorum omuz silkerek, aklıma Dan’in kız kardeşinin düğünü ve birkaç Noel günü gidişimiz geliyor.

Lexie’nin yüzü düşünüyor.

Kahretsin.

Oraya Dan’in kız arkadaşı olarak gitmiştim, arkadaş grubuyla değildi. Zihnimde suratıma bir tekme atıyorum. Bunu söyleyip geçmişte Dan’in sevgilisi olduğumu ona hatırlatmama gerek yoktu. Yapmamam gereken bir şeydi ve kendimi kötü hissediyorum.

“Güzel bir bina. Kesinlikle muhteşem olacak,” diyorum manyak gibi başımı sallayarak, yüzümün kızardığını, kırdığım potu temizlemeye çalışırken eskisi gibi davranmaya gayret edi-

yorum. En azından ona kendisini iyi hissettirmem gerekiyor ki yeniden heyecanla anlatsın düğün hazırlıklarını. Çünkü ben de duymak istiyorum aslında, yaptığım kabalıktan sonra istediği kadar konuşmayı hak ediyor. Ve bu onun düğünü, her kızın bu konuda dilediği kadar konuşmaya hakkı var. Bu bir gerçek. Karşısında sevgilisinin berbat ruh hâli içindeki eski sevgilisi olsa dahi.

Benim Essex'teki kiliseyi biliyor olmam Lexie'yi rahatsız etmiş olsa da çabuk toparlıyor.

"Öyle," diyor gülümseyerek, heyecanı geri geliyor. "Dan'lerin evinin bahçesinde küçük bir parti yapmaya karar verdik."

"Çok iyi," diyorum, iyi bildiğim yer gözümde canlanıyor ve sinirim bozuluyor ama en azından buna katılmak zorunda değilim. "Artık geri kalanı planlayabilirsiniz."

"Evet, önümde uzun bir liste var tamamlamam gereken."

"Çok işin var," diyorum başımı sallayarak.

"Evet," diyor omuz silkerek. "Ve daha başındayım. Bu dosyayı doldurmam gerek," diyor kıkırdayarak ve yerdeki içinden pembe bir dosya görünen poşeti işaret ediyor. Natalia'nın ilgisini çekmişti bu, kendisi gibi düzenli insanlardan çok etkilenir. "Davetiyeler için şirkete e-posta yazdım. İlk düşünmem gereken bu sanırım, tarih yakın olduğu için. Davetiyelerin kişiye özel olmalarını isterim ama biraz vakit alıyor sanırım. Düğün de yakın olduğu için eğer geç kalırsak, insanlar tatil planı falan yapıp gelemeyen diye korkuyorum. O yüzden bir an önce bastırmamız gerek."

"Evet. Şu 'Bu tarihi not edin' kartlarından mı hazırlasan acaba?" diyorum. "Pek pahalı değil, ayrıca asıl kartlar gelene kadar biraz vakit kazanmış olursun."

"Geç değil mi bunun için sence?"

“Hayır, değil. Ayrıca davetiyeleri yılsonundan önce gönderirsen Noel kartlarının arasına karışıp gözden kaçabilirler.”

“Doğru,” diyor Lexie gülümseyerek. “Niye bunu daha önce düşünmedim, bilmiyorum.”

“Düşünmen gereken çok şey var da ondan,” diyorum biraz yumuşatarak.

“Aaa, dur sana bir şey vereceğim!” diyor Lexie çantasına uzanarak.

“Ah?”

“Büyük bir şey değil ama.” İki tane hediye paketi uzatıyor bana.

“Ne için bu?” diye soruyorum elimdeki hediyelere bakarak.

“Artık iş yerinde sorumluluğun artıyor ya. Onun için başarılar dileyeyim dedim, yeni bir şeylerle, yeni fikirlerle haşır neşir olmak iyi gelecek sana diye düşünüyorum,” diyor ben paketleri açarken ve içlerinden deri kaplı defter ve altın rengi, güzel bir kalem çıkıyor.

“Çok düşüncelisin,” diyorum, gerçekten etkileniyorum ve şaşıyorum. “Katılacağım ilk beyin fırtınası toplantısında gerçekten ekipten biri olarak görüneceğim.”

“Bence de,” diyor gülümseyerek.

“Tavuklu salata, sosis, püre ve köri soslu karides var,” diyor barmen Bex, tabaklarımızı elinde çevirerek ve sonra masamıza koyuyor.

Ben körili karides alıyorum. İnsanın arzularını sadece rüyalarının yönlendirmesi ne zavallılık.

Yemeklerimizi yerken, bizim ezeli rakipler geliyor.

Pek fazla etkisi olmuyor, sadece kısa bir iç geçiriyoruz.

“Bu akşam niye kendimizi zora sokuyoruz anlamıyorum,” diye mırıldanıyorum karidesimi çiğnerken. “Takımın yarısı yok,

bu akşam kazanma şansımız yok.”

Alastair tavuklu salatasına gömülmüş vaziyette omuzlarını silkiyor.

“Ne ara bu kadar karamsarlaştınız yahu?” diye soruyor Dan.

Hiç cevaplamak istemediğim bir soru bu çünkü verdiğim cevaptan hoşnut olmayacak ve ortam bir hayli gerilecek.

“Haydi, gülelim birazcık,” diyor Lexie omuz silkerek.

Öyle de yapıyoruz. Oyun başlayınca bilmediğimiz sorulara gülüyor ve verebileceğimiz en komik cevapları düşünüyoruz.

Çok eğleniyoruz ama kazanamıyoruz tabii ki. Hatta yarışma tarihinin en kötü sonucunu elde ediyoruz, destansı bir başarısızlık öyküsü. Ama ben rahatlıyorum ve Lexie’nin arkadaşlığından zevk aldığımı fark ediyorum. Bu, asla ihtimal vermediğim bir şeydi.

14

Etrafımda dans eden, ara sıra vızıldayan milyonlarca parlak nokta olmasa zifiri karanlığın içinde olacağım. Bunlar parıltıdan ve sıcaklık yayan minik ışık topları.

Havada asılı hâldeyim âma çok iyiyim böyle. Tutunacak somut bir şey olmaması beni hiç ürkütmüyor. Tam tersi etrafımdaki nefes kesici manzarayı izlerken bedenimdeki hafifliğin tadını çıkarıyorum. Bu uçsuz bucaksız görüntü gerçekten hayranlık uyandırıcı. Bu enerji dolu sessizlik ise dinlenilesi bir şey.

Omzumda bir el hissediyorum ve dönüp bakınca tanıdık bir yüz görüyorum, bir çift kahverengi göz bakıyor bana.

Ben de ona bakıyorum. Gözleri beni çikolata dolu bir havuz gibi içine çekiyor ya da yeni açılmış bir Nutella kavanozu diyelim, o kadar çekici ki kaşığı alıp dalmamak için kendini zor tutuyorsun.

Gözleri yüzümün her yerini gezinirken ben de onun gözlerini izliyorum. Yüzümün her bir detayını özömsüyor. Her çizgiyi, her lekeyi ve noktayı dikkatle inceliyor. Yüzündeki ifade gördüğü her şeyi sonsuza dek değiştiriyor; koyu renk kaşlarımı, sol yanağımdaki beni, gözümün altında kış aylarında ortaya çıkan kırmızı lekeyi (Bunu sadece ben görebiliyorum, gösterdiğimde bile fark edemez başkası), ortaokuldayken bir beyzbol sopasının alnımda açtığı yara izini (Dikiş atmışlardı), otuzuma yaklaştığım için

gözlerimin etrafında her geçen gün artan kırışıkları, kontrolsüzce uçuşan kahverengi saçlarımı, kahverengi gözlerimi, ucu kalkık burnumu, pembe dudaklarımı. Hepsini.

Onun bana bakması beni hiç utandırmıyor, hiçbir şeyi gizleme gereği duymuyorum.

Her şeyi benim bir parçam olarak benimsiyor ve ikimiz de orada öylece salınıyoruz, birbirimizi seyrediyoruz. Etrafımızda minik ışıklar dans etmeye devam ediyor.

Dilinin ucuyla üst dudağını yalıyor hafifçe.

O dudak benimki olsa diye düşünüyorum ve ona arzuyla bakıyorum.

Gözlerimiz birbirine kenetleniyor, konuşmadan çok şey söylüyoruz birbirimize.

Uzanıp elini belime koyuyor.

Çıplağım.

O da çıplak.

Daha önce fark etmemişim bunu.

Eliyle hafifçe dokunup beni kendine doğru çekiyor, tenlerimiz birbirine dokunuyor. Dizim dizine dokunuyor ve bacaklarımız buluşuyor, ayaklarımız birbirine dolanıyor, göğüslerim onun bronzlaşmış göğsüne vuruyor. Bedeni benimkine bu kadar yakinken her parçasının farkındayım ve erkekliğinin sıcaklığını ve ağırlığını bacaklarımın arasında hissediyorum.

Kollarımı onun bronz bedenine sarıp kendime doğru çekiyorum, şimdi havada daireler çizerek dönerken çok daha yakınız birbirimize.

Kirli sakallı yanağı yüzüme batıyor. Yanağımla sürtüyorum ona, yanağım, dudaklarım ve burnum onun yakışıklı yüzünü keşfederken hafifçe ürperiyor.

Nefesini kulağımda hissediyorum ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Beni istiyor.

Ben de onu istiyorum.

Birden beni sert sert öpmeye başlıyor. Arzu ve tutku dolu öpücükler bunlar, sözcüklerden daha fazlasını söyleyen öpücükler. Dili ağzımın içinde geziniyor, keşfediyor, yalıyor, sonra dişleriyle dudaklarımı hafifçe ısıtıyor.

Sonra dudaklarımı bırakıyor ve kulaklarıma doğru uzanıyor, kulak memelerimi emmeye başlıyor ve oradan boynuma iniyor.

Ah boynum!

Bedenim arzu içinde kıvranıyor.

Parmaklarım sarı saçlarında geziniyor, bedenimden yayılan ateşin etkisiyle saçlarını çekiyorum.

İnlemeye başlıyor, güçlkle yutkunuyor, bu beni daha da cesaretlendiriyor.

Parmaklarım yavaşça boynundan aşağıya doğru kayıyor, sonra göğsüne, oradan da daha aşağıya, istediğim yere.

Buluyorum onu.

Buluyorum.

Bacaklarımı beline doluyorum, kalçalarımı yavaşça döndürüyorum ve buluşuyoruz, hafifçe oynuyor orada.

Bakıyorum ona.

Beni istiyor.

Ben de onu istiyorum.

Bana yalvarır gibi baksa da acele etmeyelim istiyorum.

Onu almaya istekliyim.

Ama henüz değil.

Dönüyor, dönüyorum, gözlerindeki arzu bana zevk veriyor.

Bana verdiği güç hoşuma gidiyor.

Biraz teslim olur gibi yapıyorum, gözleri zevkle açılıyor bunu görünce.

Kalçalarımı kavriyor ve beni daha da içine çekip hızlandırmaya çalışıyor. Bense onu itip dönüyor, dönüyor, dönüyorum. Arzularım bedenime hayat veriyor. Birbirimize kenetlenmiş vaziyette uçarken özgürlüğün tadına varıyoruz.

Artık hazırım. Daha fazla bekleyemiyorum.

Şu an içimde, arzularımız ikimizi de nefes nefese bırakıyor, Arzularımıza teslim olduğumuz için rahatız. Sabırsız, hızlı ve vahşi hareket ediyoruz, kalplerimiz küt küt atıyor heyecandan. Elleri tüm bedenimde geziyor, göğüslerimi avuçluyor, kalçalarımı tutuyor, popomu öpüyor. Tüm bunlara hayret ediyorum, deli gibiyim. Ne kadar ilkel ve özgür bir his bu. Cennet bu olmalı.

Her şey, bu.

Sonra duruyor ve beni biraz kendinden uzaklaştırıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor, parmaklarıyla yanaklarımı okşuyor. Sonra uzanıp yavaşça beni dudaklarımdan öpüyor. Şefkat ve sevgi dolu, az önceki çılgın anlara göre taban tabana zıt bir durumdayız.

O anda içim eriyor, bedenim acıyor.

Uyanıp etrafıma bakıyorum, kafam karmakarışık. Ne oldu yani? Ya da ne olmadı? Hayatımın en güzel seksini yerçekimsiz ortamda mı yaşadım yani, üstelik neredeyse on yıl önce tanıdığım adamla ve uyurken? Hayat niye bu kadar acımasız?

Ağızımdan büyük bir inilti çıkıyor, mutsuzluğun sesi bu.

Cinsel açıdan hüsrana içindeyim demek ki diye mantık yürütüyorum. En son on bir ay önce seks yapmıştım. Alastair ve Josh'ın Yeni Yıl partisinde, Alastair'in eski okul arkadaşlarından biriyle. Aynı mahallede oturuyordu, saat on ikideki geri sayımdan sonra onun evine gitmiştim. Ertesi sabah utandım, çünkü Alastair olan bitenin farkındaydı. Neyse ki adamı ondan sonra

hiç görmedim. Sanırım şimdi kız arkadaşı var. Ne kadar şanslı.

O günden beri hiç olmamasına inanamıyorum. Ne vahim bir durum. Bir şeye benzememişti. Adam kötüydü demiyorum, ben de pek havamda değildim sonuçta. Zaten içkili hâlde ne kadar iyi olabilir ki. Yani unutulmayacak bir şey değildi kısacası. Rüyamda Brett'le yaşadığım kesinlikle bambaşka bir şeydi.

"Ah!" diye inliyorum yine, yastıkları savuruyorum hayatın adaletsizliğini protesto etmek için.

"İyi misin?" diye Carly sesleniyor, kapıyı güm güm vurarak.

"Evet," diyorum içimi çekerek.

Kapı açılıyor ve Carly'nin solgun, küçük yüzü görünüyor pervazın yanında.

"Kötü mü hâlâ?" diye soruyorum.

Dudaklarını bükerek evet anlamında başını sallıyor. Gerçekten bu gördüğüm en kötü hâli. Zor bir durum.

"Canım benim ya," diyorum, yorganın onun tarafında olan kısmını çekiyorum. "Saat kaç?"

"Altı buçuk," diyor, gelip yatağa uzanıyor.

"Erken."

"Çok."

Yarım saat sonra alarm çalacak, aklıma iş ve ofis gelince mideme sancılar girmeye başlıyor. Bugün Red Brick Yapım Şirketi'nde çok önemli bir gün. Geçen cuma Dominique'i uğurladık (Hep beraber bara gidip körkütük sarhoş olduk), bugün onun yerine gelen eleman ekibe katılacak. Ben ise o işi almama taş koyan kişiyle tanışacağım. Ama daha da güzeli, öyle umut ediyorum ki bugün masamdan kalkıp toplantı odasına, yeni fikirlerle doğru yelken açabileceğim. Jonathan yeni elemanla birlikte birtakım şeyleri ve Red Brick yöntemlerini öğrenirsin demişti (kendisi de aynı şeyleri iki kez anlatmaktan kurtulacak). Umarım bu

plana sadık kalır, ama her durumda artık Dominique yok ve ben terfiye bir adım daha yakınlım. Ne heyecanlı bir gün.

“Neyin var senin?” diye sorunca hayallerimden sıyrılıyorum.

“Hıı?”

“Tam istifra etmek üzereydim ki senin sesini duydum.”

“Ah. Rüyalar,” diyorum, aklıma dün geceyi nerede geçirdiğim geliyor ve Brett’in kulak mememi emdiği sahne aklıma gelince vücudum ürperiyor.

“Yine Brett’le mi?”

“Bilmek istemezsin,” diyorum yüksek sesle gülerek.

“Evet istiyorum! Haydi anlat.”

“Carly, seni çok severim ama cidden...”

Öne doğru eğilip gözlerime dikkatle bakıyor, ipucu arıyor.

Elimde olmadan kızarıyorum.

“Hayıııııııı! Rüya da seks yaptın sen!”

Kafamı yastığa gömüyorum.

“Nasıldı ha? Grinin Elli Tonu’ndaki kırbaç sahnesi gibi miydi? Bu yüzden mi kızardın bu kadar?”

“Hayır!” diyorum çılgılık atar gibi, hayatımın en iyi seksini uzayda asılı hâlde, milyonlarca yıldızın ortasında yaşadığımı nasıl anlatayım diye düşünüyorum. Tahmin ettiği en ağır pornodan kat kat daha duygusal ve romantik.

“Hmm. Er ya da geç öğrenirim senden,” diyor gülerek, sonra da “Seni ahlaksız şıllık.”

O anda ikimiz de kopuyoruz. Gözlerimizden yaş gelene kadar gülüyoruz, en sonunda gülmekten yorgun düşüyoruz.

“Sen bugün işe gidiyor musun?” diyorum burnumu çekeerek yataktan kalkarken. Dolaba gidip daha önce seçtiğim kıyafetleri buluyorum. Altın rengi çizgisi olan düz bir elbise ve üzerine seçtiğim hardal rengi hırka, külotlu çorap ve kısa çizmeler.

Elbise ve hırka yeni. Cumartesi sabahı dolabıma baktım (Evet, kıyafetlerimi iki gün önceden planladım, önemi buradan belli zaten) ve gördüklerim beni pek memnun etmedi, ben de ufak bir alışveriş yapmaya karar verdim. Sıradan bir iş günü olmadığını, yepyeni bir geleceğin başlangıcı olduğunu düşünerek böyle karar verdim.

“Hayır, bir gün daha izin yapacağım,” diyor Carly iç çekeerek.

“Daha bir sürü kişi senin gibi izin alınca anlayacaklar bence.”

“Evet,” diyor hızla soluyarak, yastığa sarılıyor.

“Umarım bana da geçmez,” şakacıktan endişeliymiş gibi yapıyorum, sanki bilinmeyen bir hastalığı varmış gibi.

“Hiç sanmıyorum.”

Uyumak ister gibi gözlerini kapatıyor ama öyle sıkı kapatıyor ki alnı kırılıyor. Dudağını ısırmaya başlayınca artık ağlamak için kendini zor tuttuğunu fark ediyorum.

“Bebeğim, iyi misin?” diye soruyorum ve yaklaşıp ona sarı-lıyorum.

O anda kendini bırakıyor ve hıçkırıklarla ağlamaya baş-lıyor.

Carly hiç ağlamaz. Asla. Tayland’da bir tapınakta parası ve telefonu çalındığında bile soğukkanlılığını korumuştı.

“Affedersin,” diyor, gözleri yaşlı, kollarıyla gözlerini kapatıyor belki geçer diye ama işe yaramıyor.

“Özür dilemene gerek yok, Carly!”

Derin bir nefes alıp gözyaşlarını siliyor.

“Ne oldu?”

“Yok bir şey,” diyor hıçkırarak.

“Emin misin? Gözlerinin boşuna ağlamaktan şıştiğini söy-

lemeyeceksin herhâlde bana?”

“Duygusallaştım biraz.”

“Evet, onu anladım da...”

“Ahhh,” diye inliyor, yorganı başına çekip yüzünü kapatıyor. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Carly, şu an dünyanın en aptal insanı olabilirim ama neler oluyor?”

Sessizce ağlamaya devam ediyor bedeni sarsılarak.

“Anlat lütfen,” diyorum yavaşça, şu an böyle yaklaşmak gerekiyor ona. “Belki yardım edebilirim.”

“Edemezsin.”

“Nereden biliyorsun?”

Yorganı açıyor ve yüzü görünüyor. Şu an deminkinden çok daha kötü görünüyor, onu hiç böyle görmemiştim. Hasta ve yorgun görüntüsüne bir de kıpkırmızı ve şiş bir surat eklendi.

“Haydi ama,” diyorum, sarı saçlarını yüzünden çekerek. “Bana anlatabilirsin. Söz, yargılamam seni. İşin aslı yargılayamam da. Sonuçta tanımadığı insanlarla ilgili açık saçık rüyalar gören sürtüğün tekiyim, iğrencim yani.”

“Öylesin,” diyor başını sallayarak, dudağını büzüyor ve gülmeye çalışıyor.

Elini tutup onu kendime doğru çekiyor ve sarılıyorum, başı tam göğüslerimin üzerinde, sutyen giymemek için pek iyi bir zaman değil ama şu an benim göğüslerimi düşünecek durumda değil zaten.

“Ben aptalın tekiyim,” diyor soluyarak.

“Evet,” diye onaylıyorum gülsün diye.

“Sağ ol,” diyor kolumu sıkarak.

Birkaç dakika konuşmadan öylece duruyoruz. Saçıyla oynuyorum onun. Aslında hazırlanmam gerekiyor ama neyse. Olduk-

ça erken kalktığımız için geç kalmam. Sadece saçıma fön çekemem, kendi hâline bırakırım. Sorun değil, arkadaşımın bana ihtiyacı var şu an.

Bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını yalıyor ama yine sessiz kalıyor çünkü onu üzen şeyi benimle paylaşıp paylaşmamakta tereddüt ediyor.

Derin bir iç geçiriyor.

“Hamileyim,” diyor sonunda.

İkimiz de nefesimizi tutuyoruz bu sözle birlikte.

Başı hâlâ göğsümde olduğu için yüzünü göremiyorum ve onun da benimkini görememesi iyi bir şey. Çünkü söylediğini duyduğum anda şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak gibi oldum. Böyle bir şeyi beklemiyordum doğrusu. Kesinlikle.

“Ne? Emin misin?”

“Testler öyle söylüyor,” diyor yatakta doğrulup bana bakarak.

Yüzümdeki dehşeti görmesin diye ifademi değiştirmeye çalışıyorum çünkü tepkimi ölçmek için bana çok yakından bakıyor şu an.

“Ve iki kez test yaptın, öyle mi?” diye soruyorum.

“Evet. Tam on dört kez test yaptım. Yüzde yüz hamileyim. İçimde bir bebek var yani.”

“Vay!”

“Vay?” yineliyor. “Sarah, ne halt edeceğim ben?”

“Ben ve bebek? Bu delilik.”

Aklıma rüyamdaki anneler ve boş asansördeki terk edilmiş bebek geliyor. Carly’nin başına gelenler bana malum mu oldu acaba? Bunun benim annelik içgüdülerimle ilgisi yoktu demek ki. Rüyalara çok mu anlam yüklüyorum acaba? Muhtemelen. Sonlara doğru epeyce eğlenmiş olsam da beynimin onu meşgul eden şeyleri atma çabası olarak değerlendirip işin içinden çık-

mam. Hayır, hayır, hayır. Uzay boşluğundaki seks son noktaydı, uyandığımda kendimi çok kötü hissetsem de durum kesinlikle bu değil.

“Peki, babası kim?” diye soruyorum, bir yandan ona odaklanmaya çalışırken diğer yandan da Carly geçtiğimiz aylarda birileriyle çıkmış mıydı onu hatırlamaya çalışıyorum. Buraya kimseyle gelmediğine eminim (Benim bildiğim bir şey yok, en azından) ya da dışarıda bir yerlerde mi kaldı ki?

“Şu an söyleyemem.” Kaşlarını çatıyor, bir yandan da dudaklarını ısırıyor.

“Biliyor mu?”

“Evet,” diyor başını sallayarak. “Öğrenir öğrenmez söyledim.”

“Ve?”

“Sanırım biraz düşünmesi gerekiyor.” Sesi iyice kısılıyor, omuzlarını silkiyor ve elleriyle oynamaya başlıyor. “Ne berbat bir durum.”

“Ne zaman öğrendin sen bunu?”

“Bir haftayı biraz geçti. Baştan bir farklılık yoktu. Testi reglim biraz gecikti diye yaptım, pozitif çıkacağını beklemiyordum bile. Bu testlerde doğrudan hamile yazıyor. Yanlış olma ihtimali yok. Koyu renk harflerle yazılmış, ağlayasın diye.” Yine ağlayacak gibi oluyor ve deli gibi başını sallıyor. “Tanrım, çok duygusallaştım ben!”

“Farkındayım.”

“Cidden, midem çok kötü. Berbat bir şey.Ya bu şişkinlik? Sanki altı aylık olmuş gibi hissediyorum.”

“Öyle görünmüyor.”

“Eteğim yırtıldı!”

“Aman Tanrım!” diyorum gülererek, aklıma geçen akşam eve

gelip kıyafet değiştirmek zorunda kalışı geliyor.

“Vücudum bir gecede değişti. Kafayı yedi.” Duraksıyor ve bana şaşkın şaşkın bakarak gülümsemeye çalışıyor, gözlerinde hüznün ve endişe var. “Düşünecek o kadar çok şey var ki.”

Evet, anlamında başımı sallıyorum ama işin aslı arkadaşımın kafasından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum.

“Bunu nasıl içinde tuttun anlamıyorum.”

“Kolay değildi, aslında benim için en zor olan şeylerden biriydi.”

“Gruptan bilen yok mu?”

Hayır, anlamında başını sallıyor.

“Kahretsin. Bu fena.”

“Hayatın tamamen değişiyor.”

“Evet.”

“Artık gece çıkmaları yok, sırtıma çantamı alıp gezmeler yok. Buraya kadarmış. Bir noktada büyüyüp yerleşik düzene geçmem gerektiğini biliyordum gerçi.”

“Ailen nasıl karşılayacak acaba?”

“Sorun etmezler hatta memnun olurlar. Onlarla ilgili endişem yok.”

Carly’nin anne ve babası gemide tanışmışlar. Babasının gemideki son gününde yaşanan bir olayın neticesinde dünyaya gelmiş. İş yerinden birisi annesinin doğum yaptığını söyleyene kadar Carly’den haberi bile olmamış. Sonra da tüm zamanların en romantik hikâyesi başlamış, annesinin peşine düşüp evinin kapısında ona evlenme teklif etmiş. Yirmi sekiz yıllık birliktelik, iki çocuk daha ve bu sıra dışı başlangıca rağmen çok iyi gidiyorlar. Şu an Lake District’te bir pansiyon işletiyorlar birlikte. O yüzden bu duruma sevgi ve sempatiyle yaklaşacakları kesin. Benim annem olsa evlatlıktan reddederdi herhâlde.

“Bugün evde kalmamı ister misin?” diyorum pek gerek olmadığını bilsem de ama yine de isterse yaparım. “Beni biliyorsun, kanepede geçireceğim bir gün için her şeyi yaparım,” diyorum omuz silkerek.

“Yok, git sen.”

“Emin misin?”

“Elbette. Ayrıca bugün senin için önemli bir gün değil mi?”

“Biraz öyle,” diyorum gülümseyerek, onu böyle bırakacağımı düşününce dudaklarımı büküyorum. “Eminsin değil mi iyi olacağına?”

“Evet. İşe gitmeye hazır değilim henüz. Evde boş boş saçma programlar izleyip biraz daha gerçeği inkâr etmeye devam edebilirim.”

“Sen rahatına bak.”

Carly onaylar gibi başını sallıyor, derin derin soluyor.

“Bunu aşacaksın. Hepimiz yanındayız.”

Yine hıçkırıklara boğuluyor.

Güçlü, eğlenceli ve gamsız arkadaşımı böyle kırılgan, ürkek ve hasta görmek beni çok üzüyor.

Ağlarken sarsılan bedenini sarıyorum kollarımla.

15

Sonunda evden karmakarışık duygularla çıkıyorum. Bir yandan Carly'nin hayatıyla ilgili alması gereken radikal kararlar konusunda kaygılıyım, diğer yandan da dün geceki rüyanın etkisiyle kafam allak bullak ve önümdeki günle ilgili beklentilerimden dolayı da içim kıpır kıpır

Metroya doğru giderken ısıll ısıll parlayan güneşin de etkisiyle çok olumlu şeyler olacağını hissediyorum. Kanal boyunca kayarak ilerlemek, metrodaki yürüyen merdivenlerden aşağı doğru kaymak, trendeki direklerin etrafında dönmek, ofisin kapısından topuklarımı tıkırdatarak girmek geliyor içimden.

Bugün güzel bir gün olacak diyorum kendi kendime, işe on beş dakika erken varıp masama otururken.

Yüzümde bir gülümsemeyle defterimi ve kalemimi alıp bilgisayarımın yanına koyuyorum, Jonathan ve yeni eleman geldiğinde yüzde yüz hazır olmak için tuvalete gidiyorum. Bu sabah kendime çekidüzen vermeye vakit bulamadım, o yüzden de saçımı tepemde toplayıverdim. Alastair'in erkek topuzu kadar iyi olmasa da en azından saçım kıvrır kıvrır durmuyor.

"Geldi mi?" diye soruyor Julie, benden on dakika sonra hızla ofise girer girmez, yol sıkıntılı geçmiş belli ki yüzü kızarmış.

"Kim?"

"Brett."

“Brett mi?” diye soruyorum. Dünyada tek bir Brett yok elbette ama Brett Last ile geçirdiğim çılgın geceleri düşünürsek, bu ismin beni şaşırtması normal, acaba hâlâ rüya mı görüyorum?

“Evet, Brett. Dominique’in yerine gelen, geldi mi?”

Julie tekrar soruyor boş ofise bakarak. “Sanırım gelmedi,” diyor sonunda ve çantasını masasının altına yerleştiriyor.

“Hayır, gelmedi.”

“Bende erkenci biri izlenimi uyandırmıştı,” diyor taba renkli trençkotunu ve yün fularını çıkarıp Derek’in kapısının yanındaki askıya asıyor. “İlk gelen olmamak için ya yolun köşesinde bekliyor ya da kahve içiyordur bence.”

“Belki de,” diye karşılık veriyorum.

“Son gelen olmaz umarım,” diyor kendi kendine gülerek.

Görünen o ki bugünle ilgili heyecan çeken tek ben değilim.

“Nasıl birisi peki?” diye soruyorum, geçen hafta o kadar kendime dönmüşüm ki ekibin yeni elemanı ile ilgili hiçbir şey sormamışım. Muhtemelen bende olmayan özellikleri duymak içindir.

“Aaa iyi birisi. Yakışıklı da,” diyor Julie göz kırparak.

“Öyle mi?” diyorum yüzümde şüpheci bir ifade ile kaşlarını kaldırarak.

“Öyle,” diyor gülerek.

Julie’nin zevkleri tartışılır hatta bazen bu konuda alay edirim onunla, o yüzden kendim görmem lazım.

Uzaktan zilin çaldığını ve Shirley’nin birini karşıladığını görüyorum.

“İşte geldi,” diyor Julie neşeyle, resepsiyona doğru seğirtiyor heyecan içinde. “Sana demiştim son gelen olmaz diye.”

Resepsiyona doğru bakıyorum terfi şansımı elimden alan adamı görmek için ve o an kalbim duracak gibi oluyor.

Olamaz.

Nasıl yani?

Rüyam devam ediyor olmalı.

Bu mümkün değil.

Bu rüya içinde rüya olmalı. Daha önce başıma geldi, uyanık olduğumu sanıyorsun ama değilsin. Şu an olan da bu gerçekler anlaşılır gibi değil.

Brett Last, Red Brick'in resepsiyonunda -benim iş yerimde- ve iş arkadaşım Julie ile el sıkışıyor.

Gerçek.

Brett.

Last.

"Bu Sarah," diyor Julie hâlâ eli onun elinde, bana doğru dönerek.

Yanlarına gitmekten başka seçeneğim yok.

"Merhaba," diyorum sesim titreyerek, sabah programı sunan CBBC spikeri gibi elimi havada sallıyorum.

O an kendimden nefret ediyorum.

Ve işte burada. Brett Last, Gerçek, kanlı canlı, bana bakıyor ve elini uzatıyor.

Elimi uzatıyorum, garip bir el sıkışma oluyor -gevşek, berbat- aklım başka bir yerde, içine düştüğüm durumu idrak etmeye çalışıyorum, Brett Last ile olan fiziksel temasın nefes alışımı etkilemesine izin vermek istemiyorum. Bilinçaltımda onu ünlü biri gibi görmüşüm demek ki. Sanki *Not Defteri*¹² filminde Ryan Gosling'in hikâyeyi okuduğu kadın benmişim gibi, donup kalabilirim.

Bu Brett biraz farklı. Çok büyük olmasa da gözümünden kaç-

12 Başrollerini Ryan Gosling ve Rachel McAdams'ın paylaştığı, Amerikan yapımı film, 2004. Orijinal adı *Notebook*. (Ç.N.)

mayan bazı farklar var -rüyalarımdaykenden hem boy hem de yapı olarak daha küçük örneğin- boyu uzun (Benden uzun) ama yanında durunca fark ediyorum ki rüyamdaki gibi boyu bir doksan beş değil, bir seksen iki falan olmalı. Yaşı ilerledikçe sarı saç koyulaşmış, arada tek tük beyazlar da var.

Ve gözleri...

Gözleri hâlâ ısıll ısıll ve sıcak bakıyor ama rengini yanlış hatırlamışım. Kahverengi değil yeşil gözleri var. Yeşil. Sadece yeşil. Kalbimin çarpmasına neden olan bal rengi değil. Ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar beyaz saçlarla birleşince hafızamda ve rüyalarımdaykenden adamdan on yıl daha yaşlı gerçek versiyonu.

Çekici bir adam. Rüyalarımday ilişkii yaşadığım yapıll, çekici bir erkek.

Delilik bu.

Tam olarak rüyalarımdaykenden adam olmasa da hayalini kurduğum adam o. Yüzündeki ifadeden ona çok tuhaf baktığım ve bundan rahatsız olduğuu anlaşıllor.

Başımı kaldırıp ağzımdan akan suyu yutuyorum.

“Tanışllor muyuz,” diye soruyor bana gözlerini kısarak bakarken, belli ki kafası karışllk.

“Hımm...” diyebiliyorum kaşlarım çatık hâlde hafifçe başımı sallıyorum, kafamı toparlamaya çalışıyorum.

“UCL’de mi okudun?”

“Hayır, Sarah Leicester’da okudu, değil mi canım?” diyor Julie göz kırparak, çünkü ben cevap veremeyecek kadar şaşkınlm.

“Leicester! Tamam işte,” diyor dalgın dalgın başını sallayarak, ellerini pantolonunun cebine sokuyor. “Arkadaşımlın kardeşi oradaydı, birkaç kez gitmiştik. Ned, tanllor musun? Alastair’in ağabeyi.”

Tamam işte! Alastair’in ağabeyi Ned! İlk senesinde yurt

dışında işe girmeden önce sık sık ziyaretine gelirdi. Brett'in birinin arkadaşı olduğunu düşünmem o yüzdenmiş.

"Evet, tanıyorum onu," diyebiliyorum tekrar yutkunarak. "Hâlâ iyi arkadaşız."

"Ned nasıl biliyor musun? Artık görüşmüyoruz, ara sıra Facebook'ta görüyorum sadece."

"Facebook hesabın var mı?" diye soruyorum şaşkınlıkla. Birkaç kez bakıp bir şey bulamadığım için orada olmadığına emindim. Takip yeteneklerim beni şaşırttı doğrusu, nasıl kaçırdıysam!

"Kimin yok ki zaten?"

"Benim de var!" diye araya giriyor Julie gülümseyerek. "Sonra ekleriz birbirimizi. Haydi, benimle gel de sana masanı göstereyim, Brett. Jonathan gelmeden yerleşirsin. Birazdan gelir."

"Teşekkürler," diyor, elini cebinden çıkarıp ayağının dibindeki sırt çantasını alıyor, çantanın yanından siyah bir kask sarkıyor. "Dünya ne kadar küçük," diye söyleniyor kendi kendine, gülümseyerek başını sallıyor.

Şok içinde masama dönüyorum. Zaman nasıl geçiyor anlamıyorum ama on dakika sonra Jonathan ve Gerçek Brett'i el sıkışırken görüyorum, onu odasına davet ediyor.

"Kahve lütfen, Sarah," diyor neşeyle yanımdan geçerken.

"Elbette," diyorum, kendimi oyalayacak bir şey çıktığı için memnunum.

Ama işe yaramıyor.

Kahve yaparken aklıma son birkaç haftadır Hayali Brett'le yaşadıklarım geliyor. Bu hayali birine âşık olmaktan daha kötü çünkü en azından karşına çıkmayacağını biliyorsun çünkü öyle biri yok, ama bilinçaltım eskiden tanıdığım birini alıp benim hayalimdeki adam hâline getirdi. Bu hayal ürünü adam şimdi

gerçek hayatta, ben Covent Garden'da ele ele yürümemiz veya sürüngenlerden kaçışımızı düşünüp bu adama karşı konulmaz bir çekim duyuyorum ve bunların hiçbirisi gerçek hayatta olmadı. Jonathan'ın ofisinde oturan bu adama karşı bir çekim duymam, duygusal bir bağ kurmam imkânsız çünkü onu tanımıyorum bile.

Bu gerçekten çok saçma.

Aklım Carly'ye gidiyor, bana içindekileri döktükten sonra kendini nasıl hissediyor acaba? Keşke bugün işe gelmeyip onunla evde kalsaydım.

Derin bir nefes alıp elimde tepsiye Jonathan'ın ofisine doğru ilerliyorum. Jonathan'a iki şekerli, sütlü kahvesini uzatıyorum, kendimi kontrol etmeye çalışarak Gerçek Brettinkini veriyorum.

"Nedir bu?" diye soruyor, kahveye şaşkınlıkla bakarak.

"Tek şekerli espresso," diye mırıldanıyorum, hatamı anlayarak.

"Ah hayır, ben bunu içemem," diyor Gerçek Brett gülerek elleri havada, içeceği almayı reddediyor.

"Kahve sevmem. Affedersin, önceden söylemiş olmalıyım ama sen duymadın sanırım. Çok hızlısın," diyor gülümseyerek.

Gerçek Brett kahve sevmiyor. Bu biraz kafamı karıştırıyor, hayal kırıklığı yaşıyorum. Ama o Hayali Brett değil, bu benim kavramakta zorlandığım bir gerçek.

"Ah, benim hatam!" diyerek kahveyi tepsiye koyuyorum.

"Başka bir şey ister misin?"

Gözlerine baktığımda bir ışıltı, bir memnuniyet ifadesi görüyorum. Kısa bir an kalbimden bir şey taşıyor, galiba rüyalar ve gerçeklerin iç içe geçtiği, gerçeklik dozu arttırılmış paralel bir evrende yaşıyorum ve bu Brett birkaç haftadır benimle o anları yaşamamış, sanki başka biriymiş gibi yaparak benimle oyun oynuyor.

"Hayır su yeterli, teşekkürler," diyor nazıkçe omuz silkerek

ve Jonathan'a dönüyor.

Belki de değil.

"Sarah," diyor Jonathan. "Bugün Ürün Geliştirmede olursun demiştim ama Brett'in bugün ilk günü, önceliği ona versek olur mu?"

"Elbette," diyorum neredeyse çığlık atarak, kendisi hiçbir şey bilmesede de uzay seksi yaptığım bir adamla toplantı odasına girmeyecek olmak beni rahatlatıyor.

Uzay seksi.

Aman Tanrım, Gerçek Brett yakınımda oturuyor ve aklıma bu gelince yüzüm kıpkırmızı oluyor. Nefesim boğazıma düğümleniyor o anlar aklıma gelince.

"İyi misin, Sarah?"

"Hı?" diyorum zihnimden geçen açık saçık, şeytani düşünceleri okuyacaklar diye endişeliyim.

"Ateşin var gibi," diyor Gerçek Brett endişeyle.

"Ha, ev arkadaşım rahatsız da. Ondan bana geçmiş olabilir," diyorum.

İhtimal dahilinde bile değil. Rüya yapılan seks sırasında hamile kalmak mümkün değilse tabii, ki buna hiç ihtimal vermem.

"Aman Allahım," diyor Jonathan, kaşlarını çatıp. "Daha da kötüleşirsen Julie'ye haber verip eve git, başkalarına da bulaşmasın."

Benim iyiliğim için mi böyle söylüyor, yoksa benim olmayan mikrobumu kapmaktan mı korkuyor, bilemiyorum. Belki de gerçek Brett'in yanında iyi biri gibi mi görünmek istiyordur. Nedeni ne olursa olsun, ona müteşekkirim, odadan hafifçe gülümseyerek çıkıyorum.

Kırk üç dakika on yedi saniye daha dayanıp geri kalan işleri evden yapma sözü vererek çıkıyorum işten.

Tüm bu olup bitenler Carly'yi güldürecek kesin.

Eve vardığımda Carly'nin odasından gelen mırıl mırıl sesleri duyuyorum.

"Ben geldim," diye sesleniyorum, duymamam gereken şeyleri duymayayım diye. Başka zaman olsa kulak misafiri olmak için can atardım ama bugün değil. Verdiği bomba haberden sonra olmaz.

Josh çıkıyor Carly'nin odasından, yüzünde çekingen bir ifade var, başı öne eğik.

"Josh?"

"Hey."

"Ne işin var burada?"

"Carly ile konuşmaya gelmiştim."

"Ah." Önce biraz tereddüt ediyorum ama ona bakmaya gelmişse sorun yok demektir. "Biliyorsun yani?"

"Evet," diyor iç geçirerek.

"Fena," diyorum.

"Öyle."

"Vahim."

"Ah-ha..."

"Sarah," diye sesleniyor Carly koridora yanımıza gelirken "Aptallaşma lütfen."

O an sarsılıyorum. Niye zekâma laf etti ki şimdi?

"Ne?"

"Josh."

"Evet."

"Josh?"

"Ne?" diyorum, kaşlarım çatılıyor, sinirleniyorum. Zaten stresli bir gün geçirmişim, alay edilmeye tahammülüm yok.

"Josh işte!"

"Ne?"

“Babası Josh.”

Ağzım beş karış açık kalıyor

“Ne? Nasıl yani?” Kekeliyorum. “Yani, nasıl olduğunu anlamadım da. Ama nasıl?”

“Bir süredir birbirimizle yakınlaştık,” diye söze başlıyor Josh.

“Ama hep yakındınız zaten,” diyorum, yıllardır birlikte çok zaman geçirdiklerini düşünerek. Arkadaşlığın ötesine geçtiklerine dair hiçbir belirti yoktu.

“Evet, ama daha fazlası oldu,” diyor Josh.

“Ne zamandır?” diye soruyorum, hâlâ olup biteni anlamaya çalışıyorum.

“Bir yıl kadar önce başladı.”

“Ne? Niye söylemediniz? Niye sakladınız arkadaşlarınızdan? Hem de en iyi arkadaşlarınızdan?”

“İşler kötü giderse, etrafa sıkıntı vermeyelim istedik,” diyor Carly, Josh onun elini tutup kendine doğru çekiyor. “Bunu yaşadık ve ne kadar kötü olduğunu gördük. Saklamak iyi olur diye düşündük, ne bileyim işte.”

“En azından kendimiz net bir karara varana dek böylesinin daha kolay olacağını düşündük.”

“O kadar da önemli değil,” diye ekliyor Carly.

“Önemli değil mi? Siz ikiniz gizlice sevişip çocuk yapıyorsunuz! Daha ne olsun?”

“Bunun farkındayız,” diyor Josh içini çekerek. “Hiç kolay olmadı. İlişkimizi gizlemek, şimdi ne yapacağımıza karar vermek. Bu size danışmamız gereken bir şey.”

“Bu sabah bebeğin babasının düşünmek için zamana ihtiyacı var demiştin,” diyorum Carly’ye.

“Doğru,” diyor Josh evet anlamında başını sallayarak. “Bir-

kaç günlüğüne eve gittim, kafamı toparlayayım diye. Doğrusu, çok zordu.”

“Tahmin ediyorum,” diyorum pat diye. Kendi yaşadığı zorluk ne olursa olsun, Carly’nin yanında olup ona destek olmadığı için Josh’a kızmaktan kendimi alamıyorum.

Tanıdığım bu en değerli iki insana bakıyorum ve başımı iki yana sallıyorum.

“Kahretsin,” diyebilirim fısıldar gibi.

Bir şey dememi bekler gibi bakıyorlar bana.

“Kahretsin!” diye bağıırıyor, gülmeye başlıyor, ellerimle yüzüme vuruyorum tokatlar gibi. ‘Çılgınlık bu!’

“Evet,” diyor Carly, yine ağladı ağlayacak.

“Önümüzdeki dokuz ay boyunca ağlayacak mısın? Durum buysa sel uyarısı falan yapmamız gerekecek.”

Josh onu kendine doğru çekip saçlarını öpüyor. Ne güzel görünüyorlar.

“Canlarım benim ya,” diyorum gözümünden yaş gelerek, gidip onlara sarılıyorum, duygusallaşıyoruz iyice. “Üçünüzü de çok seviyorum.”

O anda Josh’un bedeni sarsılmaya başlıyor.

“Aman ya. Sanırım bulaşıcı bu,” diye takılıyorum, daha sıkı sarılıyorum onlara. “Bir dakika, peki diğerleri? Onlara ne zaman söyleyeceksiniz?”

“Bence Alastair şüphelenmeye başladı bile,” diyor Josh.

“Öyle mi?” diyor Carly, ona bakarak.

“Telefonda epeyce bir tartıştık,” diyor omuz silkerek.

“Doğru.”

“Aslında, sanırım birini hamile bıraktığımı biliyor, ama bunun sen olduğunu bilmiyor. Bence şok etkisi yapacak.”

“Herkes şok etkisi yapacak,” diyorum. “Ne zaman söylersiniz?”

“Sanırım pek yakında. Bunu hiç düşünmedik,” diyor Josh kaşlarını çatarak.

“Önce gizlemeye çalışmak sonra da ne yapacağımıza karar vermek bizi o kadar yordu ki şimdi insanlara nasıl söyleyeceğimizi bilmiyoruz” diyor Carly, dudağını ısırarak.

“Doğru. Bizimkiler pek fenadır,” diyorum göz kırparak.

“Böyle bir şeyi asla anlamazlar.” Sessizlik. “Mankafa sürüsü.” Carly gülüyor.

Josh işe geri dönünce pijamalarımızı giyiyor, sandviç ve cipslerimizi alarak yorganın altına giriyoruz ve *Beverly Hills’in Gerçek Umutsuz Ev Kadınları*’nın bölümlerini izliyoruz arka arkaya. Böyle durumlarda en iyi ilaç, televizyonda aptal şaptal programlar izlemektir. Bu bir gerçek.

Hep benim odamda takılıyoruz çünkü birincisi, büyük pencerelerinden dolayı evin en aydınlık odası burası. İkincisi, Carly’nin odası hep karmakarışıktır. Yatağa ulaşabilmek için etrafa saçılmış giysilerin içinden geçmeniz gerekir. Ayrıca, benim odamda televizyon var ama onunkinde yok. Bu yüzden öğleden sonrayı salondaki kanepede değil de yatakta geçirmek istediğinde en iyi yer burası. Burası daha rahat ve Carly iki yıl önce buraya taşındığından beri stresli zamanlarda, ya da akşamdan kalma olduğumuzda gelenek hâline geldi bu. Bu tabloda tek eksik Natalia, ama üçümüz de aynı anda işten kaytaramayız tabii ki.

“Sen niye evdesin bakalım?” diye soruyor Carly, ağzındaki çiğnerken

“Ahhh,” diye homurdanarak gözlerimi deviriyorum.

Burada olup bitenler, Carly, Josh ve bebek derken sabah yaşananlar tamamen aklımdan çıkmış.

“İlginç,” diyor bana dönerek, bir yandan ağzındaki çiğne-

meye devam ediyor. “Ne oldu?”

“Yeni eleman başladı bugün.”

“Evet. Ve?”

“Kim bakalım tahmin et.”

“Hiçbir fikrim yok,” diyor omuz silkerek, tahmin etmeye bile çalışmıyor.

“Brett Last.”

Carly’nin ağzı öyle bir açık kalıyor ki ağzında kalan çiğnenmemiş sandviç yatağa düşüyor.

“Rüyalarına giren adam yani?” diyor fısıltıyla, düşen parçayı ağzına atıyor.

“Evet.” Başımı sallıyorum. “O işte. Bire bir aynı değil gerçi.”

“Rüyalar böyle işte,” diyor üzüntüyle başını sallayarak. “Bir keresinde rüyamda yatakta iyi olduğunu gördüğüm bir adamla çıkmıştım. Ama iyi değildi.”

“Felâket.”

“Biliyorum,” diyor iç çekerek, yaşadığını unutmak ister gibi başını sallıyor. “Nasıl peki?”

“Bilmiyorum. Kafayı yedim ve çıktım.”

“Hiç şaşırmadım.”

“Şoke oldum ama başlarda iyiydim, onunla pek fazla zaman geçirmek zorunda kalmayayım diye dua ediyordum ama birden şu uzay seksi gözümün önüne geldi ve...”

“Neydi ki o?” diyor Carly pis pis sırtarak.

“Evet ya sana hiç anlatmadım, değil mi?” Kızarıyorum.

“Hayır, anlatmadın.” Kıkırdıyor.

“Nasıl yüzüne bakacağım, bilmiyorum.”

“Aptallaşma.”

“Hayır ciddi, hakkında bir şeyler biliyorum gibi ama aslında bilmiyorum. Örneğin, ona kahve yapmaya gittim. Hayali

Brett tek şekerli espresso içiyordu. Gerçek Brett'e de ondan yaptım ama kahve sevmiyor bile. Hatta tiksintiyle baktı kahveye."

"Hakikaten gıcık bir durum."

"Aynen. Aksanı da farklı, doğu Londra aksanı var, genizden konuşuyor."

"Ooh, Tom Hardy veya Jude Law gibi yani," diyor neşeyle gülererek, benim acıklı hikâyem onu pek eğlendiriyor. "Çok hoş. Çok erkeksi ve seksi."

"Çok da belirgin sayılmaz. Ama evet, öyle gibi ve hatta düşündüğümünden biraz daha derinden. Alıştığım konuşma tarzı değil. Yani hayali Brett'in konuşmasını kastediyorum."

"Anlıyorum ne demek istediğini," diyor başını sallayarak. "Çok tuhaf."

"Onu nereden tanıdığımı da buldum: Ned, Alastair'in ağabeyi."

"Hadi ya?" diyor kaşları çatılıyor, belli ki hafızasını yokluyor. "Ooooo. Şu Brett Last. Şimdi anladım kim olduğunu. Pek fit biriydi," diyor başını sallayarak, dudak büküyor. "Pek de iyi yaşlanmamış o zaman?"

"O değil, yani o. Rüyamdaki Brett değil o," diyorum iç çekerek avcumu alnıma vuruyorum, her şey o kadar saçma ki.

"Hep böyle Hayali Brett ve Gerçek Brett diye ayıracak mısın?" diye soruyor, bir yandan elini soldan sağa doğru geçirerek küçük kutucuklar varmış gibi yapıyor. "İşler gitgide daha çok karışacak."

"Karışacak mı? Karıştı bile," diyorum başımı umutsuzluk içinde geriye atarak. "Şu an benim hâlâ rüya görmediğime emin misin?"

"Kesinlikle uyanıksın, istersen kanıtlamak için çimdikleyebilirim seni," diyor, elini koluma yaklaştırmak.

"Hayır, sağ ol," diye homurdanıyorum hüznü hüznü. "Ne yapacağım ben? Ondan işin inceliklerini öğrenmem gerekiyor ama bunu artık yapamam."

“Elbette yaparsın. Rüyadaki Brett’i düşünmekten vazgeçmen gerekiyor. Belki de onu çok düşündüğün için böylesine vuruldun adama.”

“Vurulmadım ben,” diyorum kekeleyerek, kelimelere döküldüğünde ne kadar saçma geldiğini görünce yine de yüzümün kızarmasına engel olamıyorum, bu da söylediklerimle çeliştikimi gösteriyor.

“Evet,” diyor Carly başını sallayarak, kaşlarını kaldırarak bakıyor bana. “Belli oluyor. Bu durumda adamın rüyadaki hâlini düşünmeyi bırak ki yok olsun.”

“Ama beğeniyorum onu,” diyorum dudaklarımı büzerek, aklıma birlikte geçirdiğimiz güzel anlar geliyor.

“Annen gibi konuşmak istemem ama böyle şeyler oluyor ve bunlarla başa çıkmamız lazım,” diyor Carly alaycı bir şekilde. “Artık Rüyalarının Prensi’ne hoşça kal deyip gerçeği yaşama vakti geldi.”

Acı gerçeği dile getiriyor.

Sandviçimi alıp ısırırken bir hüznün kaplıyor içimi, aklımda Hayali Brett varken Brandi Glanville ve Lisa Vanderpump’in¹³ arasındaki sorunlara odaklanıyormuş gibi yapıyorum.

Gerçek hayattaki bir sorundan daha beteri nedir? Yalnızca zihninde var olan ve bu yüzden de tamamen kontrolün dışında olan sorun.

Onu düşünmekten vazgeçebileceğimi garanti edemiyorum.

Bunu isteyip istemediğimi de bilmiyorum.

Ve tabii ki onu artık rüyamda görmeyeceğimi de garanti edemiyorum.

Gerçek Brett’i bambaşka biri olarak görmek için elimden geleni yapmam gerekiyor, ama unutmayalım ki zaten de öyle!

13 Umutsuz Ev Kadınları dizisindeki aralarında husumet olan karakterler. (Ç.N.)

16

Ayaklarım çıplak, kupkuru; toprak bir zeminde yürüyorum. Kocaman bir kanola tarlasının ortasından geçen upuzun, gözün alabildiğine uzanan bir yol var önümde. Güneş omuzlarımı ısıtıyor, yürürken boşta kalan ellerim zaman zaman sarı bitkilere dokunuyor, ağaçların içinden ötüşen kuşların seslerini dinliyorum, arada bir yoldan geçen tavşan veya tilkiye rastlayınca da gülümsüyorum.

Mavi gökyüzünü izleyerek, tarlanın keskin kokusunu içime çekerek yürüyor, yürüyorum. Attığım her adım bana daha bir dinginlik veriyor. Bu yolu takip ederek güvenli, mutluluk ve hoşluk veren bir yere ulaşacağımı biliyorum. Evime varacağım.

Uzarlarda, sarı çiçeklerin üzerinde bir kafa beliriyor. Bir çift göz bir saniyeliğine bana bakıp sonra gözden kayboluyor.

Durup bakıyorum. O yüzü tekrar görmek istiyorum ki o olduğuna emin olayım.

Ama yok.

Birkaç dakika sonra vazgeçip yürümeye devam ediyorum, bu kez içime keder doluyor. Sanki bir şey eksik. Başlangıçtaki sükûnetim yerini kaygıya bırakmış durumda.

Artık yoğun bir tedirginlikle yürüyorum. Gitmek istediğim yere gidiyor olduğumu bilmeme rağmen tam olarak ne istediğimden emin değilim.

Sol tarafımda yine bir kafa belirliyor, tam ufkun üzerinde ve yerimde zıplıyorum. Başımı çevirip bakıyorum, tam gözlerimiz buluşacakken tekrar yok oluyor.

Koşuyorum.

Her ne kadar güvenli olduğunu ve buna ihtiyacım olduğunu bilsem de önümdeki çamurlu yolu bırakıp içgüdüsel olarak tarlaya, onun olduğu tarafa doğru koşmaya başlıyorum. Olmak istediğim yer orası.

Koşuyor, koşuyor, koşuyorum. Bitkiler ellerimi, bacaklarımı çiziyor, yara bere içinde bırakıyor, huzur dolu oyun alanlarına giren davetsiz misafirden kaçıyor tavşancıklar, güneş çok daha sıcak ve dayanılmaz hâle geliyor.

Ama önümdeki sarı örtüde en ufak bir değişiklik olmuyor, onu gördüğümü sandığım yere asla ulaşamıyorum. Hedefe ulaşamayan, tekerlekte dönüp duran bir hamster gibiyim.

Durup biraz nefes alıyorum. Görürüm umuduyla etrafıma bakıyorum.

Orada!

Sol tarafta!

Yine yok oluyor ama bu kez bulacağım onu.

Çok daha hızlı koşuyorum, daha büyük bir kararlılıkla. Siyah elbisemin paramparça olmasına, bilinmezin içinde kaybolmama aldırmandan koşuyorum.

Sanki saatlerdir koşuyormuşum gibi hissediyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Hiçbir şey.

O yüzü bulamıyorum.

Sadece bir yanılsama olduğu kafama dank ediyor. Orada olmasını istesem de yok.

Belki de gerçeği beni evde bekliyordur diye düşünüyorum,

tamamen kaybetmediğime şükrederek.

Geldiğim yere doğru dönüyorum ki güvenli yola dönebile-yim, ama yoldan hiçbir iz yok. Çiçekler hiç üzerine basılmamış gibi eski hâllerine dönmüşler.

Buradan nasıl çıkacağıma dair en ufak bir ipucu yok.

Sol tarafta bir yüz.

Heyecandan nefesim kesiliyor, hazırım koşmaya.

Sağ tarafta bir yüz.

Kafam karışıyor iyice.

Sonra bir başkası, bir diğeri ve bir tane daha. Ufuk çizgi-si boyunca ve tarlada düzinelerce Brett var. O kahverengi gözler alay eder gibi bakıyor.

Artık onlardan kaçmaya çalışıyorum, o korkunç görüntü-den uzaklaşmak istiyorum ama faydası yok. Ne tarafa dönsem çiçeklerin arasından yeni bir yüz çıkıyor, şaşkına dönüyorum.

Gözlerimi kapatıyor ve çığlık atıyorum.

Bir sarsıntıyla uyanıp oturuyorum yatakta, sonu gelmez kano-la tarlasından kurtulduğuma seviniyorum ama benimle acıma-sızca alay eden Hayali Brett'in binlerce görüntüsünün etkisinde-yim hâlâ. İlk defa Brett rüya âleminde benim sinirlerimi bozup gözyaşları içinde bırakıp kafamı karıştırıyor.

Derin derin nefes alarak biraz sakinleşiyorum, sadece bir rüya olduğunu, endişelenecek bir şey olmadığını hatırlatıyorum kendime.

Sadece bir rüya...

Kurtulmak için düşünmemek yeterli...

Bunu istediğimden emin değilim.

Yastığımın altından telefonumu alıyor ve bakıyorum. Saat sabahın üçü.

Dönüp gözlerimi kapatıyorum ve uyumaya çalışıyorum ama o yüzlerce kafa bir görünüp bir kayboluyor, Hayali Brett'in görüntüleri, bir tanesi bile gerçeği değil.

Gerçeği...

Ne komik.

Pes edip kumandayı alıyor ve televizyonu açıyorum. *Geri Sayım* programının tekrarları belki beni bu işkenceden kurtarır.

Birkaç saat sonra alarm çaldığında kapatıp hastayım işe gelemiyorum demeyi düşünüyorum. Ama Carly yedi buçukta odama girip yorganı üzerimden çekerek beni zorla kaldırıyor yataktan.

"Ne yapıyorsun ya?" diye bağıriyorum, zaten uykusuzluk-tan perişanım.

"Kalkıp gidiyorsun," diyor buyurgan bir sesle. "İşi asmana izin vermiyorum."

"Peki ya sen? Senin işten kaytarma hakkın var da benim yok mu?"

"Bu kadarı yeter," diyor omuz silkerek, yorganı yere atıyor. "Ben de gidiyorum."

"Öyle mi?" diyorum böyle ani karar vermesine şaşarak, ama işte, özgür kız Carly bu, düşündüğü gibi hareket eden Josh'un bebeğinin anası.

"Evet. Sıkıldım artık. Sadece yemek yiyip televizyon seyretmek baydı."

Odadan hızla çıkıp hazırlanmaya başlıyor.

Gidiyorum galiba, iç çekiyorum. Keşke tekrar uyuyup bütün gün rüya görebilsem. Hayali Brett'le ikimizin maceralarıyla dolu olacaksa iyi, ama onu bulamadığım türden rüyalar olursa kötü. Dün geceki rüya bir önceki gece gördüğüme göre çok acımasızdı.

Daha fazla düşünmeye devam edersem fikrimi değiştirip

gitmekten vazgeçebilirim, o yüzden kalkıp üzerime bir şeyler geçiriyorum. Nasıl görüldüğüme pek aldırmıyorum. Ofistekilerin yırtık kot ve üzerinde Mickey ve Minnie resmi olan kazaklı hâlimden çok daha kötüsünü görmüşlüğü vardır.

Dışarıda kasvetli, yağışlı bir hava var, şemsiyemi alıp çıkıyorum. Kendime acıyarak parkın içinden geçiyorum, kanal boyunca yürüyüp bana rüyalarımı hatırlatan Barge Kafe'nin önünden geçmek o kadar zor geliyor ki. Berbat bir ruh hâli içindeyim, eve gidip yatağıma yatıp rüyalarımın bana güzel şeyler sunmasını bekleyesim var.

Üstüne üstlük, Soho'ya normalden daha kısa sürede ulaşıp her zamankinden daha erken işe varıyorum. Bu da yetmezmiş gibi, benden sonra ilk gelen Gerçek Brett. İçeri girip ön kapının önünde şemsiyesini silkeliyor, kafamı önümdeki not defterine gömüp çok meşgul olduğumu düşünmesini ve beni rahat bırakmasını diliyorum.

İşe yaramıyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, elinde ıslak şemsiyeyle bana doğru yaklaşarak. Onu girişte bıraksa da bütün ofisi ıslatmasa iyiymi.

Tüh tüh tüh diyesim var ama tutuyorum kendimi. Annem gibi olmayayım.

Gerçek Brett, boшта kalan eliyle masama yaslanıp benden cevap bekliyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, istemeden de olsa kaşlarım çatılıyor. Annem daha da beterini yapardı.

"Belli ki değilsin," diyor somurtmuş suratıma bakarak. Sessizlik. "Güzel kazak."

İki aptal âşık gibi bana sırttan Mickey ve Minnie'ye bakıp keşke başka bir şey giyseydim diyorum.

“Sağ ol,” diye mırıldanıyorum.

“Bende de var buna benzer bir şey. Neyse belki de bunu söylememem gerek,” diyor gülerek. “Kahve ister misin?”

“Sen kahve sevmiyorsun ki,” diyorum pat diye.

“Hayır, ama sana yapabilirim. Sadece bir düğmeye basmak yeterli değil mi?” diye soruyor ve mutfak tarafına yöneliyor. “O kadar da zor değil.”

Jonathan’ın ajandasına bakıp yapacak bir şeyler bulmaya çalışıyorum o gelene kadar ama maalesef pek bir şey yok.

“Burada dünya kadar düğme, bir sürü zımbırtı var,” diye sesleniyor Gerçek Brett mutfaktan. “Nasıl bir şey istersin? Büyük, küçük? Sade? Sütlü?”

İçimi çekerek elimdeki defteri bırakıyorum. Kalkıp isteksizce mutfaka doğru yürüyorum.

“Küçük espresso,” diyorum kafamı kapının yanından uzatarak, şaşkın şaşkın önündeki düğmelere bakıyor. “Soldaki düğme.”

“Güzel,” diyor başını sallayarak, düğmeye basıyor, mesele çözüldüğü için rahatlıyor.

“Aman,” diyerek çabucak bir fincan alıp sıcak su tam akanca musluğun altına koymayı başarıyorum.

“Tam bir felaket olabilirdi,” diyor geri çekilerek.

“Aynen,” diyorum oflayarak.

Sessizce kahvenin fincana dolmasını izliyoruz. Nefes alıp verişlerini duyuyorum, alt dudağını dişlerine değdirişini hissediyorum.

Dudaklarını düşünmemek için elimden geleni yapıyorum, yanaklarımın hafifçe kızardığını hissediyorum, mutfaktaki bu adamın aramızda cinsel çekim olan adam olmadığını hatırlatmaya çalışıyorum kendime.

Ben bu adamı tanımıyorum.

Hem de hiç.

“Ned evlenip Dubai’ye yerleşmiş biliyor musun?” diyor Gerçek Brett, bana anlattığının gerçek olduğunu vurgulamak ister gibi başını sallayarak. “Dün gece gördüm Facebook’ta. Eski yakın arkadaşlarını artık sadece birtakım fotoğraflardan ve durum bilgisinden takip etmek ne tuhaf.”

Facebook! Dün gece yine aradım onu ama hiçbir şey bulamadım. Bunu ona soramam. Onu sinsice izlediğimi kabul etmiş olurum ki bunu istemem. Ayrıca artık Gerçek Brett hakkında daha fazlasını öğrenmek istediğimden o kadar emin değilim. Benim aradığım, aslında var olmayan Hayali Brett’in profiliydi.

“Yaşadığımız dünya böyle,” diyorum omuz silkerek.

“Evet sanırım ama üzücü,” diyor içini çekerek. “Öbür arkadaşlar nasıl bakalım? Josh, Dan, Carly ve diğerleri.”

“Hepsi iyi,” diyorum başımı sallayarak. Fazla uzatmak istemiyorum.

“Dan’le aranda bir şeyler vardı sanırım?” diye soruyor, düşünceli bir hâlde. “Ned’den duymuştum.”

“Bir ara evet,” diyorum kaşlarımı çatarak, Dan’in bahsinin geçmesi canımı sıkıyor ama o ikisinin hakkımda konuşmuş olması da ilgimi çekiyor. Demek ki arkadaşının kardeşinin üniversite arkadaşları değilmişiz sadece. “O iş bitti.”

“Ha, anlaşıldı şimdi. Sanırım artık pek görmüyorsunuz onu.”

“Yo, görüyoruz.”

“Ah.” Kaşlarını çatıp dudaklarını büküyor, verdiğim cevap kafasını karıştırmış olmalı ki meseleyi daha fazla kurcalayıp soru sormuyor.

“Pekâlâ, teşekkürler kahve için,” diyorum yarım yamalak gülümseyerek, kahvemi makineden alıyorum. “Jonathan gelmeden işe başlasam iyi olacak.”

“Tabii,” diyor, kendine bir bardak soğuk süt koyuyor.

“Süt?” diye soruyorum duraklayarak.

“Evet, biliyorum. Arkadaşlarım hep dalga geçer benimle. Bebeklik dönemini atlatamadığımı söylerler. Ne diyeyim? Sütü seviyorum işte,” diyor, gülerek bardağı ağzına götürüyor.

“Peki güzel.” Çıkıyorum oradan, yaptığı muzurluktan aldığı keyif gülümsetiyor beni.

“Sarah, ne güzel seni görmek,” diyor Jonathan gülümseyerek, geçerken. “Her şey yolunda değil mi?”

“Sanırım,” derken yüzümde azıcık rahatsız bir ifade var. Sonradan belki kaçıp gitmek isterim diye açık kapı bırakmakta yarar var.

“Güzel,” diyor neşeyle. “Noel Partisi planını yapmamız lazım ama öncelikle seni saat onda toplantı odasına bekliyorum.”

“Vay anasını!” Jonathan odasına girince Julie böyle tepki veriyor. “Haydi, bakalım, takıma girme zamanı.”

Birden geriliyorum, yeni defterimi ve kalemimi düzeltirken, deminki huysuz hâlim yerini kaygıya bırakıyor.

Ürün Geliştirme ekibi resmî olarak üç kişiden oluşuyor: Ekibin başı, peltek konuşan, sıska, kızıl saçlı Damian, balık ağızlı Louisa ve Gerçek Brett. Küçük bir ekip ama diğer yapım şirketleriyle karşılaştınca büyük çünkü çoğu şirket masrafları kısmak için Ürün Geliştirme’yi kapatıp şirketlerindeki hevesli personelin fikirlerinden yararlanmayı tercih ediyor. Bu da benden neden maaşımda artış olmadan fikir katkısında bulunmamın istendiğini açıklıyor.

Sekiz yıldır burada çalışmama, artık evim gibi rahat etme-

me rağmen, saat dokuz elli sekizde aptal gibi geriliyorum, masamdan toplantı odasına kadar on altı adımı zar zor yürüyorum. Oda bana çok küçük geliyor, kendimi çok ortalıkta hissediyorum. Sanki defalarca bir şeyler duyayım diye girip çıktığım oda değil.

Jonathan beni ekibe resmen tanıtmak için gelemiyor çünkü Türkiye’de yapılan bir şovun yönetmeni ile ilgili bir sorun çıkmış (Nedense oraya giden çiftlerden birine ağız dolusu küfretmiş, onlar da onunla çalışmak istemiyorlarmış). Bu yüzden beni yalnız gönderiyor.

Gerçek Brett sekiz kişilik masaya gelip oturmuş bile, o yüzden bir an nereye oturacağıma karar veremiyorum. Karşısına otursam ona bakmak zorundayım (Yakışıklı yüzüne bakmayacağıma ya da kaşlarımın çatılmayacağını garanti edemiyorum), yanına otursam görmek zorunda kalmam ama ufak tefek tensel temaslar olabilir (Masanın altında dizlerimiz bile birbirine değse nasıl çılgın bir tepki vereceğimi bilemiyorum). Kısa bir düşünme süresinin ardından sandalye seçeneklerini ikiye indiriyorum. İkisi de köşede, birinde Gerçek Brett bana daha çok bakıyor olacak, diğerinde ben daha çok ona bakıyor olacağım. Her türlü olasılığı düşününce gerçekten zor bir karar.

Damian acele ettiriyor.

“Haydi bakalım,” diyor sinirli bir sesle ve Gerçek Brett’in tam karşısına oturuyor.

Gerçek Brett’e bakan sandalyeyi seçiyorum ama onun yüzü diğer tarafa dönük. Toplantı boyunca gözlerinin üzerimde olmasına katlanabileceğimi sanmıyorum, hem böylelikle en azından not defteriyle meşgul olabilirim gerektiğinde.

“Selam arkadaşlar,” diyor Louisa dudaklarını büzerek, elinde iPad’i ve iPhone’u var, sanırsın ki en güzel selfisini çekecek.

“Seni aramızda görmekten çok memnun oldum Sarah,” diyor yüzünde samimiyetsiz bir gülümsemeyle, gidip benim oturmadığım sandalyeye oturuyor, tam Gerçek Brett’in göz hizasına.

“Teşekkürler,” diye mırıldanıyorum, aramızda herhangi bir husumet olmamasına karşın beni pek sıcak karşılamamasına şaşıyorum.

“Jonathan aramıza casus göndermiş gibi sanki,” diyor gülerек. Yaptığı yorumun çirkefligi anlaşılmasın diye yalandan gülüyor.

“Casus mu?” diye tekrarlıyor Gerçek Brett, kaşlarını kaldırarak. “Gerçekten mi?”

“Seni hızla bilgilendireyim, Sarah,” diyor Damian, büzük dudaklı Louisa’nın yaratmaya çalıştığı elektrikli havaya boş verip. “Bu aralar sıradışı fikirler üzerinde çalışıyoruz. ‘Beni-dorm’a Gidiyoruz’ tarzı şovlar biraz eski moda kaldı ve genç kitleyi ekran başına çekmek için biraz daha güncel bir şeyler istiyoruz. Bu ya elimizdekileri gözden geçirmek ya da yepyeni fikirler ortaya koymak şeklinde olabilir. Asıl hedefimiz Kanal 4 veya MTV ama duruma göre ITV2 ya da ITVBe de olabilir. Reality şovlar son birkaç yıldır bir hayli ölçüde değişti ve bizim de bu değişime ayak uydurmamız ve uzun vadede üstüne çıkmamız gerekiyor.”

Dinlediğimi göstermek için başımı sallıyorum, arada bir düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. Reality TV en iyi bildiğim şeylerden biri. *Zekâ Küpü*’ne¹⁴ katılsaydım uzmanlık alanım bu olurdu.

“Evet, var mı bu konuda sunacağın bir fikrin?” diye soruyor

14 BBC’de yayımlanan bir bilgi yarışması. (Ç.N.)

Louisa, boncuk gözlerini bana dikmiş, cevap bekliyor.

“Hımmm...”

“Var mı o cıçili bicili defterinde bir şeyler?” diye soruyor hain hain omuzlarını silkerek.

“Bu mu?” diyorum kekeleyerek, defteri elimde döndürüyorum sadece, yüzümdeki ifade boş olduğunu anlatıyor zaten. Şu ana kadar sadece adımları yazıp tarih attım. Televizyon dünyasını kasıp kavuracak, milyonları ekrana kilitleyecek fikirler yok içinde.

“Buradaki ilk gününde mi yani?” diye soruyor Brett, Louisa’ya gülerek. “Ona bir şans vermen gerek.”

Tüm bu olup bitenler beni afallatıyor, bir ona bir ötekine bakıyorum.

“Şaka yapıyorum elbette,” diyor Louisa omzunu silkerek, iPad’ini alıp onunla yüzünü kapatıyor, utanmış gibi.

“Vaktimiz bol,” diyor Damian, kafası karışmış gibi. “Ayrıca, şunu bil ki bu odada her şey makbuldür. Küçük, büyük her türlü fikir kabul görür. Çok aptalca görünen bir şeyden neler çıkacağını bilemeyiz.”

“Yaratıcılığı en hızlı öldüren şey sorgulayan bir beyindir,” diyor Gerçek Brett, Louisa’ya bakarak.

“Doğru,” diyorum başımı sallayarak, terfi etmek istediğime pişman olur muyum acaba diye düşünmekten de kendimi alımtıyorum.

“Zihnini serbest bırak ve işe yarayacak her şeyi söyle. Şu an hepimiz aynı görüşte olduğumuza göre haftaya pazartesi tekrar toplanıp nerede olduğumuza bakıyoruz,” diyor Damian, sanki önümüzdeki altı gece uykularımı kaçtıracak bir konudan değil de önemsiz bir şeyden söz eder gibi.

Ve Ürün Geliştirmedeki ilk toplantım bu şekilde bitiyor. Sonra masama gidip Noel Partisi için kanape seçeneklerine bakıyorum.

Unvanımızı geri almak için gösterdiğimiz bir iki beyhude çabadan sonra, yine bir çarşamba akşamı bara gitmek yerine bizim evde pizza ve film partisi yapmaya karar veriyoruz. Hem dansçılara yenilmekten bıktığımızdan hem de hep birlikte toplanıp belli bazı konuları konuşmak için (Carly'nin bizim vatandaşın bebeğini taşıyor olması gibi) başkalarının duymayacağı daha sessiz bir ortamın iyi olacağını düşündük. Aslında oradakilerin umurunda bile olmasa da bizim grubun tepkileri çok gürültülü ve duygusal olabilir.

Doğal olarak herkes sıcak baktı bu değişikliğe.

İlk gelen Josh oldu, diğerleri gelmeden Carly ile yalnız konuşmak istedi. Odaya gittiler, yirmi dakika sonra kapı zili çaldı ve kapıda Dan, Lexie ve Natalia görüldü.

Dan'ın Lexie ile gelmesinin tuhaf olduğunu düşünebilirsiniz çünkü burası daha önce birlikte yaşadığımız yer, ama geçtiğimiz iki yıl içinde onları devre dışı bırakmak kabiliyetinden yoksun olduğum için defalarca geldiler, yani bu konuda ikisi de rahatlar. Artık Carly ile yaşıyor olduğum için zaten bir sürü yeni anı birikti burada. Sadece Dan'ın arkasından ağlayan kalbi kırık kızın anıları yok artık.

Sadece bir kez Dan kendine portakal suyu sıkmaya kalktığında, mutfaktaki her şeyin yerini biliyor olması ve kendi evin-

deymiş gibi rahat hareket etmesi biraz tuhaf kaçımtı.

O çıkıp gidince bütün dolapları yeniden düzenledim. Artık hiçbir şeyi rahat rahat bulamaz.

Alastair'ın salona girmesiyle kapının zili çalıyor, pizzalar geliyor.

“Zamanlama nasıl ama?” diyor başını sallayarak, yemek için beklemek zorunda kalmadığına pek memnun. Bu arşamba akşamları ne oluyor bilmiyorum ama herkes adeta a birer akba-baya dönüşüyor. Mideler dolana kadar kimseden hayır gelmiyor. Yemek yemeyi seviyoruz.

“Herkes bir aradayken, paylaşmak istediğim bir şey var,” diyor Carly, elinde pizza kutularıyla içeriye girerek kutuları elinde fidiye gibi tutuyor.

Ne söyleyeceğini bildiğ için Josh'un nefesi kesiliyor, diğ erleri pizzalar soğuyacak diye şaşkınlıkla bakıyorlar.

“Ben hamileyim ve bebeğ in babası Josh,” diyor neredeyse bağ ırarak, sonra Josh'a fısıldıyor affedersin der gibi, “Üzgünüm ama söylemeden rahat rahat yiyemezdim bunları.”

Bunun olacağını bilmeme rağmen nefis kokan pizzanın hayalini kuran bir sürü a yetişkinin ortasına böylesi büyük bir bomba atılınca ben bile şok yaşadım biraz, itiraf edeyim.

Verdikleri tepkileri izlemek ise ayrı bir zevk.

“Bir dakika. Hamile bıraktığın kız Carly mi yani?” diye soruyor Alastair, duyduğ u haberin etkisiyle yayıldığı kanepeden fırlayarak kalkıyor.

“Öyle görünüyor,” diyor Josh hin hin gülümseyerek, elleri ceplerinde.

“Dostum,” diyor Alastair başını sallayarak. “Başını çok büyük belaya soktuğ unu düşünüyordum. Bu sahiden efsane oldu.” Josh'a sarılıp sırtına vuruyor. “Sizi gidi yaramaz sevişgenler.”

“Biliyordum! Ne dedim sana?” diyor Lexie Dan’e.

“Bizim nişan partisinde yakınlaştıklarını düşündüğünü söyledin sen. Bunu tahmin etmemiştin ki,” diyor Dan gülümseyerek, sonra gidip erkeklerin muhabbetine katılıyor. Ardından Carly’nin yanına gidip elinden pizzaları alıyor, sehpa-yaya koyuyor ve kollarını kocaman açarak ona sarılıyor.

Natalia’nın tepkisi ise şahane. Oturduğu kanepede salya sümük ağlamaya başlıyor. Öyle ki sonunda iyi olduğundan emin olmak için Carly yanına gidiyor.

“Bu olağanüstü,” diyor hıçkırarak, sonra gülüyor, zarif parmaklarıyla ıslanan yanaklarını siliyor. “Gerçekten bunu bekle-miyordum.”

“Biz de,” diyor Josh, odanın diğer yanından sırtarak.

“Ne güzel bir şey. İçinde büyüyen küçük bir mucize var.” Gülererek elini Carly’nin karnına götürüyor.

“Delilik,” diyor Carly gülümseyerek, elini Natalia’nın elinin üzerine koyuyor ve başını kaldırıp Josh’a bakıyor.

Sevgiyle birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar.

Bu sahneyi görünce yaş doluyor gözlerime.

“Peki, nerede oturacaksınız? Aynı eve mi taşınacaksınız?” diye soruyor Natalia, aniden panikleyip yaşanan duygusal andan sıyrılıyor.

Her şeyin pratik yanını Natalia’ya bırak, yeter. Daha önce hiç birlikte yaşayacaklarını düşünmemiştim doğrusu, ama birbirine âşık bebek bekleyen bir çift olduklarına göre bu çok mantıklı.

Tabii bunun sonunda ben nerede olurum hiçbir fikrim yok. Umarım taşınmak zorunda kalmam, gerçi *Gumtree* ne güne duruyor? Eminim başka bir ev arkadaşı bulurum. Vegan veya madde bağımlısı falan olmasın yeter.

“Henüz oturup ciddi ciddi konuşmadık bu konuyu. Birkaç

fikir var acelemiz yok,” diyor Josh, Carly’nin yanına gelip omuzlarını sıvazlıyor.

“Daha çok erken. Ne olacağı belli olmaz,” diyor Carly.

“Yine de her şey yolunda değil mi?” diye soruyor Dan, endişeyle.

“On iki haftayı atlatınca rahatlamış olacağız, o zaman her şey daha güvende olacak,” diyor Josh omuz silkerek, öne eğilip Carly’nin saçını öpüyor.

“Ultrasona girmek için sabırsızlanıyorum. Şu an gerçekmiş gibi gelmiyor,” diyor gülerek.

“Ne hissettiğini biliyorum. Çok şey üst üste geldi,” diyor Alastair gülümseyerek, kolunu boynuma dolayıp beni kendine çekerek sarılıyor.

Carly ve Josh bu grubun içinde çift olmayı yadırgamış olabilirler ama her zaman o kadar yakınlardı ki birbirlerine karşı sevgi ve şefkat gösterisinde bulunmalarında yadırganacak bir şey yok. Zaten çok doğal karşılandı ve adeta koltuklarımız kabarıyor onlara bakıp gülümserken.

“Aman Tanrım, düğünde hamile olacaksın!” diyor Lexie, zihninden ayları sayıyor bir yandan. “Peki, nedime elbisen ne olacak?”

O anda herkes geriliyor, sanki Dans Eden Heykeller¹⁵ oyunu oynuyoruz gibi. Yanımda duran Alastair bile nefesini tuttu, eminim. Lexie’nin sözleri kulağımda çınlarken odaya bir sessizlik çöküyor. Düğün, Carly. Nedime. Elbise.

Hmm anladım.

Yani Natalia da var.

Öff!

15 Müzikle birlikte dans edilen ve müzik durunca hareketsiz kalan bir çocuk oyunu. Orijinal adı Musical Statues. (Ç.N.)

Elbette Dan ve Lexie düğüne kızları dahil edecekler. Erkeklerin yer gösterici olduğunu biliyordum (Dan'ın kardeşi sağdıç), yani kızların da olaya dahil olması şaşırtıcı değil elbette.

Ama bana söyleselerdi keşke.

"Neyse gerekirse tarzı falan değiştiririz," diye mırıldanıyor Lexie, yüzü kızarıyor, başını eğiyor.

Sanırım bu konuda kendini suçlu hissediyordu (Ya da biraz rahatsız). Demek o yüzden geçen hafta bana hediye verdi, bu anı biraz yumuşatmak için.

Neyse, henüz pek yazmamış olsam da güzel defter.

Sağ olsun.

O anda elini boynuma atmış olan Alastair, yavaşça omzumu sıkarak destek veriyor.

"Çözersiniz bir şekilde." Her zamanki her şey yolunda sırtışım, gergin havayı dağıtmak istiyorum.

"Pizza isteyen?" diyor Alastair, elini omzumdan çekerek. Pizza kutularını açarak ikram etmeye başlıyor.

Gerginliği yemek kadar azaltan bir şey yoktur. Özellikle pizza birebir.

"İçki isteyen var mı?" diye soruyorum.

"Şarap lütfen," diyor Natalia, hâlâ kanepede sessiz sessiz ağlıyor ve şu an çok daha endişeli görünüyor.

"Senin içmen gerek," diyor Josh gülerek. "Bana bira."

"Bana da," diyor Dan.

"Üç oldu," diyor Alastair, bir dilim pizza alarak ağzına tıkıyor, bana dönüp göz kırpmıyor.

"Sen şarap istersin Lexie, sana alkolsüz bir şey Carly," diyorum mutfağa gitmeden önce.

"Sana yardım edeyim," diyerek arkamdan geliyor.

"Çok üzgünüm," diye sızlanıyor Carly kimsenin duymadı-

ğından emin olunca -ev küçük olduğu için pek kolay değil bu- ben küçükten çok sıcak demeyi tercih ediyorum gerçi. .

“Hayır demesi kolay bir şey değil bu. Kancığın teki olmak gerek öyle demek için.»

“Ama sana söylemem gerekirdi.”

“Yani. Biraz ön bilgi fena olmazdı,” diyorum göz kırparak.

“Bana teklif ettiğinde daha yeni test yapmıştım. Kafam kar- makarışıktı. Tamam dedim ve unuttum gitti.”

“Normal, her şey üst üste geldi.”

“Çok üzgünüm.”

“Üzülme,” diyerek ona sarılıyorum. “Bu arada duyuru şek- lin pek güzeldi.”

Carly elleriyle yüzünü kapatıyor gülerek. “Çok fenayım değil mi?”

“Allah kahretsin!” diye mırıldanarak içeri giriyor Natalia, kuyruğunu kıstırmış vaziyette.

“Allah beni kahretsin.”

Başka bir şey demeden sarılıyor bana. İhaneti için özür dileme biçimi bu.

Sıkıca sarılıyorum ona anladığımı belirtmek için.

“Sen de!” diyor hıçkırarak Carly’ye dönüyor. “Gel buraya.” Carly’yi bileğinden tutup yanımıza çekiyor, üçümüz sarılıp sevgi yumağı oluyoruz.

18

Bu hafta Jonathan beni Yeni Yıl Partisi hazırlıkları, eşi ve kızının özel işleriyle epeyce meşgul ettiği için Red Brick için yeni, heyecan verici programlar konusunda düşünme fırsatım pek olmuyor (Beyoncé biletlerini yönetmenlerden birinin tanıdığı sayesinde hallediyorum, ama eşinin trafik ceza puanları meselesi hâlâ bekliyor). Ama asıl neden, berbat bir şeyle önlerine çıkıp işinin ehli insanları kendime güldürme korkusu. Bu konuda her ne kadar yetenekliysem de kendimi aptal gibi göstermeye de bayılmıyorum doğrusu.

Bu yüzden hafta sonu için plan yapmak yerine evde kalıp düşünmeye karar veriyorum. Her şey bir yana, annemle babamın hafta sonu davetini reddetmek için bahanem oluyor. Pek de umursamıyorlar zaten hatta çalışmam gerektiğini söyleyince takdir bile ediyorlar.

Cumartesi günü önümdeki boş deftere bakıp ilham gelmesini bekleyerek geçiyor. Çok sıkıcı bir gün oluyor, bir daha kâğıt görmeyeyim diye gözlerimi çıkarıp tualete atasım, sifonu da çekesim geliyor, böylece önerecek hiçbir şeyim olmadığını görünce Damian'ın yüzündeki hayal kırıklığını, aslında işe yaramaz biri olduğum, oraya sadece ajan olarak gittiğim ispatlanınca Büzük Dudaklı'nın yüzündeki memnuniyeti ve de hayal gücünden yoksun olduğum için işten atıldığımı söylediğimde

annemin yüzündeki dehşeti görmemiş olurum. Fikir ortaya çıkmayınca orası bir ürün geliştirme cehennemine dönüyor ve düşünmek bile imkânsız bir göreve dönüşüyor. Bu terimi daha önce ofiste birkaç kez duymuştum ama Louisa ve Dominique'in dışarı çıktıkları gecenin ertesi günü için uydurduklarını sanmıştım, ama anlıyorum ki doğruymuş ve çok sinir bozucu, cehennemî bir şeymiş. Saat yedide vazgeçip Carly ve Natalia'ya (Hafta sonları genelde bizde kalıyor) katılıp kanepede televizyon izlemeye karar veriyorum. *Çetin Ceviz, X Faktör, hatta biraz Ben Ünlüyüm... Çıkarın Beni Buradan*¹⁶ izliyoruz. Pek verimli olmasa da boş sayfaya bakıp gözlerimi yormaktan iyidir.

Pazar sabahı da aşağı yukarı aynı geçiyor, yatağımda oturup düşünmeyi düşünüyorum.

Carly ve Natalia kahve, sosis, soğan turşusu ve üç adet Fred-do çikolata ile kapıyı çaldıklarında çok seviniyorum.

"*Yatakta Dört Kişi*¹⁷ başlıyor birazdan," diyor Carly göz kırparak, kumandayı alıp yatağın ortasına oturuyor, Natalia da tepsiyi yatağa bırakıp onun yanına yerleşiyor.

Televizyon açılıyor, iki pansiyon sahibinin çöpte bulunan kullanılmış bir kondom üzerine münakaşasını izliyoruz. Çok iğrenç ama merak uyandırıyor.

"Açıkta değilmiş ki" diyor Carly bağırarak, sinirleniyor.

"Ayrıca çöp kutularına kim bakar ki?" diyorum başımı sallayarak.

"Ayrıca, orada oturup bunu açık etmesine gerek yoktu. Karıştırınca iyi bir şey bulmayacağını biliyor olmalı. Belki de kendisi koydu!" diyor Natalia.

¹⁶ İngiliz televizyonlarında yayımlanan reality şov programları. Orijinal adları Strictly, The X Factor, I'm a Celebrity ve Get Me Out of Here. (Ç.N.)

¹⁷ Diğer bir reality şov. Orijinal adı Four in a Bed. (Ç.N.)

Tam bir şey diyecekken kavga yeniden alevleniyor, bir saniyeyi bile kaçırmak istemediğim için susuyorum. Kavgayı ve şovun geri kalanını sessizlik içinde izliyoruz. Odasında kondom bulunan takım kazanamıyor tabii. Natalia öfkesinden kuduruyor.

“Ne oldu bize böyle?” diye soruyor Carly, ekranda yazılar geçmeye başlayıp Natalia da kondom meselesini unutup sakinleşince.

“Ne demek bu şimdi?” diye soruyorum.

“Benim hayatım macera doluydu,” diye sızlanıyor, oflayarak.

“Eee, bir yıldır Josh ile gizli gizli seks yapıyordun,” diyorum gülerek.

“Evet, bence hâlâ macera dolu hayatın,” diyor Natalia, gözleriyle karnını işaret ederek.

Kahkaha atıyoruz ikimiz de.

“Biliyorum. Yepyeni bir macera, vesaire, vesaire,” diyor Carly, gözlerini devirerek. “Ama Tayland plajlarında kafam iyiyken, dünyayı umursamadan dans ettiğim günler geride kaldı. Erkenden yaşlı teyzeler olup çıktık.”

O an, ona bakarken bir ışık yanıyor ve fikir zihnimde şekilleniyor.

“Ne? Bana niye öyle bakıyorsun, çatlak?”

“Çıkın,” diyorum, yataktan kalkıp bacaklarını iterek. “Çıkın, çıkın, çıkın!”

“Bir fikir mi geldi aklına?” diye soruyor Natalia, heyecanla yataktan kalkıp yemekten kalanları topluyor.

“Evet, şimdi ÇIKIN!” diye ciyakhıyorum adeta.

“Benim söylediğim bir şey mi?” diye soruyor Carly, nazik poposunu kaldırarak.

“Evet,” diyorum başımı sallayarak.

“Ooooooh!” diyor. “Benim payım ne?”

“Freddo’mu alabilirsin,” diyorum, çikolatayı eline verip kapıya kadar geçiriyorum.

“Amma da iyi pazarlık” diyor başını sallayarak. Kapıyı arkasından kapatıyorum.

Cici defterimi alıp planımı yazmaya koyuluyorum.

İspanya'da ılık bir yaz akşamı, bir restorana girip hızlıca tuvalete doğru koşuyorum. Derhâl işlemem gerekiyor. Kadınlar tuvaletine girince, tuvalet kabinlerinin duvarlarında aynalar olduğunu görüyorum. Dış kısım ise dışarıda, deniz kenarındaymışsın hissi veriyor, tahta mobilyalar, yerlerde deniz kabukları ve mumlar ama düşüncecek vaktim yok. Çok sıkıştım. Eğer girmezsem pantolonuma işeyeceğim.

Giriyorum, pantolonumu ve külotumu çıkarıp oturunca gürültülü bir ses çıkıyor işerken. Bunun olacağını düşünmemiştim. Bir anda kaçtı.

Orada tuvalette otururken, bakıyorum yakınlarımda birtakım insanlar yemeklerini yiyor, içkilerini içiyorlar, bira şişelerinin üzerinden bana baktıklarını ve kıs kıs güldüklerini fark ediyorum.

Ama bu nasıl olabilir?

Etrafında duvarlar olan bir kabindeyim.

Beni görüyor olamazlar.

Ama görüyorlar.

Duvarlar şeffaf.

Dehşet içinde Dan'in amcası Andy ve yengesi Sally'nin barda konuştuklarını, bana iğrenerek baktıklarını görüyorum. Burun delikleri açılıp kapanıyor, dudak büküyorlar.

Ben de ağzım açık onlara bakıyorum, en az onlar kadar şaşkınım.

Sol tarafa bakınca Natalia ve Carly'yi görüyorum, üzerlerinde yere kadar inen, pembe şifon elbiseler var, saçlarındaki çiçekli taçlarla Shakespeare'in oyunlarındaki karakterlere benziyorlar. Arkalarından ellerinde hulahuplar ve yanan kokulu mumlarla Josh ve Alastair geliyor, gülümsüyorlar, kalabalıktan tezahüratlar, haykırışlar duyuluyor.

Söylediklerini duyamıyorum, eğlenceli bir şey söylüyor olmalılar.

Dan ve Lexie'nin düğün günü olduğunu fark ediyorum dehşetle.

Ve benim popom meydanda.

Dikkatini onların söylediğine değil, burada, tuvalette, donu ayak bileklerine inmiş vaziyette oturan bana vermiş olanlar beni izliyor.

Oram buram görünmesin diye çekiyorum giysilerimi yukarı, ama dışarıdan gelen kahkahaları duyuyorum yine de.

Popom hâlâ dışarıda, konuklara bakıyorum.

"Ve işte o burada, bayanlar ve baylar," diyor Alastair neşeyle, sesi kalabalıkta yankılanıyor. "En iyi dostumuz, Sarah. Onsuz bu tören olamazdı."

Dehşet içinde bakıyorum ona, dikkati üzerime çekmenin zamanı değil diye haykırmak istiyorum ama o bana aldırmandan devam ediyor.

"Dan'in eski sevgilisinin burada olmasının tuhaf olduğunu düşünebilirsiniz ama olmasaydı daha da tuhaf olurdu."

"Doğru, doğru," sesleri yükseliyor kalabalıktan.

Önümdeki insanlara garip bir şekilde gülümseyebiliyorum sadece, başka bir yöne doğru yürüyerek konuşmaya devam ettiği

için rahatlıyor ve toparlanmak için fırsat buluyorum.

Sonunda kalkıp kabinden çıkıyorum ve James Corden'i¹⁸ bir bankta, Dan'in arkadaşlarıyla konuşurken buluyorum.

"Ne olduğunu gördün mü?" diye soruyorum, hâlâ kendimi aşağılanmış hissediyorum.

Omzunu silkiyor ve bana elindeki birayı uzatıyor, sonra da sohbe döniyor.

Oflayarak yürüyorum, birkaç adım sonra David Beckham ve Justin Bieber'i aynı küvetin içinde denizi seyrederken buluyorum.

Omuzlarımı silkerek acılarımdan kurtuluyor, giysilerimi çıkarıyor ve onlara katılıyorum, gözlerimi kapatarak sıcak suyun tadını çıkarıyorum.

Her şey durgunlaşıyor.

Huzur içindeyim.

David ve Justin çıkıyorlar.

Yalnızım.

Birden birinin dudaklarını dudaklarımda hissediyorum, beni tutkuyla öpüyor. Elleri suyun içinde vücudumda geziniyor, dokunuyor, okşuyor.

Gözlerimi açınca Hayali Brett'in şehvet dolu, kahverengi gözleriyle bana baktığını ve bembeyaz dişleriyle alt dudağımla ısırıldığını görüyorum.

O anda bedenim tutkuyla alev alev yanmaya başlıyor, her hücrem tek tek uyanıyor, tüm bedenim uyarılıyor, hazırım.

Üzerine doğru abanınca küvetin diğer ucuna oturuyor, ellerim saçlarında geziniyor, hafifçe çekiyorum saçlarını, inliyor.

Onu o kadar çok istiyorum ki kendimi tehlikeli ve güçlü his-

18 İngiliz oyuncu, komedyen, televizyon yazarı, yapımcı ve sunucu. (Ç.N.)

sediyorum.

Dudaklarım onunkileri buluyor.

Dilim onunkini buluyor.

Bedenim onunkini buluyor. Birbirimize kenetlenip suyun içinde hareketlenirken arzularımız doruğa çıkıyor.

Üzerinde diz çöküyor, bacaklarımı kaslı bacaklarının yanlarına yerleştiriyorum, ellerimle hızlıca onu bulup içime alıyorum.

İnliyorum, bacaklarımın arasındaki hareketlilik nefesimi düzensizleştiriyor.

O tanıdık gitar melodisiyle gözümü açıp küvet sefamdan uzaklaşıyorum. İş arkadaşım ile ilgili açık saçık bir rüya daha gördüğümü idrak edince yatak çarşaf larım gibi kıpkırmızı kesiliyorum. Hayali Brett'le ilgili. Hayali Brett'in başkalarının rüyalarına kaçıp gitmediğini bilmek güzel ama (Tanrı biliyor ya, özlemişim onu), arzularım tavan yapmış ve tatmin olmamış bir şekilde uyanıyorum. Ve işin kötü yanı küvette seks yaptığım adama tıpatıp benzeyen bir adamla bir toplantıya katılmak üzereyim.

Hayat nasıl bu kadar acımasız olabilir?

Kısa bir etek, külotlu çorap ve kısa bot giyiyorum. Gördüğüm rüyanın etkisiyle normalden daha seksi giyinmek geliyor içimden. Ayrıca, Ürün Geliştirme'nin toplantısına katılacağım için daha çok özen göstermem gerektiğini düşünüyorum.

Birkaç saat sonra "Evet, bu planın başlığı *Nineler Tatile*," diyorum, hazırladığım malzemeleri Damian, Louisa ve Gerçek Brett'in önüne koyarak. Sonuncusunun orada olduğunu unutmaya çalıştığımı belirtmeme gerek yok.

"Nineler mi?" diyor Louisa gözlerini devirerek dönüp sanki dünyanın çivisi çıkmış gibi Damian'a bakıyor.

“Yaşlı insanlar yani?”

“Evet,” diye mırıldanıyorum.

“Emekliler yani?”

“Dinleyelim mi?” diye araya giriyor Gerçek Brett. Kabul etmeliyim ki, yeni olmasına rağmen, Louisa’nın küstah davranışlarını çok iyi savuşturuyor. Hiçbir şekilde çekinmiyor da. Sanırım bu doğruyu yanlış iyi ayırt etme özelliğinden ve sağlam ahlâkından kaynaklanıyor. Tıpkı Hayali Brett gibi yani, bunu görmek ilginç.

Acaba Hayali Brett gibi yatakta iyi midir?

Odaklan Sarah, odaklan!

Damian derin derin solüyunca kendime geliyorum.

Ah kahretsin.

“Eee, başka bir şey mi tercih ederdiniz?” diyorum. “Belki şeyi anlatmam daha iyi olacak.”

Telaşla notlarımı karıştırıyorum, çok büyük önem atfediyorum onlara. Bahsetmeye değer başka bir şeyim olmadığını biliyorum.

“Ben *Nineler*’i duymak istiyorum,” diyerek cesaretlendiriyor Brett. Yeşil gözlerini kocaman açmış, hevesle başını sallıyor.

Damian kaşlarını havaya kaldırmış, sessizce konuşmamı bekliyor.

Louisa şimdiden sıkılmış görünüyor. Gerçek Brett burada olmasaydı, esniyor numarası bile yapardı beni iyice batırmak için.

“Pekâlâ,” diyorum derin bir nefes alarak, yaptığı yorumdan dolayı gerilen sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. “*Nineler Tatile*, hazırladığımız diğer şovlardan farklı çünkü yaşlılara Yunan adalarında güzel bir ev bulmaları için yardımcı olmak yerine, kayıtlarını bir yıllığına dondurup tatile çıkan üniversite öğrencilerinin ve gezgin gençlerin gittiği yerlere gönderiyoruz

onları. Sırt çantalarını alıp dünyayı geziyor olacaklar. Elbette çantaların ağır olmadığından emin olmamız gerekiyor, kimse-
nin düşmesini ya da daha da kötüsü hayatını kaybetmesini
istemeyiz.” Pot kırdığımın farkına varıp susuyorum.

“Devam et,” diyor Damian, daha fazlasını duymak ister gibi
bir hâli var. Bunu iyi bir işaret olarak alıp devam ediyorum.

“Gazetelerde teknoloji gibi konularda yaşlıların kendileri-
ni çağın gerisinde kalmış hissettiklerine dair hikâyeler okuyo-
ruz. Bu çok ciddi bir mesele ve geçen yıl seksen dokuz yaşın-
da bir kadının son yıllarda büyük değişim geçiren dünyaya ayak
uyduramadığı için hayatına son vermesiyle daha bir gün yüzü-
ne çıktı. Akıl almaz derecede ilerlemiş bir dünyanın gerisinde
kalmış hissediyordu kendisini çünkü. İnterneti yaşlılar için daha
ulaşılabilir hâle getirmeye çalışan bir sürü şov olacaktır. Peki,
dünyayı onlar için daha ulaşılabilir hâle getirmek daha iyi olmaz
mı? Sizi bilmem arkadaşlar ama benim babaannem ve dedem
yalnızca iki ülkede bulunabilmiş hayatları boyunca: İngiltere
ve Fransa. Gençliklerinde tatiller ya Blackpool’da ya da Isle of
Wight’ta yapıyorlmuş. Evlerinden birkaç saatlik mesafenin öte-
sine geçememişler. Uçağa atlayıp saatlerce uçup Avustralya’da-
ki Mavi Dağlar’da yürüyüş yapmak, Rio de Janeiro sokaklarında
dans etmek ya da Tayland’da file binmek söz konusu bile değil-
miş. Dünya genç kuşağın ayaklarının altında. Hemen herkes
bunu böyle kabul ediyor.”

“*Nineler Tatile*’nin yaşlı bir hanıma internet bankacılı-
ğını ya da Facebook hesabı açmayı göstermekten daha fark-
lı bir şey olmasını istiyorum. Ona salonunun köşesindeki siyah
kutucuğun içindeki dünyanın gerçek olduğunu göstereceğini
düşünüyorum.”

Biraz duraksıyor ve derin bir nefes alıyorum. Louisa dahil

hepsinin sessizce ve ilgiyle beni dinlediklerini fark edip şaşırıyorum.

“Pek çok insan oralara gidip istediklerini yaşamak için çok yaşlı olduklarını düşünüyor ama belki bu onları cesaretlendirecek, belki Yeni Zelanda’ya gidip skydive yapmayacaklar ama en azından bulundukları yerden çıkıp tatil yapma imkânları olacak.”

“...Ve de bazı şovlarda olduğu gibi bu bir maskaralığa dönüşmemeli veya onları kullanmaya çalışmamalıyız. Onlara gerçekten olağanüstü şeyler yapmaları için fırsat vermeliyiz. İnsanların onlara acımalarını istemiyorum. Gerçi program boyunca oldukça duygusal anlar yaşanacağını tahmin ediyorum. Belki bütün hayatları boyunca belli yerlere gitmeyi hayal etmiş insanlar bulabiliriz ve farklı farklı yerlerdense sadece istedikleri yere götürürüz. Deneyip hangisinin daha iyi olduğunu görürüz. Birkaç yeri içeren büyük bir macera mı yoksa belli bir aktiviteyi içeren tek bir gezi mi karar verilir. Bütün ömrünüz boyunca Niagara Şelalesi’ne gidip o tepeden akan suların yüzünüzü yıkadığını hayal ettiğinizi düşünsenize. Neyse.” Durup nefes alıyorum, düzgün bir şekilde anlatabildiğim için memnunum. “Benim fikrim bu. Elbette gerekli düzenlemeleri memnuniyetle yaparım.”

Damian hayretler içinde kaşlarını kaldırıyor ve ağzından ıslık gibi bir ses çıkıyor. Konuşmamı hiç nefes almadan dinlemiş gibi bir hâli var. “Evet, dürüst olmak gerekirse Sarah, bunu hiç beklemiyordum.”

“Olumlu anlamda mı?” diye soruyorum çünkü bana tuhaf tuhaf bakıyorlar. Louisa dudaklarını büzerek o çirkef halini takınmamış ve Gerçek Brett de bana tuhaf tuhaf bakıyor. Gerçi ben Hayali Brett’in tepkilerine alışkın olduğum için onun her şeyi bana tuhaf geliyor.

“Hem de çok,” diyor Damian, Louisa ve Gerçek Brett’e yan gözle bakarak. “Bunu biraz geliştirmeni istiyorum. İngiltere dışına hiç adım atmamış yaşlı insanlar bul. Bölgelerle ilgili araştırma yapmak gerekebilir bir noktada, ama şimdilik yaşlıları bul, Öğrenciler nerelere gidiyor onu bul, gereken bilgiyi topla ki Jonathan’a sunabilelim. Louisa ve Brett sana bu konuda yardımcı olur. Pekâlâ, öğlen katılmam gereken bir toplantım var ama bu harikaydı. Bravo arkadaşlar.”

“Ama benim fikirlerimi dinlemediniz,” diyor Louisa, şaşkınlıkla kaşları çatılmış bir halde.

“Bir dahaki sefere,” diyor Damian ve odadan çıkıyor.

Louisa şaşkınlıkla bakıyor önce bize, sonra da onun arkasından.

“Muhteşemdi,” diyor Gerçek Brett, bana göz kırparak. “Onun çetin ceviz olduğunu duymuştum ama sen etkilemeyi başardın.”

“Teşekkür ederim,” diyorum gülererek, şu an hayatımdan çok memnunum.

Kalbim hâlâ hızlı hızlı atıyor ama bundan daha iyisi olmazdı ve bütün hafta yaşadığım uykusuz gecelere ve kaygılara değdi doğrusu.

“Bunu kutlamak için bir kahveye ne dersin?” diye soruyor Gerçek Brett, yüzünde çekingen bir gülümsemeyle.

Gözlerim kocaman açılıyor.

O kadar çok şaşıyorum ki. Hiç beklemiyordum böyle bir teklif yapacağını.

Çıkmak anlamında kahve mi yoksa sadece kahve mi kastediyor? Eğer kastettiği buysa, ben çıkmak istiyor muyum? Yoksa bu ben onu bambaşka bir şekilde rüyamda görüp sabah jakuzideki olayın etkisiyle uyandığım için mi tuhaf geliyor?

Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik oluyor. Özellikle de konuşacakmış gibi otuz saniye kadar ağzım açık beklediğim için durum daha da vahim.

Berbat yani.

“Kusura bakma, kabalık ettim,” diyor, sanki neden böyle bir teklif yaptığı konusunda en ufak bir fikri yokmuş gibi başını sallıyor. “Burada ikinci haftam ve ben hemen millete asılıyorum. Rezalet. Belki de erkek arkadaşın var. Yapmamalıydım. Yani. Yok sandım. Yalnız biri gibi görünüyorsun anlamında değil. Ah, kah- retsin. Affedersin. Ben...” ve sonra sinirleri gerilmiş, utanmış bir küçük çocuk gibi dönüp gidiyor.

Kendimi hem çok kötü hissediyorum, hem de biraz rahatlamış ama daha ziyade kötü.

“Şimdi doğru mu anladım ben,” diyor Carly, ocağın başında rendelenmiş kabak ve havuç ile makarna sosu hazırlarken. “Brett Last -yani bir aydır fantezilerini süsleyen adam- açıkça sana çıkma teklif etti ve sen hiçbir şey demedin, öyle mi?”

“Aynen. Salak gibi ağzım açık bekledim orada.”

“Hiçbir şey söylemedin mi?” diye soruyor, hem sosu karıştırıyor hem de dünyanın en aptalca şeyini yapmışım gibi başını sallıyor.

“Şoktayım. Ayrıca, benim rüyamda gördüğüm bu hâli değildi ki. O farklı...”

“O gerçeği,” diyor doğrudan.

“Aynen öyle,” diyorum başımı sallayarak, su ısıtıcısını doldurup düğmeye basıyorum.

Kafa sallıyor bana.

“Evet, biliyorum. Bir çuval inciri berbat ettim.”

“Evet deseydin ne olabilirdi ki?” diye soruyor, kesme tahta-

sı ve bıçağı durularken.

"Hayali Brett olmaması beni daha fazla hayal kırıklığına uğrattırdı," diyorum neredeyse fısıldayarak.

"Ah," diyor bana dönüp suratını buruşturarak. "Peki ya gerçekten çok iyi bir adam çıkarsa?"

"Bu mümkün tabii," diyorum omuz silkerek.

"Bunu bir düşün. Yıllar önce onda hoşlandığın bir şey oldu ki zihninde bu kadar uzun zaman yer etmiş."

"Doğru. Ama diğer Brett olmadığı için ona rahatsız olmadan bakamıyorum bile. Sanki biri bana çirkin bir oyun oynuyor."

"Yok, öyle bir şey ve durum basit. Biri gerçek, biri değil."

"Of."

"Affedersin. Belki de ona bir şans vermen gerekiyor," diyor omuz silkerek, havluyu alıp ellerini kuruluyor. "Ya da en azından, böyle saçma sapan davranma."

Carly, her zaman acı da olsa gerçeği söyler.

"Belki de haklısın," diye mırıldanarak dolaptan bir paket makarna çıkarıyorum, rüyalarımın gerçek hayattaki hislerimi etkilemesine izin vermemem gerekiyor. Lanet olası uyku perisi. "Sende yeni bir şey var mı?"

"Yok."

"Doktora gittin mi?" diye soruyorum, yarım paket makarnayı kaynayan suya döküp karıştırırken.

"Sadece hamile olduğumu onaylatmak için. Zaten biliyordum, bir idrar ve bir kan testi verdi." diyor gülerek, sosun içine domates püresi ekliyor.

"İyi. Henüz ultrason yok yani?"

"On iki haftalık olana kadar yok ama ocak ayının başına kadar dolu randevular. O zaman on üç haftalık olacak. Randevu alamadım," diyor kaşlarını kaldırıp dişlerinin arasından soluya-

rak. “Onu içimde kıpırdanırken görmek için sabırsızlanıyorum. YouTube’a girip başkalarının ultrason videolarına bakıyorum.”

“Tuhafsın.”

“Biliyorum ama elimde değil,” diyor elleriyle yüzünü kapatarak. “Biliyor musun ufaklığın ne durumda olduğunu görmek çok etkiliyor insanı.”

“Çok heyecan verici ve gerçek.”

“Biliyorum,” diyor göz kırparak. “Ürkütücü aslında ama insanlara söylediğimizde verdikleri olumlu tepki beni sakinleştirdi ve olanları üzerimde büyük bir yük olarak görmek yerine artık önüme bakmayı tercih ediyorum. Josh da inanılmaz iyi davranıyor.”

“Ben hâlâ idrak edemedim aslında,” diyorum gülerek, yüzümde inanamıyormuş gibi bir ifade var. “On bir yıllık arkadaşlıktan sonra bir gün onlara farklı bakmaya başlıyorsun. Öyle bir şey.”

“Açıklaması yok ama uyduk birbirimize,” diyor mutfak tezgâhına dayanarak, kendini gülümsemekten alamıyor. “Bebeği öğrendiğinde biraz bocaladı ama ondan öncesinde hiç bu kadar sevildiğimi ve güven duyduğumu hissetmemiştim.”

“Ah siz...” Ben de coşuyorum, onun bu sevgi dolu hâli bulaşıcı demek ki.

“Kimin aklına gelirdi ki?”

“Benim gelmezdi, kesin gelmezdi.”

Telefonum çalmaya başlıyor. Arka cebimden çıkarıp bakıyorum kim arıyor diye.

“Annem,” diyorum homurdanarak.

“Aaa. Konuştun mu onunla bugün?” diye soruyor Carly, gözlerini kaçırarak.

“Henüz konuşmadım. Eve gelirken düşündüm ama sonra

erkek peşinde koşan bir sürtüğe dönüşüp tamamen unuttum.”

“Ah. O zaman konuşmak isteyebilirsin,” diyor, suratını hafifçe buruşturarak.

“Neden? Niye ki?” diye soruyorum, iyice meraklanıyorum.

“Sana söylemeyi unuttum, dün sen banyodayken aradı. Telefonun komodinin üzerindeydi, ben de açtım.”

“Önemli değil,” diyorum omuz silkerek, kafam karışıyor. Sadece cici bir kız gibi üzerime düşenleri yapmış mıyım diye beni kontrol etmek için aramış olduğunu düşünüyorum çünkü. Ayrıca konuşmamam iyi olmuş, daha çok gerilirdim.

“Evet ama telefonu açtım ve sohbete başladık. Soru sormaya bayılır biliyorsun. Ben de ona Josh ile ikimizin bebeğimiz olacağını söyledim,” diyor, ellerini yüzüne götürüp derin bir oh çekiyor.

“Ah. Çok üzgünüm, Carly,” diyorum, telefon durup sesli mesaja geçince rahatlıyorum. “Ne dedi hain cadı?” diye soruyorum.

Annemden böyle bahsettiğim için utanmam lazım ama bazen o kadar sivri dilli oluyor ki kendini kontrol edemiyor.

Telefonum tekrar çalıyor.

“İyiymiş aslında. Tatlıydı.”

“Yok canım, benim annem olduğuna emin misin sen?”

“Aç şunu,” diyor Carly fısıltıyla.

“Anne!” diyorum, telefonu açınca.

“Açtın neyse. Benden kaçtığını düşünmeye başlamıştım,” diyor. O anda havaya kalkan kaşlarını, açılıp kapanan burun deliklerini hayal edebiliyorum.

“Affedersin anne, Carly ile yemek yapıyorduk,” diyorum, mutfaktan çıkıp kendi odama giderken. Haberi duyduğunda Carly’ye kibar davranmış olabilir ama yirmi dört saat boyunca

enine boyuna düşünüp değerlendirdiğine göre şu an kesin kafamı şişirecek. Kızının arkadaşları bir piç yetiştiriyorlar. Daha neler göreceğiz, bakalım?

“Nasıl?” diye soruyor, adeta şefkat dolu bir sesle.

“Gayet iyi.”

“İyi,” diyor, sesinde hiçbir tiksime veya hayal kırıklığı emaresi yok. Hatta Carly’nin iyi olduğuna yürekten sevinmiş gibi.

“Ne büyük şok değil mi?” diyorum, ona yol açmaya çalışıyorum, çekinmeden fikrini söyleyebilsin diye. Nedense bu beni geriyor. Hayatımla ilgili (Ve başkalarının hayatıyla ilgili) konularda ne düşündüğünü bilmek hoşuma gidiyor galiba. “Şaşırmış olmalısın.”

“Hmm,” diyor düşünceli bir tonda. “Yakşıyorlar birbirlerine ama. Josh’u severim zaten.”

“Evet,” diyorum sadece, acaba Josh’tan evlilik dışı, gizli gizli çocuk peydahlayan ben olsaydım, tepkisi ne olurdu? Galiba ona karşı fazla acımasızım.

“Günün nasıldı?” diye sorarak konuyu değiştiriyor.

“Güzeldi! Patronum fikrimi geliştirmemi istiyor,” diyorum, ona yarı doğru veya abartılı şeyler söylemektense, gerçekten güzel haberi vermek hoşuma gidiyor.

“Bu harika bir haber,” diyor yüksek sesle, bu iki hafta içinde, daha doğrusu tüm yetişkin dönemim içinde ikinci kez oluyor. Bu sesi daha sık duymayı çok isterdim.

“Teşekkür ederim anne,” diye mırıldanıyorum, bana karşı cömertçe gösterdiği bu yepyeni duygular beni biraz mahcup ediyor.

“Gurur duyuyorum seninle.”

Vay!

Bu kısacık cümle gözyaşlarımın akmasına yetiyor.

20

“Büyüyünce ne olmak istiyordun?” diye soruyor, ileriye, yola doğru bakarak, direksiyonu hafifçe tutuyor.

“Kraliçe,” diyorum, hiç düşünmeden. “Peki sen?”

“Tom Jones,” diyor o da hemen.

“Bu durumda ikimiz için de ne sorusundan çok kim sorusu geçerli,” diyorum gülerek.

“Kesinlikle. Bu Gallerli çapkında beni etkileyen bir şey vardı. Hâlâ da öyledir,” diyor, parmaklarını sarı saçlarından geçirerek.

“Tam seks yapılacak adam.”

“Bu biraz fazla oldu,” diyor gülerek, yüzünde belli belirsiz bir tiksintiyle.

“Doğru ama,” diyorum kıkırdayarak, bir yandan arabanın camından gökyüzüne doğru bakıyorum.

“Küçükken kâbuslar göürdüm bazen -ürkütücü kâbuslar- sadece annem onun en iyi parçalarını walkmanime koyup kulaklıklarla uyumama izin verince sakinleşirdim,” diyor.

“Pek de sakinleştirici sayılmaz aslında.”

“Kastettiğim ‘Sextomb’ değil elbette. Aslında birçok şarkısı öyle değildir. Daha çok duygu dolu ve etkileyicidir.”

“İnanıyorum sana,” diyorum gülümseyerek, idolü hakkında tutkuyla konuşurken yüzünün aldığı ifade, Sir Tom’a olan sevgisine odaklanarak dudaklarını yalayışı, gözlerini kısıışı hoşuma gidiyor.

Keşke ben de bir şeyi böyle sevebilseydim. Kimmy K'ye olan hayranlığım bununkinin yanında solda sıfır kalır. Şu an onun gardırobuna yakışacak, göğüslerimi gösteren, dar, beyaz bir elbise giyiyor olsam da durum bu.

"Onun albümlerinden birini dinlemelisin," diyor Hayali Brett, aklı hâlâ idolünde. "Özellikle de eskilerden. 'Without Love' tüm zamanların en güzel şarkısıdır. Oradaki tutkulu yorumu olağanüstü."

"Duyduğumu hiç sanmıyorum," diyorum, zihnimi yokluyorum ama hiçbir Tom Jones şarkısı gelmiyor aklıma.

"Gerçekten mi?" diye soruyor şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi. "Çok ünlüydü. Bir yıl önce Elvis söylemişti ama asıl başarıyı yakalayan Tom'un yorumu oldu."

"Şu an iyice bilgiçlik taslıyorsun," diyorum gülere gülere, uzanıp kolunu tutuyorum ve hafifçe sıkıyorum.

"Ha. Gerçekten yahu," diyerek yüzünde mahcup bir gülümsemeyle dönüyor bana.

"Söylemeye çalıştığım şey şu, bu adama boşu boşuna 'En İyi Ses' demiyorlar, Galli olan herkesin gözünde bir kral o."

"Sen Galli değilsin, değil mi?"

"Hayır. Sadece onu seviyorum," diyor gülümseyerek, omuz silkiyor biraz mahcup bir tavırla.

"Ben de seni seviyorum çocuğum," diyor tok bir ses Galler aksanıyla arka koltuktan.

Hayali Brett resmen yerinde zıplıyor heyecanla.

Araba artık öne doğru gitmiyor. Aslında hiçbir yere gitmiyor.

"Tom!" diyor.

"Pekâlâ oğlum," diyor Tom Jones o kendine özgü, melodik ses tonuyla, öne doğru yaslanarak elini uzatıyor. "Nasıl gidiyor?"

"İyi," diyor Hayali Brett, uzanan eli tutuyor. Arka koltukta

Tanrısını bulmaktan hayli memnun.

"İyi, iyi," diye tekrarlıyor Tom, sonra mikrofonu ağzına yaklaştırıyor.

Araba yok oluyor. Artık oturmuyoruz, ayaktayız, bir konser salonunda, etrafımızda binlerce kişi, sahnede gezinerek şarkı söyleyen Tom Jones'u izliyoruz, Lady Gaga'nın "Do What You Want (With my body)" şarkısını söylüyor büyük bir orkestra ve bir grup şarkıcı eşliğinde.

Seyirci iyice coşmuş, Tom'un yaptığı her hareketle daha bir coşuyorlar. Hepsi benim yaşlarımda olmasına rağmen One Direction konserine gelmiş ergenler gibiler.

Brett arkamda duruyor, elleri kalçalarımda ve ritme göre hareket ediyoruz. Sağa, sola sallanıyoruz, ortamın sıcaklığından ve şarkının kıskırtıcı sözlerinden dolayı ter içinde kalıyoruz.

Ellerimi yukarı kaldırıp gözlerimi kapatıyorum, müziğin ve içinde bulunduğumuz atmosferin etkisiyle göğüs uçlarım sızlıyor.

Brett elimi tutup beni kendine doğru çeviriyor.

Ağzı dudaklarımı buluyor ve beni tutkuyla öpmeye başlıyor, elleriyle göğüslerimi avuçluyor, sonra sırtımdan tutup beni kendine yaklaştııyor.

Kalabalığın içinde kayboluyoruz.

Müziğin içinde kayboluyoruz.

Birbirimizin teninde kayboluyoruz.

Gözlerimi açtığımda bana gülümseyerek baktığını görüyorum.

Dişi bir kaplan gibi cilveyle aşağıya kayıyor bakışlarım ama tekrar gözlerine baktığımda gördüğüm renk kahverengi değil, yeşil.

Yeşil.

Gördüğüm tek renk yeşil.

Bu doğru olamaz.

Alarmla birlikte uyanıyorum, suratım asık. Bu değişen rengi rüyamda daha fazla görmediğim için memnunum gerçi.

Hayali Brett'in yerini Gerçek Brett mi alıyor yoksa? Hayali Brett rüyamda takıldığım adamdan tamamen farklı olduğunu söylemeyeceğim iş arkadaşşımla ilgili uygunsuz rüyalarımı beni başa bırakarak yok mu oluyor yani?

İşte bu çok saçma olurdu.

Düzelteyim.

İçinde bulunduğum çılgın durumdan çok daha saçma olurdu.

Bilinçaltıma Hayali Brett'i silme fırsatı vermek istemiyorum, bu yüzden telefonu alıp alarmı kapatıyorum. Sonra da iTunes'dan Tom Jones'un en iyi şarkılarını indiriyorum (O kadar çok var ki). Babam hayranıydı, o yüzden birçok şarkısını biliyorum. Hazırlanırken tekrar tekrar dinliyorum.

Bütün yol boyunca ve ofise vardığımda da dinlemeye devam ediyorum.

"Burning Down the House" o kadar hoşuma gidiyor ki bilgisayarı açılmasını beklerken kendimi tutamayıp dans bile ediyorum. Başım, omuzlarım müziğin ritmine göre hareket ediyor. Tom'un ve onun döneminden olanların şarkılarında insanı tüm sınırlardan kurtaran, vahşice özgürleştiren bir şey var. Tanrım, cinsel devrimin gerçekleştiği altmışlı veya yetmişli yıllarda yaşasaydım keşke. Müziğin nasıl böyle büyük bir sosyal özgürleşmenin ve gençlerin rahat hissetmelerinin önünü açtığını anlayabiliyorum. Pamela Des Barres gibi, ünlü şarkıcıların peşinde koşan hayranlarından biri olabilirdim ve bununla da gurur duyardım.

"Ne dinliyorsun?" diyor Gerçek Brett bağırarak, sırtıtmakta olan yüzü beliriyor birden önümde.

Bulduğum yerde sırıyorum, hafif bir çığlık çıkıyor ağzımdan.

“Ne?” diyebiliyorum, nefesim kesiliyor, kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissediyorum.

“Affedersin, niyetim seni korkutmak değildi,” diyor, yüzünde suçluluk ifadesiyle elleri bana doğru uzanıyor ama dokunup dokunmamakta kararsız kalıyor. Dokunmuyor ve elleri havada, öylece kalıyor.

“Geldiğini görmedim,” diyorum, kulaklıkları çıkarırken. Yaptığım aptallığa hayıflanıyorum. Masam resepsiyona bakıyor. Gerçek Brett’in geldiğini görmüş olmam gerekirdi.

“Ah, senden önce gelmiştim,” diyor, kasvetli, gri renkteki sert halının üzerinde kalp masajı yapmak zorunda kalmayacağı için memnun.

“Öyle mi?” diyorum, kaşlarım çatık.

“Mutfaktaydım,” diyor, başıyla işaret ederek. “Ekmek kızartıyordum. Sen de ister misin?”

“Yok, sağ ol,” diye mırıldanıyorum.

“Emin misin? Büyükanne yapmış frambuaz reçelinden getirdim. Gerçekten şahane. Bir sürü yerel ödül aldı bu reçeliyle. Kermeslerde, yerel festivallerde falan.”

“Eminim,” diyorum içimi çekerek, reçel fikri cazip gelse de.

Her nasılsa büyükannesinin hazırladığı reçeli iş yerine getirmesini sevimli bir davranış olarak görüyorum. Ailesinden ayrı yaşadığı için doğru düzgün beslenemiyor diye ufak tefek, yaşlı kadının onun eline reçel kavanozlarını tutuşturup, kendine iyi bakacağına dair ağzından söz alması canlanıyor gözümde (Belki de onlarla yaşıyordur). Büyükanne ve büyükbabasına düşkün, onlara sevgi gösteren erkekler beni heyecanlandırır çünkü o sert görünüşünün altında gerçek bir kalbi olduğunu gösterir bu. Gerçek kişiliğinizi herkesten gizleyebilirsiniz ama dedenizden ve ninenizden asla. Bu bir gerçek.

Bu tür davranışlar önünde saygıyla diz çökecek kadar zayıf olabilirim.

Gerçek Brett'in önünde zayıf olmak istemiyorum.

Yok, ben almayayım.

Hayır.

İçimde aniden uyandırdığı meraktan kurtulmaya çalışıyorum. Birden aile hayatını, minik yaşlı büyükannesini merak etmeye başlıyorum, evden ayrılıp kendi düzenini kurmuş mudur acaba?

Hafta sonu kirli çamaşırlarını eve götürüyor mudur?

Belki de ninesi çamaşırlarını yıkayıp ona yemek yapıp veriyordur.

Belki yetim olarak büyümüştür.

Yeter!

Bunların hiçbirini bilmek istemiyorum.

"Erkencisin," diyorum.

"Sen de öyle," diyor omuz silkerek, gözleri ışıltıyor.

"Benim erken gelmem gerekiyor," diye kestirip atıyorum ama düşününce, o işe başladığından beri ofise her gün ilk gelenlerin ikimiz olduğunu idrak ediyorum. Belki de eski hâlime dönüp elimde kahve bardağı ile herkesten on dakika sonra gelip çaktırmadan içeri süzülmeliyim yine.

Lanet olsun kendime çekidüzen verme kararına.

Doğrusunu söylemek gerekirse, biraz erken kalkıp sessiz sakın ofiste birazcık kafamı toparlayıp güne başlamak hiç fena olmuyor. İşin kötü yanı şu ki yalnız kalamıyorum.

"Nedir sabah sabah seni dans ettiren bakalım?" diye soruyor, cevabı beklemeden kulaklığı alıp takıyor. Telefona bakıyorum, "Give a Little Love" çalıyor.

Tepkisini bekliyorum heyecanla.

“Tom Jones hayranı olduğunu düşünmezdim hiç,” diyor, dudaklarını büküp yukarıya doğru bakarak müziği dinlerken.

Omuz silkiyorum, bunun nedenini, sadece bir saat on beş dakikadır Tom Jones dinleyip azılı hayranı hâline geldiğimi ona anlatmaya hiç niyetim yok. Yetmişli yaşların ortalarında olabilir ama hâlâ olağanüstü bir sesi var.

Gerçek Brett’in müziği dinlerken alt dudağını ısırtışını izlerken, kendi ağzımın hafifçe açılıp ona doğru uzandığını hissediyorum. Dudaklarım uzanıp arzuladığı noktaya ulaşmak istiyor. Bunu fark edince elimle ağzımı kapatarak duygularımı bastırıyorum.

Gerçek Brett kulaklıkları çıkarıp masaya koyuyor ama daha bir şey diyemeden mutfaktan ekmek kızartma makinesinin sesi geliyor. Gülümseyerek başıyla kulaklıkları işaret ediyor ve mutfığa yöneliyor.

Yorumlayamadığım için canımı sıkan bir bakış bu. Bu tepki onun da Tom Jones’u sevdiği ve benim yaşımda bir kadının onu dinlemesinden memnun olduğu anlamına mı geliyor? Ve eğer o da seviyorsa, bu Gerçek Brett ile Hayali Brett arasında ortak bir nokta bulduğum anlamına mı geliyor? Peki Tom Jones’u sevmeye başlamama ne demeli?

Galiba çok fazla düşünüyorum bunları. Ayrıca Sir Tom’u sevse ne olur, sevmese ne olur. Tamamen farklı iki kişi... varlık ya da ruh ..

Zıkkımın kökü.

Sonuç olarak, farklılar işte.

Artık çalışmaya başlamam gerekiyor, bilgisayarımı açıyorum, Gerçek Brett’in sesi geliyor mutfaktan, “Sextomb” söylüyor. Ekmeğine yağ ve reçel sürerken minik kalçalarını salladığını hayal ediyorum.

Bu imajı kafamdan kovmak için uğraşıyorum.

“Eee, ne yapıyoruz bugün?” diye soruyor Gerçek Brett, önümde ekmeğini ısırırken. Reçelin görüntüsü midemi guruldatıyor. Gerçekten lezzetli görünüyor.

“İstemediğine emin misin?” diye soruyor, elindeki ekmeği işaret ederek.

“Eee, yok sağ ol,” diyorum ama ağzımın sulanmasına de engel olamıyorum.

“Bir ısırık bile mi?”

Kaşlarını kaldırıyor, bir şey mi ima ediyor? Yok canım. Öyle mi yoksa?

“Hayır,” diyorum, defterimi alıp bugünkü programa bakıyorum. “Jonathan için yapmam gereken şeyler var, sonra da Yeni Yıl Partisi.”

“Yine mi? Dün bütün gün onunla uğraşmamış mıydın?”

“Yapılacak çok şey var ve üç hafta kaldı,” diyorum omuz silerek.

“Heyecanlı bir iş olmalı.”

“Evet...”

“Hawksmoor ya da Nandos mu?”

“Nandos deme bana,” diyorum.

“Öyle görünüyor. Çok güzel bir restoran,” diyor başını sallayıp dudaklarını büzerek.

“Kanatları ölümcül.”

“Cevizli acı sosları da öyle. Her yerde öyle güzel yapamıyorlar.”

Cevizden bahsedince yine bir cinsel gönderme mi yapıyor diye düşünüyorum ama yüzünde zerre kadar öyle bir belirti olmadığı için bu benim içimin kötülüğünden elbette. Bu ilk kez başıma gelmiyor. On yedi yaşımdayken (Hormonlarım tavan yapmışken) Luke Green (Okulun en yakışıklısı) bana cumarte-

si günü atına binmeyi teklif etmişti. Ahıra, üzerimde mini etek, straplez üst ve topuklu ayakkabılarla gitmiştim, o ise en rahat kıyafetler ve ayağında lağımıcı çizmeleriyle karşılaşmıştı beni. Yani tek derdinin o günü atı Troy'a binerek geçirmek olduğu ortaya çıkmıştı. Muhtemelen birkaç hafta önce, benimle ilgilen- sin diye hobisiyle ilgilendiğimi filan söyleyip sonra da unutmuş gitmişim.

Amanın!

"Yakındaki bir otelin salonunu kiraladık. Nest adında, yeni bir mekân," diye böbürlenerek anlatıyorum Gerçek Brett'e, Jonathan ve Julie ile yaptığımız plandan memnunum. Ofis partileri konusunda genelde hemfikir olmuyorum onlarla. Jonathan daha çok ucuz ama eğlenceli bir şeyler istiyor, Julie içki ve gürültülü müzik olan yerleri seviyor, bense biraz daha lüks mekânları tercih ediyorum. Üzerimizde güzel kıyafetler, içkilerimizi yudum- larken yeni yılı birlikte karşılamayı seviyorum. Benim önerilerim genellikle veto edilir ama Nest'ten gelen teklifi onlara gönderin- ce üzerine atladılar. Güzel de bir yer, otel havasıyla ev ortamının sıcaklığını birleştirmişler. Ben sevdim."

"Otel mi?" diyor Gerçek Brett dudak bükerek.

"Evet, niye ki?" diyorum, şaşıyorum sorduğu soruya.

Kaşlarını kaldırıyor, ağzından bir "Puf" sesi çıkıyor ve ekmeğinden bir ısırık daha alıyor.

Yüzümde oluşan hoşnutsuz ifadeyi gizlemeye çalışıyorum. Bir erkeğin keyifle yemek yiyişini izlemek hoşuma gider ama yine de mağara adamı gibi görünmeseler iyi olur. En azından bu, ağzını kapatarak yiyor sanırım.

"Ne var ki bunda?" diye soruyorum, neredede hata yaptığımı öğrenmeye çalışıyorum.

"Personel ve otel?" diyor ağzındakini yutarken. "Otel oda-

ları...” diyor başını sallayarak, cümleyi tamamlamamı bekliyor benden.

“Başına iş açıyorsun.”

Yüzümden göğsüme doğru bir sıcaklığın yayıldığını hissediyorum. İkimizin bir oda ayırtıp sarhoş vaziyette gidip sevişmemizi ima etmediğini bilsem de bu düşünce zihnimden geçiyor ve aramıza yerleşiyor.

Gerçek Brett’le istemem bunu.

Kesinlikle.

Hayır, ben almayayım.

Tamam mı?

“Söz konusu olan Red Brick Yapım Şirketi. Yaşadığımız en çılgın hikâyenin kahramanı, tekila ile kafayı bulup herkesi dans pistine çağırان Julie idi. Pek göstermez ama içinde vahşi bir dansçı var onun,” diyorum.

“Zaten her şey böyle başlıyor,” diyor omuzları sarsılarak gülerken.

“Hım. Söylediklerini düşüneceğim ama sorun çıkacağını sanmıyorum.”

“Umarım Nandos’u seçmediğine pişman olmazsın,” diyor.

“Pekâlâ,” diyorum otoriter bir tonda ve defterimi açarak konuyu kapatıyorum.

“Artık işlerle ilgilensem iyi olacak, sen de şu gençlerin gittiği tatil yörelerine baksan. Nerelere gitmeyi tercih ediyorlar? Yaşlılar Derneği’ni arayıp bize yardımcı olabilirler mi diye sormayı düşünüyorum. Eminim bizi buluşturacakları harika tipler vardır hatta web sitelerine ilan bile vermemize izin verebilirler”

“İlanı görürler mi dersin?”

“Nineler mi? Kim bilir. Bazıları bilgisayardan bayağı anlıyor ve bu site onlar için tasarlanmış, öyle olmasını umalım.”

“Öyle olsun,” diyor, dudak bükerek, bu yöntemi pek uygun bulmadığı belli.

“Belki birkaç tweet de atabiliriz,” diyorum. “Böyle önemli bir şey için insanlar birilerini aday gösterir diye düşünüyorum.”

“Güzel.” Gerçek Brett başını sallıyor. “Başka bir şey var mı?”

“Şimdilik yok.”

“Harika.”

Alt dudağını ısırarak elindeki boş tabağa bakıyor, sonra da mutfağa doğru kayıyor düşünceli bakışları.

“İyi misin?” diye soruyorum. Artık kendi masasına gitmesini istiyorum.

“Acaba biraz daha ekmek yer miyim diye düşünüyorum,” diye mırıldanıyor, sanki işkence çekiyormuş gibi büzüyor dudaklarını.

“Hiç durma,” diyorum net bir şekilde. Artık çekilsin istiyorum.

“Öyle mi?”

“Aynen. Haydi, git yap.”

“Ama üç dilim yedim zaten.”

“Üç mü?” diyorum şaşkınlıkla.

Bu çok fazla ve onun gibi atletik yapılı birinin bu kadar iştahlı olacağı aklıma gelmezdi.

Büyükannesi kesin gurur duyardı.

“Sen gelmeden önce yemiştin,” diye açıklıyor.

“Ha.”

“Beni çeken reçel,” diyor suçlu suçlu.

“Büyükannenin reçeli?”

“Aynen.”

“Ben derim ki bir tane daha ye. Büyükannen senin için yapmış. Beğenmesen ne kadar üzülürdü, düşünsene. Onun için yemelisin. Kabalık olur yememek.”

"Galiba yiyeceğim," diyor başını sallayarak, bir yandan da yemeği düşünerek karnını sıvazlıyor.

"Haydi o zaman, bir tane de bana yap," diyorum omuzlarımı silkerek, sanki ona iyilik yapıyormuşum gibi. Oysa ben de istiyorum. Dürüst olalım, konuşma boyunca elindeki ekmeği ısırmak geldi içimden. Hatta tabağı yalamayı bile düşündüm, akmış reçel vardır diye. Allah'tan az da olsa kendimi kontrol etme yeteneğine sahibim de böyle yüz kızartıcı durumlara düşmedim şimdiye dek.

"Tamamdır," diyor sırtarak, mutfağa gidiyor hazırlamaya.

"Aman Tanrım," diyorum birkaç dakika sonra üzerinde tereyağı ve reçel olan nefis kızarmış ekmeği afiyetle yerken. "Çok lezzetli."

"Dedim sana."

"Yani. Gerçekten, inanılmaz."

Gerçek Brett durup bana gülümsüyor.

Ben de sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Bu kadar büyük bir iştahla yemesi boşuna değilmiş. Bu reçel süper hızla yenmeli çünkü tat alma duyuların harekete geçince, miden çabuk gelsin diye yalvarıyor adeta.

"Büyükannenin ömrü boyunca İngiltere'den dışarıya adım atmadığını ve bizim işimize yarayacağını sanmıyorum." diye soruyorum içimde bir umutla. O anda gözümün önünden düzinelerce reçel kavanozu geçiyor. Ömür boyu başka hiçbir şey yemek istemem gibi geliyor.

"Maalesef hayır. Daha yirmili yaşlarında dünyayı gezmiş o."

"Büyükbabanla ondan sonra mı tanışmışlar?" diye soruyorum lakayit bir tavırla ekmeğimi ısırırken.

"Yok. Daha önce... Büyükbabam ona evlenme teklif ettikten sonra Hindistan'a kaçmış."

“Vay. Üzülmüştür adamcağız,” Ağzımdakini çiğniyorum.

“Pek sayılmaz. Onun aklına eseni yapmasıymış zaten hoşuna giden.”

“Ah.” Duruyorum. “Peki, ne yapmış onu almak için?”

“Hiç. Sadece beklemiş,” diyor gülerek. “Üç yıl sonra dönmüş İngiltere’ye ve cevabını vermiş. O günden sonra bir tek günü bile ayrı geçirmemişler.”

“Hiç?”

“Hiç,” diyor.

“Ne kadar romantik,” diyorum iç çekerek, çok etkileniyorum gerçekten.

“Çok.”

“Peki aile...”

“Siz ikiniz ne kaynatıyorsunuz bakalım?” diye araya giriyor Julie, dış kapıdan masasına gelene kadar tek tek üzerindeki fazlalıklardan kurtuluyor. Sonra da masasının en üst çekmecesinden bir fırça alıp saçlarını tarıyor ve bize dönüp tuhaf bir şekilde gülümsüyor.

“Aile meseleleri,” diyorum, Gerçek Brett’in muhteşem büyükannesinin ve büyükbabasının hikâyesinden sıyrılarak. Dikkatlerden kaçmasın lütfen, büyükanne ve büyükbaba dedim, Brett demedim.

“Ooh,” diyor Julie, gözleri odada geziniyor.

“İyi misin, Julie?” diye soruyorum. Önemli olsun olmasın, her konuşmanın detayını öğrenmeye çalışır o normalde. Onu ilgilendirse de ilgilendirmese de her şeyi bilmek ister. Bu anaçlığından gelen bir özelliği.

“Ah evet. Kesinlikle,” diyor gülümseyerek, bilgisayarını açarken yanakları kızarıyor. “Çay?”

“Yok, sağ ol,” diyorum, yüzüm asılıyor, mutfığa giderken

arkasından bakıyorum, sanki bir şey kaçırmışım gibi geliyor.

“Sonra görüşürüz,” diyor Gerçek Brett göz kırparak, masamdan boş tabağı alıp gidiyor.

Az önce ne kadar güzel bir şeyle dolu olduğu geliyor aklıma. Kendimi tutamayıp iç çekiyorum.

Teklif etseydi bir tane daha yerdim. Artık istemiyorumu geçtim. İSTİYORUM. İSTİYORUM. İstemiyor değilim kesinlikle.

Hayır.

İstemiyor değilim.

Değil.

“Al bunu,” diyor Gerçek Brett, yemekten sonra gelip yarım kavanoz reçeli masama koyarken (İçindekiler onu yarısı dolu yapıyor, yarısı boş değil).

“Niye bu?”

“Senin.”

“Hıı?”

“Kalanı senin olsun,” diyor omuz silkerek.

“Ne? Neden?”

“Nineme çok beğendiğini söyledim,” diyor gülerek, bana bakarken gözleri parlıyor. “Öğlen yemekte aradı beğendim mi diye sormak için ve ofiste yeni arkadaşlar edinmeme çok sevindi.” Yüzü hafifçe kızarıyor ve gözlerini deviriyor. “Bu kadar beğendiğine göre geri kalanını sana vermediğim için de kabalık ettiğimi söyledi.”

“Çok tatlı bir insanmış.”

“İsrarcıdır,” diyor sırtarak.

“Yaşlılar öyledir,” diyorum gülümseyerek. “Onların her istediğini elde etme hakkı vardır.”

“Neyse, böylece dilinden kurtulmuş olacağım,” diyor, masa-

sına gitmek üzere dönüyor.

“Herkes tadına baksın diye mutfakta bırakabilirdin,” diye sesleniyorum ardından.

“Büyükanneme yalan mı söyleyeyim yani? O anlar. Her şeyi anlar,” diyor, geri dönüp bana doğru gülümseyerek gelirken.

“Sen ne yapacaksın peki?”

“Belki benimle paylaşırısın diye umuyorum,” diyor mahcup mahcup, kaşlarını kaldırmış, yüzünde muzip bir ifade var, bu hâliyle en az beş yaş genç görünüyor ve biraz da Hayali Brett’e benziyor.

“O zaman eve götüremem,” diyorum dudak bükerek, onu ofiste bırakıp başkalarıyla paylaşma fikri hiç hoşuma gitmiyor.

“Eve götürebilirsin.” Duraksıyor. “Orada da yiyebilirim, sorun değil,” diyor göz kırparak ve dönüp gidiyor.

O çapkınca göz kırpış.

Yani artık Sherlock Holmes olmaya gerek yok. Adam kesinlikle kur yapıyor. Apaçık ortada.

Bu karnımda dolaşanlar da kelebekler kesin.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Kahretsin.

“Ya aslında ninesi yoksa ve sana kendini beğendirmek için öyleymiş gibi davranıyorsa?” diye soruyor Carly, bara doğru giderken. Geçen hafta güzel vakit geçirsek de orayı ve her zaman kazanamamak da yarışmayı seviyoruz, o yüzden gitmeye karar verdik.

“Sence erkekler seviyeyi bu kadar düşürür mü?” diye soruyorum, sırf benimle çıkmak için bir erkeğin bu kadar ileri gideceğinden emin değilim.

“Bilemezsin ki,” diyor omuz silkerek. “Daha beter hikâye-

ler de duydum.”

“Mantıklı,” diyorum kaşlarım çatık, bunu düşünüyorum. “Şu an gözümde, belki seviyorumdur diye Wilkin&Sons’un en iyi reçelini başka bir kavanoza boşaltırkenki hâli canlanıyor.”

“Çok daha tuhaf işler olmuştur yani,” diyor, karnını okşayarak.

“Bir şey hissediyor musun?”

“Henüz değil,” derken yüzü asık. “Şu an patlayacak gibiyim. Tuvalete gitmem gerekiyor.”

“Filmlerde dedikleri gibi büyüdü bir şey bu.”

“Ne demezsin. Gaz çıkarman gerektiğini söylemeyi unutmasalar iyiydi.”

“Aslında sen tam bir hanımefendisinsin. Bununla nasıl başa çıkıyorsun, bilmiyorum,” diyorum, kapıyı ona açarken.

“Kesinlikle,” diyor gülerek, grubun olduğu köşeye doğru gidiyor.

“Bizim şirkette kim işe başladı, bil bakalım,” diyorum Alastair’e, yanma oturunca. Aslında geçen hafta bizim evde söylemeyi düşünüyordum ama Carly’nin açıklamaları yüzünden Gerçek Brett tamamen çıkmış aklımdan. Mesaj yazmak da gelmemiş aklıma. Hayali Brett ve Gerçek Brett’in iki ayrı kişi olduğuna kendimi ikna etmeye ve gerçeğin aradaki ince çizgiyi bulandırmasına izin vermemeye çalışsam da bir noktada Alastair ile olan bağlantısını gündeme getirmemin kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Özellikle de Carly bir an önce olanları yumurtlamak için sabırsızlanırken.

“Kim?”

“Brett Last,” diyorum gülümseyerek.

“Hadi canım,” diyor şaşkınlıkla. “Ned’in arkadaşı?”

“Evet! O’ Başımı sallıyorum.

“Yıllardır görmedim onu,” diyor, hayret içinde. “Nasıl bari?”

“İyidir herhâlde. Pek fazla konuşmadık,” diye yalan söylüyorum, Carly’nin masanın diğer ucundan hain hain güldüğünü görmemeye çalışırken kızardığımı hissediyorum.

“Çok iyi bir adamdır,” diyor Alastair başını sallayarak.

“Öyle görünüyor.” Omuzlarımı silkıyorum.

“Bence Ned arkadaşları içinde gerçek anlamda bir tek onu severdi. Ne yazık ki yolları ayrıldı. Öbürlerinin hepsi kıl tiplerdi.” diyor, aklına geldikçe gözleri kısılıyor. “Ned’in hepsiyle bağlarını kopartmış olması çok normal.”

“Nasıl bari?” diye soruyor Natalia, rahatlamış bir hâlde şarabını içiyor. “Düğünden beri görünmedi hiç.”

Gerçek Brett dışında hepimiz Leeds’deki düğüne davet edilmiştik birkaç yıl önce. Yollarımız o zaman da kesişebilirmiş biraz daha yakın olsaymışız, ne kadar ilginç.

“Çok iyi,” diyor Alastair omuz silkerek. “Dubai’de güneşin tadını çıkarıyor.”

“Tahmin ediyorum,” diyor Natalia. “Patronum bir süredir oradaki bazı işlerle ilgilenmemi istiyor. Burada üzerinde çalıştığımız pek çok mülk aslında müşterilerin bir haftalığına geldiği tatil evleri.”

“Bazılarının hayatına bak yani,” diyor Alastair gözlerini devirerek, sonra da bana göz kırpmıyor.

“Ya sorma,” diyor Natalia, üst dudağı kıvrılıyor.

“Ama bizimle çalışmaktan pek memnunlarmış ve gidip oradaki evlerinin tadilatını yapmamızı istiyorlarmış. Büyük iş yani. Çok büyük.”

“Bizi bırakıp gitmeye kalkmazsın değil mi?” diyorum, uzanıp elini tutarak.

“Belki de malzemeleri buradan yükler, bu şerefi başkasına

veririm. Hayal kurmaya hakkım yok mu yani?"

"Elbette var," diyor Carly başını sallayarak, hafifçe eline vuruyor.

"Orada bambaşka bir hayat var," diyor Josh, başını sallayarak. "Hizmetçiler, şoförler, çılgın bir dünya. Ben bayılıyorum."

"Maalesef senin hayatın tamamen farklı bir yola girmek üzere," diye mırıldanıyor Carly, kaşlarını kaldırıp ona bakarak.

Josh gözlerini kocaman açıp gülümsüyor ona ve elini karnına götürüp okşuyor.

"Selam söyle benden," diyor Alastair bana bakarak.

"Söylerim," diyorum neşeyle, söylemeyeceğim büyük ihtimalle.

"Kimmiş o?" diye soruyor Dan, Lexie ile birlikte gelir gelmez muhabbete katılıyor. Umurunda olduğunu bilsem, benim bir erkek hakkında konuşmama kulak kabartıyor sanırdım. Ama öyle olmadığı kesin.

"Brett," diyor Alastair. "Ağabeyimin arkadaşı. Bizi ziyarete gelirdi, hatırlar mısın?"

"Üniversitedeyken mi?" diye soruyor Lexie, ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışarak. Daha önce hiç aklıma gelmedi doğrusu ama bir arada uzun zaman geçirmiş bir gruba sonradan dahil olunca, eski güzel günlerden bahsetmelerini dinlemek çok sıkıcı olmalı.

"Ah evet, hatırlıyorum," diyor Dan başını sallayarak. "Yakınlıkla çocuktu. Dandik, siyah bir Corsa'ya biniyordu," diyor.

"O işte," diyor Alastair gülerek.

"Daha iyi bir araba almış mı bari?" diye soruyor bana.

"Nereden bileyim?" diyorum lakayt bir şekilde, kimden bahsettiğimizi bilmesi canımı sıkıyor, biraz alıngan ve ketum davrandığımın farkındayım. Gerçek Brett, Hayali Brett olmaya-

bilir ama bu kalın kafalıyla paylaşmaktansa kendime saklamayı tercih ederim.

“Belki bir hafta onu buraya getirirsin,” diyor Alastair, bu fikirden duyduğu memnuniyetle kaşlarını kaldırıyor.

Duyduğum şaşkınlık yüzüme yansımış olmalı ki fark ediyor.
“Ne?”

Şu an pis pis sırtıyor.

“Niye böyle bir şey yapsın ki?” diye soruyor Josh, masanın öbür yanından.

“Buraya dışarıdan kimseyi getirmeyiz hiç,” diyerek ona katılıyorum.

“Şu an birlikte çalışıyorlar,” diyor Carly, Dan ve Lexie’yi aydınlatıyor.

“Ofiste yeni bir adam,” diyor Lexie, kocaman gülümseyerek. “Nasıl biri? Fit mi bari?”

“Çocuk gibisiniz yahu,” diyor Dan, cık cık yaparak bara yöneliyor.

Lexie’nin kaşları çatılıyor, zoraki gülümseyerek ardından gidiyor.

Belki ufak bir şey ama Dan’ın Lexie’ye böyle davranması hiç normal değil.

Gözlerim o an rahatsız bir şekilde farklı yöne bakmaya çalışan Alastair’e takılıyor. Omuzlarını silkerek birasından bir yudum alıyor.

Onun da şaşırdığını anlıyorum ama belli ki üzerinde durmamayı tercih ediyor.

Masanın bu yanında yaşanan tuhaflığı kimse sezmemiş belli ki yarışmaya dışarıdan birini getirme kurallarını konuşmaya başlıyorlar.

“Yabancılar ve iş arkadaşları gelemmez. Bu hiç söylenmemiş

bir kural,” diyor Josh, elini Carly’nin göbeğinden çekip bacağına koyuyor.

“Ama o grubun eski bir arkadaşı,” diyor Carly sırtarak, elini Josh’un elinin üzerine koyuyor.

“Evet,” diyor Alastair başını sallayarak. “Ayrıca sizin onu sevdiğinizi söylediğinizi hatırlıyorum ben.”

“Ned ile geldiğinde eğlenirdik hep,” diyor Natalia muzip muzip gülümseyerek. O anda Brett’i ilk kez rüyamda gördüğümde niye çıkaramadığımı düşünüyorum. Muhtemelen benim alışkın olmadığım bir mekânda gördüğüm içindi. Belki de Leicester’da loş bir barda görseydim hemen çıkaracaktım.

“Efsane adamdı,” diyor Josh, geri adım atacak gibi duruyor.

“Kesin getirmelisin, eskilerden konuşuruz,” diyor Carly, bana sırtarak bakarken.

“Evet, bakarız arayı kapatabiliyor muyuz,” diyor Natalia, başını sallayarak destek veriyor.

“Bir kereliğine ama,” diyor Josh kararlılıkla, artık yelkenleri suya indiriyor.

“Evet,” diyor Carly.

“Olabilir,” diyorum, ona sert bir bakış fırlatarak.

Görüyor ama umursamıyor bile. Benim rahatsızlık duymamdan zevk alıyor sanki.

Küçük maymun.

21

...Sarhoşum.

Sanki tüm bedenim parçalara ayrılmış gibi.

Mor bir kanepede mor yastıkların içine gömülmüş, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bedenim iyice ağırlaşmış, kendini bırakmış ve insanların içinde olduğumdan gözlerim kapanmalarını gerektiğini bilseler de kapanmamak için zor tutuyorlar kendilerini. İnsanlarla dolu, çok hareketli, gürültülü bir odadayım.

Karşıya baktığımda, bütün arkadaşlarımı kocaman, turuncu bir kanepede oturmuş görüyorum, kırmızı şarap içip ördek ve kaz oyunu oynuyorlar. Kafalara vurma sırası Natalia'da. Bir gözümler hafif açık izliyorum, peşlerinden gidip onları güldürüyor, sonunda Alastair'i seçiyor "Kaz" olarak. O da onu kovalayıp yakalıyor ve bağırmasına aldırmadan havaya fırlatıyor.

Gözlerimi kapatıp gülüyorum, şu zombi gibi hâlimde bu küçücük hareketin verdiği hafiflik hissi hoşuma gidiyor.

Yanıma gelen biri sarsıyor beni. Gözümleri aralayınca Dan'i görüyorum.

Yüksek sesle inliyorum.

"Buna öfkelenenin tek sen olduğunu düşünüyorsun değil mi?" diyor, dişlerinin arasından.

"Kızmaya hakkı olan benim," diye gürlüyorum, şu an uyanık vaziyetteyim.

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Sen benim kalbimi kırmadın mı?" diyorum, bilmezden gelmesine öfkelenerek.

"Yani sen benimkini kırmadın öyle mi?" diye soruyor şaşkınlıkla, sanki acımı kendime saklamayıp paylaşmam gerekiyormuş gibi. "Sevgilim olarak yaşadığın hayal kırıklığı yüzünden sen yanımda horul horul horlarken kafamı yastığa gömüp ağladım mı sanıyorsun?"

"Defol git başımdan," diye haykırıyorum.

"Sen de."

"Niye sen basıp gitmiyorsun? Kızı aldın, niye arkadaşlarımla mutlu yaşamama izin vermiyorsun?"

"Belki bunu istemiyorlardır "

Rüyalarımda bile bunda gerçeklik payı olduğunun farkındayım. Arkadaşlar bizim sevgi ve nefret oyunumuzda piyon değiller ki. Kendi fikirleri, özgür idareleri olan insanlar. Herhangi birimize ait değiller, öyle olsun isterdim gerçi. Onları toplayıp Dan ve Lexie'nin olmadığı diyarlara götürebilmeyi ne kadar isterdim.

"Neden sana yetemedim?" diye mırıldanıyorum.

"Seninle ilgisi yoktu."

"Bana göre vardı. Benim kalbimde yalnızca sen ve ben vardı, oysa sen, Lexie hayatına girdiği ilk gün beni bir kenara fırlatıp attın, bir an bile düşünmeden."

"O farklıydı."

"Mükemmeldi."

"Eğlenceliydi."

"Ben de eğlenceliydim bir zamanlar," diye kükrüyorum adeta, eğlenceli tarafımın bu geri zekâlı için heba edilmiş olmasına hiddetleniyorum. Biz birlikteyken çok eğlenceli biriydim.

Devamlı kıkırdar, kahkahalarla gülerdim. Gözlerinden yaş gelene dek güldürürdüm onu. Nasıl söyler eğlenceli olmadığımı? Öyleydim. Onun özel palyaçosu gibiydim.

"Tartışılır," diyor küçümser gibi, gözlerini devirerek.

O anda gözümü kan бүrüyor, Masum Sanık Roger Rabbit'teki¹⁹ karakterlerden biri gibi gözlerimin yuvalarından fırladığını, kulaklarımdan buhar çıktığını görüyorum.

"Ne dedin sen?" diye hırlar gibi, bir daha söylesin diye.

Ama karşılığını beklemeden elindeki kırmızı şarap bardağını kapıp suratına fırlatıyorum içindekini.

"Ne oluyor ya?" diyebiliyor, şok vaziyette, suratını siliyor.

Yavaşıca elimdeki bardağı alıp o da aynısını bana yapıyor.

Kısasa kısas, diye düşünüyorum kırmızı sıvı yüzümden üzerimdeki kabarık, beyaz elbiseye doğru akarken. Bu görüntü bana geleceğimizle ilgili kurduğum tüm hayalleri anımsatıyor. Kendi evimiz olacaktı, köpeğimiz... Evlenip iki çocuğumuzla, şehir merkezinden uzakta, sonsuza dek mutlu yaşayacaktık.

Bu hayaller tıpkı bu elbise gibi katledildi. Zihnimde Kill Bill'deki²⁰ o trajik düğün günündeki Uma Thurman gibiyim. Bu görüntü alev alev yakıyor içimi.

Dan'e kilitleniyor bakışlarım, onun o yakışıklı yüzüne bakarken burun deliklerim açılıp kapanıyor hırsımdan.

İçimden yükselen kükreme boğazımı yırtarcasına geçip ağzımdan çıkıyor.

Dan'in etrafındaki yastıkları teker teker jilet gibi tırnaklarımla parçalıyorum, duvardaki fotoğraf çerçevelerini yere fırlatıp ayağımın altında eziyorum, sandalyeleri tutup duvarlara fırlatıyorum.

19 1988 yapımı animasyon komedi. Yönetmen, Steven Spielberg. (Ç.N.)

20 2003 yapımı suç ve gerilim filmi. Yönetmen, Quentin Tarantino. (Ç.N.)

Kontrolümü tamamen kaybediyorum.

Kükriyor, kükriyor, kükriyorum.

Ben hayvan gibi hırlarken, Dan başını ellerinin arasına alıyor, bana, yarattığı enkaza bakamıyor bile.

*

Odam müzik sesiyle, beynim ise karmakarışık vaziyette uyanıyorum. Gözlerimi açıp aydınlanan odaya bakıyorum, kaşlarım çatık, başım ağırlaşmış.

Böylesi bir duygusal patlama yaşamak istemiyorum asla. Bu şekilde öfke duyarak kontrolümü kaybetmeyi istemiyorum.

İlginçtir ki birkaç seferdir bu öfke rüyalarımnda ortaya çıkıyor (Hulk'a dönüşüp Alastair'in kanosunu devirmem gibi). Ruhumun derinliklerinden yükselen öfke ve hiddet kontrolsüz bir enerjiye dönüşüyor ve etrafımdakilere zarar vermeye kadar gidiyor.

Bu duygulara yenik düşüp en yakınımdayakilere, sevdiklerime patlamak kesinlikle arzu ettiğim bir şey değil ama içerilerde bir yerlerde uyumakta olan bir öfkenin bulunduğunu bilmek çok sinir bozucu.

Üzerinde düşündüğüm zaman, içimde çok büyük öfkenin saklı olduğunu görebiliyorum. Jonathan'a, bana kendimi geliştirme yolunu açmadığı, değerimi takdir etmediği için öfkeliyim, anneme, bana kendimi çoğunlukla boş, işe yaramaz biri gibi hissettirdiği için öfke duyuyorum, arkadaşlarıma, hem benimle hem de Dan'le arkadaşlık ettikleri için kızıyorum. Dan'e karşı ise hâlâ hayatımdan çıkıp gitmediği için hiddetliyim.

Dan...

İçin için yanan öfkemin en büyük sebebi o çünkü içimde

kalan, söyleyemediğim pek çok şey var ve başkaları için onun ihanetini yok saydım. Belki de bu hiç sağlıklı bir şey değildi.

Peki, bu konuda artık ne yapabilirim?

Konuşayım mı onunla?

Onu arayıp aramızdaki hesabı kapatmak için yüz yüze görüşme talep edip, her şeyi, beni ne hâle getirdiğini, hayatımın iki yılının nasıl içine ettiğini mi anlatayım?

Nasıl yani?

Hangi umudu tükenmiş insan, tamamen başkasına ait olduğunu bile bile eski sevgilisine bitip tükendiğini anlatır ki?

Unutmamak gerekir ki şu anda bile, renk vermeden bunu konuşmamın yolu yok. Belki rüyamdaki gibi eşyaları oraya bura-ya atmak veya ağızımı bozmak şeklinde olmaz ama kesinlikle salya sümük ağlar ve kendimi acınacak duruma getiririm. Mille-tin ortasında bu duruma düşmeyi istemem.

Peki, içimde kabaran bu öfkeyi yenmek için ne yapmam gerekiyor? *Nineler Tatile* başarıya ulaşır da terfi alırsam, annem benimle hiç olmadığı kadar gurur duyarsa, yavaş yavaş kaybolur mu acaba? En azından bir başlangıç olur sanırım.

Evden çıktığımda pek iyi hissetmiyorum kendimi. Kahvemi homurdanarak istiyorum, metroya dalıp bulduğum yere hırsla oturuyorum ve oflayarak masama geçiyorum.

Bu berbat ruh hâlinin tüm gün süreceğini düşünürken, mailimi açınca içim umut doluyor.

“Galiba ilk adayımızı bulduk,” diyorum birkaç dakika sonra Gerçek Brett’in masasına giderek, elimde bana gelen mailin çıktısı var.

“Anlat bakalım,” diyor başını sallayarak, koltuğuna yaslanıyor, bacaklarını davetkâr bir şekilde bulduğum yöne doğru uzatarak sütünü içiyor. Elbette davetkâr olduğunu düşünen

benim, adamın rahat oturmaktan başka derdi yok.

“Çok tatlı biri,” diyorum öksürerek, ona vereceğim bilgiyi ayıklamak için kâğıdı gözden geçiriyorum, yanaklarım kızarmıyordur umarım. “Adı Ethel Snart, Maida Vale’de altmış üç yıldır oturduğu evde, şu an yalnız yaşıyor.”

“İnşallah birkaç kez evi elden geçirmiştir,” diyor.

“Ben de öyle düşünmek istiyorum,” diyorum.

“Seksen yaşında, ölen kocası Samuel ile on yedi yaşındayken evlenmiş. Beş tane çocukları olmuş -Joshua, Joseph, Jackie, Josie ve Connie- şu an on iki torunu, dört tane de torununun torunu var.”

“Büyük bir aile.”

“Evet,” diyorum dudağımı ısırarak. “Erkek torunlarından biri ona bilgisayar dersi veriyormuş, bizim ilanı da Yaşlılar Derneği’nin sayfasında görmüş. İyi bir fikir olduğunu söylemiştim sana.”

“Söyledin,” diyor kaşlarını kaldırarak, bardağını masaya bırakıyor.

“Ne düşünüyorsun?”

“Gidip daha fazlasını öğrenelim.”

“Gerçekten mi?”

“Bir zararı olmaz,” diyor omuz silkerek. “İstersen arayayım, bu öğleden sonra müsaitse gideriz,” diyor, elimdeki kâğıda uzanarak.

“Harika olur,” diyorum, yalnızca kendi fikrimi gerçekleştirmek konusunda ilerlemekle kalmayıp başkalarına da görev veriyor olmak hoşuma gidiyor.

Daha ben yanından ayrılmadan Gerçek Brett telefonu alıp Ethel’in verdiği numarayı çeviriyor.

“Çalıyor,” diyor, ahizeyi eliyle kapatarak.

Kalıp dinlemeye karar veriyorum.

“Hâlâ çalışıyor,” diyor, kaşları çatık.

Onun sabırsız biri olacağı hiç aklıma gelmemiştir. Gerçi asıl düşündüğüm o değildi, kanola tarlasında benden gizlenmek dışında yanlışı olmayan, maceracı, şövalye ruhlu ve cömert Hayali Brett idi düşündüğüm.

Derin bir iç çekip işe odaklanmayı başarıyorum: İlk cesur nineye ulaşmak!

“Biraz zaman alabilir tele...”

“Bayan Snart?” diyor Gerçek Brett, dikkati benden telefona yöneliyor. “Benim adım Brett Last. Red Brick Yapım Şirketi’nde çalışıyorum. Televizyon yapımcılığı. Üzerinde çalıştığımız bir şov ile ilgili bize mail göndermişsiniz. Evet, o,” diyor bana doğru dönerek, sevinçten burun delikleri açılıp kapanıyor, gözleri daha bir açılıyor. “Evet, meslektaşım Sarah’ya kendinizle ilgili bir mail göndermişsiniz. Hikâyenizi sizden dinlemek için ziyaretinize gelebilir miyiz acaba? Evet, ben ve Sarah, mail gönderdiğiniz hanımefendi. Bu öğleden sonra uygun mudur sizin için? Harika. Evet, saat ikiden sonra bize de uyar,” diyor gülümseyerek. “Peki, görüşmek üzere, o hâlde.” Telefonu kapatıyor ve gülüyor. “İşte şimdi gerçek bir reality şov karakteri gibi oldu.”

“Hakikaten,” diyorum aynı heyecanı duyarak, şu anda bile bizde olumlu bir izlenim uyandırması gerçekten heyecanlandırıyor beni. Ayrıca sabahki ruh hâlimi değiştirmiş olmasına da şaşıyorum.

“Ve bugün bizi evine bekliyor, değil mi?”

“Evet ama ikiden önce değil,” diyor yüzünde ciddi bir ifadeyle. “*Cagney and Lacey*²¹’nin tekrarı varmış, onu izlemek istiyor.”

21 Amerikan yapımı bir televizyon dizisi. (Ç.N.)

“Hayatının akışını televizyon rehberi belirliyor, tam benim aradığım kadın,” diyorum, gülüyor buna. Bu yorumu benim kadar ciddiye almamış olmalı.

“Torunu ona iPlayer kullanmayı öğretseydi, kafayı yedi. Hiç evden çıkmazdı herhâlde.”

“Ve biz bunun tam tersini istiyoruz, Bay Last!” diyorum pufalayarak ve masama dönüyorum, Batı Londra’da yaşayan bu hanım sayesinde projemin hayata geçirilme ihtimali doğması beni öyle heyecanlandırıyor ki damarlarımda dolaşan adrenalin hissediyorum.

Birkaç saat sonra ofisten birlikte çıkıp Shaftesbury Caddesi’ni geçip Piccadilly İstasyonu merdivenlerinden metroya iniyoruz.

Gerçek Brett’le ofis dışında, dışarıda olmak bana tuhaf geliyor. Hayali Brett’le yürümeye alışkınım, defalarca yaptığım bir şeymiş gibi çok doğal geliyor, hiç yadırgamıyorum. Ama diğer yanımla Gerçek Brett’in pek iyi tanımadığım biri olduğunun farkında (Yirmili yaşlardayken birkaç kez birlikte kafa çektiğimiz geceleri, ofiste reçel, Tom Jones ve kahve hakkında konuşmalarımızı saymazsak). Karmakarışık duygular içindeyim. Özellikle bir anlığına kendimi kaybedip Hayali Brett’i görmeyi beklerken bu daha yaşlı, daha çökmüş olanını görmek. Yine de çekici ama farklı.

“Sence de tuhaf değil mi?” diye soruyor, yüzüme bakınca Hayali Brett’e bakar gibi sevgiyle baktığımı görüyor. Kesinlikle fark ediyor ve gülümsememek için zor tutuyor kendini.

Kahretsin.

“Ne?” diye soruyorum, utancımı gizlemeye çalışarak.

“On yıldan fazla hiç görüşmeyip gelip senin iş yerinde işe başlamam.”

“Hiç düşünmedim üzerinde,” diye yalan söylüyorum.

“Öyle mi?” diyor şaşkınlıkla, öylece kestirip atmam onu hayal kırıklığına uğrattıyor az da olsa belli ki. “Londra’daki o kadar ofis içinde gelip senin çalıştığını buluyorum. Ne garip.”

“Olabilir. Dünya küçük,” diyorum omuz silkerek, Oyster kartımı almak üzere elimi mantomun cebine atıyorum, çıkarırken bir anda elimden kayıp kirli seramik zemine düşüveriyor.

“Evet, öyle diyorlar,” diye mırıldanıyor Brett, kendi Oyster kartını okutup bariyeri geçiyor.

Beni beklemeden Bakerloo hattına doğru yöneliyor, söyleyerek yerden kartı alıyorum ve makineye okutuyorum. O da acelem olduğunu bilir gibi aptal aptal ötüyor. Birkaç saniye bekleyip tekrar deniyorum ve açılınca Gerçek Brett’in ardından koşuyorum, kendimi komedi filmi karakteri gibi hissediyorum şu an. Eksik olan tek şey topal bir bacak ve baston.

Platforma varır varmaz tren geliyor. Konuşmadan biniyor ve kalan son iki koltuğa oturuyoruz yan yana. Hâlâ sessizliğimizi koruyoruz, Gerçek Brett ileriye doğru bakıyor.

Ellerim dizlerimin üzerinde, içeriye inceleyip bir şey bekler gibi iç çekiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Bakışları önde, dudaklarını kemiyor sadece. Arada bir alt, arada bir üst dudağını olmak üzere sürekli tekrarladığı bir hareket. Zaman geçirmek için mi yoksa benimle konuşmamak için mi yaptığından emin değilim.

Tam bir geri zekâlı gibi onu fırçalamaya alıştım iyice ama onu incittiğim için kendimi kötü hissediyorum şu an. Ne yaparsam yapayım küçük bir köpek yavrusu gibi her zaman bana sırnaşacak değil herhâlde.

“Ned ve sen UCL’de beraberdiniz yani?” diye soruyorum havayı dağıtmak için.

"Evet," diyor başını sallayarak.

"Aynı yurttta mı kaldınız?"

"Evet."

"Peki, ondan önce tanışıyor muydunuz?"

"Yok."

"Peki," diyorum içimi çekerek, bu sefer tek kelimelik cevapları verenin o olması canımı sıkıyor. Neşeli hâlini tercih ederim. O zaman duygularını anlamak daha kolay oluyor.

"Geçen akşam Alastair'e senden bahsettim. Bir akşam bardaki bilgi yarışmasında bize katılmanı istedi." Aslında ona Alastair'den bahsetmeyi, onu davet etmeyi düşünmüyordum ama gerildiğim zaman böyle oluyorum ben. Anında pişman olacağım şeyler yapıyorum. Sıkıntı dolu sessizlik anlarını aklıma gelen ilk sözlerle doldurmayı tercih ediyorum.

"Bilgi yarışması mı?" diyor, davet fikrini zihinde evirip çevirirken dudağını büküyor.

"Evet."

Başını sallıyor sessizliğini bozmadan.

Tanrı aşkına, bu kadarı da fazla.

"Nasıl birisi olduğunu merak ediyorum," diyorum uzun bir sessizlikten sonra konuyu değiştirerek.

"Kimin?"

"Ethel'in."

"Yakında öğreneceğiz," diyor omuz silkerek, heyecanını kaybetmiş gibi görünüyor.

Yaptığı huysuzluk falan değil, sadece kayıtsız. Kayıtsızlıktan nefret ediyorum. Özellikle de bana yönelikse. Olumlu ya da olumsuz herhangi bir tepkiyi tercih ederim. Böylesi çok zor.

Daha fazla sinirim bozulmasın diye onu konuşturmayaya çalışmaktan vazgeçiyorum ve önümdeki çifti izlemeye koyulu-

yorum. Etraflarındaki herkesi unutmuş, hararetle öpüşüyorlar.

Gençlik böyle bir şey işte, cuma öğleden sonra, güpegündüz hiç düşünmeden böyle bir şey yapmak.

On sekiz dakika daha kibarlığı falan unutup müstehcen sahnelere yiyecek gibi baktıktan sonra (Bazen böyle şeyleri göz ardı edemiyorsun), Maida Vale'de küçük bir evin kapısını çalıyoruz.

"Kim o?" diyor yaşlı bir ses buzlu camın arkasından.

"Brett ve Sarah, bu sabah konuşmuştuk," diyor Gerçek Brett.

"Konuştuk mu?" diye soruyor, kafası karışıyor.

"Bize mail göndermiştiniz," diyorum neşeli bir sesle, daha içeri bile girmeden her şeyin burada bitmesini istemiyorum.

"Ah, internette. EVET!" diyor neşeyle ve kapının zincirini çıkarıp açıyor kapıyı. Bizim gülen yüzümüzü görünce aynı şekilde güler yüzle karşılık veriyor.

Ethel'in üzerinde uçuk mavi bir pantolon ve pembe bir kazak ve içinden yakası görünen beyaz gömlek var, boynunda da beyaz bir inci kolye takmış. Ayağında lacivert kadifeden, çok rahat görünen terlikler var. Doğrusu ben de evde kendim için isterdim onlardan.

Her yönüyle, yani kırışık yüzü, küçük burnu, altın rengi bir zincirle boynuna asılı altın çerçeveli gözlükleri ve özenle taranmış, kısacık, beyaz saçları ile tam hayal ettiğimiz yaşlı bir kadın görünümünde.

Çok sempatik bir görüntüsü var ve o anda *Nineler Tatile* için çok uygun olduğunu düşünüyorum.

"Hemen girin içeri, hemen. Öleceksiniz orada," diyor, kapıyı kapatıp zinciri takıyor. "Ayakkabılarınızı bunun üzerine koyabilirsiniz," diyor, cebinden tertemiz bir Sainsbury torbası çıkarıp

açıyor, yavaşça eğilerek merdivenin yanına koyuyor.

Başını kaldırıp gülümseyerek bakıyor, dediğini yapalım diye eliyle işaret ediyor.

Biz de yapıyoruz.

“Size çay yapayım mı?” diye soruyor, salona kadar bize eşlik edip yer gösterirken.

“Size zahmet vermeyelim,” diyorum.

“Hiç de değil. Ben de istiyorum.”

“Ben yapayım,” diyor Gerçek Brett.

Ethel ona şüpheli gözlerle bakıyor, mutfağında çay demleyen bir erkek fikri ona çok saçma geliyor belli ki. “Yok. Yok, sorun değil,” diyor, azıcık çatılıyor kaşları.

“Bir dakika bile sürmez, su kaynadı bile.”

“Harika,” diyorum, üzeri desenli kahverengi kanepeye otururken. “Yardıma ihtiyacın olursa seslen.”

Ethel başını sallayarak gidiyor mutfağa.

Odanın içindeki eşyaların çokluğu şaşırtıyor beni. Ethel’in aynı kişilerle çeşitli aile içi kutlamalardan, kimi renkli, kimi siyah beyaz fotoğrafları eski tarz duvar kâğıdı ile kaplı duvarları neredeyse tamamen kapatmış. Açıkta kalan bazı bölümlerden solmuş, turuncu ve kahverengi çiçekli desenler geçen yılları hatırlatmak istercesine kendini gösteriyor. Tuğla şöminenin üzerinde ve pencerenin pervazında daha başka çerçeveli fotoğraflar da var, bazılarının önüne daha yeni, henüz çerçevelenmemiş fotoğraflar konulmuş.

Kocaman bir konsolun üzerinde bir sürü oyuncak ayı (Ethel’e torunları vermiştir onları, ben de hayattayken her yıl verirdim nineme benimkileri), porselen biblolar, çeşitli düğünlerden, vaf-tiz törenlerinden kalan birtakım hatıra eşyaları duruyor. Çok kalabalık ama iyi korunmuş. Rastgele yerleştirilmiş ama temiz.

Hem pencerede hem de bahçeye bakan Fransız balkonunda asılı, kalın, turuncu perdeler odaya sarı bir ışıltı veriyor. Bahçe küçük ama oldukça bakımlı. Acaba Ethel kendisi mi ilgileniyor yoksa cep harçlığı karşılığında torunları mı bakıyor bahçeye merak ediyorum.

Yerde çok kaliteli bir Axminster halısı var, koyu krem rengi rustik tarzda bir halı. Oldukça eski ve karakterli bir şey.

Gerçek Brett'le oturduğumuz kanepenin yanında Ethel'in koyu yeşil koltuğu duruyor. Kol koyma yerleri krem renkte. Onun yanında da üzerinde Ethel'in gün boyunca ihtiyacı olan her şeyin durduğu bir fiskos masası var. Telefon, *Radio Times*'in son sayısı (Bugünün sayfası açık, *Caghey* ve *Lacey* mavi tükenmezle işaretlelenmiş), televizyonun, DVD'nin ve video oynatıcının kumandaları, mendil kutusu, bir bardak su, gözlük kabı ve temizleyicisi, yedek gözlükler, bir paket şeker, bir paket nane şekeri, cüzdanı ve son model dizüstü bilgisayar. Her şey elinin altında.

"Yapmamış gibi görünüyor," diye fısıldıyorum, Gerçek Brett'e gözlerimi açarak bakıyorum.

"Neyi yapmamış?"

"Evi yeniletmemiş."

Gülümsüyor.

Beni rahatlatıyor gülümsemesi.

"İşte geldim," diyor Ethel, üzerinde çay ve meyveli bisküvi olan bir tepsiyle giriye içeri.

"Ben alayım," diyor Gerçek Brett, ayağa kalkıp tepsiyi elinden alıyor ve önümüzdeki tahta sehpa koyuyor.

"Teşekkürler," diyor gülümseyerek ve gidip koltuğuna oturuyor. "Büyük olanlar sizin, fincandaki de benimki. Onu getirebilirsin."

Brett, Ethel'in fincanını alınca kendini tutamayıp gülüm-

süyor. Üzerinde *Dünya'nın En İyi Ninesi* yazıyor ve onun önüne koyuyor.

"Yani bize mail gönderdiniz," diye konuşmayı başlatıyorum.

"Evet," diyor başını sallayarak ve gururla bilgisayarına, yani bizi buraya getiren cihaza bakıyor. "Makalenizi Yaşlılar Derneği'nin sayfasında gördüm ve sizinle bağlantı kurabileceğimi düşündüm."

"Ve biz de buna çok memnun olduk," diyor Gerçek Brett neşeyle, uzanıp bisküvi paketini açıyor, kendine bir tane alıyor, bir tane de Ethel'in önüne koyuyor. Tatlı sevdiği apaçık ortada.

"Yani bir televizyon programı yapıyorsunuz?"

"Planlıyoruz," diyorum hevesli bir şekilde başımı sallayarak. "Henüz çok başlardayız, geliştirmemiz gerekiyor, belki bu konuda bize yardımcı olabilirsiniz."

"Ben mi?"

"Evet."

"Peki canım," diyor, tam olarak kendinden ne beklediğini öğrenmeden.

"Konuşmamızı kaydetmemin bir mahzuru var mı?" diye soruyorum, iPhone'umu çıkarıp aramıza, kanepeye koyuyorum. "Başkası dinlemeyecek, sadece bazı şeyleri sonradan hatırlamak için."

"İşe yarayacaksa... Ben de kullanıyordum bunlardan bir tane." Kıkırdıyor kendi kendine, bir kâğıt mendil alıp yedek gözlüğünü temizliyor.

"Ethel," diyorum. "En son ne zaman gittin tatile?"

"Zor bir soru," diye karşılık veriyor, boynunda asılı olanı unutup yeni temizlediği gözlükleri takıyor, duvarlardaki fotoğrafları inceliyor bir ipucu yakalamak ister gibi. "Samuel doksan sekizde öldü, ondan çok uzun zaman önceydi. Çocukları deniz

kıyısına falan götürürdük.” Merhum kocasından bahsedince gururla doluyor bakışları.

Fotoğrafları incelerken gözüm evlendikleri günde çekilmiş olanlardan birine takılıyor. İkisi de çok gençler, fotoğraf beklenmedik bir anda çekilmiş hatta Samuel flaş yanınca gözünü hafif kırpmış. Artık pek seviyoruz fotoğraf çekmeyi, elimizde dijital kameralar, telefonlarımız, en iyi pozu yakalamak için düzinelerce çekiyoruz (Özellikle de büzük dudaklı Louisa gibi en güzel selfi’yi paylaşma meraklısı olanlar), Ethel ve Samuel evlendiklerinde fotoğraf olayı hâlâ yeni bir şeydi, önemli bir günde sadece birkaç fotoğraf çekilmiş. Geri dönüp bakmak ve beğenmediklerini silmek gibi bir lüksleri yoktu. İşte bu nedenle Ethel’in en mutlu gününden mükemmel denecek bir görüntüsü yok.

“Balayına gittiniz mi?” diye soruyorum.

“Öyle de denebilir,” diyor içini çekerek, hâlâ duvarlara bakıyor, gözlerini kısarak. “Hamile kalmıştım. Babam düğünden hemen sonra skandal ortaya çıkmasın diye Wight Adası’na, teyzemin yanına gönderdi ve dokuz ay orada kaldım.”

“Aaa. Çok üzüldüm.”

“Üzölmek mi? Üzölme. Planlı değildi ama oldu. Şanslıydık ki sonradan sevdik birbirimizi. Elimizdekilerin kıymetini bildik, en ufak bir sorunda boşanan ya da hiç evlenmeyen bugünün gençleri gibi değildik. Ne yazık.” Cık cık ederek başını sallıyor. “Kolay değildi ama çok çalıştık, hem işimizde hem de evliliğimiz için. Ben çok şanslı bir kadındım. O da şanslı bir adam,” diyor, kaşlarını kaldırarak.

“Buna hiç şüphem yok,” diyor Gerçek Brett. Kızarıyor bunu duyunca.

Aralarındaki bu etkileşimi görünce gülümsüyorum.

“Onu düşünüp özlemediğim tek bir gün bile yok. Belki her

şey apar topar başladı ama âşık olduk birbirimize,” diyor, ellerini birbirine kavuşturuyor.

“Belli oluyor zaten, birlikte kurduğunuz hayata bakmak yeterli,” diyor Brett, evi işaret ederek.

Ethel başını eğerek gururla gülümsüyor, bunu duyunca.

“Peki, deniz kenarı,” diyorum konuya dönmek adına. Aksi hâlde saatlerce hiçbir şey öğrenmeden kalacağız burada.

“Evet. Clacton, Frinton, Brighton, Margate hatta bir yıl Cornwall’a bile gittik. Deniz manzaralı bir otelde kalmıştık. Plaj çok güzeldi,” diyor yüzü aydınlanarak.

“Hiç yurt dışına gitmeyi düşünmediniz mi?”

“Çok kalabalıktık. Altından kalkabileceğimiz bir şey değildi,” diyor, geçmiş aklına geliyor. “Ayrıca, size bilmem ama gökyüzünde bir çelik yığınının içinde uçmaya çok da bayılmıyorum. Anlamsız,” diyor.

“Bence de,” diyor Brett, numaradan korkuyormuş gibi bir ifade takınıyor, eğlensin diye.

Kaş göz ediyorum ona.

“İşin aslı, uçaklar gayet güvenli. Sadece arkasındaki teknoloji kafamı karıştırıyor. Ama tatile gitmek için binerim uçağa,” diyor Brett sırtarak.

“Mmm,” diyor Ethel, birden aklı başka bir yere kayıyor, RadioTimes’ı alıp üzerinde parmaklarını tıkırdatmaya başlıyor, dalgın dalgın.

“Peki, şimdi uçağa binip seyahat etme isteği nereden geldi?” diyorum, dikkatini konuşmaya çekmeye ve eskilere gitmesini önlemeye çalışıyorum.

Ethel kaşlarını çatarak bana doğru dönüyor. “Bence hayat bundan çok daha fazlası,” diyor, odayı işaret ederek. “Öyle olmalı.”

Şaşıyorum verdiği cevaba. Evet, günlerini koltuğunda oturup sevdiği programların tekrarlarını izleyerek geçirdiği kesin ve şimdi torunu sayesinde internette gezinme fırsatı da bulabiliyor ama gerçekten güzel bir hayat yaşamış olduğu da bir gerçek. Etrafı anılarıyla dolu, her önemli anı ailesiyle birlikte kurduğu bu evde hazine saklar gibi saklamış.

“Neden daha fazlası?” diye soruyorum, söylediklerinden anlam çıkarmaya çalışıyorum.

Bana cevabı zaten biliyorsun der gibi bakıyor.

“Bu bomboş evde her gün aynı şeyleri yapıyorum. Oturup televizyon izliyorum, vitrindeki ıvır zıvırı çıkarıp cilalıyorum, evi süpürüyorum. Sabahları kendime salamlı sandviç, öğlenleri domates çorbası yapıyorum, canım isterse akşamları et pişiriyorum. Hep aynı. Her gün,” diyor derin bir iç çekerek. “Samuel öldüğünden beri ne yapıyorum biliyor musunuz?”

“Hayır...” diyorum, laf nereye gelecek diye merak ediyorum.

“Bekliyorum.”

“Neyi?” diye soruyor Gerçek Brett yan taraftan, bu tatlı kadının vereceği cevabı duymak istemezmiş gibi yutkunuyor.

“Ölmeyi.”

Bu tür karamsar konuşmalar bana göre değildir, konuyu nasıl değiştireceğimi bilemem, Gerçek Brett de benim kadar rahatsız oluyor. Ne cevap vereceğimizi bilemeden sadece çaylarımızı yudumluyoruz.

“İçinizi karartmak istemiyorum ama yaptığım tek şey bu. Saniyelerin geçişini izlemek,” diyor, kolundaki altın saate bakarak. “Samuel’in hayatıyla birlikte benimki de bitti. Bunu duysa bana çok kızardı eminim ama hayatın amacı kalmadı. Çok güzel bir ev kurmuştuk kendimize ama birden paylaşacak kimse kalmadı. Bu odanın dışında ne amacım var bilmiyorum. Belki de

çocuklarımı yetiştirerek görevimi yaptım. Ancak burada oturup Azrail'i beklemekten daha fazlası olmalı diye düşünüyorum,” diyor kıkırdarak, gözlüklerini çıkarıyor ve gözlerini ovuşturuyor. “Yeterince zaman kaybettim. Yarın ölsem gam yemem inanın. Yaşayacağımı yaşadım ama o zamana kadar bir macera daha yaşamak isterim.”

O an içimde bir acı duyuyorum. Ethel'in hissettiği yalnızlık ve boşluk duygusu beni derinden yaralıyor. Bir zamanlar mutlu bir aile hayatı olsa da bu şekilde köşesine çekilmiş olması beni üzüyor ama yapmaya çalıştığım şov için ne kadar uygun olduğunu düşünüyorum.

“Peki, dünyada bir yere gidip görme şansınız olsaydı, nereyi seçerdiniz?” diye soruyorum. Gerçek Brett bu arada kalkıp ona bir kurabiye daha ikram ediyor, kendi elindekini de çaya batırıyor.

“Denise Van Outen, geçen gün televizyonda Lorraine ile konuşuyordu, birkaç yıl önce dağlara tırmandığını, sonra da Çin Seddi'ni görmeye gittiğini anlatıyordu.”

Mail Online'da okuduğum makaleleri düşünüyorum. “Evet, Gary Barlow, Cheryl Cole, Alesha Dixon ve diğer birkaç ünlüyle Kilimanjaro'ya tırmandıktan sonra Çin Seddi'ne gitmişti doğru,” diyorum başımı sallayarak. Bu geziler uzun zaman önceydi aslında ama seviyorlar röportajlarda eski konuları gündeme getirmeyi. Hatırladığım kadarıyla sonra da Machu Picchu'ya gitmişti.

“Ben de bunu hayal ediyorum.”

“Kilimanjaro'yu mu?” diye soruyorum tiz bir sesle, böylesi zor bir şey için ne tür bir garanti verilebileceğini düşünüyorum. Ünlülerden bazıları basınçtan etkilenip ciddi bir tedaviye ihtiyaç duymuştu. Okuduğumdan aklımda kalan, fitness delisi ünlüler

için bile bunun çok zorlu bir tırmanış olduğuydu.

“Delirdin mi ayol, ne kadar ağır hareket ettiğimi görmüyor musun?” diyor Ethel, cık cık yaparak, Gerçek Brett’e bakarak gözlerini deviriyor. Duyan da ben ona git diye yalvarıyorum sanır.

Gerçek Brett kibarca gülerek geçiştiriyor durumu ama onun da biraz huzursuzlandığını hissediyorum.

“Ben Çin Seddi’ni görmeyi istiyorum,” diyor Ethel, kararlılıkla.

“Ah,” diye karşılık veriyorum.

“Ne oldu?” diye soruyor.

“Hiç,” diyorum omuz silkerek, inip çıkması gereken o yüzlerce merdiven meselesini nasıl çözeceğimizi düşünüyorum da o anda yaşlı insanları ilginç yerlere götürme fikrinin çok da gerçekçi olmadığı geçiyor aklımdan. İşin doğrusu, yaşlı insanların fiziksel olarak böyle şeylerin altından nasıl kalkacağını düşününce iyice içim kararıyor. Bu, üzerinde çok detaylı düşünmem gereken bir şey. Böyle bir şeyin sigorta edilmesi bile bir mesele olacak.

“Araştırdım ben,” diyor Ethel, bilgisayarına uzanıp ekranı açıyor. “Gerçi benim yok ama oraya tekerlekli sandalye ile çıkabiliyorsun,” diyor, Gerçek Brett’e doğru bakarak. “Tabii, ben sınırlarımı biliyorum.”

Oturduğu koltuğa doğru biraz daha yaklaşıyorum kendimi, burnuma gelen keskin sidik kokusu beni şaşırtıyor.

“Badaling, Çin Seddi,” yazıyor, konu üzerinde çalışmış ve bu tür yerlerin herkesin ulaşımına açık olduğunu öğrenmiş olması beni etkiliyor.

“Neden buraya gitmeyi bu kadar çok istiyorsunuz?” diye soruyor Brett, dördüncü bisküvisini yerken.

“Kendimden daha yaşlı bir şeyi görmek güzel olmalı,” diyor gülerek, sonra da derin bir iç çekiyor. “Aydan göründüğünü biliyor muydunuz?” diye soruyor bize bakarak, bu ufak bilgi hayallerini tetikleyen şey belli ki.

İkimiz de şaşkın bir ifadeyle bakıyoruz ona. Şahsen ben bunu daha önce duymamıştım ama Gerçek Brett ilk kez mi duydu, yoksa Ethel’in heyecanını paylaşmak için mi öyle hayretle bakıyor bilemiyorum.

“Aydan görülebiliyorsa eğer,” diye devam ediyor Ethel, “Cennetten de görünüyor demektir. Eminim, benim Samuel’im de orada. Çok saf bir adamdı, beni evlenmeden hamile bırakmış olsa da cehenneme gitmiş olduğunu düşünmüyorum,” diyor başını sallayarak. “Kesin orada. Biliyorum. Ve onun beni görebileceği bir yere gitmek istiyorum.”

Bu iş tamamdır! Gülümsüyorum kendi kendime. Milyonların kalbini eritecek hikâyeyi yakaladık işte. Küçük, yaşlı kadın yokluğunu her an hissettiği ölmüş kocası onu görsün diye Çin Seddi’ne gidiyor. Yalnız kocasına yakın olmak için değil, bu güzelliği keşfetmek için de olanca gücünü ve cesaretini topladı.

Böylesine duygusal bir hikâye beni şuracıkta ağlatabilir.

“Çok güzel,” diyorum içimi çekerek, gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Büyük bir gürültü bozuyor içinde bulunduğumuz anı, bulunduğum yerde sıçıyorum panikle.

“Nine?” diye sesleniyor biri. “Orada mısınız?”

“Sammy,” diyor şaşkınlıkla, kalkıp kapıya yöneliyor.

Elimi göğsüme koyup derin bir nefes alıyor, kendime geliyorum.

“İyiymi,” diyor Gerçek Brett, göz kırparak.

“Değil mi?” diyorum başımı sallayarak, tamamdır anlamın-

da işaret yapıyorum elimle. Sevinçten dans edesim geliyor. Ethel, *Nineler Tatile* için ideal bir aday.

“Bu benim torunum,” diyor Ethel, arkasındaki adamı kastederek.

Torununu, gözlüklü, sivilceli, bilgisayar delisi bir ergen olarak gözümde canlandırmıştım ama karşımda kocaman bir adam görüyorum. Uzun boylu, kabarık saçlı, öpülesi dudakları olan ve gördüğüm en delici, gri gözleri olan adam.

Bu görüntüsü karşısında resmen içimin gittiğini hissediyorum.

“Merhaba, adım Sam,” diyor, kafası karışmış bir hâlde Gerçek Brett’in elini ve sonra benim elimi sıkarken.

“Sanırım büyükannene internet konusunda sen yardımcı oldun?” diye soruyor Gerçek Brett.

“Bana bir dizüstü bilgisayar aldı,” diyor Ethel başını sallayarak, onun koluna sarılıyor.

“Facebook’a girip bizlerin ne yaptığını görmek istedi,” diyor Sam, gülerek ona bakıyor. “Biz çok kalabalığız. Onun için iyi oldu böyle. Gerçi şimdi de bağımlısı oldu. Sürekli başında. Her şeye yorum yazıyor.”

“Güzel,” diyor Gerçek Brett, gülümseyerek onun sırtına vuruyor hafifçe. Bu çekici adamın gelişinden pek rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Pekâlâ, adamın yakışıklılığını biraz abartıyor olabilirim. Gerçekten inanılmaz çekici görünüyor, ama büyükannesi ile zaman geçiriyor ve onun yirmi birinci yüzyıl teknolojisiyle tanışmasına yardım etmesi onu daha çekici kılıyor. Yalnızca bu gerçek bile (Yakışıklılığıyla birlikte) şu eski halının üzerinde onunla sevişme isteği uyandırmaya yetiyor.

Düşünürsek, bunun sebebi cinsel açlığım olabilir.

İyi ki “Peki, kim olduğunuzu sorabilir miyim?” diyor da benim çılgın hayal gücümün sesi kısılıyor, şüpheyle süzüyor her ikimizi de. “Eğer niyetiniz herhangi bir şey satmaksa, ilgileneneğini sanmıyorum.”

“Hayır!” diye bağıriyorum resmen, bizim Ethel’den yararlanma niyetinde olduğumuzu düşünmesi ürkütüyor beni, ayrıca aklımdan geçenlerden dolayı yüzüm de kızarıyor. “Ethel bize mail gönderdi.”

“Öyle mi?”

“Red Brick Prodüksiyon Şirketi’nden geliyoruz,” diye açıklıyor Brett. “Sarah, Yaşlılar Derneği’nin sitesine bizim pilot çalışmasını yapmak istediğimiz bir şovla ilgili detayları yazmıştı, Ethel de bizimle irtibat kurdu.”

“Gerçekten mi?” diye soruyor, yüzünde hayret dolu bir ifadeyle.

“Hepsini ben yaptım,” diyor Ethel, başını sallayarak. “Bana öğrettiklerini uyguladım, konu kısmına adımları yazdım.”

Ne kadar güzel gülümsüyorlar birbirlerine bakıp. Bu noktada yalnızca kendimi düşünüyor olabilirim ama eğer Ethel’i Çin Seddi’ne götürürsek, Sammy’nin de buna dahil olmasını isterim doğrusu. Belki o da gelebilir.

“Büyükannele tanışmak ve neden buna katılmak istediğini öğrenmek için buradayız,” diyorum, ikisine doğru bakıp gülümseyerek.

“Anladım. Araştırma yapıyorsunuz yani?”

“Tastamam öyle,” diyor Gerçek Brett, başını sallayarak.

“Ne tür bir şov bu? TOWIE gibi bir şey değildir umarım. Onu yeni Pat Nine yapmaya niyetli değilsiniz, değil mi?”

“Hayır,” diyorum.

“Yapması gerekiyorsa şahane sosisli börek yapar gerçi,”

diyor, Ethel'e göz kırparak.

"Evet öyle," diyor Ethel başını sallayarak.

"Ama bunu istemiyoruz," diyor Gerçek Brett.

"Ah," diyor Ethel, aklına gelen şey yüzünün aydınlanmasına neden oluyor. "Pat Nine sizin şovda olacak mı? Çok yaşlı. Gerçi benim kadar yaşlı değildir."

"Sanmıyorum," diyorum katı bir cevap vermemiş olmak için, her ne kadar Essexli ninenin nereden çıktığını anlamasam da. "O tamamen farklı bir program," diyorum.

"Aaa, ne yazık. Ben onu seviyorum," diyor Ethel üzüntüyle, "Çok güzel bir şov o."

Geliş amacımız bu olmasa da Ethel'in isteğini yerine getiremeyişimize çok hayıflanıyorum. O kadar üzüldü ki.

"Sen orada çok iyi olurdun," diyor Sam, fısıldayarak.

"Geliş sebebimize dönersek," diyor Gerçek Brett, gözlerini açarak bakıyor bana, konuya dönelim der gibi. "Sarah?"

"Evet," diyorum, Ethel'in katılması için Sam'i kazanmamız gerektiği ortada. Bir anda kendimi tekrar Damian'ın ofisinde, bilgi veriyor gibi düşünüyorum. "Bu yeni bir fikir. Bu yüzden henüz çok başlardayız ve vaka incelemesi yapmamız için büyükannen gibi birisi gerekiyor. Ana hatlarıyla, onun kuşağından İngiltere dışına hiç çıkmamış olanlara, ergenlik dönemi ve yirmili yaşlardakilerin bol bol keyfini çıkardıklarını dünya seyahatleri gibi deneyimler yaşatmak."

"Tayland'da çılgın partilere katılıp alemcilik yapmak mı mesela?" diyor küçümseyerek.

"Samuel!" diyor Ethel, öfkeyle.

Kullandığı dil ve ses tonu karşısında afallıyorum. Ben de azize değilim -bazen ağzımın bozulduğu olur- ama her şeyin yeri ve zamanı var. Büyüklerimin yanında böylesi sözler sarf etmeyi

(Özellikle annemin ve büyükanne ve büyükbabamın), düşünemem bile. Ethel'le karşı ilgili ve sevecen davransa da, gözümde çekiciliğini yitiriyor.

"Bu türden bir şey değil elbette kafamızdaki," diyor Gerçek Brett, zoraki bir gülümsemeyle. Bu saçma tepkiye olgunlukla karşılık veriyor. "Amaç daha çok, herhangi bir nedenle ulaşamadıkları ama görmek istedikleri bir yeri görme şansı vermek onlara. İpsiz sapsız insanların gittiği, alkolün su gibi aktığı bir yerden ziyade onu ruhen mutlu edecek bir gezinti söz konusu olan."

Sam elleri pantolonunun ceplerinde, başını eğip bizi dinlerken bir yandan da söylediklerimizi düşünüyor.

O görmeden, Gerçek Brett bana dönüp göz kırpmıyor. Bu şekilde bana bu odadan ayrılırken ilk aday incelememizi elde etmiş olarak çıkacağımızı söylemeye çalışıyor.

"Onlara Çin'e gitmek istediğimi söyledim," diyor Ethel.

"Çin Seddi'ni görmek istiyor," diye açıklıyorum Sam'e, çayımından bir yudum alırken.

"Ve siz onu oraya götüreceksiniz? Öyle mi?"

"Uzunca bir süreç olacak tabii," diyor Gerçek Brett, boğazını temizledikten sonra. "Şovun amacı Ethel'in yurt dışına yaptığı ilk yolculuğu belgeselleştirmek."

"On bin metre yükseklikte olmanın nasıl olduğunu göreceğ," diyorum Ethel'e bakıp gülümseyerek.

"Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum," diyor Ethel, burnunu kırıstırarak.

"Büyükanne , sen daha önce yaptın bunu."

"Ne?"

"Nedir bu?" diye soruyorum, yüzüm kızarmaya, kulaklarım yanmaya başlıyor.

"Uçağa bindin," diyor, kaşlarını çatarak Ethel'e bakıyor.

“Uçağa bindin büyükanne sen.”

“Gerçekten mi?” diyorum yutkunarak. “Nereye? İrlanda’ya mı? İskoçya’ya mı? Manchester’a mı?” Sesim titriyor, bari biri olsun da Ethel bizim şov için uygun olsun diliyorum ama Sam’ın gülümsemesini görünce bu ihtimalin gittikçe uzaklaştığını görüyorum.

“Florida’ya Sharon’un doğum gününe gitmiştik.”

Kahretsin.

“Sharon mu?” diye soruyor Ethel.

“Kız kardeşim, senin torunun,” diyor Sam, biraz kızarak. “Otuzuncu doğum gününde Disney World’e gitmiştik ya hatırlasana. Çoluk çocuk hep beraber.”

“Gitmiş miydik?”

“Nine, bak burada toplu bir fotoğrafımız var kalenin önünde,” diyor televizyonun üzerini göstererek. Ne Gerçek Brett ne de ben görmüşüz bunu.

“Ben var mıyım orada?” diyor alçak bir sesle ve gerçek ortaya çıkıyor.

“Evet. Çok da iyi vakit geçirmiştin,” diye hatırlatıyor ona. “Ama yemeği pek beğenmemiştin.”

“Hep hamburger ve patates vardı,” diyor tiksintiyle başını sallayarak, hatırlıyor birden. “Hepsi iğrençti.”

“Evet. O zaman da böyle demiştin,” diyor gülerek. “Birkaç yıl önce Jackie Teyze seni Jersey’e götürmüştü ayrıca, hatırladın mı? Corrie Teyze, Mick Amca ve çocuklarla Tenerife’e gitmiştin. Büyükanne, aslında birçok arkadaşımın daha çok tatile gittin sen.”

Ethel cevap vermiyor. Koltuğuna yaslanıp dudağını ısırarakla yetiniyor, endişeli görünüyor.

“Sorun değil, büyükanne,” diyor Sam alçak sesle. “Hepimiz

bazen unutturuz bir şeyleri. Önemli değil.”

Üzüntülü gözlerle bakıyor bize Sam.

Öyle sanıyorum ki Ethel’in bu unutkan hâli ilk kez gerçekleşmiyor, hayatının çok büyük bir bölümü silinmiş gibi. Burada, hayattan kopmuş, ilgiden yoksun yaşadığını düşünüyor. Oysa yıllarca aile bireylerinin sevgisini hissetmiş ve Disney World’de hayatının en güzel zamanlarını da geçirmiş.

Bu güzel anıları unutmuş ve yerlerini boşluğun almış olması ne kadar acı.

“Beni Çin’e götüreceklerdi,” diyor Ethel, ekranında onu götüremeyeceğimiz şahane yerler olan bilgisayarına takılıyor gözleri.

Tüm bu olanlar o kadar sinir bozucu ki ağlamak istiyorum.

“Çok üzüldüm,” diyor Sam bize, mahcubiyeti yüzünden okunuyor.

“Sorun değil,” diyorum kibarca. Ethel adına üzülüyorum. Kahrolası *Nineler Tatile*. Onun gibi cana yakın birinin kafasının bu kadar karışması, adeta anılarının onunla saklambaç oynaması ne kadar üzücü.

“Seni tanıdığıma çok memnun oldum Ethel, her şeye rağmen,” diyor Gerçek Brett, yanına gidip elini elinin üzerine koyuyor. “Öyle görünüyor ki müthiş maceralar yaşamışsın.”

“Öyle, değil mi?” İç çekiyor, boşta kalan eliyle onun eline dokunuyor hafifçe ve gözlerine kıсарak bakıyor ona şefkat arar gibi. O da bunu gösteriyor ve bunun için minnet duyuyorum ona.

“Biliyorsun ki Disney World oldukça büyük bir yer,” diyor, sesini alçaltarak. “Eminim Samuel seni ve aileni Mickey Mouse ile fotoğraf çektirirken görmüştür mutlaka.”

“Umarım görmemiştir,” diyor, yüzünü buruşturarak. “O aptal kulaklardan giydirmişlerdi bana, su da saçımı iğrenç yap-

mıştı. Berbat görünüyordum.”

“Şahane görünüyordun, nine,” diyor Sam, gözlerini devirerek. “Kadınlar işte. Hep iltifat beklerler.”

Ethel’in torununun yaptığı bu münasebetsiz yoruma hiçbirimiz gülmüyoruz. Tam bir hödük.

Gerçek Brett içini çekerek ayağa kalkıyor.

“Evet, sanırım bu ikisi kendilerine başka bir televizyon yıldıızı aramaya gidiyorlar,” diyor, alaycı bir tonda, bana ve Gerçek Brett’e bakarak kapıyı işaret ediyor.

“Evet!” diyorum, mantomu ve eşyalarımı alarak Ethel’e gülümsüyorum.

Bana bakmıyor bile, kalkıp yanımdan geçiyor, fotoğrafların ve anılarının olduğu duvara doğru gidiyor. Hüzünlü bir ifadeyle yakından bakıyor hepsine, sanki fotoğraflardakiler başkalarıymış gibi, yüzünden hatırladığına dair, bazen de hayret dolu ifadeler geçiyor. Bunu görmek o kadar üzücü ki.

Gerçek Brett elime dokunup bakmayayım diye çekiyor beni, o kadar trajik bir an ki yürüyüp gitmek çok zor. Koridora gidip ayakkabılarımızı tertemiz Sainsbury torbasının üzerinden alıyoruz.

“İyi ki vaktinde gelmişim,” diyor Sam iç çekerek, ayakkabılarımızı giyişimizi izliyor ve bize kapıyı açıyor.

“Evet,” diyebiliyorum sadece.

“Hoşça kal Ethel,” diye sesleniyor Gerçek Brett.

Cevap vermiyor.

Biz çıkar çıkmaz kapı kapanıyor ardımızdan.

İstasyona doğru yürürken derin bir nefes alıyorum. Çok kötü hissediyorum kendimi.

“İyi misin?” diye soruyor Gerçek Brett.

Cevap olarak sadece omuzlarımı silkiyorum.

"Pek iyi bir başlangıç sayılmaz," diyor, alt dudağını ısırarak.

"Yine de onu Çin'e gönderesi geliyor insanın, değil mi?" diyorum bunun mümkün olmasını umarak. "Hiç yurt dışına çıkmamış gibi yapıp belgeseli çekmek?"

"Yalan mı söyleyelim yani?"

"Belki," diye mırıldanıyorum.

"Çok isterdim," diyor Gerçek Brett, bana doğru eğilip dirseğiyle hafifçe dürterek. "Ama basının, amacı bilgilendirmek ve keşfetmek olan şovun aslında kurmaca olduğunu öğrendiğini düşünsene. Her şeyi berbat ederiz."

"Doğru," diyorum oflayarak, Ethel için bir şey yapamayacak olmamız üzüyor beni.

"Tatlı kadın ama," diyor başını sallayarak.

"Düşündüm de bu kadar yaşlı birini birden fazla yere götürmek çok da gerçekçi olmayacak. Gençlerin çıktığı gezilerden bahsettim ama bu çok fazla olacak. Belki de biraz sınırlamamız gerekecek," diye mırıldanıyorum, kaşlarım hâlâ çatık vaziyette.

"Vay."

"Ne?"

"İlk darbede yıkıldın."

"Vazgeçmiyorum ki sadece üzerinde çalışmak gerekir diyorum."

"Ne dediğini duydum, katılımcılara göre değişiklikler yapmamız gerekebilir ama dur bakalım önce onları bir bulalım. Hepsi Ethel gibi olacak diye bir şey yok," diyor başını sallayarak. "Zamanını dışarıda geçiren ve ergen gibi davranan ne doksanlıklar var. Mühim olan doğru kişileri bulmak."

"Belki de," diye mırıldanıyorum, işleri istediği gibi gitmeyen mutsuz ergenler gibi ellerimi ceplerime sokuyorum.

Bir kez daha Gerçek Brett'in Hayali Brett olmasını diliyo-

rum. Şu anda birazcık kendimi iyi hissedebilmek için neler vermezdim. Beni belimden tutup kendine çekse, güçlü göğsüne bastırıp sımsıkı sarılsa, ben de Ethel ile görüşmemizin üzüntüsünden, bu görevin altından kalkamayacağım hissinden kurtulsam.

“Şu yarışma hangi gece oluyor bakalım?” diye soruyor Gerçek Brett, yürürken ışıl ışıl parlayan siyah deri ayakkabılarına bakarak. Bu soruyla düşüncelerimden sıyrılıyorum.

“Bardaki yarışma mı?” diyorum, sesimin biraz cırlak çıkmasına engel olamıyorum.

“Evet.”

“Çarşambaları. Bethnàl Green yakınlarında ufak bir yer,” diyorum, isteksizce bu bilgiyi verirken burun deliklerimin açılıp kapandığını hissediyorum.

“Güzel.”

“Gelmene gerek yok,” diyorum omuz silkerek, başımı sallıyorum. Bir saat önce yaptığım daveti geri alıyormuş gibi görünmeden onu vazgeçirmeye çalışıyorum. “Sana biraz uzak olabilir.”

“Hayır, hayır. Severim yarışmaları,” diyor kararlı bir şekilde başını sallayarak. “Geleceğim. Ne zaman boş olduğuma bakayım da.”

“Harika,” diyorum, memnun olmuş gibi görünmeye çalışarak.

Geleceğini söylediğimde Carly altına işeyecek. Umarım gerçekten işemez. Yani duyduğum kadarıyla hamile kadınların başına geliyormuş bu. Onu seviyorum ama böyle bir şey görmek istediğimi sanmıyorum.

Gerçi o küçük yaramaz bunu hak etmiyor da değil.

22

“Evet, ikinci raunt,” diyorum Gerçek Brett’e pazartesi sabahı geldiğinde.

Hafta sonu doğru dürüst uyuyamadım çünkü bizim kriterlerimize uyan birinden mesaj gelir mi gelmez mi diye içini içimi yedi. Bu yüzden sabah normalden daha erken uyandım, Barge Kafe’ye gidip bir latte içtim, Soho’da aheste aheste yürüdüm. Bir saat önce geldim ve *Nineler Tatile* konulu on iki maile bakıyorum. Çoğu bedava tatil peşinde koşanlardan gelmiş, otuzlu yaşlarında bir kadın elinde kokteyle yurt dışında bir plajda çekilmiş olduğunu sandığım bir fotoğrafını göndermiş (Bunun bir yarışma olduğunu düşündü sanırım) ama bir tanesi hemen ilgi mi çekti.

“Doğrudan Yaşlılar Derneği’nden gelmiş, umarım bu kez karışıklık olmaz,” diyorum aklıma Ethel gelince, defalarca okuduğum kâğıda tekrar bakıyorum.

“Devam et,” diyor Gerçek Brett gülümseyerek, bir yandan paltosunu çıkararak dinliyor.

“Julian yetmiş sekiz yaşında ve Kent’te bir huzurevinde yaşıyor.”

“Huzurevi mi?” diyor, yüzü asılıyor, belli ki geçen haftaki olayı tekrar yaşamamızdan korkuyor.

“Evet, ama gayet akli başında görünüyor. Eşi birkaç yıl önce

öldüğünde ne yapacağını bilememiş ve huzurevine yerleşmiş.”

“Ailesi yok mu?”

“Bir oğlu var, o da doksanlı yıllarda Amerika’ya yerleşmiş. Julian oraya gitmek, o da buraya gelmek istememiş.”

“Ne kadar üzücü,” diyor Gerçek Brett kaşlarını çatarak. “Ben babama böyle yapmazdım.”

“Hayır,” diyorum, ona katıldığını belirterek.

Annem farklı bir hikâye, her günümü onunla geçirmeye, her başarısızlığıma söylenmesine dayanamazdım ama babam... Çok büyük bir zorunluluk olmadıkça onu huzurevine göndereceğimi sanmıyorum.

“Ben onu ortada bırakmazdım,” diye ekliyor Gerçek Brett.

“Julian orada olmaktan mutlu gibi geldi bana,” diyorum Gerçek Brett’in yeni adayımızın yaşadığı yerle ilgili şüphelerini azaltmak için.

“Öyle mi?”

“Mantıksız da değil,” diyorum gülümseyerek. “Buralarda hep yaşlı hanımlar var, erkek sayısı az.”

“O meşhur ‘Dünyada kalan son erkek olsam’ lafı gerçek oluyor gibi,” diyor gülerek.

“Aynen öyle,” diyorum, ben de gülüyorum. “Öyle görünüyor ki herkesin dikkatinin üzerinde olması hoşuna gidiyor ve bulunduğu yere neşe saçıyor.”

“Görüşmek istiyor musun onunla?” diye soruyor Gerçek Brett, başındaki bereyi çıkarıyor, başını hafifçe sallıyor ve saçını parmaklarıyla sıvazlayıp arkaya doğru atıyor. “Belki de tek erkek olmasının dışında nedenler de vardır popüler olmasına?”

“Kesinlikle,” diyorum, hiç tereddüt etmeden, başımı sallayarak, arkamı ona dönüp Jonathan’ın işlerine dönüyorum.

Saçını arkaya atışı bana hiç de büyüleyici gelmedi.

Bir nebze bile.

İzlerken nefes almayı unutmuş bile olsam da.

Öğleden sonra, Welling'teki Bramble Huzurevi'nin zilini çalar-ken gerginliğimi atmak için dışarıdan duyulacak şekilde derin bir nefes alıyorum. Uzak diyarlara gitmek isteyecek insanla-rı bulmanın kolay olacağını düşünmüştüm ama Ethel konusun-da yaşadıklarımızı düşününce ve hiç öngörmediğim birtakım sorunlar olabileceğini fark edince (Hem ruhen hem de fiziksel olarak), güvenim sarsılmaya başladı.

"Bununla ilgili iyi bir his var içimde," diyor Gerçek Brett fısıldayarak, başıyla kapıyı işaret ediyor.

Buna gerçekten inandığından mı yoksa Ethel'i Walt Disney World'un uzaydan görünmesi konusunda teskin ettiği gibi beni rahatlatmak için mi söylüyor bilemiyorum ama her ne sebeple olursa olsun bana yardımcı olduğu bir gerçek. Yanımda büzük dudaklı Louisa'nın yerine o olduğu için çok memnunum.

Kim derdi ki bir gün Gerçek Brett'e olan şükran duygula-rımı ifade edeceğim.

"Sen Sarah olmalısın," diyor, kapıyı açan yirmi yaşlarındaki zayıf genç kız gülerek. Huzurevinde çalışacak bir tipe hiç benze-miyor. Tepeden tırnağa bol, siyah giysiler içinde, koyu kıvılc saç-ları var ve gözlerine simsiyah kalem çekmiş. Bu gotik görüntüsü-ne rağmen, o güzel gülüşü yumuşak kalbini ele veriyor.

"Fiona değil mi?" diyorum.

Evet, anlamında başını sallıyor. "Telefonda konuşmuştuk."

"Harika. Bu meslektaşım Brett," diyorum, ona taktığım ad dilimin ucuna geliyor o an, el sıkışmalarını seyrederken.

"Buyurun içeri," diyor, kapıyı kapatıp bir sürü zinciri ve sür-güyü yerine takıyor.

“Vay,” diyor Gerçek Brett alçak bir sesle.

“Göründüğü gibi değil aslında,” diyor, gözlerini devirerek. “Bazı misafirlerimiz kimi günler zamanı karıştırıp gecenin bir yarısı dışarıya çıkmaya çalışıyorlar. Onları dışarıda aramaya çıkmaktansa burada kilitleri açmaya çalışırken bulmak çok daha iyi, takdir edersiniz.”

“Çok mantıklı,” diyor Gerçek Brett.

“Biliyor mu burada olduğumuzu?” diyorum, geliş nedeni-mize dönerek. Bir an önce Julian’ı görüp ondan haberdar olduğum şu birkaç saat içinde kendisiyle ilgili kafamda oluşan beklenti-yi karşılayıp karşılamayacağını anlamak istiyorum.

“Elbette. Emrivaki yapmak istemedim ona. Gerçi hiç de sorun etmezdi,” diyor göz kırparak. “Şu an öğle yemeği sofrasının toplanmasına yardım etmemle meşgul.”

Yemek salonuna girdiğimizde Julian’ı gayet kendinden emin bir şekilde, klasik müzik eşliğinde vals yaparken buluyoruz, masaların arasında dolaşıp oranın çalışanı gibi boş kâseleri eline alıp ayaklı tepsiye yerleştiriyor.

Üstelik yalnız değil.

Yedi kadın, masalarında oturmuş, çaylarını yudumlarken onu seyrediyorlar. Şüphesiz Julian çok eğlendiriyor onları.

“Julian?” diye sesleniyor Fiona, gösterisine ara verip bizimle ilgilen sin diye. “Bu Sarah, sana bahsettiğim hanım ve bu da Brett, birlikte çalışıyorlar.”

“Ah!” diyor, kolları yana düşüyor, beklemediği bir şey olduğu için biraz şaşkın. Elindeki kâseleri tepsiye bırakıp çekiliyor, kareli şapkasını düzelterek bize doğru yaklaşıyor. Boyu normalden biraz daha kısa (Gerçi bu yaşıyla da ilgili olabilir, insanların yaş ilerledikçe biraz daha kısaltıldıkları bilimsel olarak kanıtlanmış mı yoksa bu sadece söylenti mi bilmiyorum), saçları bembé-

yaz, oldukça büyük bir burnu var (Bu arada burnundan ve kulaklarından fışkıran kılları fark etmemek mümkün değil) ve ıslıl ıslıl mavi gözleri neden bu kadar popüler biri olduğunu açıklıyor. Daha ağzını açıp tek bir kelime bile etmeden ona ısınıyorum ve onu yeni büyükbabam olarak benimsiyorum.

“Çok memnun oldum sizinle tanıştığımıza. Ben Julian,” diyor, heyecanla ellerini sallıyarak.

“Evet, tahmin ettik,” diyorum gülümseyerek, kendimi hayran olduğu kişinin karşısında duran küçük bir kız çocuğu gibi hissediyorum.

“Oturup konuşmak istemez misiniz?” diye soruyor Fiona. “Ben size çay ve kurabiye getireyim. Çok sürmez.”

“Harika,” diyorum arkasını dönüp giderken.

“Oturun, oturun,” diyor Julian, benim için bir sandalye çekerek. Gerçek Brett de kendisine bir sandalye çekiyor. “Yaşlılar Derneği’nden Annabell aradı dün beni, benim için başvuru yapıp yapamayacağını sordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım,” diyor, sesinde biraz hüznün seziliyor, sanırım kaygıdan ziyade konuşmasına teatral bir hava katmak için yapıyor bunu.

“Benim için de ilk,” diyorum fısıldayarak, gülümsemekten kendimi alamıyorum. “Bu benim yaptığım ilk program olacak. Ne yapacağımı tam bilmiyorum.”

“O hâlde ikimiz için de yeni bir durum bu,” diyor, kaşlarını kaldırarak ve sonra Gerçek Brett’e bakıyor bir şey söylemesini bekler gibi.

“Ben daha önce yaptım ve ne yaptığımı biliyorum,” diyor o da.

“Güzel, birisi bilse iyi olur,” diyor Julian omuz silkerek, sonra bana bakıp göz kırpmıyor.

“Başlamadan önce,” diyorum, derin bir nefes alarak. “Sana dürüstlikle cevap vermen gereken bir soru sormalıyım.”

"Elimden geleni yaparım."

"Hiç İngiltere dışına çıktın mı?"

"Hayır."

"Emin misin? Hiç uçağa binmedin mi?" Kabalık ve otoriterlik etmeden en yumuşak sesimle sormaya gayret ediyorum.

"Hayır," diyor net bir şekilde. "Flo'nun uçak korkusu vardı."

"Flo?" diye soruyor Gerçek Brett. Julian'ı çok sıkıştırmadan kendiliğinden açıklamasına fırsat vermek istiyor.

"Eşim," diyor Julian, adını anmaktan çok mutlu olduğu apaçık ortada. "Hep ayaklarımızın yere basması gerektiğini savunan muhteşem bir kadındı."

"Yani, Fransa'ya tatile veya Akdeniz'de gemi yolculuğuna falan çıkmadınız mı?" diye soruyorum.

"Keşke yapabilseydim, çok güzel olurdu. Ama hayır bunların hiçbirini yapmadık. Flo'nun İskoçya'da akrabaları vardı, fırsat bulunca oraya gider ve biraz dağ havası alırdık."

"Güzel dans ediyorsunuz anladığım kadarıyla," diyor Gerçek Brett.

"Ah, evet. Dans aşkımız sayesinde tanıştık. 1955 yılı yazında Blackpool dans salonunda," diyor, gözlerini kapatıyor ve sanki o anı yaşıyor. Sanki bir Hollywood filminde eski siyah beyaz bir vals sahnesinin hatırlanışı gibi. "İkimiz de yarışmalara katılırdık."

"Profesyonel dansçıydınız o hâlde," diyorum, gözümün önünde, güzel aydınlatılmış dans pistinde, zarif görüntüleriyle dönen dansçıların romantik görüntüsü canlanıyor.

"Aslında, en ünlü dansçılara bir iki figür öğretebilirdim," diyor, muzip muzip göz kırparak.

"O zaman dünyayı gezme şansınız olabilirdi, değil mi?" diye soruyor Gerçek Brett.

“Evet olabilirdi. Hatta olmalıydı bence. Blackpool’a girmek için çok uğraştım ve bu her şeyin başlangıcı olabilirdi ama Flo yaşlı annesini bırakmak istemedi, ben de onu bırakmak istemedim. O yüzden de gitmedim.” Duraksıyor. “Hayatımın aşkının peşinden İskoçya’ya gittim, orada annesine baktı ve ben bir hastanede hademe olarak çalıştım. Annesi vefat edene dek orada kaldık, sonra da kalkıp buraya geldik.”

“Dansa devam etmediğiniz için hiç pişmanlık duyduunuz mu?” diye soruyorum, bir şey uğruna o kadar uğraşıp da bir gün fiziğini beğendiğin biri için ondan vazgeçmek nasıl bir duygu diye merak ettim. Kendimi bu derece ikinci plana atabilir miyim, bilmiyorum. Belki de bu yüzden terk edilen sevgili olarak hayatıma devam etmeye mahkûmum.

“Pişmanlık mı? Pişman olacak hiçbir şey yok ki,” diyor Julian, kendinden emin bir şekilde başını sallıyor.

“Öyle mi?”

“Kesinlikle. Sevdığım kadınla birlikte oturma odamızda piruet yapmak, onun sevgisini, ilgisini yaşamak, penguene benzer bir kostümle çok bilmiş bir jüri üyesinin önünde gösteri yapmaktan çok daha iyi,” diyor.

“Hay ağzına sağlık,” diyor Gerçek Brett sırtarak, kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, Julian’ı da başıyla onaylıyor.

“Size bir şey göstermek istiyorum. Odama gelmek ister misiniz?” diye soruyor Julian, bana bakarak.

Yaşlı birinin odasına girmek uygun olur mu diye soran gözlerle Gerçek Brett’e bakıyorum.

Julian giriyor araya.

“Merak etme, girmenizde sorun yok. Odama kızlar giremez diye bir kural yok,” diyor göz kırparak. “Sanırım bu işler için çok yaşlı olduğumuzu düşünüyorlar.”

Julian kahkaha atarak merdivenlere doğru yönelirken yüzümün kızardığını hissediyorum (Merdivenleri kolaylıkla çıkacak kadar zinde oluşu dikkatimi çekiyor), uzun bir koridordan geçip benim yatak odam büyüklüğünde bir odaya geliyoruz. Yani at koşturacak kadar büyük değil ama (Zaten niye böyle bir şey yapasın ki), bir kutuda yaşıyorsun hissi verecek kadar da küçük değil.

Yine de gördüğüm manzaranın içimi burkmasına engel olamıyorum.

Ethel'in eviyle Julian'ın odası arasında dağlar kadar fark var. Ethel, çoğunu unutmuş olsa da anılarıyla dopdolu, her biri kendine ait olan eşyaları ile yaşıyor. Julian'ın ise sadece bir gardırobu, değerli eşyalarını koymak için bir şifonyeri, tek kişilik bir yatağı ve bir de komodini var. Sade, gösterişsiz, kişiliksiz ve ruhsuz.

Julian'a ait değil gibi.

Sıradan bir binanın sıradan bir odası, şu an ikamet edeni gidince, son günlerini geçirmek üzere gelen bir diğerini ağırlayacak, o da aynı yatakta uyuyacak. Acaba kaç kişi yattı bu yatakta, buraya konulduğundan beri.

Koskoca bir hayatın bu kadarcık bir şeye indirgenmesi üzüyor beni.

"İşte size göstermek istediğim şey," diyor Julian, komodin-den bir şey alarak bize gösteriyor. "Sevgilim Flo'nun fotoğrafı."

Elinde dondurması, puantiye bir mayo giymiş genç bir kadının siyah beyaz fotoğrafı bu. Kameraya değil de fotoğrafı çekene (muhtemelen Julian'a) bakıp gülümsüyor. Ceylan gibi gözlerinde sevgi ve hayranlık var. Fotoğrafın arkasına kurşun kalemle yazmış Julian, "Sevgilim Flo, Eylül '55".

"Ne kadar güzel, değil mi?" diyor Julian, yüzü aydınlanıyor, fotoğrafı bize doğru çeviriyor bir daha bakalım diye. "Vücudun

güzelliğine bak.”

Gerçek Brett’in Julian’a hayranlıkla baktığını görüyorum. Dostumuzdan tek etkilenen ben değilim belli ki.

“Söyleyin şimdi,” diyor Julian, başını sallayarak. “İnsan bundan pişmanlık duyar mı?”

Çok haklı.

Fotoğrafı dudaklarına götürüp öptüğünde, ağlamamak için zor tutuyorum kendimi, öyle ki tırnaklarımı avuçlarıma bastırıyorum.

Ne kadar tatlı bir adam bu.

“Dünyada herhangi bir yere gidebilecek olsanız,” diye soruyor Gerçek Brett, “İlk tercihiniz neresi olurdu?”

Julian’ın ağzından bir puf sesi çıkıyor Flo’nun fotoğrafını yerine koyarken, ellerini ceplerine sokuyor, ileri geri sallanarak düşünüyor.

“Amerika’ya oğlumu görmeye demem gerekiyor aslında, New York’ta yaşıyor. Çok üst düzey bir işi var orada. Bu zekâyı kimden aldıysa artık,” diyor omuz silkerek, bir eliyle hafifçe başına, diğeriyle de gardırobun tahta kapısına vuruyor. “Ah bu akılsız kafam,” demeye getiriyor sanki.

Julian’ın esprileri çok hoşuna giden Gerçek Brett kahkahayla gülüyor yanımda.

“Birkaç yıldır görüşmedik,” diyor, Gerçek Brett’e göz kırpsa da sesindeki hüznü seziliyor.

“Görüşseniz çok güzel olurdu,” diyorum, o anda aklımdan heyecan peşinde koşan bir şov yerine, uzun zamandır görüşmeyen aile bireylerini sürpriz şekilde bir araya getiren bir şova dönsək hiç fena olmazdı gibi bir düşünce geçiyor aklımdan.

“Ancak,” diyor Julian, gözleri dalıyor. “Bu gençlerin çoğu Amerika’ya gitmiyordur, değil mi?”

“Bazıları gidiyor,” diyor Gerçek Brett omuz silkerek.

“Hmm. Patrick bana ve annesine benzemez, göz önünde olmaktan nefret eder, böyle bir şeyde yer almayı asla istemez,” diyor, yüzünü buruşturarak. “O hâlde niye bileti ziyan edelim ki?”

“Emin misiniz?” diye soruyorum, niyetim fikrini değiştirmek değil ama sıra dışı aile içi dinamiklerini de öğrenmek istiyorum.

“Dönüşte uğrar görürüm onu nasılsa,” diyor, bu fikir hoşuna gitmiş görünüyor. “Uzun süreli bir seyahat olur. Ayrıca ona anlatacak bir şeylerim olur böylece. Pek sosyettiktir kendisi.”

Ses tonunda bir hüznün seziliyor, bu kez fazla üstelememeye karar veriyorum. Başka bir zaman konuşuruz bunu nasılsa.

“O zaman, New York’u eledik şimdilik,” diyorum.

“Aynen öyle,” diyor başıyla onaylayarak.

“O zaman neresi?” diye soruyor Gerçek Brett, ona gülümseyerek. “Dünya ayaklarınızın altında şu an.”

Julian derin bir nefes alarak etrafına bakınıyor.

“Herhangi bir yer,” diyor meydan okur gibi. “Her yer,” diyor, seçeneklerin çokluğu gözlerindeki ışıltıyı geri getiriyor.

“Bak ne diyeceğim, Julian, ” diyorum, böyle harika bir kişi-liğe sahip bir adamla karşılaşmış olmanın mutluluğu içindeyim. “Galiba biz bu işi kotaracağız.”

Üçümüz birbirimize bakıp gülümsüyoruz çünkü efsanevi bir maceranın arifesinde olduğumuzu biliyoruz.

23

Perdelerin arasından sızarak yüzüme vuran güneş uyan-dırıyor beni. Yattığım yerden ışığın boşluktaki hareketini izliyo-rum, sakın ve huzurluyum.

Yanıma dönünce, tenimde ipek çarşafın serinliğini duyu-yorum. Çıplağım. Hem de cırılçıplak. Hiç yaptığım şey değil, ben genelde ne olur ne olmaz diye bol bir tişört ve külotla yata-rım (Bridget Jones gibi). Artık ne olur diye düşünüyorsam (Belki yangın, hırsızlık ya da annemin aniden çıkıp gelmesi) ama her durumda oramın buramın açıkta olmadığını bilmek daha iyi.

Peki, neden çıplağım o zaman?

Yere atılmış bir sürü giysi var. Üst üste yığılmış, kimisi benim, kimisi de... Kimin?

Mutfaktan gelen ıslık sesini duyunca önce nefesimi tutuyor, sonra rahatlıyorum.

Hafifçe inleyerek dönüyorum yatakta, çarşafların çıplak göğüslerime, karnıma değmesiyle uyanan o cinsel kıpırtı ne güzel. Dolu dolu seksle geçen bir gecenin ardından çok mutlu uyanıyo-rum.

"Kahve?" diyor Hayali Brett sakın bir sesle, odamın kap-tısında beliriyor. Üzerinde Calvin Klein boxer var, ne kadar seksi görünüyor.

Yüzüne bakınca derin bir iç çekiyorum. Dağılmış saçları,

uykulu yüzü ve kirli sakalı ile çok çekici görünüyor.

“Teşekkürler,” diyorum gülümseyerek, yatakta doğrulup çarşafı üzerime örterek fincanı alıyorum.

“Aslında, ” diyor Hayali Brett, fincanı elimden alıp kendisinininkiyle birlikte komodinin üzerine koyuyor. “İlk önce bunu yapmak istiyorum.”

Yatağa gelip bacaklarını yana açarak üzerime oturuyor, büyük, erkeksi elleriyle başımı kavırıyor. Üzerime doğru eğilip ıslıl ıslıl kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

Bir iki dakika öyle kalıyoruz, cennette gibiyim. Kendimi tamamen ona teslim etmiş olmanın rahatlığı var içimde, mükemmel yüzündeki ufak kusurları, gözlerinin etrafındaki minik kırışıklıkları, sağ gözünün altındaki ufak yara izini zevkle seyrediyorum.

O da beni inceliyor.

Hiç rahatsız olmuyorum beni böyle incelemesinden çünkü bulacağı her kusurun, her çizginin bir hikâyesi olduğunu biliyor ve hiçbirini sorun etmediğinin farkındayım.

Başparmaklarıyla yüzümü okşuyor, sonra eğilip dudaklarını buluyor ve yavaşça, sevgiyle öpüyor beni.

“Hmm,” diye hafifçe inliyor.

İçim gıcıklanıyor, bir kahkaha atıyorum kendimi tutamayıp.

“Ne güzel bir şey böyle güne başlamak,” diye mırıldanarak beni omuzlarımdan tutup kendine çekiyor ve sımsıkı sarılıyor.

Sevdiğimi bilmenin verdiği güven duygusunu yaşıyorum.

Önemsendiğimi hissediyorum.

Sonra giyinmişiz, dışarıdayız. Üzerimizde kışlık giysiler, güneşin vurduğu kanalda istasyona doğru ilerliyoruz, el ele tutuşmuşuz.

Barge Kafe’nin yanından geçerken, Hayali Brett kolunu

omzuma atıp beni kendine yaklaştırıyor.

“Özel yerimiz,” diyor, dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırınca içimin gıcıkklanmasına engel olamıyorum. “Benimle ilgili ilk izlenimin neydi, merak ediyorum. ”

“Ne zaman?” diye soruyorum.

“Beni orada otururken gördüğünde.”

“Yakınındaki masada oturan gençler gibi porno dergi okumadığın için sevinmiştim,” diyorum gülümseyerek.

“Ne büyük rezalet!” diyor şakacıktan tüh tüh diyerek. “Ama cidden?”

“Buradayım ya işte,” diyorum gülerek, sarılıyorum ona.

“Doğru,” diyor. “Bunun kismetimizde olduğunu düşünüyorum. Bir araya gelmemizin bir sebebi olmalı.”

“Öyle mi?” diyorum, bu duygusal sözler şaşırtıyor beni.

“Tesadüfi karşılaşmalar sebepsiz değildir,” diyor omuz silkerek.

“Mutlaka daha büyük bir amacı vardır. İnsanlar hayatımıza öyle gerektiği için girerler. Çoğunlukla da öyle gerektiği için çıkarlar, peki neden tekrar geri gelirler?”

“Belki de ilk seferinde kalmaları gereklidir.”

“Ya da hiç gitmemeleri,” diyor kısık bir sesle. “Düşünmek lazım üzerinde.”

“Evet,” diyorum içimi çekerek.

Gözlerimi açtığımda ilk aklıma gelen Hayali Brett değil, Gerçek Brett oluyor ve ben dehşet ve heyecan karışımı duygular yaşıyorum. Rüyayla gerçeğin birbirine karışması konusunda ne hisse-deceğimi bilmiyorum, sanki bu iki adam tek birine indirgeniyor, gerçek ve hayal birbirine karışıp romantik bir sevgiliye dönüşüyor.

Sahiden insanlar mutlaka bir sebepten dolayı mı girerler

hayatımıza? Ben buna inanıyor muyum? Eğer öyleyse, neden benim payıma beni inciten Dan düştü? Belli ki o artık görevini tamamladı (Muhtemelen onun görevi kalbimi paramparça edip tekrardan insanların içine karışmamı ve hayatımı dolu dolu yaşama arzusu bulabilmemi sağlamaktı, ki bu da ancak filmlerde olur). O hâlde şimdi çekip gitmiş olması gerekmez mi? Yoksa Gerçek Brett bu kırıkları tamir edip beni hayata döndürmek, kalbini birine açmanın ne kadar güzel olduğunu göstermek için mi girdi hayatıma?

Alın yazısı.

Kader.

Kismet.

Yıldızlarda yazılı herhâlde.

Böyle bir şeye inanıp inanmadığımı tam bilmiyorum, bana hayat dersi verecek bir adamı istiyor muyum, ondan da emin değilim. Sonuncu yaram hâlâ canımı yakıyorken niye bir başka adama kalbimi açmak isteyeyim ki?

Duş alırken bunu düşünüyorum, sonra saçımı kurutup birkaç hafta önce mülakat için giydiğim mavi elbiseyi giyiyorum.

“Yarışma var mı bu akşam?” diye soruyor Gerçek Brett, Julie ve benim için getirdiği kahveleri masalarımıza bırakırken.

Hangi düğmeye basılacağını ve bardağın musluğun altına koyulması gerektiğini öğrendiğinden beri, Gerçek Brett birkaç saatte bir bize kahve getirmeyi görev edindi kendine. Bize jest yapıyor, sadece bana getirse tuhaf kaçardı ama Julie’ye de getirdiği için ben de tadını çıkarıyorum, sorgulamadan. Tabii bu da muhabbete girmek için bahane yaratıyor ona.

Gerçek Brett planlarımı sorunca, Julie bana bakıp o görmeden sırıtıyor. Gözleri ışıltıyor sevinçle, ufukta bir dedikodu malzemesi sezmiş olmalı.

“Eee, evet plan bu,” diyorum, arkada kollarıyla dans eder gibi hareketler yaparken onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Hakkımızda saçma sapan dedikodular çıkmasın diye onu uyar-mam gerektiğini yazıyorum aklıma.

“Kimler var takımda?” diye soruyor.

“Elbette Alastair; ayrıca Carly, Josh, Natalia, Dan ve Lexie.”

“Dan senin eski sevgilin değil miydi?” diye soruyor şaşkın-lı bir ifadeyle kaşlarını çatarak.

“Hâlâ görüştüğümüzü söylemiştim,” diyorum omuz silke-rek, bu sıradışı durum telaffuz edilince yanaklarımın kızardığı-nı hissediyorum.

“O zaman Lexie de...”

“Uğruna beni terk ettiği ve birkaç aya kadar evleneceği mükemmel kadın,” diyerek tamamlıyorum cümlesini, olur da yap-bozun parçalarını tamamlayamaz diye.

Julie, bu trajik duruma yalandan üzülyormuş gibi yapıp teatral bir edayla başını yukarı kaldırıyor, ileriye bakıyor. Ne tuhaf, ben de her gün böyle yapmak istiyorum aslında.

“Güzel,” diye karşılık veriyor Gerçek Brett, dudaklarını büzmüş, şaşkınlığı devam ediyor. “Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Carly, Josh’un bebeğine hamile.”

“Ne?” diyor Julie, çılgılık atar gibi, başı istemsiz bir hareketle geriye doğru kaykılıyor.

“Ya evet,” diyorum süklüm püklüm, Carly ve Josh bu habe-ri ailelerinden bile saklarken iş arkadaşlarıma duyurmuş oldum ama artık çok geç.

“Vay. vay vay.” diyor Gerçek Brett. Belli ki böyle bir şey bek-lemiyordu.

Geriyeye dönüp bakıyorum da, sorduğu soru aslında bir soru-

dan çok, arkadaş grubumun içinde bulunduğu harika durumla ilgili bir yorumdu muhtemelen.

Yapacak bir şey yok.

"Ben onların aralarında ilişki olduğunu bile bilmiyordum," diyor Julie, sanki ona Cheryl Cole'un aslında Simon Cowell ve Louis Walsh'in çocukları olduğunu söylemişim gibi.

"Biz de bilmiyorduk ki," diyorum sadece, zaten hiç bahsetmemiş olmam gereken konuyu tartışmak istemiyorum.

"Pekâlâ," diyor.

"Kimseye bir şey söyleme lütfen," diyorum panikle.

"Ben ağzımı mühürledim," diyor göz kırparak.

"Ben de," diyor Julie, ağzına fermuar çekiyor gibi yaparak.

Keşke bu hareket onu bu konuda ağzını açmaktan alıkoysaydı ama hiç sanmıyorum.

Gerçek Brett, omzunun üstünden Julie'ye bakıyor, sonra bana dönüyor.

"Bethnal Green'e mi gidiyoruz?" diye soruyor.

"Evet," diyorum başımı sallayarak, belki de tuhaf arkadaşlarımı, enteresan ilişkilerimizi duyunca fikrini değiştirmek ister diye düşünüyorum. Hepimizin çatlak birer seks delisi falan olduğunu düşünüyordur herhâlde.

"İş çıkışı seninle gelsem olur mu?" diye soruyor. "Durup bir yerde bir şey içip Julian ile ilgili planımızı da konuşabiliriz."

"İsterdim ama," diyorum da pat diye bir mazeret gelmiyor aklıma. O anda beynim durduğu için ağzı açık balık gibi öylece bakıyorum ona. Aslında, Julian konusunun detaylarını konuşmamız gerek, sunum yapmak için hazırlanmamız da gerek, ama onun derdi bu değil, benimle çıkmak ve ben bunu istediğimden emin değilim. Her ne kadar rüyalarım bana aksini söylemeye çalışıyor olsa da.

“Peki,” diyor Gerçek Brett başını sallayarak, yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle karşılık veriyor verdiği saçma cevaba, elini göğsüne koyup birkaç kez vuruyor. “İkinci kez kalbimden vurdun beni. Kırılmamaya çalışıyorum yine de.”

Kendimi tutamayıp gülüyorum.

Adamın derdi çıkmakmış gerçekten.

“Yapmam gereken çok iş var,” diyorum omuz silkerek, kalemi deftere vuruyor, masamı gösteriyorum.

“Ha,” diyor alt dudağını bükerek. “Noel Partisi organizasyonu mu?”

“Onun gibi bir şey,” diyorum başımı sallayarak, aslında o iş bitti sayılır. *Nineler Tatile* ile ilgili desem birlikte yapalım diyecek. O yüzden riske atmaya gerek yok.

“Aslında benim de yapmam gereken işler var, burada” diyor, çenesini ovuşturup etrafına bakınarak.

“Tamam o zaman,” diyorum gülümseyerek, kahvemden bir yudum alıyorum.

“İkimiz de geç çıkacağız işten. Birlikte gidebiliriz arkadaşlarının yanına,” diyor kararlı bir biçimde başını sallayarak ve arkasını dönüp masasına gidiyor.

Şok içinde bakakalıyorum arkasından, Julie’nin masasının tarafından gelen gülme seslerini duymazdan gelmeye çalışıyorum ama omuzlarının gülmekten sarsıldığını görüyorum yine de yan gözle bakınca.

Aslında istediğim, eve gidip biraz dinlendikten sonra bara gitmekti. Benimle geldiği yetmiyormuş gibi bir de ofiste bir saat fazla kalmak zorundayım şimdi, sırf cadının teki gibi görünmek için.

Ahhh.

Tam bir baş belası.

İki yıldır yalnız olmama rağmen (Nefret ediyorum bu sözcük-ten) hiç kimseyle çıkmadım. Tanıştığım insanlar oldu ama arkadaşlarımın yanına getirmedi kimseyi. Bu yüzden, Gerçek Brett'le yan yana bara girerken yüzüm kızarıyor ve içimden öfke duyuyorum.

Bu bir buluşma değil.

O benim erkek arkadaşım değil.

Aramızda romantik bir bağ yok. Gerçekten böyle bir şey yok. Ona çok benzeyen biriyle birçok duygusal an yaşamış olsam da, o bunu bilmiyor elbette.

Bu durum çok tuhafıma gidiyor, özellikle de onu getireceğimden onlara bahsetmediğim için. Galiba fikrini değiştirir ya da gitmesi gereken önemli bir şiir gecesi ya da aynı derecede cazip başka bir şey olduğunu hatırlar diye bekledim. Ofisten ayrılıp yola çıktığımızda haber verebilirdim aslında ama kendimi o kadar kötü hissediyordum ki hiç uğraşacak halim yoktu. Galiba bilinçaltımın daha hayatıma girmeden sevgilim olarak gördüğü bu eski arkadaş ve yeni meslektaşları onlarla tanıştırmamızın en rahat yolunun bu olduğuna karar verdim.

Bu şekilde dile getirilince sorun olmaktan çıkıyor zaten.

Alastair ve diğerleri onu eski bir arkadaş gibi karşılıyorlar (Bir anlamda öyle de zaten). Erkeklere özgü biçimde sarılıp birbirlerinin sırtına vuruyorlar falan, gerçi Dan'ın onu sıcak karşılaması biraz sinir ediyor beni nedense. Natalia başını telefonundan kaldırıp mahcup bir tavırla el sallıyor, göz kırıyor ona ve sonra telefona dönüyor, Lexie yanaklarından öpüyor. Dan'ın eski bir arkadaşını tanımaktan dolayı memnun.

Carly (Artık onun adını Küçük Maymun Carly olarak değiştirmek istiyorum) tüm bunlar olup biterken sadece oturup bana bakarak sırtıyor, kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutu-

yor. Neyse ki selamlama sırası ona gelince tutuyor kendini. Samimiyetle sarılıyor ona sonra da biraz “Uzun zaman oldu,” muhabbeti geçiyor aralarında ama sonra karşıdan bana bakıp dudak hareketleriyle “Uzay seksi” demeyi de ihmal etmiyor.

Gözlerim dehşetle açılıyor, o ise bana aldırmadan kıkırdıyor.

Josh şaşkınlıkla bakıyor ona, neyse ki başka fark eden olmuyor.

Ben de Josh’a bakıp neye gülüyor bilmiyorum anlamında omuz silkiyorum (Umarım bu hareketini hormonlarındaki değişime bağlamıştır). Sonra Gerçek Brett’i onlarla bırakıp bayan kahkahayı tuvalete sürüklüyorum.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?” diye soruyorum biraz yüksek perdeden bir fısıltıyla, pek duyulacağını sanmıyorum yine de.

“Affedersin,” diyor yan taraflarını tutarak, güldüğü için ağrı girmiş olmalı. “Adamın ne kadar fit olduğu çıkmış aklımdan, tamamen hazırlıksız yakalandım.”

Kaşlarımı çatarak omzunu dürtüyorum.

“Ah!” diyor, bir yandan omzunu sıvazlıyor bir yandan da gülmeye devam ediyor.

“Dalga geçmeyi bırak.”

“Dalga geçmiyorum!” diyor. “Pek iyi yaşanmadığını söylemiştin ya ben de yüzü kırış kırış, göbekli bir yaşlı adam bekliyordum ama kaslı, hoş bir adam geldi yani.”

“Tamamen değişmiş!” diyorum.

“Evet, öyle demiştin,” diyor başını sallayarak, bir yandan da kollarını kullanıyor anlatmak için. “Ben öyle bir şey görmüyorum. Bizim çocuklardan ve bizden bir farkı yok. Sadece delikanlılıktan çıkıp erkek olmuş. Kabul et artık, çılgın rüyalarını süsleyen, yakışıklı bir erkek o.”

“Hepsi de çılgın değildi,” diyorum yüksek sesle, onun bu

edepsiz yaklaşımla güzellikleri bozulsun istemiyorum rüyalarımın, o yüzden savunuyorum.

“Öyle mi?” diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

“Hayır.”

“Her durumda,” diyor, kendini kontrol çalışarak. “Sen bu adamı rüyada görüyorsun kızım. Senin yerinde olsam her boş vaktimde yatay pozisyona geçip uzay seyahatine verirdim kendimi.”

“Her neyse,” diyorum, beni anlamamış olmasına kızıyorum biraz. Ama hamiledir, ne yapsa yeridir. Kafasından neler geçiyor, kim bilir.

Biraz daha serzeniş ve kahkahadan sonra onu tekrardan grubun arasına dönecek kıvama getirmeyi başarıyorum. Tabii daha fazla taşkınlık yapıp beni yalanlar söylemeye zorlaması koşuluyla. Tanrı biliyor ya bu konuda zayıfım, özellikle de hazırlıksız olduğumda.

Tuvaletten çıktığımızda bakıyoruz bizim rakipler gelmiş bile, bizimkiler onlara kötü kötü bakıyorlar.

“Yarışma,” diye açıklıyorum Gerçek Brett’e, yanma otururken. Bana orayı bırakmışlar. Benim için istedikleri kırmızı şarap için de müteşekkirim kendilerine.

“Evet, bunu tahmin ediyordum,” diyor sırtarak, savaşa hazırlanır gibi görünen arkadaşlarımı tek tek inceliyor. Yaramaz bir gülümseme geçiyor dudaklarından. “Sizler bunu gerçekten çok ciddiye alıyorsunuz,” diyor.

“Bu ciddi bir mücadele,” diyor Natalia, gözlerini kocaman açarak bakıyor ona. “Dalga geçme.”

“Bunu düşünmem bile,” diyor sırtarak, mahcup mahcup birasından bir yudum alıyor.

Belki delilik bu ama bu küçücük sohbet bile beni az da

olsa kıskandırıyor. Gerçek Brett'e karşı duygularım bir sıcak bir soğuk arasında gidip geldiği için bu gerçekten gülünç. Hafızamı yoklayıp Leicester'daki akşamları düşünüyorum. Natalia ve Gerçek Brett arasında bir şeyler geçmiş olabilir mi? Hiç sanmıyorum ama Dan ile o kadar haşır neşirdim ki bir şey olduysa bile kaçırmış olma ihtimalim yüksek.

Gerçek Brett ve Natalia'nın geçmişi ile ilgili yeni edindiğim bu kıskançlık duygusunu daha fazla yaşayamıyorum çünkü Ian yarışmanın başlamak üzere olduğunu anons ediyor.

"Bu kez oyun bizim," diyor Dan başını sallayarak, o muhteşem gülümsemesiyle zafer işareti yapıyor. "Gün bizim günümüz!"

Gruptan gergin sesler yükselmeye, moral vermek adına homurtular duyulmaya başlıyor.

Ben de katılıyorum onlara.

Gerçek Brett başını geriye atarak gülüyor, parmaklarıyla dizlerine vuruyor ritmik hareketlerle.

"Hazır mısın Brett oğlum?" diye bağıyor Josh, komutan edasıyla masanın öbür ucundan.

"Evet komutanım," diyor Gerçek Brett, omuzlarını dikleştirerek oturuyor.

Alastair, maymun kabilesindeki alfa erkek gibi göğsünü yumrukluyor, bizi gaza getiriyor.

"Aaaaaah," diyerek iyice coşuyor Josh, sanki rugby maçında rakip takımı yenmek amacındayız gibi.

Diğer müşterilerin dik dik bakmalarına aldırmadan savaş naraları atmaya devam ediyor, hayvan gibi bağıyoruz.

Gerçek Brett bana doğru eğiliyor, sağ tarafımda bedeninin ağırlığını hissedebiliyorum.

Bana bakarak gülümsediğini görüyorum, ben de ona

gülümsüyorum. Kendimi tutamıyorum.

“İyi ki tanıyorsun bunları,” diyorum gülerek, bizimkilerin deliliklerinin, çılgın savaş naralarının verdiği enerjiyle.

“Tanımak mı?” diyor Josh kahkahayla gülerek, delirmiş gibi bakıyor gözleri. “O bizden biri, Sarah!”

Karşılık olarak Gerçek Brett ayağa kalkıp kükremeye başlıyor. Diğerleri de ona katılıyor, Lexie’nin ilk anda dehşetle baktığını görünce gülmemek için zor tutuyorum kendimi.

“Eee, hazır olduğunuzda,” diyor Ian gergin bir sesle mikrofona doğru, birkaç yıldır hemen hemen her çarşamba bizi burada gördüğü hâlde yabancıymışız gibi göz teması kurmamaya çalışıyor.

Yine bir kahkaha kopuyor masamızdan, öyle ki artık gözlerimizden yaş geliyor ve Carly nefes almakta zorlanıyor.

Ian dudaklarını yalayarak barın arkasına dolanıyor ve kendine bir bira alıyor, bu geceki yarışmanın bayağı çekişmeli geçeceğini tahmin ettiğinden biraz yardıma ihtiyacı olduğuna kanaat getiriyor.

“Yenilmek bize kafayı sıyırttırdı galiba?” diyorum.

“Öyle görünüyor,” diyor Gerçek Brett gülerek. “On yıl önce de vahşiydiniz, bu yarışma sizi belki biraz evcilleştirmiştir de doğru dürüst yarışsınız diye düşünmüştüm ama yanıldığımı görüyorum.”

“İnsanın aklını başından alıyor. Göreceksin,” diyor Alastair, kalem kâğıt alıp grubun adını yazıyor. Başlamaya hazırız. “Ned çok sevinecek tekrar bir araya gelmemize.”

“O nasıl? Uzun zamandır konuşmadık,” diyor Gerçek Brett, hüzünleniyor eski arkadaşının adı geçince.

“Bilirsin onu. Bir kız bulur, unuttur herkesi,” diyor Alastair, göz kırpmıyor. “En azından bu seferki karısı.”

“Selam söyle benden,” diyor.

“Birkaç aya kadar geliyor. Buluşuruz o zaman.”

“Sahi mi? Geri mi dönüyor?”

“Bu ikisi için geliyor,” diyor Alastair, çenesiyle Dan ve Lexie’yi işaret ediyor.

“Ha. Düğününüz için mi?” diye soruyor Gerçek Brett, oturduğu yerde kıpırdanarak.

“Henüz davetiyeler gitmedi,” diyor Dan, Lexie bunu duyunca dehşete kapılıyor.

“Ciddi misin?” diyor.

“Mesajla bütün detaylı bilgileri alırlar nasıl olsa şimdilik,” diyor Dan gülererek.

“Bende kayıtlı olan herkese tarihleri gönderdim bugün,” diyor onu koluyla dürterek, yalnızca üç ay kalmışken Dan’ın bu kadar rahat olmasına sinirleniyor haklı olarak. Zaten ev taşımasıydı falan darken yeterince stres yaşadılar. Bazen atışıyorlardır kesin. Tabii tüm bu çatlaklar ışıltılı bir görüntüyle makyajlanıyor ve bana yine ezik hissetmek düşüyor. Hazırlıklar için bu kadar az zaman bıraktıklarına pişman olduklarını düşünüyorum.

Dan’ın ne hissettiği umurumda değil ama Lexie için üzülüyorum.

“Eminim her şey yoluna girer,” diyorum teskin etmek için.

Lexie bana bakıp minnetle gülümsüyor.

“Soru bir,” diyor Ian, sonunda yarışma başladı, o birasını içti, bizler de sakinleştik.

Hepimiz Alastair’in elindeki kâğıda eğildik, savaşa hazırız.

Haftalardır ilk kez ekibimiz tam kadro ve tüm hızıyla bir araya gelmişken Gerçek Brett’in bilgisinin de katkısıyla (Gündemi çok iyi takip ettiği belli), soruları kolaylıkla yanıtıyoruz, güven içinde cevap kâğıdımızı veriyoruz.

“İçimde çok iyi bir his var,” diyor Josh, parmağını sağa sola sal-

layarak.

“Nazar değdirme,” diyor Natalia, gözlerini devirerek ve telefonunu alıyor eline. Her hafta yarışma süresince o cihazdan nasıl uzak kalabildiğine şaşıyorum. Gerçi hep yakınında tutuyor, yarışma bitip de insanlar bara, tuvalete dağılır dağılmaz kapıyor hemen. Gerçek Brett’in burada olması bu durumu değiştirmediyse göre demek ki aralarında bir şey olmamış diye düşünüp rahatlıyorum. Onunla ilgilenmediği ortada. Belki de benim kuruntumdu sadece.

Bir saniye. Rahatlıyorum mu dedim? Merak ettim demek istemiştım. Aman!

“Düğün ne zaman?” diye soruyor Gerçek Brett, Dan’e doğru dönerek.

Ona doğru bir bakış fırlatıyorum, hikâyeyi bildiği hâlde niye bunu gündeme getiriyor acaba diye düşünüyorum, dudağının seğirdiğini fark ediyorum.

“Önümüzdeki yıl Sevgililer Günü’nde,” diyor Dan heyecanla gülümseyerek, o anda suratına bir yumruk indirmek geliyor içimden.

“Fazla kalmamış,” diyor Gerçek Brett.

“Evet dostum. Sen de gelmelisin,” diyor Dan o anda, kırışan alnı ile de yaptığı daveti vurguluyor adeta.

“Ama,” diyor Lexie, derin bir nefes alıyor, dudağını ısırtıyor ve susuyor.

“Ne oldu?” diye soruyor Dan, bu tepkisine biraz kızıyor aslında.

“Yok bir şey,” diye mırıldanıyor Lexie. “Yer küçük biliyorsun.”

“Hiç sorun değil. Çok iyi anlıyorum,” diyor Gerçek Brett nezaketle, ona bunun sorun olmadığını anlatmaya çalışıyor.

“Ne? Hayır,” diyor Dan kekeleyerek, suratını buruşturuyor.

“Sarah’nın misafirine ne oldu?”

“O da ne?” diyorum, kulaklarım dikiliyor. “Hepimizin misafiri olduğunu biliyordum.”

“Hayır, herkesin değil,” diyor Lexie, yan gözle Dan’e bakıyor, belli ki bu konuyu herkesin önünde konuşmak istemiyor. “Diğerleri partiyle ilgileneceği için senin yanında birini getirmek isteyeceğini düşünmüştüm. Bu işlerden uzak kalman da gerekmiyor. İstersen kızların yanında da olabilirsin,” diye cümleleri sıralıyor ardı ardına, kendini durduramıyor ve şu an pişman olacağı şeyleri söylemenin eşiğinde. Ne kadar yakın olursak olalım, kocasının eski kız arkadaşının, nedimelerinin yanında dolanmasını kim ister ki?

Hiç kimse.

“Lexie,” diye sözünü kesiyorum. “Gerçekten, benim için kaygılanma. Birini getirmeme gerek yok. Sorun değil benim için.”

Tam Dan’ın ailesini tanıdığımı ve yalnız kalmayacağı mı söyleyecekken susuyorum. Bir sürü yılbaşını ve tatili onlarla geçirdiğimi, birlikte bir geçmişimiz olduğunu ona hatırlatmaya hiç gerek yok.

“Senin kavalyen Brett olmalı bence,” diyor Carly sol tarafımdan.

Ona dönüp ölümcül bakışımı fırlatmadan önce sırtıttığını biliyorum zaten.

“Zaten başka kimi getirmek isterdin ki?” diye soruyor saf saf, omuzlarını hafifçe yukarıya kaldırıyor, söylemediğini vurgulamak ister gibi. “Bir geçmişiniz var ve Brett sizi tanıyor,” diyor Dan ve Lexie’ye, onları ikna etmeye çalışıyor.

“Evlenen çifti tanıyıyorsan düğünler çok sıkıcı olur zaten,” diyor Natalia, telefonundan başını bile kaldırmıyor.

“Aynen öyle,” diyor Dan, başını sallayarak. “Tamamdır, sorun çözüldü.”

“Tabii Sarah için bir mahzuru yoksa,” diyor Lexie, şu

masada en mantıklı konuşan o şu anda.

“Niye mahzuru olsun canım? ” diyor Carly. “Ondan iyi kavalye mi olur?”

“Nedir durum? Düğüne mi geliyorsun?” diye soruyor Alastair heyecanla, Gerçek Brett’in sırtına vuruyor, sonra masanın öbür ucuna, cüzdanına uzanıyor. “Bu harika.”

“Ben, bilmiyorum belki...”

“Ned’le de görüşmüş olursunuz,” diyor Alastair onun sözünü keserek, sonra bara, Josh’un yanına gidiyor.

“Kabul et Sarah, özellikle de Sevgililer Günü olduğu için gelmeye ikna edecek birini bile bulamayabilirsin.”

“Sağ ol,” diye mırıldanıyorum, arkadaşımın eski sevgilimin ve rüyalarındaki sevgilimin önünde içler acısı aşk hayatımı ortaya dökmesi ne hoş bir şey, değil mi?

“Ona iyilik yapıyor olacaksın,” diyor Gerçek Brett’e bakarak.

“Eee, bence bu kadarı da fazla,” diyorum kekeleyerek, şu geveze kızı tuvalete çekip paylamamak için zor tutuyorum kendimi.

“Onunla tüm günü geçirebilecek misin acaba?” diye soruyor Gerçek Brett’e.

“Bakalım,” diyor, kaşları çatık, omuzlarını silkiyor. “Gidip bakayım, içkilerin hepsini getiremezler.”

Boşalan bardağını alıp Alastair’in ve Josh’un yanına gidiyor.

“Ben de gidiyorum,” diyor Dan, diğer boş bardakları ve boş cips paketlerini de alıyor giderken.

“Ben de tuvalete gidiyorum,” diyor Lexie, Carly, Natalia ve ben kalıyoruz masada.

“Harika,” diyorum, gözlerimi devirerek. “Sağ ol küçük cadı. Beni bir zavallı gibi göstermeyi başardın.”

“Öylesin zaten.”

“Güzel,” diye mırıldanıyor Natalia, benim adıma.

“Arkadaşlarının sana birini ayarlamasının en kötü yanı ne biliyor musunuz? Karşı tarafın hayır dediğini duymak,” diyorum.

“Adam hayır demedi,” diyor cık cık ederek.

“Dedi,” diyorum.

“O cevap evet idi,” diyor, omuz silkerek.

“Sen dinliyor muydun ki?”

“Ben bir kadının ve aynı anda birkaç işi yapabilirim. Özellikle de konu ilgimi çekmişse,” diyor göz kırparak. “Artık inat etmeyi bırak. Zaman geçirmek için daha kötü tipler düşünebilirdim senin için. Bunun ne hoş bir herif olduğunu unutmuşum.”

Carly bunu duyunca bir kahkaha daha patlatıyor.

Bir adam ve üç farklı bakış açısı: Ben yaşlandığını düşünüyorum, Carly hiç değişmediğini, Natalia ise hatırladığından daha yakışıklı olduğunu... Bu da güzellik kavramının ne kadar göreceli olduğunun ispatı. Söz konusu olan, George Clooney, Brad Pitt, Billy Buskin, Ryan Gosling, Leonardo DiCaprio veya EastEnders’a yeni katılan aktör değilse tabii. Bunlar tescilli yakışıklılar.

“Hakikaten,” diyor Natalia. “Onu daha iyi inceleyebileyim diye telefonu alıp yüzümü kapatmaya çalıştım.”

“Evet, bu hatun buldu da bunuyor bence,” diyor Carly sesini yükselterek, bana doğru elini sallıyor.

“Hiç de değil.”

“Aynen öyle.”

“Sadece yılın en romantik gününü benimle geçirmeye zorlanmasını istemiyorum,” diyerek savunuyorum kendimi.

“Ama sahip olacağınız bebekleri bir düşünsene,” diyor Natalia.

“Ne?” diye bağıriyorum.

“Annenin mutluluğunu düşün,” diyor Carly.

İkisi birden gülmeye başlıyorlar.

“İğrençsiniz ikiniz de,” diye mırıldanıyorum elimdeki boşalmak üzere olan bardağa bakarak, artık iyice sinirlenmeye başlıyorum.

“İşte bu yüzden seviyorsun bizi,” diye karşılık veriyor Carly, bardağıma biraz şarap dolduruyor.

“Buna içelim,” diyor Natalia gülerek, kadehini kaldırıp benimkine tokuşturuyor.

Kocaman bir yudum alıp ters ters bakıyorum ikisine de yine gülmeye başlıyorlar.

“Max’den haber var mı? Andrea nasıl?” diye soruyor Natalia.

“İyice büyüdü karnı ve artık rahat vermemeye başladı,” diyorum, sabah kardeşimin mesajda yazdığı gibi.

“Doğum yakın değil mi?” diye soruyor Carly, elini karnına götürüyor, aklına büyüyen bebeği geliyor belli ki.

“Evet, pazar günü. Her an, her şey olabilir.”

“Sarah Hala’nın heyecanlı günleri,” diyor Natalia, gülümseyerek.

“İnsan kendini yaşlanmış hissediyor böyle,” diyorum şarabımdan bir yudum alarak.

“Bir gün olacaktı bu,” diye karşılık veriyor, dudak bükerek.

“Bayanlar ve baylar,” diye sesleniyor Ian mikrofondan, bunu duyunca herkes masasına geri dönüyor. “Bu ay ikinci kez beraberlik oldu.”

Salondan “Ooooooh,” sesleri yükseliyor.

“Yine bu ay ikinci kez, finale kalanlar ‘Leicester Fatihleri’ ve ‘Uçan Dansçılar’.”

“Sadede gel,” diye mırıldanıyor Josh, en son neler yaşadığımızı unutmış görünüyor.

“Bu kez ağzımı açmıyorum,” diyor Lexie fısıldayarak, hatır-

layınca kötü oluyor.

“Pekâlâ, hazır mısınız?” diye soruyor Ian. “İşte soru. Birçok kişi Tom Jones’un çıkış şarkısını ‘It’s Not Unusual’ diye bilir, oysa bu ikincisidir. Peki, ilk şarkısı nedir?”

“Bu, beraberliği bozacak bir soru değil yahu,” diyor Dan, Ian’a doğru bakarak, protesto etmeye hazırlanıyor gibi.

“Şşşt,” diye fısıldıyorum, heyecanımı gizleyemiyorum çünkü cevabı biliyorum.

Ben kaleme uzanıp yazana kadar Gerçek Brett, Alastair’e fısıldıyor ve o da “Chills and Fever” yazıyor kâğıda. Ben de bunu söyleyecektim. Bunu sadece Tom Jones hayranı veya onun hakkında araştırma yapmış olan biri bilebilir.

Bir bağlantı.

Bir bağ.

İçimden kabaran bir heyecan duygusu var.

Cevabı veriyoruz.

Kazanıyoruz.

Karşı takımdan soruya itiraz var, tipik bir en yakın cevabı veren kazanır sorusu olmadığını, Tom Jones ile ilgili hiç detay bilmedikleri için daha en başından şanslarının olmadığını iddia ediyorlar.

Ian şikâyetleri savuşturuyor.

Sarıyor, athıyor, zıplıyor, zaferimizi kutluyoruz. Karşı tarafta biz içki ısmarlıyoruz. Belki onları aşağılıyor gibi görünüyoruz ama onlar katıldığından beri yarışma geceleri çok daha eğlence- li geçmeye başladı.

“Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim,” diyor Gerçek Brett, kalkıp paltosunu giyerken.

“Asıl biz teşekkür ederiz!” diyor Josh sırtarak, zafer sarhoşluğu içinde şu an.

"Aaa, gidiyor musun?" diyor Carly Gerçek Brett'e, gidiyor diye üzülüyor belli ki çünkü onun önünde beni biraz daha sıkıştıracaktı.

"Erken kalkacağım," diyor.

"Sana borcumuz var," diyor Alastair, başını sallayarak.

"Önemli değil. Sadece bildiğim yerden geldi soru," diyor omuz silkerek, sonra bana doğru bakıyor.

Bu anlamlı bakışma sırasında, o yeşil gözleri beni benden alıyor, nefesimin boğazıma düğümlendiğini hissediyorum. Sadece rengine bakıp o gözlerdeki ışıltıyı tamamen kaçırmışım. Sahibinin inceliğini ve açık yürekliliğini yansıtıyor o yeşil gözler.

"Bence Sarah da cevabı biliyordu," diyor bana bakarak, dudağı hafifçe kıvrılıyor gülümserken.

Ben de aynı şekilde karşılık veriyorum.

"Hiç sanmıyorum," yorumuyla burnunu sokuyor Dan.

"Onun müzik arşivini ergenlerin dinlediği gruplar oluşturur ama annesinin gözüne girmek için araya bir iki Mozart serpiştirmiştir."

"En son ne zaman kontrol ettin? Belki de değişmiştir zevkleri o zamandan bu yana," diyor Gerçek Brett, cebinden eldivenlerini çıkarıp birbirine vuruyor.

Dan sus pus olup kalıyor öylece.

"Belki de," diyor kaşlarını çatarak, Lexie'ye dönüp sırtını sıvazlıyor onun şefkatle.

"Çok sevindim seni gördüğüme dostum," diyor Alastair, masanın yanından dolaşıp sırtına pat pat vurup ona sarılıyor. "Bir ara gel yine, tekrar yarışalım."

"Evet! Sen bizim uğurumuzsun!" diyor Josh, gelecek zaferi düşünüyor şimdiden.

"Ah şekerim, gelecek yarışmadaki zaferimiz sana bağlı,"

diye takılıyor Natalia.

Gerçek Brett buna gülüyor, âlemsiniz der gibi elini sallıyor, çıkarken, “Umarım görüşürüz yakında,” diyor.

“Düğünde,” diye sesleniyor Carly.

Elini sallıyor cevap olarak.

O gidince dönüyorum masaya ve bardağımı alıyorum elime.

Carly yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor.

“Evet. Kesinlikle senin tipin değil,” diyor ağız hareketleriyle.

Ardından bir kahkaha daha patlatıyor.

24

Ertesi sabah işe neredeyse uçarak gidiyorum. Bar gecesi, arkadaşların çöpçatanlığı, Gerçek Brett'in gelişi beni çok mutlu etti. Onu uzak tutmaya çalışmakla büyük hata yapmışım. Rüya-larımda geçmişten herhangi başka birini değil de onu görmemin belki de bir sebebi vardır, kim bilir.

Ofisin kapısından hoplayıp zıplayarak giriyorum (Evet, küçük bir kız çocuğu gibi hoplayıp zıplıyorum). Brett masasına oturmuş, bir yandan ekmeğini yiyip sütünü içerken bir yandan da önündeki bilgisayar ekranına bakıyor.

"Demek Tom Jones hayranısın," diyorum, doğrudan masa-sına giderek. Bir yandan da üzerimdeki kat kat giysileri çıkarı-yorum.

Kaşlarını kaldırarak bakıyor bana. "Yakalandık."

"Büyükanne'nin reçeli mi bu?" diye soruyorum, turuncu hırcamı çıkarırken ekmeğinin son lokmasındaki kırmızı şeyi inceliyorum, sonra ağzına atıveriyor zaten.

"Hayır, onu sana verdim," diyor. "Benimle paylaşmanı bek-lerken köşedeki dükkândakilerle idare etmeye çalışıyorum."

"Eve götürdüm ben onu."

"Biliyorum," diyor gülümseyerek, ekrana çeviriyor bakışla-rını tekrar. "Hâlâ davet bekliyorum."

Mahcup mahcup gülümsüyorum bunu duyunca. "Ben de

bunu alenen söylediğini kendi kafamdan uydurduğumdan şüphelenmiştim.”

“O kadar aleni değilmiş demek ki,” diyor muzip muzip gülümseyerek, ıslıl ıslıl, yeşil bakışlarını çeviriyor bana. “Üzerinde çalışmam gerekiyor. Teşekkürler verdiğin ipucu için.”

“Ne demek!” diyorum gülerek, dönüp elimdeki giysileri ve siyah deri çantamı masama götürmek üzere dönüyorum.

“Söyle bakalım, nedir aranızdaki?” diye soruyor arkamdan, sesinde sorgulayıcı bir ton seziyorum.

“Ha?” diyorum, dönerek.

“Sen ve Dan?” Sesi biraz gergin, sanki kendine niye böyle bir soru sordum der gibi bir hali var.

Şaşkınlıkla bakıyorum yüzüne. “Nasıl yani? Hiçbir şey yok.”

“Kalan duygu falan?”

“Kesinlikle hayır,” diyorum net bir şekilde, düşüncesi bile tiksindirici geliyor.

“Peki,” diyor Gerçek Brett, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak bakıyor.

“Niye sordun ki bunu?”

“Önemli değil. Sadece bir şey dikkatimi çekti ama yanılıyorum büyük ihtimalle.”

“Ne?” İlk kez arkadaşlarımla tanıştırdığım adam, acımasızca kalbimi kırmış olan adamla ilgili ne gibi bir sonuca varmış olabilir ki?

“Düğününe beni senin erkek arkadaşın gibi davet etmesi tuhafıma gitti,” diyor, benimle pek göz teması kurmadan. “Yani, davet edilmek hoş ama sizlerle yıllardır görüşmüyoruz. Kullanıldığımı hissettim biraz.”

“Evet, benim koruyucum olarak,” diyorum gülerek. “Eski sevgililer böyle şeylere pek davet edilmezler. Belki de kafasının

bir köşesinde bir gün, vicdansızın biri olduğu için çıkıp hesap soracağım düşüncesi vardır.”

“Vay.”

“Evet. Öyleydi çünkü.”

“Konuşma sırasında nefesini tuttuğunu da fark ettim.”

“Öyle mi yaptım?” diye soruyorum, bedenimin ben farkında olmadan, otomatik olarak tepki verdiğini öğrenmek beni çok şaşırtıyor. İşin aslı, Dan’ın ağzından çıkanlardan ziyade Carly’nin ağzından çıkan laflar beni daha fazla endişelendirdi. Bunu Gerçek Brett’e söyleyemem elbette. Böyle bir riski göze alamam çünkü açıklamalarımın devamını getirmem gerekir.

“Evet,” diyor başını sallayarak. “Yani, teklifi geri çekmeleri için bir yalvarmadığın kaldı.”

“Öyle bir şey yapmadım,” diyorum gülerek, verdiğim tepkileri fark etmiş olması beni dehşete düşürüyor. “Hazırlıksız yakalandım.”

“Sadece sen mi?”

“Ha. Bu konuda çok üzgünüm.”

“Şu an bir erkek arkadaşın olmadığını biliyorum,” diyor Gerçek Brett, derin bir iç çekerek. “Ama bence birisi var ve bu yüzden beni birkaç kez reddettin.”

“Ha, demek bu yüzden?” diyorum gülerek.

Dudağını ısıyor, bana bakıp gülümsüyor. “Başka bir şey olamaz.”

Başımı yana eğip gözlerimi kaçırıyorum, utanıyorum biraz.

“Ama senin ilişki durumun karışık.” diyor sonunda. “Ya hayali bir sevgilin var ya da görüşmemen gereken biriyle görüşüyorsun.”

İçim birden heyecan doluyor ona bakarken. Dan ile aramızda gizli kalmış duygular olduğunu düşündüğünden değil ama

neredeyse tam üstüne bastığı için.

Ben yirmi dokuz yaşındayım ve hayali bir sevgilim var, onunla bir dolu macera yaşıyorum, ama sadece rüyalarımda.

Bu nasıl bir şey?

Deli gibi gülüyorum tüm bunları idrak edince.

Gerçek Brett'e bunlar kahkaha gibi görünebilir ama işin aslı ağlamak üzereyim. Acıklı bir öykü bu aslında.

"Galiba biraz ileri gittim," diyor, pişman olmuş gibi.

"Biraz öyle," diyorum, sonra kendimi topluyorum. "Eski sevgilimle aramda gizli saklı duygular olmadığını söyleyebilirim. Sen orada ne gördün gerçekten bilmiyorum. Hatta böyle düşünmen biraz canımı sıktı. Ayrıca, erkek arkadaşım da yok."

"Ah kahretsin."

"Yine ne oldu?" Neredeyse bağıriyorum.

"Senin beni karmaşık ilişki durumundan dolayı iki kez reddettiğini düşünmüştüm. Ama sen beni beğenmediğin için istememişsin."

"Yakaladın beni," diyorum gülerek. "Öğrendin işte."

"Ah," diyor, göğsünü sıvazlayarak. "Gerçekten de kelimeleri seçerek konuşuyorsun."

Şaka yaptığımı, sadece aramızdaki şakalaşmayı sürdürdüğümü belirtmek için gülümsüyorum. Neyse ki o da karşılık veriyor.

"Şaka bir yana, benim yanımda gelmen gerekmiyor," diyorum, onu bu dertten kurtarmak adına. "Onlar ne düşünürlerse düşünsünler, ben hâlimden memnunum. Elim tutacak, her beş dakikada bir beni kontrol edecek birine ihtiyacım yok."

"Ya da seni koridorda koşup Dan'e olan aşkını haykırmaktan alıkoyacak?"

"Aynen öyle."

“Düğün pastasıyla yemek atma savaşı yapacak?”

“Meyveliyse olur bak, nefret ederim meyveli pastadan,” diyorum.

“Ya da yanından geçerken geline çelme takmana engel olacak?”

“Damadı tercih ederim,” diyorum, başımı sallayarak.

“Tüm fotoğraflara girmene izin verilmediğinde triplere girmene izin vermeyecek?”

“En azından birinde yer alırım herhâlde.”

“Ya da büyükannesine kilerinde seks yaptığını anlatmana engel olacak?”

“Aaa, nereden bildin bunu?” diyorum dehşete kapılmış gibi yaparak.

“Ya da iyice kafayı çekip ilk danslarını yaparlarken dans pistinde yalpalayarak dolaşmana izin vermeyecek?”

“Aaa, buna izin yok mu yani? Oysa ben bütün hareketleri çalışmıştım.”

“Bence burada duralım çünkü bu uzar da uzar.”

“Tanrım. Belki de bir dadı lazım bana,” diyorum içimi çekerek. Gerçek Brett başını sallıyor. “Göreceğiz bakalım.”

“Nasıldı yarışma?” diye sesleniyor Julie, elinde koyu yeşil bir poşetle girerken.

“Süper,” diyorum, masama doğru giderken, artık bilgisayarıma açıp işe başlama zamanı.

Bütün gün ayakta gezinip konuşacak hâlim yok ya.

Her ne kadar bunu için can atsam da...

*

On dakika sonra Jonathan elinde spor çantasıyla geliyor, hâlimden pek memnun görünüyor.

"Günaydın," diyor neşeyle Julie'nin yanından geçerken ve göz kırpmıyor ikimize.

"Günaydın," diyoruz biz de.

"Ah Sarah," diyor, başını odasının kapısından çıkararak. "Kahve yap, Brett'e de haber ver."

Üç dakika sonra kahvesini koyuyorum Jonathan'ın önüne, tam arkamı dönüp çıkacakken durduruyor beni. "Kalabilirsin Sarah."

"Öyle mi?" diyorum, Gerçek Brett'e ve Jonathan'a bakıyorum şaşkınlıkla.

"Otur lütfen," diyor patronum.

Hemen oturuyorum Gerçek Brett'in yanındaki sandalyeye.

"Şimdi, dün gece Derek ve Damian ile toplantı yaptık. Şirketin gelecekteki planlarını konuştuk," diyor, Andrea'nın hamileliği ilerlediği zamanlarda yaptığı gibi ellerini yuvarlak göbeğinin üzerine koyuyor. "Sarah, senin önerin gündeme geldi."

"Ah?" diyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "*Nineler Tatile* mi?"

"Evet o," diyor başını sallayarak. "Siz ikiniz saha çalışması yapıyorsunuz bildiğim kadarıyla. İlerleme kaydedebildiniz mi?"

"Muhteşem bir yaşlı adam bulduk," diyorum, Gerçek Brett'e bakarak ve cesaretlendirici bakışını görünce rahatlıyorum.

"Adam mı? Bu kadınlar için değil miydi?"

"Evet, ismin çağrıştırdığı bu," diyor Gerçek Brett. "Ama Julian tam bir karakter ve onu işin içine katmazsak aptallık ederiz."

"Ayrıca düşünüyorum da," diyorum. "Bunu henüz Damian veya Brett'le paylaşmadım ama konsepti biraz değiştirmeyi planladım. Tüm katılımcılar, birlikte seyahat eden öğrenci grubu gibi program devam ettiği sürece bir arada kalabilirler. Dünyayı gezebilmenin, birlikte böyle maceralar yaşamanın ne

kadar harika bir şey olduğunun farkında bile olmayan on sekizliklerle bir tür karşılaştırma olur ayrıca.”

“Tek bir grup olursa, takip etmemiz çok daha kolay olur,” diyor Gerçek Brett, başını sallayarak.

“Kesinlikle,” diye onaylıyorum. “Herkesin birbirine anlatacak bir hikâyesi olur, her şey daha doğal gelişir.”

“Şahane,” diyor Jonathan, sevinçle. “Ürün geliştirmede çalışmak böyle bir şey işte. En baştaki fikrine bağlı kalmak zorunluluğu hissetmeden fikrini geliştirebilmek. Bravo sana, Sarah.”

“Teşekkürler,” diye mırıldanıyorum mahcup mahcup.

“Ben sizden zaman konusunda netlik istiyorum. Ne zaman olacak tüm bunlar? Yakında olur mu?”

“Yakında derken? Ne kadar yakında?”

“Önümüzdeki yılın başları mesela?” diyor, bu bir öneriden çok bir rica gibi duruyor.

“Ama şu anda sadece nasıl bir şey olacağını anlamak için saha araştırması yapıyoruz. Araştırma ekibiyle toplanıp detayları konuşmadık bile,” diyorum panikle.

“Televizyon dünyasına hoş geldin,” diyor Jonathan, pek bir coşkulu. “Londra’nın en iyi restoranlarından birinin mutfağındayız. Yemeklerin bazıları soslanmış, marine edilmeyi bekliyor, diğerlerinin de sıcak sıcak servis edilmesi gerekiyor. Müşteriler bekliyor masada.”

“Pekâlâ,” diyorum, başımı sallayarak yaptığı restoran benzetmesine karşılık.

“Konu henüz tazeyken zaman geçirmeden ortaya koymak lazım,” diye devam ediyor, o sırada Julie içeriye girip önüne bir kahve daha koyuyor, sonra Gerçek Brett’e gülümseyip odadan çıkıyor.

"Anlıyorum."

"Ayrıca, fazla uzatmamak gerek. Sonuçta söz konusu olan yaşlı insanlar. Baş karakterlerden biri öte tarafa gidiverirse, ne halt ederiz?"

"Haklısın," diyor Gerçek Brett, Jonathan'ın konuyla ilgili bu sözde hassasiyeti ve kullandığı dil karşısında tepkisini kontrol etmeye çalıştığı belli oluyor.

"Julian idi değil mi?" diye soruyor Jonathan.

"Bu adamı ve yeni dostlarını nereye göndermeyi düşünüyorsunuz?"

"Henüz karar vermedik ama belki Avustralya. Yaptığım araştırmaya göre İngiliz gezginlerin en çok gittiği yer orası. Muhtemelen dil engeli olmadığından."

"Planlama aşamasında bizim için de iyi olur. Dilden kaynaklanan ne felâketler gelmiştir başımıza." Yanaklarını şişirerek nefesini bırakıyor. "Pekâlâ, orada karar kılalım, o hâlde. Ülkede ara yıl tatiline gidenlerin gittiği yerleri araştır. Yer seç ve zamana karar ver. Araştırma'dan Siobhan'a talimat vereceğim, o da baksın. İkiniz onu da alıp ocak ayında gidersiniz, böylece başlangıcı yapmış oluruz."

"Ocak mı?"

"Yeni yıl, yeni proje," diyor coşkuyla başını sallayarak.

"Çok az zaman var," diye karşı çıkıyorum. "Noel Partisi organizasyonu ile ilgilenmem gerek, bunun için nasıl vakit bulacağım."

"Sarah, sen değil miydin defalarca bu gezilere gelip gelemeyeceğini soran?"

"Evet, haklısın." Yanaklarım kızarıyor dediğim hatırlatılınca ayrıca on iki gün sonraki ofis partisini ön planda tutuyor görünmek de utandırıyor beni.

“Tamam işte,” diyor başını sallayarak. “Şu lanet partiyi Julie halleder. Artık sorgulamayı bırak da işe başla.”

Emir demiri keser, endişeyle gülümseyerek odadan çıkıyoruz.

“Şimdi bittik,” diye fısıldıyor Gerçek Brett.

“Hem de nasıl,” diyorum, aynı gerginlikle.

“Neden böyle çabucak?”

“Çok iyi bir fikir de ondan,” diyor Gerçek Brett, kızarıyorum yaptığı övgüden dolayı.

“Yani, şimdi birkaç yaşlı insan daha bulup ekibi tamamlayarak onları hayatlarının gezisine göndermemiz gerekiyor.”

“Hemen başlayalım.”

“Evet, Yaşlılar Derneği’ni arayıp sosyal medya aracılığı ile böyle bir şeye katılmak isteyecek birilerini bulabilirler mi diye bir sorayım. Bu arada sen de Avustralya’ya bak, sonra buluşup Julian’ın gezisini planlayalım,” diye konuşurken Gerçek Brett’in bana sırtarak baktığını fark ediyorum.

“Tamam amirim, yoksa şefim mi demeliydim?” diyor göz kırparak.

“Jonathan’a göre,” diyorum, başımı sallayıp gözlerimi devirerek.

“Aklıma geldi de Julian’a sorsak mı acaba, kaldığı yerde kendi durumunda olan var mıdır diye?”

“Aman Tanrım, eminim hepsi gelmek isteyecektir onun peşinden birlikte zaman geçirmek için.”

“Kim istemez ki?” diye soruyor ciddi bir tonda. “Zaten var olan arkadaşlıkların orada da sürmesi güzel olurdu.”

“Fiona’yı arayıp konuşayım ben.”

“Süper,” diyor Gerçek Brett gülümseyerek, heyecanla kolu mu dürtüyor birkaç kez, sonra masasına yöneliyor. “Toplantı odasında görüşürüz.”

"Tamam," diyorum ve kendimi sandalyeme atıyorum.

Defterimi elime alınca telefonumun ışığını görüyorum, annem arıyor. Muhtemelen çalışıp daha iyi olmam gereken zamanda gevezelik yapmamı istemediğinden iş saatlerinde pek aramaz beni. Merakıma yenik düşüp açıyorum telefonu.

"Anne?" diyorum.

"Ah canım, açtın," diyor, ilk arayışında açmamdan memnun. Suçluluk duyuyorum bir an.

"Davetiye geldi mi sana?"

"Dan ve Lexie'den mi?" diyorum, konuşmanın nereye gideceği belli oldu, daha önceleri açmadığım için pişmanlığım azalıyor.

"Evet."

"Ben evden çıkarken posta gelmemişti anne."

"Anladım. Çok ince bir davranış," diyor kendinden emin bir tonda, korktuğum başıma geliyor galiba.

"Seni de mi çağırıyorlar?" diyorum, şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. Dan'ın sevgili anneciğimi davet ettiğini bana söylememiş olması da sinir bozucu ayrıca.

"Önceki gün bahsetti Pat."

"Ah," diye karşılık veriyorum, Pat ve Terry'nin (Dan'ın anne ve babası) Lexie'ye o uzun konuk listelerini gönderişi geliyor gözümün önüne. Eğer Dan zahmet edip de listeye bakarsa, annemin davet edilmesine homurdanır ama Pat ayak direr. Düğün masraflarının çoğunu onlar ödüyor zira. İki ucu da keskin bıçak durumu ama rüyalarındaki eve yeni kavuştuklarına göre, buna da bir çare bulurlar elbet.

Pat'in annemi davet ederken kafasında neler olduğunu ve annemle hâlâ neden görüştüklerini anlamıyorum.

"Her şey ne kadar hızlı gelişti değil mi?" diyor. "Bir arkadaşın daha beklenmedik bir sürpriz yapmıyordur umarım."

Carly ve Josh meselesine sempatiyle bakmış olabilir ama aynı şey Dan ve Lexie için söz konusu olursa, tavrının değişeceğine eminim. Kendi kızı için fazla iyi olan Altın Çocuk Dan, Lexie'nin onurunu kurtarmak için evlenmek zorunda kalıyor.

Hevesi kursağında kalacağı için üzgünüm.

"Anneciğim, bunun pek dillendirilmesini istemiyorlar."

"Hmm," diye karşılık veriyor isteksizce, belli ki kendi senaryosuna inanmayı tercih ediyor.

Harika, zaten burnu havada insanlarla geçecek olan bir güne bir de bu eklendi: Orada durup her konuda ahkâm kesecek olan annemi çekeceğim. Düşüncelerini kendine saklayacağından da şüpheliyim. Kesin birilerini incitmeyi başaracaktır. İyice kafayı çekip ortalıkta dolaşma ihtimalim de suya düştü, diken üstünde olacağım.

"Max'ten haber var mı, anne?" diyorum konuyu değiştirmek için.

"Max mi? Doğum başlarsa en son haber verecekleri kişi ben olurum. Ortalık velveleye vermemi istemezler," diyor, biliyor kendini. "Ben bu düğünün tam bir fiyasko olacağını düşünüyorum. Hazırlanmak için sadece üç ayları var. Babanın altmış yaş doğum gününe bile daha uzun zamanda hazırlandım."

Konuşma dönüp dolaşıp yine Sevgililer Günü'ne geliyor, beş dakika daha tahminlerini, beklentilerini dinlemek zorunda kalıyorum.

Telefonu kapatır kapatmaz (Ki bu hızını alamadığı zaman hiç kolay değildir, işte olduğumu bilse de fark etmez), Carly'yi arıyorum.

"Şu lanet düğüne annemi de çağırmışlar!" diyorum telefonu açar açmaz.

"Ha. Ben de merak ediyordum bunu. Galiba hepimizin aile-

si davetli, eğer bu sana biraz iyi hissettirecekse.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Üzgünüm,” diyor. “Daha kötü olabilirdi.”

“Nasıl?”

“Haklısın. İnan eğlenceli bir senaryo bulacak enerjim yok. Sen kazandın, berbat bir durum, ama en azından hayalindeki sevgilin yanında olacak.”

“Kahretsin.”

Hattın öbür ucunda öyle bir kahkaha patlatıyor ki telefonu suratına kapatıp rahatlamak için tuvalete gidiyorum.

Kabinden çıkınca, aynanın önünde Büzük Dudaklı Louisa’yı rujunu tazelerken buluyorum.

“Selam,” diyor yapmacık bir gülümsemeyle.

“Günaydın,” diye karşılık veriyorum, ellerimi yıkarken yanındaki lavaboda.

“Duyduğuma göre Jonathan ofisine çağırmış seni sabah,” diyor, aynada bana bakarak, sonra da aynada ruj sürdüğü dudaklarını inceliyor.

“Evet, *Nineler Tatile* hakkında konuşmak için,” diyorum, haberlerin ofiste bu kadar çabuk yayılması hiç şaşırtmıyor beni. Yirmi dakika bile sürmemiş Louisa’nın öğrenmesi.

“Ortaya koyduğun fikrin hayata geçiyor olması ne kadar güzel değil mi?” diye soruyor, hiç alışkın olmadığım, yumuşak bir tonda. En azından son zamanlarda diyelim.

“Henüz idrak edemedim,” diyorum. “Gerçeküstü gibi geliyor.”

“Çok iyi anlıyorum seni,” diyor, dudaklarını büzerek, ciddi bir ifadeyle bakıyor bana. “Yapabileceğim bir şey olursa, haber ver yeter. Sonuçta ben de senin ekibindeyim.”

“Sağ ol,” diyorum, kendimi tutamayıp gülüyorum. Böyle yetkili bir pozisyonda olmak çok saçma geliyor.

Louisa milyonlarca selfisinde olduğu gibi, gözlerini kısıp gülümseyerek bakıyor, bilmesem bana sempati duyuyor sanacağım.

Kesin benden bir şey isteyecek.

“Siobhan Avustralya’ya gitme ihtimali olduğunu söyledi.”

Evet, anlamında başımı sallıyorum.

“Eski sevgilim orada yaşıyor, biliyorsun.”

“Ah,” diyorum, demek tuvalettteki tesadüfün nedeni buymuş.

“Birkaç hafta önce gitti. Ben yıkıldım resmen,” diyor, derin bir iç çekerek. “İki gözüm iki çeşme ağladım.”

“Çok üzüldüm bunu duyduğuma.”

“Ayrılma nedenimiz aramızdaki mesafeydi. Çünkü yürümeyeceğini biliyorduk, ikimiz için de en iyisi bitirmektir. Hâlâ çok seviyorum onu,” diyor, küçük gözleri ağladı ağlayacak gibi bakıyor. “Onu tekrar görmek çok güzel olurdu.”

“Tahmin ediyorum,” diyorum, niye benimle konuştuğu ortada.

“Öncü ekipte olmaktan memnuniyet duyarım. Şovla ilgili elimden geleni yaparım. Yaşlılarla aram iyidir.”

“Teşekkürler,” diyorum, gülmemi tutarak. En başında öne sürdüğüm fikre yaşlılarla ilgili diye burun kıvrıldığına bakılırsa, samimi olduğunu sanmıyorum. Avustralya’ya bedava seyahat edip eski sevgilisiyle felekten birkaç gün çalmak istediği gün gibi ortada. “Şimdilik Brett ve ben yeterli olacağız sanırım,” diyorum, kabalık ediyor gibi görünmemeye çalışıyorum ama gelme ihtimaline karşı da kendimi sağlama almak zorundayım. Düşman kazanmaya hiç gerek yok. Ah bu mantıklı yanım, duygusal yanım suratına şapşalın teki olduğunu haykırmak istiyor. Tam bir iç çatışması yaşıyorum.

Onu kırmızı halıyla ekibe davet etmeyişiime biraz bozuluyor hâliyle.

“Öyle mi? Demek memnunsun Brett’ten? Biraz sıkıcı biri gibi duruyor, bu işin altından kalkabilir mi sence?”

“Öyle olduğunu düşünüyorum,” diyorum gülümseyerek. “Ama hiç belli olmaz, belki de çekimler için hepimiz gitmek zorunda kalabiliriz. Her birimiz bir yaşlıdan sorumlu oluruz.”

“Süper,” diyor, bunu duyunca yüzü aydınlanıyor.

Sonra arkasını dönüp hızla çıkıyor tuvaletten.

25

Dan ve Lexie'den gelen düğün davetiyeleriyle zaman kaybetmeme ve yaşadığım duygusal şantaja rağmen gayet verimli bir gün geçiriyorum. Yaşlılar Derneği beş kişiyle daha iletişim kurabilmemiz için aracı oldu ve katılma potansiyeli olan on kişiyle ilgili tweetler bizde merak ve heyecan uyandırdı. Üstüne üstlük, öğleden sonranın çoğunu, toplantı odasında Gerçek Brett'le Lonely Planet ve Rough Guide dergilerine bakarak ve hem görsel hem de duygusal açıdan televizyona uygun bir gezi planı yaparak geçirdik.

Vaktin nasıl geçtiğini bile anlamadan saat altı buçuk oluvermiş ve ofistekilerin çoğu çıkmış bile.

"Vay, o kadar geç mi olmuş?" diyorum, telefonuma bakarak.

"Seyahat dergilerine bakarken ne çabuk geçmiş zaman," diyor, sırıtarak.

"Sıcak, güneşli yerleri düşünmek çok güzel," diyorum. "Artık bırakmazsak bütün geceyi burada geçireceğiz," diyorum.

"Hiç fena fikir değil," diyor başını sallayarak, dergileri kapatıp üst üste yığarak arkamızdaki rafa yerleştiriyor.

"Haydi o zaman," diyor bana kapıyı açarak. Masalarımızı geçip ofisin ana bölümüne doğru yürüyoruz.

"Ne yapıyorsun bu akşam?" diye soruyorum Gerçek Brett'e, renkli eşarbımı alıp boynuma doluyor, mantomu giyip düğmelerini ilikliyorum.

“Pek bir şey yok. Peki, sen?” diye soruyor, bilgisayarını kapatırken.

“Bende de bir şey yok,” diyorum omuz silkerek, defterimi çantama koyuyorum, yaptığımız ilerlemeden memnunum. En başından beri iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama gerçekten şahane oldu.

“Hım. Plan yok,” diyor, dudak bükerek bakıyor bana bir şey dememi bekler gibi.

“Ne?” diyorum gülerek.

“Evet, yine bana öyle bak ve kendimi aptal gibi hissettir olur mu? Diyelim ki sana birlikte bara gidelim veya tek başıma yemek istemiyorum, birlikte yemek yiyelim dedim, yine reddedilir miyim acaba? Ya da başarı şansım biraz daha mı yüksek olur?”

“Sadece farazi olarak mı soracaksın yani?” diye soruyorum.

“Şimdilik,” diyor başını sallayarak, sol kaşı havada, koyu gri paltosunu giyip ellerini ceplerine sokuyor.

Bu şirin hâline gülümsemekten kendimi alamıyorum, iki kez onu reddetmiş olmamdan dolayı incinmemiş belli ki. “Azmin elinden bir şey kurtulmaz,” derdi büyükannem.

“Ne tür bir yemek olduğuna bağlı,” diyorum, omuzlarımı silkerek. “Çok lüks bir yer istemem.”

“Hiç değil. Ben de öyle bir şey istemiyorum zaten,” diyor, lüks bir yere gitmemiz saçma olurmuş gibi yüzünü buruşturup başını sallıyor. “Aklımda Wagamama vardı.”

Kendimi tutamayıp gülüyorum. “Bu durumda eğer teklif edersen ben de farazi olarak evet diyebilirim,” diye takılıyorum.

Wagas’a hiç dayanamam -yanından geçerken bile içeri girmemek için zor tutuyorum kendimi- köri soslu katsu tavuğu beni çağırıyor, içeri girip çabucak mideme indirmemi bekliyor kendisini.

“Harika,” diyor, düşünceli bir şekilde boş odaya bakınıyor.

“Gidelim mi?” diyorum, gülümseyerek kapıya yöneliyorum, üçüncü kez teklif etmesini bekleme zahmetine bile katlanmıyorum.

“Haydi,” diyor, kararlılıkla başını sallayarak.

Gülüşerek ofisten çıkıp Soho sokaklarında ilerliyor, Lexington Caddesi’ndeki Wagamama’ya varıyoruz.

“Hanımlar önden,” diyor, kapıyı benim için açarken.

“Teşekkürler,” diye mırıldanıyorum, oturulan bölüme doğru ilerliyorum.

Wagamama’daki bu salaş ortam yerine başka bir yere gitsedik sanki flört amaçlı bir yemeğe çıkmışız gibi pişmanlık duyabilirdim ama burası upuzun masaları olan bir mekân (tanımadığın insanlarla birlikte oturuyorsunuz), böylece kendimi daha iyi hissediyorum. Yanımızda altı kişilik bir aile ve uzun zamandır görüşmedikleri belli olan yirmili yaşlarda iki genç kız var, hararetli hararetli sohbet ediyorlar (“Shelley altı aydır Johnny’nin babasıyla yatıyormuş, biliyor musun?”, “Ne, yok artık.”). İki taraftan da sesler geliyor, bizim aramızda sessizlik olsa bile fark edilmiyor.

Menüye bakmıyoruz bile zahmet edip bu hoşuma gidiyor.

“Bakmıyor musun?” diye soruyorum.

“Ne yiyeceğimi biliyorum çünkü.”

“Ben de.”

“Katsu mu?” diyor, bir kaşı yukarıda.

“Benim standart yemeğim,” diyorum, başımı sallayarak.

“Benim de. Buraya gelip başka bir şey yemek hata olur zaten.”

“Kesinlikle katılıyorum,” diyorum gülerek. Daha sağlıklı bir şey söyleyip de köri istediğim için bana kendimi rahatsız

hissettirmemesine memnunum. Sırf bu sebepten Natalia ile gelmiyorum artık buraya. Genellikle tavuklu salata ister ve ben de katsumu gönül rahatlığıyla yiyemem. İşin bütün zevki kaçıyor ve ben şişkonun biri gibi hissediyorum kendimi.

“Aman Tanrım. Şimdi bakma, sağ tarafında Bryan Crans-ton oturuyor,” diyor alçak sesle, bir yandan da masadaki chops-ticklerle oynuyor.

“Kim?’ diyorum, isim tanıdık geliyor ama tam çıkaramıyorum.

“*Breaking Bad*’deki²² Walter White,” diyor fısıldayarak, söylediği anlaşılmasın istiyor başkaları tarafından. “Heisenberg.”

“Hadi canım! Ciddi misin?” Nefesimi tutuyorum, dönüp bakmamak için çaba harcamam gerekiyor.

Carly ve ben *Breaking Bad*’e takıktık. Çocuklar ne kadar muhteşem olduğunu anlatıp dururlardı ama biz ergen dizisi olduğunu düşünüp onları dinlemedik, izlemek zahmetine bile katlanmadık. Belki etkileniriz diye ilk sezonu eve getirmişlerdi. Salonda birkaç yıl öylece bekledi. Sonra bir pazar günü, MTV’deki *Catfish*’in²³ tekrarı ve iğrenç siyah beyaz filmler dışında seyredecek bir şey yokken, çocuklar neden bu kadar abartıyor diye bakalım dedik. O gün tam altı bölüm izlemişiz, diğer bölümleri de hızlıca geçip finale kadar olanları öğrendik.

Aklımız başımızdan gitti.

Gördüğümüz en güzel finaldi.

“Çok heyecanlandım şimdi,” diyor sırtarak, elleriyle bacaklarına vuruyor.

“Ben de.”

“Tehlikede değilim, tehlike benim,” diyor. En sevdiği Walter White sözü.

²² Vince Gilligan tarafından tasarlanmış ABD drama televizyon dizisidir. (Ç.N.)

²³ Bir televizyon şovu. (Ç.N.)

Çok iyi.

“Ben her zaman yenerim,” diyorum ben de alçak sesle. Taklide devam ediyorum.

Çok kötüydü ama gülüyor Gerçek Brett, kibarlığı elden bırakmıyor.

“Ben bakacağım,” diyorum.

“Aaah...” diyor Gerçek Brett, sessiz bir çığlık atıyor. Ağzı *Wallace and Grommit*’teki²⁴ Wallace’in ağzı gibi açılıyor.

Doğal görünmeye çalışarak sağa doğru çeviriyorum başımı. Gözlerimi mekâna çevirip Wagamama’nın beyaz, basit dekorunu inceliyormuş gibi yapıyorum, yerin altındaki bu mekânda neler yapmışlar acaba gibisinden. Özellikle de yukarıya, cadde-nin görüldüğü tarafa bakıyorum merakla. Sonunda artık dayanamıyorum, bakışlarımı aşağıya kaydırıyorum ve orada. Bryan Cranston, yanında bir kadınla oturuyor, erişte çorbası ve bir kâse acılı edamame²⁵ var önünde.

Güzel!

“Çıkar telefonunu, oturduğun yerden bir selfi çekebilirsin, arkadan gözükür,” diyor Brett, heyecanla.

“Nefret ederim selfie çekmekten,” diyorum, Büzük Dudaklı Louisa hakkında bu çılgınlığın temsilcilerinden biri olduğu için ettiğim laflar geliyor aklıma. Eskiden fotoğraflar önünde gördüğün manzarayı yakalamak, güzel bir anı ölümsüzleştirmek için çekilirdi. Şimdiyse, kusurlarını gizlemek için saçma sapan bir açıdan kendi görüntüsünü çekip bakın ne kadar seksi görünüyorum der gibi Facebook’ta paylaşıyor insanlar. Hiçbir özel anlam taşımayan görüntüler.

“Heisenberg bu,” diyor gözlerini devirerek, inadım karşısın-

24 Aardman Animations tarafından oluşturulan iki karakterdir. (Ç.N.)

25 Soya’dan yapılan bir Japon yemeği. (Ç.N.)

da. “Ver bana, ben çekeyim o hâlde.”

“Olur o zaman,” diyorum kıkırdayarak, daha fazla uzatmaya gerek yok. Sonuçta bu önemli bir an, hem Twitter’da hem de Instagram aracılığıyla Facebook’ta paylaşmaya değer (Filtre kullanmak gerek çünkü tüm günün yorgunluğu üzerimde). Çantamı açıp telefonumu alıyorum. Kamerayı açmak için ana düğmeye dokununca, Carly’den beş arama ve bir de sesli mesaj geldiğini görüyorum.

“Affedersin, hemen dönerim,” diyerek Walter White ve Gerçek Brett’ten uzaklaşıyorum. Play düğmesine basıp telefonu kulağıma götürürken derin bir nefes alıyor, içimdeki kötü bir şey olduğuna dair histen kurtulmaya çalışıyorum. Niye bu kadar çok aramış olabilir ki? Kendisi hep dalga geçer arka arkaya arayanlarla. Karşı tarafın aramayı görüp müsait olduklarında arayacağına güvenmedikleri için mi? Günün önemli bölümünde telefonlar zaten yanımızda (Diğer zamanlarda da ya duşta oluyoruz ya da şanslıysak seks yapıyoruz), yani her dakika başında olmasak da cihazda olup bitenlerin farkında oluyoruz.

“Sarah,” diyor Carly, hıçkırarak. Panik içinde yardım istiyor.

O anda buz kesiyorum.

Donup kalıyorum.

“Ne yapacağımı bilemiyorum. Kan var. Çok. Josh burada değil. Ona ulaşamıyorum. Ne yapsam bilmiyorum. Düşünüyorum. Düşünüyorum. Tanrım.”

Sonraki on saniyede sadece hıçkırıkları duyuluyor.

“Kahretsin,” diyorum paniğe kapılmamaya çalışarak ama elimdeki telefona bakınca olmuyor.

“Gitmem gerek,” diyorum Gerçek Brett’e masaya dönünce. Mantomu ve çantamı alırken ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Carly’yi arayabilirim önce ama çıkmam gerekiyor. Eve gitmeliyim.

“Ne? Daha sipariş bile vermedik ama,” diyor, kalkıp ellerini cebine sokuyor katsu yemeden gitmem kendi kabahatiymiş gibi.

“Arkadaşım... Carly,” diyorum ama devamı gelmiyor. Telefonumu sallayabiliyorum ona doğru sadece.

“İyi misin?” diye soruyor, yeşil gözleriyle bana bakıyor, kaşları endişeyle çatılıyor ve sonra anlıyor neler olduğunu. “Kahretsin. İyi mi? Yapabileceğim bir şey var mı?”

Başımı sallıyorum hayır anlamında, alt dudağım titremeye başlıyor.

Bu çok saçma. Daha fazla endişeye kapılmadan Carly’yi aramam gerek.

“Gitmem lazım. Affedersin Gerçek Brett,” diye mırıldanarak masadan uzaklaşıyor, tahta merdivenleri çıkıp soğuk, karanlık geceye karışıyorum.

“Sarah?” diyor Carly alçak sesle, titremem geçip telefonu çevirebildiğimde.

Sesindeki ton şaşırtıyor beni. Yirmi dakika önce bıraktığı sesli mesajdaki gibi panik içinde değil.

“Her şey yolunda, değil mi?” diyorum, umudumu korumaya çalışarak.

“Hayır. Hayır değil,” diyor fısıldayarak.

“Ah Carly...”

“Hım...”

Sessizlik.

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Eve gel sadece. Gelebilir misin? Yalnız kalmak istemiyorum.”

“Yola çıktım ben,” diyorum, metroya doğru koşarken.

“Konuştun mu sen Carly ile?” diye soruyor Josh, metrodan çıkıp telefonum çekmeye başlayınca arıyor.

"Evet, eve varmak üzereyim," diyorum, eve doğru hızlı hızlı yürürken, pek fit olmayan bedenim ancak buna izin veriyor. "Sen neredesin?"

"Annemleri görmeye gelmiştim. Keşke gelmeseydim. Keşke yanında olsaydım," diyor iç çekerek. "Birkaç saate gelirim."

"Araba sürebilecek misin?" diye soruyorum. Şu an olmak istediği tek yer Carly'nin yanı.

"Mecburum. Orada olmam gerek."

"Tamam, sakın ol ve endişelenme. Ne zaman gelersen görüşürüz," diyorum cesaretimi, sükûnetimi ve umudumu korumaya çalışarak ama pek başarılı olduğum söylenemez.

Aslında eve gidip kötü manzarayı görmeyi hiç istemiyorum. Carly'nin yanında olup her ne oluyorsa ona yardım etmem gerek ama yalnız olmamak isterdim. Daha fazla destek için Natalia'ya veya Alastair'i aramayı düşünüyorum ama bu bana düşmez. Carly yanında olayım diye beni aradı. Diğerlerini şu an görmek istemiyor olabilir, normal olarak. Çok korkmuştur zaten.

"Sarah?" diyor Josh, hattın öbür ucundan.

"Evet?"

"Onu sevdiğimi söyle ona," diyor. "Gerçekten çok seviyorum. Tüm kalbimle."

"Söylerim," diyerek kapatıyorum, sesindeki çaresizlik boğazımı düğümlüyor, zorlukla yutkunuyorum.

Eve vardığımda Carly'yi küçük holde yerde oturmuş, boşluğa bakarken buluyorum. Yavaşça başını çevirip bakıyor bana, birkaç saniye sonra başını dizlerine doğru eğiyor ve iç çekerken cılız bir ses çıkıyor ağzından.

"Ah canım benim," diyorum; gidip yere, yanına oturuyorum. Dudağını ısıırıyor, bana bakıyor, yüzü kül gibi olmuş.

"Gitti işte. Bu kadar," diyor; gözleri açık, öylece bakıyor.

“Emin misin?”

Evet anlamında başını sallıyor.

“Doktora gitmemiz gerekmez mi?”

“Neden?”

“Kontrol için?”

“Kesin gitti,” diyor, net bir şekilde. “İçim bomboş. Sönük.”

Başımı sallıyor, yaşadığı şeyi anlamaya çalışıyorum, şu an yapabileceğim tek şey yanında kalıp onu dinlemek.

“Çok kötüydü,” diyor, düşüncesi bile yüzünün asılması-na yetiyor. “Gördüm bebeğimi,” diyor, birçok kişinin korktuğu görüntüyü dile getirmek istiyor. “Bebeğe benziyordu. Bunu beklemiyordum, sadece et parçası görürüm sanmıştım ama oydu, kız veya erkek mi, bilmiyorum. Bizim küçük bebeğimiz. O kadar korktuğum, küçük, yardıma muhtaç yaratık.”

“Ne yaptın onu?” diye soruyorum, nasıl adlandıracağını bilmiyorum. “Doktor görmek isteyebilir, biliyorsun.”

“Tuvalet atıp sifonu çektim.” Duruyor. Gerçekle yüz yüze geliyor. “Bebeğimi tuvalet atıp sifonu çektim.”

“Öyle düşünme.”

“Ama yaptım. Şok içindeydim. Sildim, oradaydı ve...”

Durup ellerine bakıyor. Elleri kan olduğundan ya da anlatmaya utandığından değil ama belli ki o görüntü geliyor gözlerinin önüne.

Bu, kolay kolay unutulacak bir şey değil.

Toparlanıp gerçeklere dönmek için alt dudaklarını ısırıyor. Sonra daha sakın konuşmaya başlıyor. “Oturup uzun uzun baktım ona, ne yapacağımı bilemeden. Umutla belki de öyle degildir dedim. Ama öyleydi.”

Dinlerken göğsümün içinde kalbimin sıkıştığını hissediyorum, arkadaş olarak bu kadar beceriksiz olduğum için kızıyor-

rum kendime. Keşke hissettiği sıkıntıyı alabilseydim üzerinden.

“Ondan bir nesneymiş gibi bahsetmek istemiyorum,” diyor, kendi kendine konuşuyor gibi. “Şu an kalbi atıyor olabilir, biliyorsun, canlıydı o. Bir nesne değildi.”

“O senin bebeğindi.”

“Evet,” diyor kederle. “Öyleydi.”

Derin bir nefes alıp dizlerini kendine çekerek kucağıma koyuyor başını. Saçlarını okşuyorum. Belki birazcık rahatlar diye düşünüyorum ama bunu daha çok kendim için yapıyorum çünkü onun yükünü hafifletmek, teselli etmek, acısını azaltmak için gerçekten bir şey yapıyor olmayı istiyorum.

Daha yaşlı, daha farklı görünüyor şu an. Yıkılmış. Son on yılını birlikte geçirdiğim o cıvıl cıvıl kızdan eser yok.

“Anladım başıma gelecekleri,” diyor, sesi titreyerek. “Sabah uyandığımda, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Göğüslerim. Göğüslerim haber verdi bunun olacağını. Hamile olduğumu öğrendiğimde çok şişkinlerdi. Dokunmak isteği uyanıyordu hep. Ağrı falan yoktu, sadece daha iri ve farklıydılar. Anladım ki bedenim içimde büyüyen bebeğe göre hareket ediyor. Bu sabah kalktığımdaya normale dönmüşlerdi.” Duraksıyor. “Çoktan başlamıştı. Bebeğimi kaybediyordum. Kasılma da vardı ama bir yerde okumuştum. Hafif kasılmalar normaldir’ diyordu. Hafif kasılma ile gerçek kasılma arasındaki farkı nasıl anlayacaksın? Orası belli değil.”

“Evet.”

“Google araştırması yaptım bir sürü,” diyor gülmekle ağlamak arası bir tonda. “Josh, hamilelikle ilgili bir sürü uygulama indirtmişti bana, bebeğimizin gelişmesini izleyelim diye. Hiçbirisinde bundan bahsetmiyor tabii.”

“İnsanları endişelendirmek istemiyorlardır.”

“Evet. Pek marazi olur öyle.”

“Aynen,” diyorum.

Sessizlik.

“Onları silmem gerekecek.”

“Josh’la konuştun mu?” diye soruyorum. Onun ismi geçince, sorsam iyi olur diye düşünüyorum.

“Yapamam,” diyor, başı iyice bana doğru dönük, yüzünü tam göremiyorum. Galiba ağlıyor.

“Neden?” diye soruyorum, yavaşça.

“Korkuyorum. Bu küçük şey aramızda yepyeni, çılgınca bir şeyin başlangıcıydı. Bizi birbirimize bağlamıştı sıkı sıkıya, artık aramızdakileri saklamamıza gerek kalmamıştı. Büyük bir karar verip uyguladık. Her şey daha bir gerçeğe dönmüştü. Şimdi ne var elimizde?”

“İkiniz varsınız.”

“Öyle mi?” diyor.

“O senin en iyi dostun.”

“Yıktım onu. Bizi mahvettim. Kaybettim bebeğimizi.”

“Ah canım, hayır, sen bir şey yapmadın.”

“Ben yaptım. Bunun olacağını biliyordum. Biliyordum. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştıracağımı biliyordum.”

Sesindeki hayal kırıklığı içimi parçalıyor.

“Bu senin kabahatin değil, bir tanem.”

“Değil mi?”

“Hayır.”

“Bu tartışılır.” İç çekiyor. “Bana öyle gelmiyor.”

“Anlıyorum ama böyle düşünmenin hiçbir faydası yok,” diyorum içimi çekerek. “Nasıl hissediyorsun şu an? Fiziksel olarak. Ağrın var mı?”

“Çok kötü, regl sancısı gibi ama ağrı azalıyor. Kalbimdeki acıyla kıyas kabul etmez,” diyor, eliyle karnını, göğsünü sıvazlı-

yor. “Şaşıyorum böyle hissetmeme. Bu kadar çok bebek istediğimi bilmiyordum.”

“Elimizdeki bir şey bizden alınana kadar tam olarak ne istediğimizi bilemiyoruz işte. Belki de hayat eylemlerden ziyade tepkilerden ibarettir.”

“Çok derin oldu bu.”

“Filozof gibi konuştum, değil mi?” diyorum.

Yine sessizlik çöküyor. Daha iyi hissetmesi için ne diyeceğimi düşünüyorum, biraz kederi dağılsın diye ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Beynim bana hiç yardım etmiyor, aksine sadece düşünüp durduğumu düşünüyorum.

Hiçbir işe yaramıyorum. Belki de diğerlerini arasa daha iyi olacaktı.

“Sence ben bunu hak ettim mi?” deyince düşüncelerimden sıyrılıyorum.

“Olur mu hiç öyle şey?” diye soruyorum, anlamaya çalışıyorum niye böyle düşündüğünü.

“Kaygılandım. Onu istemediğimi düşündüm, nasıl başa çıkacağım dedim. Belki de hemen benimsemem gerekirdi.”

“Bence birçok kadın aynı korkuyu hisseder ama dile getirmez. Bu konuda panik yaşamak bir tür tabudur. Erkeklerin bocalaması normal sayılır.”

“Sence ben bunu çağırıp olmasına sebep olmadım, öyle mi? Benim kabahatim yok mu?” diye soruyor. Ses tonu daha bir kontrollü bu kez.

“Hayır canım,” diyorum çok net bir şekilde, bu işkenceyi hiçbir şekilde hak etmediğini düşündüğümü bilmesini istiyorum. “Kesinlikle öyle düşünmüyorum.”

Onu biraz daha sıkı tutuyorum, kafasındaki, o kurtulmak istemediği sürece asla kurtulamayacağı kötü düşünceleri atma-

sına yardım ederim umuduyla. Olması doğal ama acı veren, acımasız düşünceleri.

Zavallı arkadaşım.

Birkaç saat sonra Carly'nin yatağında uzanmışken kapı açılıyor ve nefes nefese Josh görünüyor kapıda, giriyor karanlık odaya.

“Bebeğim?” diyor fısıldayarak.

“Josh?” diyor sessizce, kıvrılmış yatarken.

“Gel buraya,” diyor derin bir nefes alarak yanına gidiyor.

Güçlü kollarıyla onu sarıp kucaklıyor sımsıkı.

İkisi birlikte hıçkırmaya başlıyorlar.

Kaybettikleri bebekleri için ağlıyorlar.

Yavaşça, fark ettirmemeye çalışarak, yataktan kalkıp onları yalnız bırakıyorum.

Odama gidip ağlamaya başlıyorum, onlar için.

26

Birkaç saat sonra oldukça yorgun uyanıyorum, başımın ağrısından gözlerimi açamıyorum. Fiziksel sıkıntım hafifleyince de dün gece olanlar geliyor aklıma.

Kahretsin.

Benim zavallı arkadaşım.

Bir an, her şeyin sadece bir rüya olduğu geçiyor aklımdan ya da bir kâbus. Tanrı biliyor ya alıştım artık kendimi kötü hissetmeye. Şu an hayali sevgilimle yaptığım kaçamakları düşünecek durumda değilim. Yan odadaki hak etmedikleri acıyı yaşayan, perişan olmuş çiftte aklım.

Ah hayat, yine ne oyunlar oynuyorsun bizimle?

Yataktan çıkıp banyoya giriyorum, çabucak ve ses yapmadan hazırlanıyorum. Carly'yi ve Josh'u uyandırmadan çıkmak istiyorum evden, onların birkaç saat daha uyumaya ihtiyacı var. Uyandıklarında ne büyük bir acı hissedeceklerini hayal bile edemiyorum, kim bilir nasıl içleri yanacak.

Komodinin üzerindeki telefonum hem çalışıyor hem de titriyor, hemen koşup açıyorum.

Natalia arıyor.

"Sar?" diyor burnunu çekerek.

"Selam," diyorum fısıldayarak.

"Kaybetti mi?"

"Evet," diyorum iç çekerek.

"Of ya."

"Çok kötüydü."

"Minik kuzu ya." Konuşamıyor, hıçkırmaya başlıyor.

"Sen nasıl öğrendin?"

"Bana sesli mesaj bırakmış. Patronlarla yemekteydim, içeri girince unutmuşum dinlemeyi."

"Ah," diyorum inler gibi, Carly'nin bana bıraktığı o korkunç mesaj geliyor aklıma.

"Dinlemeliydim."

"Nereden bilebilirdin ki," diyorum, yatağıma oturarak. Kendini kötü hissediyor, keşke arasaydım onu. İkimizin de ona ulaşmaya çalıştığını görseydi, bir terslik olduğunu anlardı.

"Yanında olmalıydım."

"Kendine eziyet etme, inan bir şey değişmeyecekti."

"Biliyorum, ama." Derin bir nefes alıyor. "En azından sarı-lırdım ona."

Hıçkırdığını duyuyorum telefonda.

"Şimdi nasıl?"

"Daha iyi. Josh burada, destek olur."

"O nasıl peki?"

"Aynı."

"Kahretsin."

Sessiz kalıyoruz bir müddet, ikimiz de düşünüyoruz. Olan bitenle ve arkadaşlarımızla ilgili üzüntümüzü dile getirecek sözcük bulamıyoruz.

"Seni seviyorum," diyor Natalia sonunda.

"Ben de seni seviyorum," diyorum, fısıldayarak.

"Ararım sonra."

"Tamam canım," diyorum, telefonu kapatıp bir süre boş

ekrana bakıyorum.

Derin bir nefes alarak Carly'ye ve Josh'a onları sevdiğimi belirten bir not yazıp mutfak tezgâhına bırakıyorum, sonra da parmak uçlarıma basarak çıkıyorum kapıdan. Derin bir nefes alarak istasyona doğru yola koyuluyorum.

Cebimde telefonum titriyor, çıkarıp bakıyorum, kardeşim arıyor.

"Max," diyorum karga gaklaması gibi bir sesle, ne kadar kötü çıkıyor sesim, sabahtan beri ilk kez yüksek sesle konuştuğum için sanırım. Ayrıca dün gece hissettiklerim boğazıma düğümlenmiş olmalı ki sesim kısılmış.

"Günaydın Sarah Hala," diye bağıriyor neşeyle, sesi o kadar neşeli geliyor ki.

"Ay," diyorum, bağırtısı kafamın içinde çınlıyor. "Sana da günaydın."

Hattın ucundan bir kahkaha duyuluyor.

"Bir dakika! Nasıl yani?" Kaldırımda durup çığlık atıyorum, daha yeni kafama dank ediyor söylediği. "Bebek mi geldi yoksa?"

"Evet, küçük Mavis Rose geldi sonunda. Yirmi dakika önce doğdu," diyor.

"Aman Tanrım!" diye çığlık atıyorum, metroya doğru yürürken. Dokuz aydır bu günü bekliyoruz ama gelip çatıldığını duyunca şaşırımdan kendimi alamıyorum. "Adını çok beğendim! Nasıl bir şey?"

"Küçük, güzel bir şey," diyor.

"Sana mı yoksa Andrea'ya mı benziyor?"

"Babama aslında."

"Babama mı?" diyorum.

"Onun daha güzeli," diyor, sesinden ağzının kulaklarında olduğu belli oluyor. "Hayran kaldım ona. Muhteşem bir şey."

"Küçük parmaklarını tuttun değil mi?"

“Evet, çok mutlu oldum,” diyor gülerek.

“Andrea nasıl? Nasıl geçti?”

“Ne kadar muhteşem olduğunu anlatamam sana. Ben böyle bir şey görmedim.”

“İzledin yani?”

“Elbette. Gördüğüm en çılgın sahneydi, hâlâ aklımdan çıkmıyor,” diyor yüksek sesle.

Kardeşimin çocuğunun dünyaya gelişine tanıklık ettiğini düşününce kendimi tutamayıp gülüyorum. Biraz nanemolladır aslında, nasıl olup da bayılmadığına, Andrea canıyla uğraşırken kendisinin hastanelik olmadığına şaşıtm doğrusu.

“Annemlerin haberi var mı?”

“Önce seni aramak istedim, annem telefonu babama verip kendisi arardı seni.”

“Ha! Hiç şüphem yok buna,” diyorum gülerek, büyükanne ve büyükbaba olduklarını öğrenince verecekleri tepkiyi düşününce gözümden yaş geliyor.

“Sen iyi misin?”

“Evet. Çok çok iyiyim.”

“Ne zaman görebilirim onu?” diye soruyorum.

“Ne zaman istersen. Bugün buradayız,” diyor. “Artık onları arasam iyi olacak Sarah, hayat ne kadar inanılmaz bir şey.”

“Öyle,” diyorum, boğazıma bir şey düğümliyor, bunu söylerken.

Max telefonu kapattığında, Barge Kafe’nin önündeyim. Durup önündeki banklardan birine oturuyorum, içimde karmakarışık duygular var. Hem mutluluk hem de hüznün gözyaşları dökülüyor gözümden. Kardeşim, Andrea ve Mavis Rose ve birlikte başladıkları hayat için mutluluk gözyaşları, yeni hayatları ellerinden alınan can arkadaşlarım için de hüznün gözyaşla-

rı döküyorum. Birbirinden apayrı iki öykü onlarınki ama böyle arka arkaya gelmesi içimi sızlatıyor. Max adına sevinirken, Carly'nin yüzündeki acı ve bütün gece yan odadan gelen hıçkırıklar geliyor aklıma.

Artık kendimi daha fazla tutamıyorum, başımı ellerimin arasına alıp hıçkırarak ağlamaya başlıyorum, gelen geçen bana bakar mı diye hiç düşünmüyorum.

Kendimden geçmiş ağlarken, omzuma bir el dokunuyor, sonra beni kendine doğru çekip sarılıyor.

Burnuma gelen Issey Miyake kokusunu duyunca, gelenin Dan olduğunu anlıyorum.

Birden kaskatı kesildiğimi hissediyorum.

"Affedersin," diyorum burnumu çekerek, hıçkırıklarım bir türlü durmuyor, nefesimi kontrol edemiyorum. Yüzümdeki yaşları silmeye çalışıyorum.

"Şşşh," diyor, bana daha sıkı sarılıyor, başımı göğsüne yaslıyor.

Bu tanıdık gelen dokunuşa karşı koymak için uğraşmıyorum; tam tersine, kendimi bırakıp bu sıcaklığı hissetmeye, rahatlamaya çalışıyorum.

"İyi misin?" diyor fısıldayarak, nefesim biraz düzene girince.

Derin bir nefes alarak ondan uzaklaşıyorum ama ellerim hâlâ ellerinde.

"Duydum," diyor alçak sesle, mavi gözleri hüznü. "Dün gece dönüş yolunda Josh aradı beni. Sanırım araba kullanırken biriyle konuşup sakinleşmek istedi."

"Tüm yol boyunca konuştunuz mu?" diyorum burnumu çekerek, burnumu kaşıyorum elimin tersiyle.

"Birkaç kez telefon kesildi," diyor omuzlarını silkerek, kapüşonlu tişörtünün cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp bana uzatıyor.

“Sağ ol. İşe mi gidiyordun?” diye soruyorum, ayağında yürüyüş kıyafetleri ve ayakkabıları var.

“Hayır. Bugün hiç canım istemedi. Koşmak istedim ben de.”

“Peki,” diyorum başımı sallayarak.

Derin bir iç çekiyor ve şapkasını düzeltiyor bir eliyle, diğer eliyle elimi tutmaya devam ediyor.

“Zavallı Carly ve Josh,” diye mırıldanıyorum, aklım hâlâ onlarda.

“Nasıldır dün gece?”

“Çok kötü. Çok üzüldüm hâllerine,” diyorum, başımı sallayarak. “Elimde olsa da son verebilsem acılarına. Evet. Tamam. Çok mükemmel bir tablo değildi var olan ama başa çıkabilirlerdi. Bence üstesinden gelebilirlerdi.”

“Dün gece kendi ailesinin yanında değildi,” diyor Dan dudaklarını ısırarak, bana bildiklerini anlatmak istiyor ama böyle yaptığı için de biraz suçlu hissediyor, belli ki.

“Neredeydi o zaman?”

“Carly’nin ailesinin evindeydi, onunla evlenmek için izin almaya gitmişti,” diyor üzüntüyle.

“Kahretsin,” diyorum, gözlerim yaşıyor tekrar.

“Evet. İnsan nasıl hisseder düşünsene.”

“Düşünsene eve dönüyor, neye niyet etmiş, neye kısmet,” diyorum ama tamamlamıyorum cümleyi, Carly’den telefon geldiğinde Josh’un hâli geliyor gözümün önüne.

“Evet.”

“Çok kötü.”

“Lexie ile benim başıma da geldi aynısı,” diyor Dan alçak sesle, zor yutkunuyor, ağzı kuruyor birden, böyle bir konuşma yaptığı için olsa gerek.

“Öyle mi?” diyorum, gerildiğimi hissediyor, daha fazlasını

duymak istemiyorum.

“Sadece Josh biliyordu. Tam sen ve ben, biliyorsun....”

“Ayrıldıktan sonra,” diyerek tamamliyorum cümlesini. Gözlerim önümüzden bebek arabasıyla geçen genç annede.

“Evet,” diyor baktığım yere bakarak, sonra yere indiriyor bakışlarını. “Beraberliğimiz başlayalı çok uzun zaman olmamıştı, seninle aramız da çok kötüydü.”

“Hiç kötü olmadı.”

“Olmadı çünkü sen duygularını bastırıp hiçbir şey olmamış gibi davrandın,” diyor sakın bir ses tonuyla, eskiyi düşünürken hafifçe çatılıyor kaşları.

“Hiç öyle bir şey yapmadım,” diye yalan söylüyorum, buna karşılık olarak başını sallıyor, bana bakarak.

“Altı haftalıktı sadece,” diyor, kısa süren sessizliğin ardından bana bakarak. “Hem Lexie hem de bebek için çok üzülüyordum ama onu fazla tanımadığım için daha da kötü hissediyordum. Ona hislerimi anlatmak bana çok zor geldi.” Ellerimi elleriyle sarıyor. “İstedğim tek şey, telefonu açıp seninle konuşmaktı,” diyor alçak sesle.

“Benimle mi?”

“Beni tanıyordun. Beni gâh kendi halime bırakacak, gâh içimdekileri boşaltmama fırsat verecektin. O ise beni tanımıyordu. Her şeyi konuşup dua edip o lanet kâğıttan fenerle gökyüzüne gönderelim istiyordu,” diyor, şakayla karışık sızlanıyor, ama acısı yüzüne yansıyor.

“Onun da canı yanıyordu mutlaka,” diyorum.

“Biliyorum, hem de benden daha çok. Acısını hafifletecek kadar onu tanıyamamak beni öldürüyordu.”

“Artık onu gayet iyi tanıyorsun,” diyorum, acı bir gülümsemeyle. En yaralı zamanlarıma ait bu yeni bilginin ne işime yara-

yacağını bilmiyorum, ama bu dürüst tavrı karşısında da yumuşuyorum.

“Seni incittiğim için çok üzgünüm, Sarah.”

“İncitmedin.” Yine yalan.

Dan karşılık olarak kaşlarını kaldırarak bakıyor bana.

“Peki, çok incittin.”

“Tebrikler,” diyor, gülmekle ağlamak arasında bir ifadeyle. “Her şeyi düzgün yapabilirdim, uğraşabilirdim. Her şey olup bitti ve ben amacımdan saptım.”

“Anlıyorum,” diyorum, omzumu silkerek. “Geçmişte kaldı artık.”

“Ama öyle değil işte. Değil mi?” diyor fısıldayarak. Parmak uçlarıyla yavaşça elime dokunmasıyla geçmişe gömdüğümüz o sıcaklık tekrardan ortaya çıkıyor.

“Ne demek bu şimdi?” diyorum, kalbimi kırdığından beri ilk kez Dan’le yalnız kaldığımızı fark ediyorum ve gerçekten ne hissettiğimi bilmiyorum. Bir tarafım çekip gitmek, diğer tarafım da kalıp onu dinlemek istiyor ve o da bunun farkında. Eline fırsat geçmişken dökmek istiyor içindikileri.

“İçinde bana karşı gizli hiçbir şey kalmasın istiyorum. Gerekirse hak ettiğim şekilde bana en kötü lafları etmeni. Bizim aramızda...”

“Ne olmasını istiyorsun?” Omuzlarımı silkiliyor, hızlıca nefes alıyorum. “Olup olacağı bu kadar işte.”

“Ama beni affetmeni istiyorum...”

“Dan,” diye durduruyorum onu, oralara girmek istemiyorum, bunun dramatik bir konuşmaya dönmesini, hiçbir şey değişmemiş gibi müstakbel karısının yanına gidecek bir adama kalbimdekileri döküp, önünde salya sümük ağlamak istemiyorum. Ama içimde birikmiş olan öfke rüyamda olduğu gibi patla-

yıverir diye de çok geriliyorum.

Kontrolünü kaybetmiş bir hayvana dönüşmek istemiyorum.

“Ama beni affetmene ihtiyacım var,” diyor tekrar. “Adı konmamış, sıkıntılı bir şey var aramızda hep. Evet görünürde bana çok cana yakın davranıyorsun ama seni tanıdığımı unutuyorsun.”

“Beni tanıyordun,” diye düzeltiyorum. “Beni tanıyordun ve benden ayrılmaya karar verdin.”

“Ama ben arkadaşımı geri istiyorum,” diyor, yalvarır gibi.

“Buradayım işte, öyle değil mi?”

“Biliyorum, çok tuhaf. Başka birine âşık olup bu gerçeği saklamamak tam bir kalpsizlikti.”

“Saklamamalıydın zaten,” diyorum.

“Ama seni yaraladım. Bunun farkındayım. Senin o bakışların bir hançer gibi saplanıyor kalbime. Sana yaptıklarımı hatırlatıyor bana hep.”

“Dan lütfen,” diyorum elini sıkarak, çektiği acı yüzüne yansıyor.

“Ne yapсам da her şeyi düzeltsem bilemiyorum.”

Derin bir nefes alıyorum; geçmişimizi, şu anı ve geleceği düşünüyorum.

“Sadece uğruna beni terk ettiğin kızı tüm kalbinle sev ve onu asla incitme,” diyorum gülümsemeye benzer bir ifadeyle. “Hiç bırakma onu. O zaman bana yaptıklarına değmiş olur, hiç değilse.”

Dan başını kaldırıyor, ellerimi dudaklarına götürüp öpüyor, sonra da kalbinin üzerine koyuyor. Bu kez ben de eğilip sarılıyorum ona. Birkaç dakika öyle kalıyoruz ve öfkemin yavaş yavaş eridiğini hissediyorum. Benim bir tarafım bu adamı hep sevecek. Evet, eşeğin biri ve bana çok kötü şeyler yaptı ama onunla çok şey paylaştık ve çok uzun zaman geçirdik birlikte. İstesem

de istemesem de hayatımda olacağı için artık yakınımda olduğunda dehşete düşmek yerine işin iyi tarafını görmem gerekiyor.

Şu an burada dostça bir ortamda olmamızdan dolayı üzerimden adeta bir yük kalktı. Keşke aylar önce yapsaymışız bu konuşmayı ama o zaman ben hazır değildim onu dinlemeye. Artık hazırım. Eğer gönlümün kapılarını yeniden açacak olsam, eminim ki Dan'ın şefkatini dilenmeyecek, yeni ilişkilere yönelecektir.

“Bugün bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum,” diyor rahat bir nefes alarak, benden ayrılıyor, ellerini yanaklarına sürüyor. “Zaten enkaz halindeydim.”

“Aynen,” diyorum, yüzümü siliyor, derin nefes alarak son on iki saat içinde olup bitenleri düşünüyorum. “Artık gitsem iyi olacak.”

“İşe mi gidiyorsun?” diye soruyor, şaşkınlıkla.

Evet, anlamında başımı sallıyorum. “Carly ve Josh evdeler. Rahat bırakmak istedim onları.”

“Canın gitmek istemiyorsa bize gelebilirsin. Lexie anlayış gösterir,” diye ekliyor, bunun anormal olmadığını anlatmak için.

“Asında biraz kafamı meşgul etsem daha iyi. Ayrıca yapacak çok iş var,” diyorum, dostluğumuzu tazelemiş olsak da gitmek isteyeceğim yerin onların mutlu yuvaları olduğundan pek de emin değilim.

“Sen bilirsin. Peki, ben de biraz koşayım, aylıklığa devam, yani” diyor, ayağa kalkarak.

“Tamam, tadını çıkar o zaman,” diyorum.

Öylece birbirimize bakakalıyor, nasıl veda edeceğimizi bilemiyoruz.

“Sağ ol,” diyor, beni yavaşça kendine çekip yanağımdan öpüyor.

Gözlerimi kapatıp kabul ediyorum verdiği sevgiyi.

Elini sıkıp gitmek üzere arkamı dönüyorum, gözlerime yaşlar doluyor.

Ofise her zamankinden yarım saat geç gidiyorum. “Nerede kaldın? Merak ettim seni,” diyor Jonathan.

“Ah, affedersin,” diyorum, yüzümü ona çevirerek.

Artık ne kadar kötü görünüyorsam, yüzünde dehşete kapılmış gibi bir ifade var. Ofisin ortasında bağıra bağıra ağlamaya başlayacağım, o da teselli etmek zorunda kalacak diye korkuyor besbelli.

“Ah, hiç sorun değil. Buralardayım ben,” diye mırıldanıyor, gözlerini kocaman açarak Julie’ye bakıyor ve sonra ofisine dönüyor.

“İyi misin canım?” diye soruyor Julie, endişeyle bakarak.

“Pek sayılmaz. Zor bir geceydi.” Duraksıyorum. “Carly,” diyorum açıklama olarak.

Yüzünde beni anladığını belirten bir ifade beliriyor. “Çok üzüldüm.”

“Toplantı odası?” diyerek Gerçek Brett rica, öneri ya da her ne ise getiriyor önüme, elinde kahve ile gelerek.

“Eee,” diyorum, masama bakarak.

“Ben parti işlerini hallettim, kaygılanma sen,” diyor Julie, sanki zihnimi okuyor. “Jonathan jest olsun diye birkaç oda ayırtmamı istedi, sen ve ben de varız, başka isteyen var mı diye baka-
cağım.”

“Güzel,” diye mırıldanıyorum, doğru düzgün düşünemiyorum bile. Çantamdan defterimi alıp Gerçek Brett’i takip ediyorum.

“Bugün burada biraz uyuklamak istersin diye düşündüm,” diyor, bana bir sandalye çekip kahveyi elime tutuşturuyor.

“Teşekkürler.”

“Sen kendini iyice hırpalamadan bu konuyu konuşsak diyo-
rum.”

“Ne oldu?” diye soruyorum, Carly ve dün gece olanları anlatmaya hazırlanıyorum.

“Evet, sen gittikten sonra kalıp katsu yedim. Hatta tuzlu edamame bile ısmarladım. Ve de ördek böreği. Sakın beni yargılama.”

Ona gülümsüyorum, sonra yüzüm ciddileşiyor yine. “Anlıyorum. Hayal kırıklığına uğradım, Brett.”

“Dürüst olmak en iyisi.”

“Haklısın.”

“Aslında, acılı karides de yedim,” diye ekliyor suçlu suçlu, bir yandan da alt dudağını ısıyor.

“Vay, tam bir ziyafet olmuş,” diyorum gülümseyerek, böyle yemek yiyerek nasıl formda kaldığına hayret ediyorum. Ben ince bir dilim kek yesem beş kilo alıyorum, o ise ne isterse yiyebiliyor rahat rahat.

“Ayrıca merak ettiğin diğer konuyu da biliyorum. Walter White ile selfie çekip çekemediğimi merak ediyorsun, değil mi? Hayır çekmedim. Sen olsaydın zevkli olurdu ama tek başıma şapşallık.”

“Kahretsin, fırsatı kaçırdın bak.”

“Düşündüm aslında, ama herifin biri oturdu yanıma ve zavallı adamın yüzüne karşı taklidini yapmaya başladı. Biz hiç değilse arkasından yapıyorduk,” diyor, şaşırılmış gibi. “Sonunda vazgeçtim çünkü ünlü meraklısı aptal genç kızlar gibi görünecektim.”

Biliyorum ne yaptığını. Beni biraz eğlendirip düşünceleirimden uzaklaştırmaya çalışıyor. Sadece birkaç haftadır birbirimizi tanıdığımızı düşünürsek, takdir ediyorum bu davranışını.

“Sağ ol,” diyorum.

“Neden? Fotoğraf çekemediğim için mi? Hâlbuki ne hava

atardım çocuklara rugby maçında.”

“Hayır. Böyle tatlı olduğun için.”

“Doğal hâlimi kastediyorsun yani?”

“Eğer öyleyse... Evet.”

“Yalnızca bir tane Brett Last var. Yok aslında, çok yaygın bir isim. Bizden çok var,” diyor omuz silkerek, yüzünde mahcup bir ifadeyle rafa gidip bir gün önce incelediğimiz dergileri indiriyor. “Yeni bir yerlere kaçma zamanı...”

Melbourne Seyahat Rehberi’ni alıp kaldığım sayfayı açıyorum. “Ayrıca bir de hala oldum bugün,” diyorum, bir yanım bugün çok özel hanımefendinin doğduğunu, kardeşim ve yengemle gurur duyduğumu bütün dünya bilsin istiyor. “Kardeşimin eşi Mavis Rose adında küçük bir kız çocuğu dünyaya getirdi.”

“Tesadüfe bak yalnız!”

“Sorma.”

“Ne zaman göreceksin onu?”

“Gün içinde giderim bir ara,” diyorum, duygu karmaşası içinde gülümseyerek.

“Niye şimdi gitmiyorsun?” diyor, omuz silkerek.

“Yapamam.”

“Görüreceğimiz on kişi var proje için. Öğleden sonraya birkaç randevu alırım, birlikte gidiyoruz derim. Ben tek başıma hallederim, benim fikirlerime güvenirsen tabii.”

“Eee...”

“Video kaydı yaparım, sonra izlersin,” diyor gülümseyerek, yaşlılarla bensiz mülakat yapma becerisine güvenmememe pek alınmadığını göstermek istiyor.

Ne yapacağımı bilemeden sadece içimi çekiyorum.

“Sorun nedir?”

“Hiç,” diyorum omzumu silkerek, tam olarak ne hissettiği-

mi söylemek istemiyorum.

“Peki...” diyor başını sallayarak, dudaklarını büzüyor yine. “Kız kardeşimin küçük bir bebeği var, adı Matthew. Doğduğunda kötü zamanlardan geçiyordum ama onu görünce her şey gözümden silindi. Belki Carly’ye faydası olmayacak ama Mavis Rose’u görmek sana çok iyi gelecek.”

“Aklımda hep Carly’nin bugün hissettikleri var. O bu durumdayken hemen gidip görmek suçluluk duygusu veriyor,” diyorum dürüstçe.

“Anlıyorum,” diyor başını sallayarak, anlayışlı bir gülümseme var yüzünde. “Berbat bir durum. Ama Carly ve Josh’un belki başka çocukları da olacak. Ne istediklerine karar vermek için uzun bir gelecek var önlerinde. Ama bak yeğenin geldi ve halasını görmek istiyor.”

“Kahretsin,” diyorum, belki yüzüncü defa yaşlar akmaya başlıyor gözlerimden.

27

Hayran oluyorum ona, düğme gibi bir burnu var. O küçücük ağzı, dudakları, çenesi hiç durmadan öpme isteği uyandırıyor bende.

O kadar küçük ve kırılgan ki onu henüz keşfetmediği dünyanın tüm kötülüklerine karşı korumak istiyorum.

İncecik parmaklarıyla elime sıkıca yapıştığında tüm benliğimle seviyorum onu.

Ve gözlerini açtığında...

Aman Tanrım!

Sevgim sınırsız.

Sevgim sınır tanımıyor.

"Mükemmel bir şey," diyorum içimden gelerek, sürekli.

"Değil mi ama?" diyor annem, torununa bir daha bakarken.

"Babama benziyor gerçekten," diyorum gülerek, üzerinde geceliği, yatağında dinlenmekte olan Andrea'ya bakıyorum. Sanki doğum yapan o değilmiş gibi şahane görünüyor. Gölge-
li kahverengi saçları gevşekçe toplanmış, makyajsız yüzü kusur-
suz görünüyor. Gayet dingin ve sevgi dolu bir ifadeyle gülümsü-
yor bize bakarak.

Sevgi.

Odanın içi sevgiyle dolu.

"İnanabiliyor musun bunu yaptığına?" diye soruyorum.

“Gerçek değilmiş gibi,” diyor, başını iki yana sallayarak.

Babam ve Max kahve almak için dışarıya çıktılar, Andrea’ya Mavis Rose uyurken, gözlerini kapatıp dinlenmesini söylüyoruz. Fısıldayarak konuşuyoruz yanında.

“Jonathan incelik yapmış sana izin vererek,” diyor, torunun yüzünü okşuyor bir yandan, o esneyince de gülüyor. Onu hiç bu kadar sıcak ve sevgi dolu görmemiştim. “Çok çalıştırıyor seni.”

“Öyle,” diyorum, işten kaydardığımı söylemiyorum ona.

“İşler yoluna giriyor mu bari?”

“Öyle gibi,” diyorum başımı sallayarak.

“Carly nasıl?”

“İyi değil,” diyorum Mavis’e, hayatın mucizesine bakıyor, daha sıkı tutuyorum onu. “Dün gece bebeğini kaybetti.”

Annem hiçbir şey demeden, kolunu omzuma atıyor, kucağımdaki sevgi yumağına bakıyoruz birlikte.

Hafta sonunu annemlerde geçiriyorum. Max, Andrea ve Mavis Rose’u görmeye gidiyoruz, televizyonda tuhaf programlar izliyoruz (*X Factor* değil tabii, ona tahammül edemiyorlar), annemle birlikte uzun yürüyüşlere çıkıyoruz (Babam dizi iyi olmadığı için evde kalıyor), Kent kırsalının o doğal havasını içime çekiyoruz. Nasıl oluyorsa annemi öldürme noktasına gelmiyorum bu kez. Her zamankinin aksine, üstüme gelmiyor, ısrarcı olmuyor, homurdanmıyor, gıcık etmiyor. Gayet güçlü ve sessiz ama varlığını hissettiriyor. Benim tam da buna ihtiyacım var zaten. Kendi fikirlerini bana empoze etmeye çalışmadan yalnızca yanımda olacak birine.

Carly ve Josh’u sık sık yokluyorum. İyi olduklarını söylüyorlar. Sanırım doğru söylüyorlar çünkü bir telefonumda

güldüklerini bile duydum, demek ki yavaş yavaş iyileşiyorlar.

Bir sonraki hafta Noel'den önceki son tam hafta olduğundan ve her yer kapanacağından dolayı tüm hazırlıklarımızı tamamlamamız gerektiği için, telaştan nasıl geçtiğini anlamıyoruz bile. Birkaç yaşlıyla daha görüşüyoruz. Gerçek Brett, Galler asıllı, Gwyn adında neşeli bir hanımla görüşmüş. Yaptıkları görüşmeyi keyifle izliyorum, kadın Brett'i epeyce bir güldürmüş görüşme boyunca. Daha sonra gezi için onayını almak üzere birlikte gidiyoruz görüşmeye. Şubat sonunda her şey tamamlandığında, hayatlarının gezisine çıkmak üzere dört kişiyi daha listemize alıyoruz. Avustralya'da çeşitli yerlere telefon açıyoruz, aralarında Sidney, Whitsunday, Melbourne, Great Barrier Reef ve Perth ve Adelaide gibi bölgeler var. Ayrıca ön araştırma gezisine çıktığımızda karar vermek üzere Yeni Zelanda'yı da dahil ediyoruz. Gerçekten hiç durmadan çalışıyorum ve 22 Aralık günü geldiğinde derin bir nefes alıyorum, işteki son gün ve Noel Partisi var bugün. Bugünü çalışma günü olarak saymıyorum çünkü öğle yemeğinde içki var ve doğal olarak öğleden sonra çok rahat geçecek.

Önümüzdeki iki hafta kimse birbirini görmeyeceği için herkes bugün gayet rahat davranıyor, belli ki istedikleri kadar sarhoş olup taşkınlık yapabileceklerini düşünüyorlar. Yani dağıtmak serbest. Bazıları nasıl olsa içki bedava diye içebildiği kadar içme derdinde. Julie'nin başı çekeceğinden de kuşum yok.

Jonathan geldiğimiz aşamayı sormak için ofisine çağırıyor bizi sabahtan. Asistanı olarak tüm mailleri ona da gönderdim ama ya hiç açmamış ya da öylesine bir bakmıştır. Damian yeterince ilgilendiği ve gelişmelerden memnun olduğu için onun değerlendirmesine ihtiyaç duymadık, neyse ki.

"Her şey ayarlandı mı?" diye soruyor ağzına çikolatalı bir

ekler atarken, bakınca ağzım sulanıyor.

“Öyle görünüyor,” diyorum başımı sallayarak.

“Ne zaman yolculuk?”

“Ayın dokuzunda Avustralya’ya doğru yola çıkıyoruz, üç haftalığına,” diyorum başımı sallayarak, bu kadar uzun süre uzakta Gerçek Brett’le zaman geçirme fikri fazla geliyor birden. Bir haftadır tam bir dost gibi davranıyor bana ama o kadar uzun süre iç içe olma düşüncesi de uykularımı kaçırmıyor değil. “Yapılacak yığınla iş var.”

“Doğru,” diyor Jonathan, bu kadar uzun süre ofis dışında olmamız konusunda en ufak bir serzenişte bulunmuyor. “Yaşlılar, çekim ekibi vesaire gitmeden önce bütün teknik işlerin halledilmesi lazım. İnsanlar beklerken sabırsızlanıyor, rakamlar da hemen yükseliveriyor. Ayrıca, sıcaklığı da hesaba katmak lazım, bir de bununla uğraşacaksınız. Çok yoğun bir üç hafta olacak.”

“Yeni Zelanda konusunda henüz emin değiliz,” diyor Gerçek Brett. “Birkaç firma ve tur şirketiyle bağlantı kurduk ama gidince daha net karar vereceğiz.”

“Evet, evet,” diyor Jonathan başını sallayarak, parmaklarına bulaşan kremayı yalıyor, sonra da ellerini pantolonuna siliyor.

Tiksinti dolu bir ifadeyle bakmamayı nasıl başardığıma şaşıyorum doğrusu.

“İkiniz de ne yaptığınızı biliyor gibi görünüyorsunuz. Yılı bitirmek için için şahane bir proje. Çok güzel bir ekip oldunuz,” diyor, kalkıp az önce yaladığı elini uzatıyor.

Kusmamaya çalışarak uzattığı eli sıkıyorum, neyse ki sonunda azat ediyor bizi ofisinden.

“Mutfağa gidelim mi?” diye fısıldıyor Gerçek Brett kulağıma.

“Elimi ilaçlamak için değil mi? Ah, evet lütfen!” diyorum, mutfak tarafına geçiyoruz.

“Önce ben,” diyor sabunu kapıp, ellerini yıkamaya başlıyor, o kadar çok köpürtüyor ki elleri bembeyaz görünüyor.

“Sıra bende, sıra bende,” diyorum kıkırdayarak, pislenen elimi yanda tutuyorum.

“Ahhhh...” diye sızlanıyor Gerçek Brett, ayaklarını yere vuruyor ve bırakmıyor sabunu.

“El koydun yahu,” diyorum sabırsız bir çocuk gibi. “Sıra bende!” diyorum, elinden sabunu almaya çalışıyorum çekiştirerek.

Sabun, Gerçek Brett’in elinden fırlayıp ayağıma çarpıyor oradan da arkadaki mutfak dolabının altına giriyor.

“Kahretsin!”

“Ha!” Gerçek Brett gülerek, sabunlu ellerini yüzüme doğru tutuyor.

Hiç düşünmeden, ellerimi onun ellerine iyice sürüyorum, bütün sabun ellerime bulaşıyor. Parmaklarım onunkilerin arasından geçerken, avuçlarımız birbirine değerken Hayali Brett’le yaşadığımız o sahne geliyor aklıma, önce David Beckham ve Justin Bieber’ın oturduğu küvette çılgınca seks yaptığımız sahne.

Gerçek Brett’in bana ıslıl ıslıl bakan yeşil gözlerine bakıyorum ve içimden onu öpmek geliyor.

Şok içinde donup kalıyor, ellerimi çekiyorum.

“İyi misin?” diye soruyor.

“Ben mi? Evet, evet. Mikroplardan nefret ediyorum,” diye mırıldanıyorum, musluğu açıp kollarımdaki sabunları akıtıyorum ve silkeliyorum ellerimi, kendimi tam bir geri zekâlı gibi hissederek masama dönüyorum.

28

Oteldeki odamda akşam için hazırlanıyorum. Jonathan ve Derek'ten yıl boyunca onlara destek olduğumuz için Julie ve bana yapılan bir jest. Ürün Geliştirme'deki çalışmalarım için para almayı tercih ederdim ama şımarıklık yapmayıp yaptıkları jesti takdir etmem gerek. Ayrıca otel odası gerçekten şahane.

"Ne giymeye karar verdin?" diye soruyor Carly, kocaman odadaki şatafatlı örtüyle kaplı büyük yatağa uzanırken.

Buraya gelir gelmez aradım onu, iş yeri çok yakında, kalkıp geldi hemen. Hayranım bu kadar güçlü oluşuna. Tabii ki hâlâ gözlerinde az da olsa hüznün var, bazen dalıp gidiyor, ama yüzde seksen daha iyi görünüyor, artık ağlamıyor. En azından benim yanımda.

"Siyah olmalı," diyorum, gardırobu açıp upuzun siyah bir elbise çıkararak.

"İyyyy," diye tepki gösteriyor, kafasını yastıkların içine gömüyor.

"Ne? Çok mu kötü?"

"Şahane," diyor. "Sadece büyük haksızlık çünkü sarı saçlarım ile ben giysem öcü gibi olurum bununla ama eminim senin koyu renk saçlarına ve gözlerine çok yakışır."

Ona bakıp gülümsüyorum çünkü yakıştığını biliyorum. Gerçekten çok güzel oluyorum bunu giyince! Kumaş yuvarlak

hatlarımı ortaya çıkarıyor ve beni çok seksi gösteriyor. İncecik askıları bedenimin elbiseyi taşımak için elinden geleni yaptığı izlenimini veriyor ama istediğim an sıyrabilirim üzerimden. Elbise bedenimin yüzde doksanını örtüyor olsa da seksiliğini gizleyemiyor.

“Brett’le yatacaksın sen!” diyor Carly, sanki bu fikir o anda aklına gelmiş gibi bir havada söylüyor bunu.

“Ne? Tabii ki hayır!” diyorum.

“Gülüyorsun, bence yapacaksın.”

“Carly!”

“Peki, tamam,” diyor kalkıp yanıma geliyor elbiseyi yakından incelemek için. “Aaa ne kadar güzel dikmişler eteklerini,” diyor eğilerek hiçbir özelliği olmadığından emin olduğum etek kısmına bakarken, sonra elini bacağıma atıyor birden.

“Biliyordum!” diye bağırıyor.

“Ne?” diyorum, geri çekilerek.

“Bacaklarını tıraş etmişsin! Kızlar sadece seks yapacakları zaman temizlerler bacaklarını. Bu bilinen bir gerçek.”

“Carly, en son ne zaman seks yaptığımı hatırlamıyorum bile. Böyle bir kural olsa şu an bir şempanzeye dönüşmüş olmam gerekirdi.”

“Ayrıca krem de sürmüşsün.”

“Kurumuşlardı,” diyorum omzumu silkerek, yanaklarım kızarmam diye gayret ederek.

“Geçen Noel’de ısmarladığın şu güzel kokan, pahalı şey değil mi bu?”

“Kendime o kadarcık kıyak yapayım artık,” diyorum.

“Pekâlâ,” diyor, kollarını kavuşturup beni incelemeye devam ediyor. “Göster bakalım oranı.”

“Ne?!” diyorum gülerek, üzerimdeki beyaz otel bornozuna

daha sıkı sarınıyorum.

“Eğer aklında bir eylem olmasaydı oranı temizlemezdin,” diyor, bana doğru uzanıp beyaz kumaşa yapışıyor.

“Carly, çekil git şuradan!” diye çığlık atıp ellerine vuruyorum.

“Göster oranı bana,” diyor, ellerini uzatarak.

“Hayır, seni pislik.”

“Görmek istiyorum.”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü... Çünkü yetmişlerin modelleri gibi görünüyorum. Orman gibi. Büyük. Çalılık. İğrenç. Bir orman! Ağaçlar kaplı her yanda.”

“Seni pis yalancı,” diyor kıkırdayarak, bir süre yerde yerde boğuşuyoruz, gülmekten nefessiz kalana kadar birbirimize vurup duruyoruz.

“İğrençsin,” diyorum, gözlerimi kapatıp gülmekten akan yaşları siliyorum. İyi ki makyajımı henüz yapmamışım, yoksa tamamen mahvolurdu.

Ellerimin yüzümde olmasından faydalanan Carly, gülerek bornozu açıyor ve yeni temizlediğim bikini bölgame bakıyor.

“Biliyordum!” diye bağılıyor.

“Seni sürtük,” diyorum. Şoktayım ama gülerek üzerimi kapatıyorum.

“Yapacaksın, yapacaksın,” diye şarkı söyleyip kollarını ve kalçalarını sallayarak garip bir şekilde dans ediyor, umarım yataktaki performansı da dansı kadar kötü değildir.

“Bu seks yapacağımız anlamına gelmiyor,” diyorum.

“İstedğin anlamına geliyor.”

“Tamamen amatörce davranıp soluğu bu enfes odada alır-

sak eğer, en azından hazırlıklı olurum.”

“Seni şıllık,” diyor sırtarak.

“Hiç de iyi bir fikir değil aslında,” diye homurdanıyorum, her şeyi bu kadar mantık çerçevesinde düşündüğüm için kızıyorum kendime, acaba öğle yemeğinde içtiğim şampanya mı soktu bu fikri aklıma, yoksa hep mi vardı?

“Neden?”

“Çünkü üç haftalığına Avustralya’ya gidiyoruz birlikte. Düşünsene onunla seksin çok kötü olduğunu. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda kalacağız, ne kadar utanç verici.”

“Bu mümkün tabii. Ya da hiç tahmin etmeyeceğin kadar güzel olabilir ve o üç haftayı hep bu işi yaparak geçirebilirsiniz.”

“Carly!” diyorum, koluna bir şaplak atarak.

“Aklına hiç gelmemiş gibi yapma.”

“Çok moral bozucu olurdu doğrusu.”

“Çünkü sen uzay seksi yapmaya alışmışsın galiba?” diyor, kaşlarını kaldırarak bakıyor bana. “Şekerim, bununla karşılaştırırsan hiçbir şey güzel olmaz zaten, gerçeklerle yüzleşmelisin.”

“Sağ ol be.”

“Gerçek bu. Artık iyice paslandın ve karşındaki hayalindeki adam değil. Ama bu orgazm olmayacağın anlamına gelmiyor,” diyor sırtarak.

“Olmayacak. Olmamalı.”

Carly, ağzını açıp cevap veremeden üst kattan büyük bir gürültü ve inleme sesleri geliyor.

“Birileri mercimeği fırına vermiş galiba,” diyor omuz silkeerek. “Evet, oda servisi menüsünde ne var? Açlıktan ölüyorum.”

Sonraki bir saat içinde, Carly üzerine dolapta bulunduğu diğer beyaz bornozu giyip yatakta oturarak hamburger ve patatesi-

ni yiyor, bir yandan da benim hazırlanmamı izliyor. Makyajımı mükemmel bir şekilde tamamlayıp (Umarım siyah kalemim akmaz) elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı giyiyorum.

“Aman Tanrım!” diyor Carly, banyodan çıktığımda. “Josh’un seni şu an görmediğine memnunum. Yanlış arkadaşını seçtiği için pişman olabilirdi. Fotoğraf çekmem gerek.”

Telefonunu alıp fotoğraf çekmeye başlıyor.

“Öyle dur,” diye yönlendiriyor, sandalyeye, masaya ve yatağa tutunarak model gibi poz verirken ben, hepsinde gülüyorum. “Çok etkileyici.”

“Teşekkürler,” diyorum neşeyle. “Pekâlâ, aşağıya gidip her şey hazır mı diye bakmam gerekiyor. İnsanlar gelmeden önce yapmayı planlıyordum ama birileri sayesinde hazırlanmam gecikti.”

“Ya da oranı tıraş ederken kalp şekli vermek için çok uğraştın ve zaman geçiverdi?” diyor, pis pis sıratarak.

“Haydi, haydi,” diyorum gözlerimi devirerek, yastığın birini alıp fırlatıyorum ona.

Yakalayıp göğsüne bastırıyor yastığı.

“Sen kalıyor musun?” diye soruyorum. “İstedığın kadar kal, ben aşağıda olacağım.”

“Birazcık daha,” diyor iç çekerek, ağzına bir patates atıyor, soğuk gelince de suratını ekşitiyor. “Josh gelip beni alacak, sonra eve geçeriz.”

“Güzel.”

“Çok eğlendik ama,” diyor tepsiyi kenara çekip yatağa otururken. “Uzun zamandır böyle gülmemiştim.”

“Seni gidi kuku avcısı!”

“Kesin bunu bir televizyon şovu yapmalısın,” diyor.

“Hoşça kal Carly,” diyorum neşeyle, onu alnından öpüyo-

rum, çantamı alıp çıkıyorum.

Daha asansöre varmadan telefonuma Facebook bildirimi geliyor “Carly Pearson bir fotoğrafınızı ekledi” diye. Linke tıklıyorum birkaç dakika önce çektiği fotoğraflardan biri. Sandalyeye tutunmuş gülüyorum, omuzlarım ileride, köprücük kemiklerim ön planda ve göğüs dekoltem gayet hoş görünüyor. “Hem içi hem de dışı güzel arkadaşım,” yazmış Carly.

“Seni seviyorum,” diye yorum yazıyorum ben de. Cevap olarak kocaman bir kalp gönderiyor.

Partinin yapılacağı salonu görünce çok memnun oluyorum. Eski-tilmiş tarz kahverengi deri kanepeler, insanlar grup hâlinde oturabilsinler diye mekânın kenarlarına yerleştirilmiş, ortaya konan sehpa-ların üzerine minyatür Noel ağaçları yerleştirilmiş. Bek-lerken atıştırsınlar diye çikolata ve şekerleme konulan bar, yılbaşı sarmaşıklarıyla süslenmiş. Siyah beyaz dans pistinin üstüne çeşit çeşit ökseotu aranjmanları yerleştirilmiş. Julie öpüşmeyi çağrıştıran minik dallar olsun deyince Jonathan önermişti bunları koymamızı. Rastgele yerleştirilmelerindense oraya konulmaları çok daha iyi olmuş. Mekân loş, havadar ve tam bir şölen havası içinde.

Bayıldım.

Yavaş yavaş konuklarımız gelmeye başlıyor, ben de kapıda gelenleri karşılayan garsondan bir bardak şampanya istiyorum, derin bir nefes alıyorum ve şu ana kadar her şeyin sorunsuz olmasına seviniyorum.

“Vay,” diye bir ses duyuyorum arkamdan tam bardağı ağzıma götürmüştü.

Dönüp bakıyorum, Gerçek Brett giriyor içeri, koyu yeşil kadifeden blazer ceket, siyah pantolonu ve parlak ayakkabılarıyla inanılmaz görünüyor.

“Güzel oldu,” diyorum, başımla salonu işaret ederek.

“Her bakımdan,” diyor, gözleriyle baştan aşağı süzüyor beni. “Muhteşem görünüyorsun.”

Bir an kendimi çıplak ve seksi hissediyorum. Marilyn’in yaptığı gibi utanarak yere bakıyorum ve gülümsüyorum bu övgü karşısında.

“Teşekkür ederim. Sen de gayet hoş görünüyorsun.”

Başını sallayarak kabul ediyor iltifatımı.

“Brett, senin içkin nerede?” diyor Julie, bize doğru koşturarak, onun kolunu tutup sıkıyor hafifçe. “Ooh, ikiniz de göz alıyorsunuz.”

“Sen de öyle,” diyor Gerçek Brett gülümseyerek, onun boncuklarla süslenmiş pembe elbisesine ve uyumlu kısa topuklu ayakkabılarına bakarak. Hâlâ anne gibi görünüyor ama en azından bu kez düğüne gelmiş anne gibi.

“Sen ne çakalsın, öyle değil mi Julie,” diye takılıyorum ona.

“Hadi oradan,” diyor, Gerçek Brett’in koluna giriyor. “Gel bara gidelim. Parti başlasın artık.”

“Ve karşınızda,” diyorum gülerek. “Shotçuların önderi Julie.”

“Tanrı yardımcımız olsun,” diyor Gerçek Brett, yüzünde bir panik ifadesiyle birlikte giderlerken.

Gülerek bakıyorum arkalarından, kurtar beni der gibi elini uzatınca.

“Görüşürüz birazdan,” diye fısıldıyorum, ona göz kırparak.

Salona dönüp baktığımda Büzük Dudaklı Louisa çarpıyor gözüme, şanına uygun davranıyor yine. iPhone’u elinde, gözlerini olabildiği kadar açmış, fotoğraf çekmeye çalışıyor (Bu şekilde alını kırsacak iyice, hiç iyi olmayacak). Parlak turuncu renkte minicik straplez elbise, altına da çok yüksek topuklu, parlak mavi bir ayakkabı giymiş. Kolunda da kıyafetiyle pek uyumlu, kocaman iki dudak şeklinde, koyu kırmızı bir çanta var.

İki ayrı partiye katılıyormuşuz gibi giyinmişiz.

Ona baktığımı görüyor ve gülümsüyor. "Harika iş çıkarmışsın."

"Teşekkürler."

"Avustralya yolculuğu hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye soruyor, şampanyasını yudumlarken.

"Fena değil. Artık sona yaklaşıyoruz," diyorum, kibarca başımı sallayarak. Tuvaletteki konuşmadan yeterli derecede rahatsız oldum zaten. O günden beri kaçıyorum ondan.

"Güzel, güzel," diyor, gözlerini kısarak.

"Ön araştırma gezisine beni istememene bozuldum."

"Seni istememek değil mesele," diyorum, gözlerimi devirerek.

"Neyse sorun değil," diye kesiyor sözümü, barda şotları deviren Julie ve Gerçek

Brett'e bakıyor. "Nedenini gayet iyi anlıyorum."

"Sandığın gibi değil."

"Değil mi? Yani, iş yerinden seksi bir erkekle üç hafta geçirme fırsatım olsa, ben de aynısını yapardım."

"Sıkıcı bir tip olduğunu söylemiştin."

"Öyle mi dedim? Belki de fikrim değişmiştir," diyor, dudaklarını büzerek bakıyor bana.

"Louisa, anlayan lazım. Her şey Jonathan'da bitiyor. Bütün bunlara karar veren o."

"Hım," diyor. "Sen resmen hâlâ onun asistanı değil misin?"

"Doğru."

"Peki, sen yokken kim ilgilenecek onun işleriyle? Çok uzun bir zamandan bahsediyoruz."

"Julie sanırım," diyorum, bana henüz bir şey söylenmedi ama muhtemelen Jonathan, Julie ve Derek ile konuşup her şeyi halletmiştir.

"Tanrım. Nasıl üstesinden gelecek?" diyor Louisa. "Çok

fazla iş yükü bu.”

“Bana bir şey söylemedi.”

“Eminim söylememiştir,” diyor, gözlerini açarak bakıyor Julie’ye doğru, bu durumu eğlenceli buluyor gibi bir hâli var.

“Şikâyetçi olsa söylerdi,” diyorum, kararlı bir sesle.

“Söylerdi. Neyse bravo. Senin için çok iyi oldu,” diyor, sesinde en ufak bir samimiyet belirtisi olmadan, sonra da Araştırma bölümünden Siobhan’ın yanına gitmek üzere uzaklaşıyor. Böyle bir gecede yaptığı bu küstahlık karşısında neredeyse küçük dilimi yutacak kadar şaşkına dönüyorum. Ya Gerçek Brett’i birdenbire çekici bulmasına ne demeli?

Ne cesaret!

Sürtük.

Arkasından kaşlarım çatık bakarken Julie beni elimden tutuyor, “Haydi dans edelim!” diye bağıyor, beni ve Gerçek Brett’i çekiyor. Birbirimize endişeli gözlerle bakıyor, çalan sıradan müziğe ayak uydurmaya çalışıyoruz.

Beni sürüklediklerinde dans pisti boştu. Sonra, “Dancing Queen”, “Don’t Stop Me Now” ve “Sex on Fire” gibi parçalar çalmaya başlayınca dolmaya başladı, insanlar barın yanından gelip bize katıldılar. Arka arkaya hit parçalar çaldıkça, her şarkının başında coşkulu sesler yükseliyor. Müziğe uyum sağlayarak dans ediyoruz.

Julie bir süre sonra yok oluyor ortadan, belki de başkalarını da eğlenceye katmak için gitmiştir ve Gerçek Brett ile baş başa kalıyoruz. “I’m Still Standing” çalmaya başlayınca, *Dans Edelim* programındakiler gibi birlikte dans etmeye başlıyoruz, göğüslerimiz birbirine yakın, ellerimiz birleşmiş, gayet profesyonelce dans ediyoruz.

Çok eğlenceli.

Eğleniyoruz.

O sıradan hareketler gitti, şu anda *Beyaz Noel*²⁶ filminde bir dans gösterisi yapıyor gibiyiz. Beni güçlü kollarıyla sımsıkı belimden tutmuş, döndürüyor, yönlendiriyor.

Mekân gürültülü, hareketli, eğlenceli ve keyifli.

Bizler de neşe içinde, mutlu ve enerji doluyuz.

Kendimi çok mutlu, özgür, hafiflemiş ve neşe dolu hissediyorum.

Büzük Dudaklı'nın canı cehenneme, diyorum kendi kendime. Lanet olsun ona. Gecemi berbat edemeyecek.

Yapamıyor da.

Şu anda her hücremde kendimi eski ekolden bir Hollywood yıldızı gibi hissediyorum ve geçen her anın tadını çıkarıyorum.

“İçki ister misin?” diye soruyor Gerçek Brett, dansın ortasında aniden durup yanımızda beliriveren garsondan bir içki alıp elime tutuşturuyor.

“Reçeli bitirdin mi?” diye soruyor Gerçek Brett, bana doğru eğiliyor onu duyabilmem için.

Ağzı kulağıma bu kadar yakinken, nefesi boynumu yalayarak geçip göğsümden ayak parmaklarıma kadar içimin titremesine neden oluyor, yayılan endorfinin etkisiyle beynin kafatasımın içinde titriyor adeta.

“Birazcık kaldı,” diyorum, dudaklarım titreyerek.

“O zaman, ancak yarın sabaha yetecek kadar kalmış demektir,” diyor, derin nefes alarak, endişeli görünüyor. “Bak sen şu işe. Benimle paylaşacağına söz vermiştin.”

“Verdim, değil mi?”

“Evet. Bu durumda, bu akşam seninle eve gelmem gerekiyor.”

“Aslında, bu akşam eve gitmiyorum ben,” diyorum, hoşuma gidiyor bu flörtleşme.

“Ha?”

“Jonathan bana buradan bir oda ayırttı.”

Tepkisini gizlemeyi çok iyi başarıyor ama yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçtiğini görüyorum, yüzü tekrardan eski hâline gelmeden önce. “Ben de saf saf çalışanların partinin otelde olmasını- kullanacaklarını ve birtakım taşkınlıkların olabileceğini söylemez miyim?”

“Neyse ki ben öyle biri değilim.”

“Sen gerçek bir hanımefendisin.”

“Sen de gerçek bir beyefendi,” diyorum gülümseyerek, muzip muzip parlayan yeşil gözleriyle bakınca dudaklarım çok daha büyükmüş gibi geliyor bana.

Bakışları dudaklarımdayken eli yavaşça kalçama doğru kayıyor, sonra belimden tutuyor. Dilini hafifçe dışarı çıkarıp dudaklarını ıslatıyor.

Ben de aynısını yapıyorum, göğsümde nefesimin yükseldiğini hissediyorum.

Öne doğru eğiliyor.

Nefesim kesiliyor.

Daha da yaklaşıyor, bakışları hâlâ dudaklarımda.

Dudaklarım arzu ile titriyor.

Bakışları bakışlarıma kilitleniyor, donup kalıyorum.

Duruyor.

Yutkunuyorum ve tereddütle dudaklarımı ısıriyorum, aramızdaki on beş santimetreyi ortadan kaldırmak istiyorum.

Yavaşça.

Tadını çıkararak.

İstiyorum.

Onu.

Öpmeyi.

Gerçek.

Bre...

“Ne yapıyorsunuz siz Allah’ın cezaları?”

Bu sesi duyunca dehşetle açılıyor gözlerimiz, ne olduğunu merak ediyoruz, ayrılıyor birbirimizden.

Müzik duruyor aniden, dans edenler pistin ortasında kalıyor, köşede dedikodu yapanların lafı yarıda kesiliyor.

Partinin rengi değişiyor.

Herkes şaşkınlıkla ve heyecanla birbirine bakıyor sesin nereden geldiğini anlamak için.

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz dedim size.”

Bu sesi tanıyorum, daha önce duydum, ama şu an çıkaramıyorum.

“Bırak onu hemen!” diyor ses. “Şimdi!”

Başlar çevriliyor yine, bu kez anlıyoruz ne olduğunu, bu öfkenin nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Jonathan’ın eşi Dianne, kullanılmayan bir vestiyer odasının kapısının önünde duruyor. Kapının arkasında Jonathan ve Julie elleri arkalarında, başlarını öne eğmiş, şoka girmiş çocuklar gibi duruyorlar. Bembeyaz suratları, dağılmış giysileri ve zavallı vücut dilleri olanı biteni açıkça ortaya koyuyor.

Bir uğultu, mırıldanma ve itişme yaşanıyor, insanlar daha iyi görmeye çalışıyorlar.

Çok acıklı bir manzara.

Salona sessizlik hakim oluyor. Ne olacağını bekliyor insanlar.

“Özür dilerim,” diyor Julie ağlayarak, başını Dianne’in pahalı Jimmy Choo ayakkabılarının hizasından yukarıya kaldıramıyor bile.

“Sen KİM oluyorsun?” diye soruyor Dianne, cevap beklemeden. “Onun SENİNLE ne işi olabilir ki?”

“Kim olduğunu biliyorsun,” diyor Jonathan. “Derek’in...”

“Kapa o pis çeneni, Jonathan. Hiç konuşma. Madem çapkınlık yapacaktın, o ucuz sekreterin gibi yüzüne bakılır biriyle yapsaydın bari, annen gibi giyinen bu kevaşeyle değil,” diye kusuyor öfkesini.

Gerçek Brett uzanıp elimi tutuyor benim.

Julie hıçkırıklara boğuluyor.

“Dianne!” diyor Jonathan, elini Julie’nin omzuna koyacakken, akli başına geliyor.

“Ne?” diye soruyor Dianne, daha sakın. “Affedersin, ağır mı geldi? Annen huzur içinde yatsın, Jonathan. BUNU annenle karşılaştırmamalıydım bile. Hiç değilse onun bir klası vardı.”

“Kes şunu,” diyor Julie hıçkırarak.

“Keseyim mi? Daha başlamadım bile.”

Daha önce Dianne’in kontrolünü kaybettiğini duydum telefonda, kahvesi istediği gibi olmadı diye bana çemkirdiğine, kraliyet düğününe davetiye bulamadı diye Jonathan’a yemek tabağı fırlatışına tanık olmuştum. Eğer daha başlamadım diyorsa, doğrudur.

“Dianne, seni uyarıyorum...”

“Beni uyarıyor musun, Jonathan? Ne yapacaksın? Beni boşayacak mısın hayatım?” diyor, çok şaşırılmış ve üzülmüş gibi yaparak.

“Sen niye geldin buraya?”

“Niye bana bahsetmedin? Patronun KARISI Noel Partisi’ne davet edilir, öyle değil mi? Evdeki kadın olmak, ara sıra da marka bir elbise giyip çalışanlarıyla sohbet etmek değil mi bana düşen? Rollerimden biri de bu değil mi?”

“Eşler davet edilmedi,” diye mırıldanıyor kısık bir sesle Julie, sanki bu her şeyi haklı çıkarıyormuş gibi.

“Kimin fikriydi bu? Senin mi?”

“Hayır benim,” diyor Julie, kekeleyerek.

Bu benim fikrimdi çünkü hep yalnız oluşumun hatırlatılmamasından nefret ediyordum, ayrıca bu partiyi planlarken tek potansiyel sevgilim rüyalarımdaydı.

“Planın bu muydu? Beni ekarte edip rahat rahat oynamak mı istedin?”

“Plan falan yapma...”

“Aaa evet, kocamı öpmeyi planlamamıştın. Bu yüzden kapıyı açtığımda onun aleti senin o pis ağzındaydı?”

Ağzım açık kalıyor.

Salondaki herkesin soluğu kesiliyor.

Julie’yi buradan çıkarıp götürmek istiyorum ama öylece bekliyor ayakta, patronla ilişkiye girmesinin cezası olarak kabul ediyor bu aşağılanmayı sanırım.

“İstedğin böyle bir kadın mı Jonathan? Söyle?” diyor bağırarak, cevap bekliyor ondan.

“Hayır, hayır. Tabii ki değil.”

Julie bu cevap karşısında acıyla yüzünü buruşturuyor.

“Senin bir kızın var! Ne düşünecek bu konuda?”

“Ona söyleyemezsin,” diyor Jonathan.

“Benden ayrılacağını mı söyledi sana?” diye soruyor Julie’ye.

Julie sessiz kalarak Jonathan’a bakıyor, bir şey söylemesini bekliyor.

“Ona bakman faydasız. Beş dakikalık bir muamele için her şeyi söyler. Ona aldandığın için aptallık sende,” diyor. “Ne tür bir kadın yapar bunu? Nasıl bu kadar alçalabilirsin? Hele senin yaşında bir kadın? Hiç kendine saygın yok mu? Onurun yok mu? Guru-

run yok mu? Kuytularda iş becerecek fahişenin teki misin sen?"

"Bu kadarı fazla," diyorum ve o tarafa doğru gidiyorum. "Haydi gel Julie," diyorum gözü dönmüş kadının yanından geçerek, ofisteki annemi kurtarmaya gidiyorum.

"SEN!" diyor Dianne, bu kez öfkesini bana yöneltiyor, Jonathan'ın değersiz asistanını, o ucuz kızı tanıyor. "Nereye götürüyorsun onu?"

"Senden uzağa," diye cevap veriyorum, kollarımla Julie'yi sararak oradan uzaklaştırıyorum.

"Arkasından gitmeyecek misin, Jonathan? Bu sürtükle yeni bir hayata başlamayacak mısın yoksa?"

"Tabii ki hayır," dediğini duyuyoruz Jonathan'ın, toplanmış iş arkadaşlarımızın arasından geçerek, salondan dışarıya çıkarırken.

"Hava. Hava almam gerek," diyor Julie, otelin ön kapısına doğru koşarak, buz gibi aralık akşamında.

"Julie," diye seslenerek koşuyorum arkasından.

Bir el durduruyor beni.

"Ört bunu omuzlarına," diyor Gerçek Brett, ceketini bana verirken.

"Gidip ona bir içki alacağım," diyor ve bara doğru seğirtiyor.

Julie'yi mal kabul için kullanılan kapılardan birinin önünde buluyorum, hem soğuktan hem de yaşadığı şoktan tir tir titriyor.

"Nasıl olduğunu anlamadım bile," diyor hıçkırarak, dişleri birbirine vuruyor konuşurken.

"Ne zaman başladı?" diye soruyorum merakıma yenik düşerek, Gerçek Brett'in ceketini onun omuzlarına atıyorum ve ısıtmak için kollarını ovuşturuyorum.

"Yıllar önce," diyor. "İlk kez denediğinde ona gururumun okşandığını ama mutlu bir evliliğim olduğunu söyledim. Sonra

Brian'la ayrılınca o kadar da mutlu bir evliliğim olmadığı ortaya çıktı, tekrar denedi şansını ve ben bu ilgiden memnun oldum. İstenmek hoşuma gitti."

"Ah Julie..."

"Önceleri zor oluyordu ama senin bazı işlerini üstlenip Jonathan'a yardımcı olmaya başlayınca daha kolaylaştı, baha-nemiz vardı artık. Onun işlerine de bakınca hiç kimse birlikte zaman geçirmemize bir şey diyemezdi."

"Demek bu yüzden Avustralya'da Brett'le zaman geçirecek olmama sesini çıkarmadı."

"Affedersin," diyor içini çekerek. "Tanrım, o kadına nasıl katlanıyor, bilmiyorum. Çirkefin teki."

Söylediğini onaylar gibi kaşlarını kaldırıyorum.

"Ben de fahişenin tekiyim."

"Hayır, değilsin. Sadece biraz safsın."

"Sağ ol," diye mırıldanıyor, ayaklarını yere vurarak ısınma-ya çalışıyor.

Ben de aynısını yapıyorum. Elbisem buz gibi havada sokak-ta durmak için uygun değil, ayak parmaklarım buz kesiyor.

"Buyurun hanımlar," diye fısıldıyor Gerçek Brett, elinde iki tane shot bardağı ile gelerek.

"Shot mu?"

Cevap olarak omuzlarını silkiyor, Julie birini alıp kafasına dikeyiyor, aynı hızla diğerini de alıp içiyor.

"Sağ ol," diyor, bardakları ona geri veriyor ve eğilerek elleri-ni dizlerine koyuyor. "Ne yapacağım şimdi ben?"

Çaresizce bakıyoruz birbirimize. Şu an ne hissettiğini hayal bile edemiyorum.

"Niye senin odana çıkmıyoruz? Sıcak giysiler giyersin üze-rine, sana çay yaparım," diyorum.

“Oraya gidemem artık,” diyor, başını kararlı bir biçimde sallıyor iki yana. “O odada kalamam, bakmak bile istemiyorum.”

“Eşyaları orada,” diyor, utanç içinde önüne bakıyor. “Bir süre önce oradaydık birlikte.”

Gerçek Brett bu itirafı duyunca, dışarıdan duyulur şekilde derin bir nefes alıp veriyor.

Carly yanımdayken duyduğumuz sese gidiyor aklım. Kırk yıl düşünsem Julie ve Jonathan gelmezdi aklıma.

“Peki ama tüm gece burada duramazsın,” diyorum.

“Neden olmasın? Ölü müyüm? Zatürre olmak bile bundan iyidir” diyor Julie, üzüntüyle.

“Saçmalama,” diyor Gerçek Brett, onu koluyla hafifçe dürterek. “Biliyorum, şu an dünyanın sonu gibi geliyor sana ama zamanla hepsi çözülecek. Hep öyle olur.”

“Öyle mi?” diye soruyor. “Düzelir mi sence?”

İkimiz de gülümsüyoruz ona cevap olarak.

“Normalde size katılırdım ama bunun nasıl olacağını hiç bilmiyorum,” diyor, alçak sesle.

“Bu gece biraz uyuduktan sonra her şey daha da netleşir kafanda,” diyorum. “Hepimiz çok içtik.”

“Seni eve götürelim mi?” diyor Gerçek Brett.

“Ama eşyalarım...”

“Biz hallederiz,” diyorum. “Ya da seninle eve gelmemi mi istersin?”

“Hayır,” diyor endişeyle, alt dudağını ısırıyor düşünürken. “Bu gece yalnız kalsam iyi olur.”

“Emin misin?” diye soruyorum, arkamda Büzük Dudaklı Louisa’nın sesini duyuyor, dönüp bakıyorum, Muhasebe bölümünden birileriyle çıkıyor otelden. Belli ki bedava içkilerini sigara eşliğinde yuvarlarken bu olayı konuşuyorlar.

Julie benim arkama doğru bakıyor ve geri adım atıp onlara görünmemek için kapının pervazına saklanıyor.

“Evet. Siz bana bir taksi çağırır mısınız? Lütfen,” diyor, yalvaran bir tonda. “Ah, çantam.”

“Senin her şeyini alıp bu gece evine bırakırım ben,” diyor Gerçek Brett ona.

“Anahtarın var mı?” diye soruyorum.

“Paspasın altında var yedeği. Sadece taksi için para lazım.”

Gerçek Brett arka cebinden cüzdanını çıkarıp ona yirmi sterlin verirken, Julie de bana odanın anahtarını veriyor.

“Sağ olun her şey için,” diyor, Gerçek Brett eliyle taksiye işaret ederken gözlerinden yaşlar süzülüyor yine.

“Meraklanma sen,” diyorum. “Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni. Tamam mı?”

“Teşekkür ederim.”

“Çok geçmeden gelirim eşyalarını alıp. Mümkün olduğu kadar çabuk hallederiz,” diyor Gerçek Brett, arabanın kapısını açıp binmesine yardım ediyor. Kapıyı kapatıyor, üzüntüyle el sallıyorum arkasından.

“Allah kahretsin!” diye mırıldanıyor Gerçek Brett. “Korkunç bir şey bu.”

“Sorma.”

On beş dakika sonra Gerçek Brett’in elinde Julie’nin eşyalarıyla lobiye iniyoruz. Çok vaktimizi almadı hepsini toplamak, dağılmış yatağın kenarında duran Jonathan’ın donunun görüntüsü uzun süre aklımdan çıkmayacak.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye soruyorum, üzerinde Julie’nin adresi yazılı olan kâğıdı ona uzatırken.

“Elbette,” diyor omuz silkerek.

“Gelecek misin sonra?”

“Sanırım biraz kalırım yanında. En azından iyi olduğundan emin olana kadar. Bu zor bir durum.”

“Ben de gelirdim ama içeride halletmem gereken işler var,” diyorum. “Olur da yeni bir trajedi daha yaşanır falan.”

“Red Brick’in sakın bir yer olduğunu söylemiştin.”

“Öyle sanıyordum. Gözümün önünde olan bitenlere bu kadar kör olduğumu bilmiyordum,” diyorum. Julie’nin Jonathan’ın odasına toplantı için girişi, Jonathan’ın öğle yemeğinden neşe içinde dönüşü geliyor aklıma. “Bu gecenin böyle bitmesini istemezdim,” diyorum ve karşımda duran adamla tutku dolu bir gece yaşama fikrine elveda diyorum. Adam da hayalleri süsleyecek cinsten, han.

“Ben de istemezdim,” diyor, çenemi sıkıca tutup yavaşça kendine doğru çekiyor ve dudaklarımız birleşiyor.

Onu içime çekiyorum.

“Neyse, gecenin tadını çıkarmaya bak ve Mutlu Noeller. Ocak ayında görüşürüz,” diyor, benden uzaklaşıp çıkıyor otelden.

Mutluluktan uçuyorum!

29

Noel çok şükür herhangi bir sorun olmadan gelip geçiyor. Anne ve babamla Tunbridge Wells'de olabildiği kadar az kalıyorum, Noel arifesini, Noel Günü'nü ve Boxing Günü'nü orada geçiriyorum. Sadece Noel yemeğine kalıp ayrılabilirdim yollarından ama yılın bu vaktinde hayatında bir sevgilin (Aynı zamanda seks, dostluk ve hediyeler de tabii) olmaması sana gitmek için bir bahane bırakmıyor, bu nedenle ailemin evindeki kendi odamda geçiyor zaman. Max ve Andrea, Mavis Rose ile birlikte kendi evlerinde kalmak istedikleri için annemle babam bu durumu memnuniyetle karşılıyorlar.

Neyse ki ailesiyle vakit geçirmekte zorlanan tek ben değilim. Dan ve Lexie dışında diğerleri (Onlar bu yıl Dan'in ailesiyle birlikteler, o evin altın çocuğu ve orada olmaya bayılır) ilk fırsatta Londra'ya dönüyorlar. Takılıyorlar. Yemek yiyoruz. Bir sürü şarap içip peynir yiyoruz. Aslında peyniri belki rüyalarım geri döner umuduyla yıyorum çünkü Brett'e çok ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Hayali Brett, Gerçek Brett, artık hangi Brett olursa çünkü bu hiç olmamasından daha iyi. İçimde kocaman bir boşluk duygusu. Bana rüyamda hayatıma geri dönmesinin bir anlamı olduğunu söylediğinden beri onu rüyalarımın gelmediğini fark ediyorum. Bu şekilde ortadan kaybolması manidar.

Peynir hiçbir işe yaramıyor. Tam tersi saçma sapan rüyalar

görüyorum ama Hayali Brett yok, deniz gözlüğü ve şnorkel takan köpek balıklarının yediği palyaçolar görünüyor gözüme.

Perişanım, rüyamda gördüklerimin yaşattığı korku da cabası.

Partinin dramatik ortamındaki öpüşmemizden sonra Gerçek Brett'ten haber alıyorum. Tatil sırasında birkaç kez mesaj atıyor, ailesiyle kayak tatiline gitmiş (Şu an annemle aram daha iyi olsa bile, ben onlarla böyle bir şey düşünmüyorum), kibar ve mesafeli mesajlar bunlar. Giysilerini yırtarak çıkarmak istiyorum tarzı şeyler değil, belki de yüzüme söylemek istiyordur bunları. Ya da Avustralya'da! Ne olursa olsun, öpüşmemizden hiç bahsetmemesi biraz hevesimi kırıyor. Sonuçta, bana kur yaptığını biliyorum. Tüm bunları kafamda uydurmuş olamam, gerçi artık şüphelenmeye başlıyorum.

O günden bu yana ofisteki meseleyle ilgili neler olup bittiği konusunda en ufak bir fikrim yok. Jonathan'a mail atmayı denedim ama mesaj kutusuna hiç bakmadığından eminim. Aradığımda da açmadı telefonunu. Julie'yi aradım, sürekli sesli mesaja dönüyor. Biri inkâr politikası içinde, hiçbir şey olmamış gibi davranmayı tercih ediyor sanırım, eşi buna izin verirse tabii, diğeri de kendi acılarına gömülmüş vaziyette yaşıyor.

Bir yarım işe gidip tüm olup bitenin sonuçlarını görmekten kaçıyor, diğer yanımda ise iki hafta içinde Sidney uçuşuyla başlayacak olan Avustralya gezisinin detaylarını bir an önce planlamak istiyor.

İki haftadır geç kalktığım için biraz zor olsa da erkenden uyanıyorum, iyice dinlendiğim için gayet güzel görüyorum. Partide giydiğim o şahane siyah elbisenin üzerine bir kot pantolonun üstüne bol bir Disney kazağı çekip işe gitmek olacak iş değil. Hayır, annem, kırmızı kloş elbise, siyah külotlu çorap ve kısa botlarımı giydiğimi görseydi benimle gururlanırdı. Çok

özen gösterdim ve Noel süresindeki pejmürde hâlime göre şahane görünüyorum.

Yer yer buz tutmuş kanal boyunca yürüyerek metroya giderken oradan da ofise girdiğimde çok güzel hissediyorum kendimi.

Julie'nin masasını bomboş görünce neşem sönüyor. Derek ve Büzük Dudaklı Louisa, Jonathan'ın ofisinde oturuyorlar. Bizimki yine dudaklarını büzmüş, Jonathan'ı dinliyor, artık her ne söylüyorsa.

Jonathan beni masamda görünce, ne yapacağını bilemeyen bir balık gibi ağzını açıp kapatıyor, sonra başını sallayarak toplantıya devam ediyor.

Beş dakika sonra Gerçek Brett geldiğinde, mutfakta, suratım asık vaziyette ne konuştuklarını anlamaya çalışıyorum.

"Mutlu yıllar," diyor, bana bakıp asık suratımı görünce Jonathan'ın ofisine doğru bakıyor. "Neler oluyor?"

"Allah bilir, öğreniriz birazdan," diyorum, Jonathan kalkıp benim boş masama bakıyor.

"Geldin mi?" diyor Gerçek Brett'e. "İkinizle konuşalım biraz. Gelin."

Derin bir nefes alıp Gerçek Brett'in ardından giriyorum içeri.

Büzük Dudak Louisa masum masum bakıyor bize, Derek ise başını sallayarak selam veriyor.

"Hoş geldiniz," diyor Büzük Dudaklı, vakur bir gülümsemeyle, birazdan duyacaklarımız hakkında gerçekten üzgünmüş gibi bir ifade takınıyor. "Umarım güzel geçmiştir Noel tatiliniz."

"Evet, teşekkürler," diyor Gerçek Brett başını sallayarak, onun tatili ile ilgili bir şey sormuyor.

Bense hiç duymamış gibi davranıp Jonathan'ın oturmasını bekliyorum.

“İyice dinlendiniz sanırım,” diyor, yüzü asık vaziyette oturduğu pozisyonu değiştiriyor.

“Lafı çok uzatmadan size neler olduğunu anlatayım ve olaya profesyonelce yaklaşalım. Julie ayrıldı. Eşyaları evine gönderildi ve bir daha gelmeyecek,” diyor, sesinde en ufak bir duygu, olaydaki kendi payına dair bir utanç belirtisi yok.

Onun gidişinin beni çok üzmesinin yanı sıra, daha da vahim olan, iş arkadaşlarının önünde aşağılanmış ve onurunun zedelenmiş olmasına patronun sebep olmuş olması.

“Sorun şu ki,” diyor içini çekerek, Derek’e bakıyor konuşmasına devam etmeden önce. “Önümüzde oldukça zor zamanlar var, yeni birinin işe alınması için mülakatlar yapılacak, sonra istediğimiz standarda gelmesi için eğitilmesi gerekiyor. Bir asistanın eksikliği hadi neyse de iki asistan eksik olunca işleri yürütemeyiz.”

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum, iyice geriliyor sinirlerim.

“Ön araştırma gezisine gidemiyorsun.”

“Ne!”

“Sana üç hafta, belki de daha fazla bir süreyle izin veremem?” diyor, bu çok saçma bir şeymiş gibi. “Yapma Sarah, şu an ofisten ayrılmanın hiç uygun olmadığını sen de biliyorsun.”

“Ama ön araştırma gezisi?” diyorum kekeleyerek, beni dışarıda bırakmayacak bir çözüm aramayıp hemen kestirip atmasına çok şaşıyorum. “Bu cumartesi yola çıkacaktık!”

“Evet, çıkılacak,” diyor başını sallayarak. “İdeal çözüm değil belki ama Louisa ile konuştum ve sağ olsun Brett’e eşlik etmeyi kabul etti.”

Buna hiç kuşum yok, diye düşünüyorum. Bu adaletsizlik karşısında tepemin atmaya başladığını hissediyorum.

“Ama bu Sarah’nın projesi,” diye karşı çıkıyor Gerçek Brett, bu üç haftayı Büzük Dudaklıyla geçirmeye bayılmıyor o da. “Orada olması gerekiyor.”

“Evet, ama aslında Ürün Geliştirme ekibinin elemanı da değil.” diyor Büzük Dudaklı mahcup bir gülümsemeyle, o anda suratının ortasına bir yumruk indirmek istiyorum. “Benim orada olmam işleri hızlandırır.”

“Tabii, bir de bu var,” diyor Jonathan, başını sallayarak. “Louisa işin girdisini çıktısını iyi biliyor.”

“Saçmalık bu,” diye mırıldanıyorum, hâlâ şok içindeyim. “Kesinlikle çok saçma.”

“Sarah, lütfen,” diye uyarıyor Jonathan, hemen boyun eğip ona kahve ve börek çörek getirmeye gitmememe bozuluyor besbelli. “Çekimler sırasında orada olmayacaksın demiyorum. Ama şu anda sana izin veremem, personel eksiklerimiz var.”

“Ben seni gelişmelerden haberdar ederim,” diyor Büzük Dudaklı, ben sinirlendikçe zevk alıyor karşımda. “Sana kart bile gönderirim.”

Ninja gibi üzerine atlayıp onu yere yapıştırmamak için zor tutuyorum kendimi. Kalkıp Jonathan’a dik dik bakıyor ve odaya çıkıyorum.

“Ben bakıyorum ona,” dediğini duyuyorum Gerçek Brett’in, arkamdan koşup beni kolumdan tutarak beni toplantı odasına sokuyor.

“Buna inanamıyorum,” diyorum kapıyı kapatınca. “Çalışanıyla işi pişiren kendisi ve bunun bedelini ödeyen benim. Bu nasıl bir adaletsizlik ya!”

“Biliyorum, biliyorum. Ama lütfen sakın ol,” diyor Gerçek Brett, omuzlarımdan sıkı sıkı tutarak kımıldamama bile izin vermiyor.

"Sakin mi? Nasıl sakın olabilirim? Haksızlık bu."

"Katılıyorum. Etik dışı bu, ama..."

"Ama ne?" diyorum kekeleyerek.

"Bilmiyorum," diyor çaresizlikle. "Mesele şu an bizden çıkmış durumda. Yapabileceğimiz fazla bir şey yok."

"İşi bırakabilirim!" diyorum cesaretle. "İçeri girip lanet işini kışına sokmasını söyleyip kapıyı vurup çıkabilirim."

"Yapabilirsin. Ama projeni de bırakmış olursun," diyor gerçekçi bir yaklaşımla, yüzü bana o kadar yakın ki gözlerine bakmak zorunda kalıyorum. "Bence bunu enine boyuna düşünmen gerekiyor. Şu an hâlâ senin," diyor, gözlerime bakarak mantıklı düşünmemi sağlamaya çalışıyor.

"Bana hiç öyle gelmiyor," diye sızlanıyorum çocuk gibi. "Elimden aldı onu."

"Hayır almadı. Emeğinin ziyan olmasına izin verme," diyor fısıldayarak, eli omzumdan boynuma doğru kayıyor.

"Çekimler sırasında orada olacaksın."

"Bunun da garantisini vermiyor ki."

"Olacaksın."

"Sen onun bu konuda da aniden fikir değiştirmeyeceğine inanıyor musun gerçekten?" diye soruyorum, yüzümde hüznün var, gözlerim iyice ağırlaşıyor. "Beş gün Brett. Yola çıkmamıza sadece beş gün kala taş koydu önüme. Ne kadar çok uğraştığımı sen biliyorsun. Bir insan nasıl böyle yapabilir? Ağzından çıkan tek bir söze bile inanmamak gerek bunun. Julie'ye neler yaptığını gördük."

"Sarah, ben senin doğru olanı yapmak için mücadele etmen gerektiğine inanıyorum. Ama şu an sıkı durmalı ve dönüşü mümkün olmayan şeyler yapmamalısın," diyor içini çekerek, sıkıntıyla alt dudaklarını ısırtıyor. Beni serbest bırakıp elini beline koydu-

ğunda yüz ifadesi benimkinden farksız görünüyor. “Biz orada ses ve ışık kontrolü gibi işlerle uğraşırken zamanı değerlendirdi. Jonathan’ın terfi hakkını elinden almasına izin verme.”

“Sen alacağımı düşünüyor musun gerçekten?”

“Vermezse aptallık eder.”

“Peki ya vermezse?” diye soruyorum, bunun ihtimal dahi-
linde olduğunu gayet iyi biliyorum.

“Bu soruya ancak sen cevap verebilirsin,” diyor, bana göz kırpıp gülümseyerek.

Bu belirsizlik çok canımı sıkıyor ama ona hak veriyorum. Öfkeyle hareket etmemeliyim. Red Brick’ten geleceğimle ilgili beklentilerim konusunda çok iyi düşünmeli, elde etmek için çaba sarf ettiğim şeyleri riske atabilir miyim, ona karar vermeliyim. Haftalar önce Jonathan’dan terfi istediğimde, tutkuyla çalışıp değerimi ispatlamak niyetindeydim. Karşılarına bir fikirle çıktım ve onu geliştirdim. Jonathan bunu gördü, ben de gördüm. Eğer şirkette bir yerlere gelme arifesindeysem, şu an çekip gitmek aptallık olur. Öyle değil mi?

İçim bomboş, sönmüş ve kederli bir şekilde dönüyorum masama.

Günün geri kalanında hiç kimseyle tek bir kelime bile konuşmuyorum.

Gerçek Brett’le bile.

Jonathan’a kahve ve kayısıli kek götürüyorum, içimden boğazına takılıp boğulmasını dileyerek bırakıp çıkıyorum.

“Neymiş mesele?” diye soruyor Carly eve gelince, şahane haberin tüm detaylarını anlatıyorum ona, dinlerken ağzı hayretten o kadar çok açılıyor ki bir daha kapatamayacak sanıyorum. “Lütfen bunun şaka olduğunu söyle.”

“Maalesef değil,” diyorum, zavallı kafam yastığımda, kendime acıyarak uyukluyorum. “Beş gün sonra Avustralya’ya gide miyorum. Burada kalıp yeni geleni bu nankör piçlere hizmetçilik yapsın diye eğitmem gerekiyor.”

“Kahretsin!” Sesi titriyor, yatağa otururken.

“Ya.”

“Ne yapacaksın?”

“Öncelikle anneme hiçbir şey söylemeyeceğim,” diyorum, kararlılıkla.

“Nasıl olacak bu?”

“Telefonumu kapatırım,” diyorum omuz silkerek, yorganı üzerime çekiyorum. “Çekmeyen bir yerde olduğumuzu söylerim, ara sıra mail atarım, internet kafedeyim falan derim.”

“Şüphelenmeyeceğini mi sanıyorsun? Avustralya’da da servis sağlayıcı şirketler var, sonuçta Allah’ın unuttuğu yer değil.”

“O bunu bilmiyor. Çok uzak yerlere gittiğimizi söylerim. İşe yarar,” diyorum, bu plan hoşuma gidiyor. “Tam üç hafta onun dırdırını çekmemek yeter. Her şerde bir hayır vardır.”

“O kadar da kötü bir insan değil,” diyor Carly, kaşlarını kaldırıp beni doğuran kadına karşı tavrım yüzünden fırça atıyor bana.

“Evet, haklısın. Değil,” diyorum, kendimi kötü hissediyorum annemin son birkaç haftadır bana ne kadar iyi davrandığını düşününce. “Daha *yeni* söyledi benimle gurur duyduğunu. Şimdi Carly, düşünebiliyor musun, yirmi dokuz yıl sonra. Bana tekrar beş para etmediğimi söylemesini nasıl göze alayım?”

“Söyemez öyle şey,” diye karşı çıkıyor Carly. “Jonathan’ın ofisine dalıp sana yaptıkları için onun kıcına bir şaplak atabilir ama.”

“O zaman söyleyeyim bari,” diye takılıyorum.

“Louisa mı gidiyor senin yerine?”

“Ya. Ne hoş değil mi?” diyorum tiz bir sesle, sonra da komik bir aksanla elimi kolumu sallayarak tiyatro oynar gibi, “Ah evet, Sarah gelemiyor ama sen buyur Brett. Bikinili Louisa’yı uzun uzun seyreder, Sarah’nın varlığını da unutursun artık.”

“Yapmaz öyle şey,” diyor Carly, kaşlarını çatarak. “İyi birine benziyor.”

“Akılları çelinene kadar hepsi iyi. Sonra birden şeytana dönüşüyorlar. Gerçeği kabul edelim, Mark Owen²⁷ bile yaptıysa, hiçbirimiz güvende değiliz.”

Carly, dişlerinin arasından nefes alıyor. “Hâlâ atlatamadın ihaneti sen,” diye mırıldanıyor.

“Aynen öyle.”

“Ah Sarah.” İçini çekerek yanıma yatıyor. “Bu çok kötü.”

“Biliyorum.”

“Ne zaman dönüyor Brett?”

“Yeni Zelanda’ya gitmezlerse 30 Ocak’ta,” diyorum, planladığım ve hayalini kurduğum gezinin tüm detaylarını ezbere biliyorum.

“Belki de budur senin için şerdeki hayır,” diyor, sevinçle gözlerini açarak bakıyor bana.

“Ne?”

“Düğünde yalnız olmayacaksın.”

Küçük Yaramaz Maymun kıs kıs gülüyor bana bakarak.

27 1972 doğumlu, İngiliz şarkıcı ve söz yazarı. (Ç.N.)

30

Julie artık yok ve her iki patronun da asistanlığını yapıyorum, doğal olarak iş yüküm çok arttı. Noel tatili ertesi olduğu için telefonların ve maillerin ardı arkası kesilmiyor. Olumlu olan tek şey, her şeyi tek başıma yapmak zorunda olduğum için işle ilgili olmayan bir şey yapmam istenmiyor. Böylece Jonathan'ın şirret karısı Dianne ile konuşmak zorunda kalmıyorum. Es kaza ararsa ne derim bilmiyorum. Muhtemelen çok kötü bir şey söyler, kovdururum kendimi ya da laf etmemek için telefonu suratına kapatır yine kovulurum. Dua edelim de Jonathan'a cep telefonundan ulaşsın ve onunkini taciz etmek yerine kendine bir asistan tutsun. Gerçi bu işi üstlenecek olan kişiye de çok acıyorum.

Bu kadar işimin arasında toplantı odasında toplantıların bensiz devam ettiği gözümünden kaçmıyor. Gerçek Brett davet ediyor ama Jonathan ve Derek'in taleplerine cevap verecek kimse olmadığı için giremiyorum. Oda benim masama sadece on altı adım uzaklıkta ve benim organize ettiğim geziyle ilgili konuştuklarını duyabiliyorum.

Bir sabah Büzük Dudaklı'nın sıcak havaya uygun kıyafeti olmadığından yakındığını duyunca iyice sinirim tepeme çıkıyor. Sezonu olmadığı için yazlık giysi bulamazsa, üç haftayı bikiniyle geçirmek zorunda kalacağını bile söylüyor (Çok varmış bikinisi).

Kendi yaptığı “şaka”ya kendi gülüyor, geri zekâlı.

Arkası bana dönük olduğu için Gerçek Brett’in verdiği tepkiyi göremiyorum ama ağzının kulaklarına vardığını tahmin ediyorum.

Bensiz gitmelerini her ne kadar istemesem de bir an önce gitsinler de onları unutup Ocak ayının kasvetli Londra’sına gömüleyim istiyorum.

Bütün haftayı bir an önce bitmesini dileyerek oflayıp puflayarak geçiriyorum. Özellikle de Gerçek Brett benimle konuşmaya pek istekli değilken ya da belki ben geri durmayı tercih ediyorum çünkü içimdeki öfke hâlâ sönmedi, hiç kabahati olmayanlar da dahil, ofisteki herkesten nefret ediyorum. Noel partisindeki öpüşmemiz şu an çok uzaklarda kaldı, belki de sadece anlık bir şeydi ve aynı işyerinde olduğumuz için konuşuyorduk. Bana kur yapmasının nedeni elinin altında oluşumdu belki.

İkimizin de normalden daha yoğun olmamız paranoyak duygularıma çare olmadı. Ben patronların işleriyle boğulmuş vaziyetteyim, onun o uzun geziye gitmesine birkaç gün var, böylece zaman akıp gidiyor ve önceden yaptığımız gibi birlikte vakit geçiremiyoruz. Sabahlar bile yoğunlaştı. Büzük Dudaklı bile bizimle aynı saatte gelmeye başladı işe, son birkaç gün içinde hazırlıklarını tamamlamaları gerekiyor.

Çok mutsuzum.

Şirkette geçirdiğim sekiz yılın en zor haftasını yaşıyorum ve cuma günü geldiğinde derin bir oh çekiyorum. Neredeyse bitti eve gidip iki gün odamda uyuklayabilir, *New Jerseyli Umut-suz Ev Kadınları*’nın tekrarlarını izleyebilir (Beverly Hills’te geçenden çok daha dramatik) ve bir sürü abur cubur yiyebilirim. Hayalini kurduğum hafta sonundan ne kadar farklı. Sidney’in güneşinin altında bir plajda oturup kokteyli yudumlayacak,

karpuz yiyecek, mayolu hâliyle Gerçek Brett'i izleyecektim oysa ama kendime acıyarak geçireceğim bir hafta sonuna ihtiyacım var. Bir an önce gelsin de rahat rahat ağlayayım diye dört gözle bekliyorum.

Ön araştırma gezisi macerasının arifesinde, Gerçek Brett geliyor yanıma, Tor adında bir insan kaynakları şirketine e-mail yazarken (Julie'nin işiydi), açık pozisyona Mark'ı (Başarılı bulundu ve pazartesi başlıyor) gönderdikleri için teşekkür yazısı göndermem gerekiyor.

"Benimle birlikte geliyor olmanı ne kadar isterdim anlattım sana," diye sızlanıyor, yanıma doğru eğilip masama çenesini dayıyor, suratı asık.

Bunu duyunca gülümsüyorum. Bana soğuk davrandığını düşünüyordum.

"Orada hayatından pek memnun görünüyordun," diyorum, toplantı odasını başımla işaret ederek, sonra da yapılacak işler listeme bir tik atıyorum.

"Gerçekten mi?" diyor, çok şaşırmış görünüyor böyle düşünmeme. "Ben konuşmadım bile. Çok bencil birisi. Bugüne kadar kendinden bu kadar çok bahseden birini görmedim. Çok düşüncesiz."

"En azından sohbet sıkıntısı çekmeyeceksin," diyorum, Büzük Dudaklı'yı böyle tanımlaması hoşuma gidiyor.

"Benim bildiğim sohbet iki kişiyle olur."

"Başa çıkarsın sen," diyorum içimi çekerek, sonra bakışlarımı ekrana çeviriyorum. "Senin için üzülmemi bekleme Brett. Ben burada Jonathan'ın ağzını doldurup, içindekileri püskürte püskürte bana saçma sapan, emirler yağdırmasına katlanırken sen Avustralya'da olacaksın. Neyse, en azından yakın zamanda pis salyalı eliyle elimi sıkmaya kalkmaz. Bu kez acımam, ısırarak koparırım elini vallahi."

Gülüyor. “Wagas’a gidelim mi?”

Omzunu bana yaslayarak ikna etmeye çalışıyor.

“Ah çok isterdim,” diyorum, özür diler gibi iç çekerek bakıyorum ona. “Ama hafta sonunu Mavis Rose ile geçirmeye gidiyorum. İş biter bitmez yola çıkacağım. Affedersin.”

“Yok. Keşke önceden söyleseydim,” diyor, üzüntüyle içini çekerek.

“Evet,” diye mırıldanıyorum, memnun oluyorum yalanımı yutmasına ama daha önce yaptığı gibi bahane olup olmadığını sorgulamamasına da üzülüyorum. Biz kadınlar gerçekten ilginç yaratıklarız, hiçbir şeyden memnun olmuyoruz.

“Bu hafta hiç görüşemedik,” diyor, kocaman açtığı yeşil gözlerinde hüznün var.

“Evet, öyle oldu,” diyorum, yabancılaştığımızı hissedenden tek ben değilim demek ki. “Yoğun bir hafta oldu. Her şey yolunda görünüyor. Heyecanlı mısın?”

“Hmm,” diye karşılık veriyor homurdanır gibi, sanırsın ki gezi boyunca büyük işkence çekecek. Sırf ben rahatlayayım diye böyle yaptığına eminim. Kabul edelim, birlikte gidiyor olsaydık, şu an neşeyle Men at Work’un “Down Under” şarkısını söylüyor, kanguru gibi zıp zıp zıplıyor olurduk ofiste, kimseye aldırmadan.

Sandalyemi geri çekiyor, yeni eleman Mark’ın öz geçmişinin bir kopyasını çıkarıp Derek’in ofisine giriyor, masasına bırakıyorum Julie’nin yerine kimin bakacağını hatırlasın diye. Mark’la kısa bir sohbetimiz oldu, mülakat için ona yardımcı olurken, iyi birine benziyor. Ama ofiste Julie gibi etkili biri olmayacağı da kesin.

Masama döndüğümde bakıyorum Gerçek Brett kalkmış, paltosunu giyiyor.

“Ben bir şeye karar verdim,” diyor, düşünceli görünüyor.

“Fikrimi değiştirmeye çalışma.” Duraksıyor. “Reçeli bitirebilirsin.”

“Ciddi misin?”

“Büyükannem biraz daha yapar bize,” diyor, göz kırparak.

“Bak bu iyi çünkü hiç kalmadı.”

“Demek bensiz yedin?” diyor, gülmemek için zor tutuyor kendini.

“Bak, Londra’da mahsur kaldığıma göre bence bunu hak ettim.”

“Çok doğru,” diyor göz kırparak. “Seni özleyeceğim, biliyor musun?”

“Ben de beni özlerdim,” duygusal vedayı geçiştirdiğim için gülümsüyor.

“Peki, iyi bak kendine ben yokken,” diyor, bekliyor öylece.

“Başka şansım var mı?”

Sonra bana yaklaşır sarılıyor. “Gelemediğin için gerçekten çok üzgünüm. Keşke bunu değiştirmek elimde olsaydı.”

Yanağımdan öpüp bir daha sıkıyor beni, sonra dönüp gidiyor.

Arkasından bakıp kalıyorum öylece, hayal kırıklığı içinde, ağlamamak için zor tutuyorum kendimi.

Beş dakika sonra toparlanıyorum, defterimi masamdan alıp çantama koyuyorum, paltomu giyip kapıya yöneliyorum. Çıkarken aklımda hâlâ Gerçek Brett var.

Niye ona Max’i ve ailemi göreceğim diye yalan söyledim ki? Neden teptim onunla zaman geçirme fırsatını düşünmeden hareket ederek?

Utaniyorum da ondan sanırım. Jonathan’ın uğrunda çok emek harcadığımı bile bile beni bu projenin dışında tutması ve bütün bunların Gerçek Brett’in gözü önünde olması çok ağırıma gitti.

Gerçek Brett bana öfkeyle, düşünmeden hareket etme derken haklıydı ama Jonathan’ın asistanı rolüne bu kadar çabuk döndü-

ğüm için utanıyorum kendimden. Benim gururumu ezip geçtiği gün, ona kahve yapıyor, maillerini cevaplıyor, arabasının yıllık muayene rezervasyonunu yapıyor olmak ağırıma gidiyor.

Kendime hiç saygım yok mu? Onurum yok mu?

Kendi mutluluğum neden önceliklerimin en son sırasında yer alıyor? Zaten başka birinin ihtiyaçlarını ve mutluluğunu kendiminkilerin önüne ilk kez koyuşum değil bu. Aynı şeyi yıllar önce Dan için de yapmıştım.

Belki de insanların gözünde sümsüğün tekiyim ben.

Enayinin teki.

Annem benim gibi insanların kimse tarafından istenmediğini söylerken yerden göğe kadar haklıydı galiba.

Ama ben artık sıkıldım böyle olmaktan. Sırf tatsızlık çıkmasın diye başkalarının işini kolaylaştırmak istemiyorum. Başlarım ona buna. Bazen şöyle bir durup kendine şunu diyebilmeli insan, “Dur bakalım. Şimdi de bencil olma sırası bende.”

Evet, artık *benim* bencil olma ve hayatımı istediğim şekilde düzenleme sıram geldi.

Eve tam bu ruh hâliyle, enerji dolu olarak giriyorum.

Cumartesi sabahı çok mutlu uyanıyorum, oysa tam o anda otuz bin fit yükseklikte olmam gerekirken mutlu uyanmam şaşırtıcı tabii. Yatakta kıvrılıp saçma programlar izleme fikrinden vazgeçiyorum. Defterimi çıkarıp *Nineler Tatile* için tuttuğum ilk notları gözden geçiriyorum. Bu küçük fikir konusunda detaylı düşünüp nasıl izlenebilir hâle getiririm diye kafa yormak çok hoşuma gitmişti. Başka bir şey yapmayı isterken değeri bilinmeyen bir asistan olmaya devam edemem.

Notlara göz gezdirirken, bir sayfa çarpıyor gözüme. Bunu ben yazmadım, Gerçek Brett yazmış. Dün akşam ben masamdan uzaklaşınca yazmış olmalı.

**Peşinden gidecek cesaretimiz varsa,
Tüm hayallerimiz gerçekleşir. *Walt Disney***

Derin bir nefes alıyorum.

Boş bir sayfa açıyorum.

Aklıma gelen yaratıcı fikirleri karalamaya başlıyorum.

31

Pazartesi sabahı Jonathan'ın ofisine elimde kahve ve rulo pasta ile girdiğimde, harekete geçmek için hazır hissediyorum kendimi. Terfi istemek için gittiğimde ürkek ve çekingendim, reddedilmekten korkuyor, yaptığım işten çok daha yüksek bir pozisyon isteme cüretimden dolayı alay konusu olacağımdan endişe ediyordum. Ama bu kez, ben yaptım. Ben yarattım ve geliştirdim. Dünyanın öbür ucunda şu an bensiz ön araştırma gezisi yapılan bir şovum var benim ve bu iş için yeterli olduğumu ispatladım.

Bu kez kendime inancım tam.

Bu kez kendi değerimin farkındayım.

"Jonathan?" diyorum elimdekileri masasına bırakırken.

"Evet Sarah?" diyor, suratıma bile bakmadan pastayı alıp ağzına götürüyor.

"İleriye yönelik planları merak ediyorum." diyorum, sakın bir ses tonuyla.

"Ne anlamda?" diye soruyor, ısırırken masasına dökülüyor yiyecek parçaları.

"Ben Avustralya'ya gittiğimde yerime bakacak birini arıyor musunuz?"

Cesur ve küstahça belki ama gerekli.

"Evet anlıyorum. Durumlar biraz karışık biliyor musun?"

Öksürüyor, ağzındakini yutmaya çalışıyor.

“Ya?”

“Ürün Geliştirmeden ayrılan olmadı. Henüz seni geçirebileceğimiz bir pozisyon yok. Yaratacak hâlim de yok. Ayrıca sen benim asistanımsın. İşler bu kadar yoğunken sana izin veremem. İşin gereği burada olmak zorundasın.”

“Anlıyorum,” diyorum, başımı evet anlamında sallayarak.

“Moralini bozma,” diyor iç çekerek, durum bu diyor yani.

“Yoo, tabii ki. Gayet iyi anlıyorum söylemek istediğini,” diyorum başımı sallayarak

“Ben masama dönüyorum eğer istediğin bir şey yoksa?”

“Ah harika, sağ ol Sarah. Eğer kaldıysa biraz bisküvi iyi olurdu,” diyor, tabağında kalanı da atıyor ağzına.

“Elbette Jonathan,” diyorum, arkamı dönüp çıkıyorum.

İki tane çikolatalı bisküvi bulup gülümseyerek götürüyorum odasına.

Masama dönünce insan kaynakları acentesi Tor’a yeni bir iş istediğimi, değer verileceğim, ciddiye alınacağım yeni bir iş yerinde yepyeni bir başlangıca ihtiyacım olduğunu belirten bir email yazıyorum.

Beş dakika sonra Tor’dan cevap geliyor, ellerinde bana uyaçağını düşündükleri beş ayrı pozisyon olduğunu, eğer istersem irtibata geçmemde yardımcı olacaklarını söylüyorlar.

Hiç düşünmeden evet cevabı veriyorum.

Sonra masamdan kalkıyorum. Kendime tam bir güven içinde, emin adımlarla Jonathan’ın ofisine doğru yürüyorum. Artık kararımı verdiğime göre, burada bir dakika daha durmak istemiyorum. Evet, henüz gidecek hiçbir yerim olmadığının farkındayım ama artık fark etmez.

İçeri girdiğim zaman Jonathan’ı, bir yandan kahvesini

yudumlarken bir yandan da rugby oyuncusu Gareth Thomas'ın otobiyografisini okurken bulunca şaşırıyorum. İşi başından aşkın olduğu için bana ihtiyacı var.

"Jonathan, biraz konuşabilir miyiz? Eğer çok yoğun değilsen?"

"Evet, tabii ki. Gel otur," diyor, utanmadan kitabın sayfasını kıvrıyor, elini kapattığı kitabın üzerine koyuyor.

"Son günlerde olup bitenlerin yanında pek şok etkisi yaratmayacak ama istifamı vermeye geldim," diyorum, bu sözler ağzımdan çıkarken gülmemek için kendimi zor tutuyorum ve bu değişikliği yapabildiğim için de şoktayım.

"Ne? Ama durumu anladığını söylemiştin."

"Evet, anlıyorum. Buradâ istediğim şeyleri yapabilmem için bana yer olmadığını ve kariyerimde ilerlemek istiyorsam gitmem gerektiğini anlıyorum."

"Ve buna eminsin?" diye mırıldanıyor.

"Çok eminim."

"Peki ya projen?"

"Ah, şimdi benim projem mi oldu?" diyorum, yüzümde alaycı bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Sadece senin asistanın olduğumu sanıyordum."

"Ben öyle demek istemedim. Söylediğim bu değildi," diyor kekeleyerek.

"Öyleydi Jonathan. Burada kalsam da kalmasam da hiçbir zaman bu şovun bir parçası olmayacaktım. O yüzden onu yeteneğine çok inandığım Brett'in ellerine teslim edip fikirlerimle başka bir yere katkıda bulunmak üzere ayrılıyorum."

"Ama Sarah..."

"Evet?" diye karşılık veriyorum.

İçini çekiyor.

“Pekâlâ. Bunu çözemediğimiz için çok üzgünüm.”

“Ben de,” diye karşılık veriyor ve odadan çıkıyorum:

Küçük bir yalan bu. *Nineler Tatile* fikrinin hayata geçtiğini göremeyeceğim için üzgün olsam da başka bir yerde yepyeni bir başlangıç yapmam gerektiğini biliyorum. Jonathan potansiyeli-mi görememekle bana iyilik yapmış oldu.

Üzüldüğüm tek şey, Gerçek Brett döndüğünde burada olmama ihtimalim, dönüş tarihleri Yeni Zelanda’yı dahil edip etmemelerine bağlı.

Biraz kafa çalıştırarak ve klavye tıklayarak bağımsız bir kadın olma yolunda attığım adımları bu tür düşüncelerin engel-lemesine izin veremem.

Haftanın geri kalanında, Tor bana birkaç tane hemen gitmem gereken mülakat ayarlıyor, sağ olsun Jonathan da gitmeme izin veriyor çünkü işleri yetiştireceğimi biliyor, yerime gelecek eleman için ayarlama bile yaptım onun işini kolaylaştırmak için. Sonuçta hâlâ asistanıyım.

Bir sonraki haftanın sonuna doğru birkaç sokak ötedeki başka bir yapım şirketine iş başvurusu yaptım. Tor bana iş tanı-mını gönderdiğinde bu iş için biçilmiş kaftan olduğumu düşün-düm. Özellikle de izleyerek saatlerimi geçirdiğim *Yataktaki Dörtlü*, *Gogglebox* ve diğer birçok şovu yapan kişilerle birlikte çalışacağım için.

Pek de kolay bir mülakat süreci olmadı ama Tor’dan gelen geri bildirime göre, kendi şovlarına olan tutkum hoşlarına git-miş ve benim masaya güzel fikirler getireceğime inanıyorlar-mış. *Nineler Tatile*’yi Red Brick’ten alamayacakları için bozuldu-lar ama o olmadan da iş değiştirmeye karar vermem, istediğim pozisyon ve Ürün Geliştirmedeki geleceğim konusunda ne kadar

kararlı olduğumu göstermiş onlara. Ürün Geliştirme departmanını on yıl önce küçültmüşler ama onu tekrar eski hâline getirmenin ne kadar güç olduğunu anlamışlar.

Tor beni arayıp iyi haberi verdiğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak gibi oluyorum. Beş dakika masamda oturup bunun bir rüya olup olmadığını düşünüyorum. Rüya olsa da fena olmazdı çünkü rüyalarım Hayali Brett'i de alıp beni terk ettiler.

32

Hayatımda sadece birkaç kez annemi arayıp ona yaptığım bir yaramazlığı itiraf etmek zorunda kalmışımdır. Üniversite-
deyken, bir cumartesi sabahı tüm gece süren bir partiden yorgun
argın eve dönerken polis çevirmişti (On dakika süreyle takip edip
hava güneşli olduğu halde sileceklerin tam kapasite çalıştığını
fark etmişler). Alkol testini geçtiğim hâlde (Sorumluluk duygu-
suyla gece yarısından beri içmemiştim), araba sürmem sakıncalı
bulundu ve kibar polisler ailemi arayıp beni Milton Keynes polis
merkezinden aldirdılar. Hiç hoşlarına gitmemişti bu durum.
Sonra Budgens'da çikolata çalarken yakalanmışım arkadaşı-
mın annesine, o da annemi aratıp yaptığımı anlattırmıştı. Bir
de okuldan kaçıp arkadaşlarımla Brighton'a gitmem var. İki peni
atılan makinelere o kadar dalmışım ki kemer altında diğerleri-
ni kaybetmişim, arkadaşım Laura Ponsford da cüzdanımla bir-
likte ortadan kaybolmuş. Nerede olduğumu, eve nasıl döne-
ceğimi bilemedim ve paniğe kapıldım. Neyse ki kazandığım
paralarla onları aramayı başardım. Beni almaya geldiklerindeki
o duvar gibi suratlarını asla unutmayacağım. Max bile kızgındı
bana çünkü Brighton'a beni almaya geldikleri için karate dersini
kaçırmıştı. İğrenç bir geceydi gerçekten.

Bu kez güzel haber de vereceğim için sonradan sevinecek
ama önce ona gerçeği gizlediğimi ve yurt dışına gitmediğimi

söylemem gerekiyor. Tahmin edeceğiniz gibi, benim doğrucu annem asla kendisine yalan söylenmesine gelemmez ve bu yüzden inanılmaz gerginim.

“Alo?” diye en güzel sesiyle açıyor telefonu.

“Merhaba anne.”

“Sarah, canım? Dönene kadar aramanı beklemiyordum,” diyor, hem şaşırmış hem de aradığım içinsevinmiş görünüyor.

“Evet...” Bir saniye duraksıyor ve gerçeği söylemeye değer mi diye düşünüyorum.

“Neredesin şu anda? Saat kaç orada?”

“Avustralya’da değilim ben anne, işten ayrıldım,” diyorum. Hızlıca ve net bir şekilde konuya giriyorum, yalanı yok edip vicdanımı rahatlatıyorum.

“Hay ben içine edeyim bu işin.”

“Evet,” diyorum, annemin patlattığı küfüre şaşırmıyorum bile. Her ne kadar akli başında ve düzgün görünse de armut dibine düşermiş. Bu özelliğimi bir yerden almış olmalıyım değil mi?

“Ne oldu? Ne yaptın?”

“Uzun hikâye, özetleyeyim mi?” diye soruyorum, cevabını beklemeden söze başlıyorum. “Jonathan’ın Julie ile ilişkisi varmış. Jonathan Julie’yi işten attı. Sonra Jonathan benim Avustralya’ya gitmeme engel oldu, kalıp ona kahve yapayım diye. Sonra da Jonathan benim terfimin garanti olmadığını söyledi. Ben de ayrıldım.”

“Dur biraz,” diyor, zihni bu bir çırpıda söylediğim tiradın şifrelerini çözmekle meşgul. “Niye bir terfi daha istedin ki?”

Lanet olsun, bu yalanı unutmuşum.

“Daha önce terfi almadım aslında,” diye mırıldanıyorum, yüzümü ekşiterek, cevabını bekliyorum.

“Ne?”

“Almıştım. Bütün toplantılara katıldım anne, fikirlerimi sundum ve insanlar şu an Avustralya’da benim fikrim için ön çalışma yapıyorlar. Sadece Jonathan’ın işlerinin yanında yaptığım bu işten para almıyordum.”

“Yani sana bir hobi sağladı, öyle mi?”

“Öyle gibi. Böylece Julie ile olan ilişkisini saklayabilmiş.”

“Anladım. *Jeremy Kyle*²⁸ gibi olmuş.” Sessizlik. “Ne olacak şimdi? İşsizlik maaşına başvuru yaptın mı?”

“Hayır anne,” diyorum, bu kadar ince düşünceli olması ne güzel. İşsizlik maaşı falan istemiyorum.”

“Çok şükür,” dedi derin bir iç çekerek. “Endişelendim birden. Devleti sömüren bir sürü insan var, kızımın onlardan biri olmasını istemem.”

“İş buldum ben,” diyorum, tiradını kısa keserek. “Gelecek pazartesi başlıyorum.”

“Bu kadar çabuk mu? Tanrım. Ne işi bu?”

Benden ne beklediğini bilmiyorum ama sesindeki çaresizlikten anladığım kadarıyla benim steiptize ya da fahişeliğe falan başladığımı sanıyor olmalı.

“Başka bir televizyon şirketinde çalışacağım. Bu kez Ürün Geliştirme Departmanında.”

“Hadi ordan.” Duruyor. “Gerçekten mi?”

“Evet,” diyorum.

“Ve bu kez yalan söylemiyorsun değil mi? Karşılığında para alacağın gerçek bir iş değil mi?”

“Evet,” diyorum. “Parası da iyi.”

“Güzel, rahatladım. Öyle yanardöner bir patrona ihtiyacın yok,” diyor iç çekerek, o arada beni tebrik etmeyi unutuyor.

28 İngiliz radyo ve televizyon sunucusu. (Ç.N.)

“Aslında canım, aramana sevindim. Sana biraz kötü bir habirim var.”

“Ah?”

“Biliyorsun Dan’ın düğününe gidecektik ama baban aralık ayında dizi için doktora gitti ve ufak bir ameliyat geçirmesi gerekiyor.”

“Ne? Neden bana söylemediniz?”

“Saçmalama,” diyor. “Önemli bir şey değil. Yurt dışına çıkıyorsun diye seni endişelendirmek istemedik sadece, sen dönünce söyleyecektik. Neyse hastaneden gelen kâğıtta düğünden önceki çarşambayı vermişler ameliyat tarihi olarak. O kadar kısa zamanda ayağa kalkması mümkün değil ve o kadar yolu onusuz gelmek istemiyorum.”

“Aaa hayır,” diyorum, babam için endişeleniyorum ama düğünde olmayacakları için de seviniyorum. Böylece endişelenecek daha az şey olacak.

“Kismet değilmiş.”

“Evet ama babamın sağlığı önce gelir,” diyorum.

“Elbette canım,” diyor. “Düğünle ilgili her detayı öğrenmek istiyorum ama fotoğraf çekersin. Resmî davetiyeler gelmiş, parti Pat’in arka bahçesinde yapılacakmış. Ne düşünsem bilemedim. Çadır falan mı kuracaklar yoksa?”

“Tente demek istiyorsun galiba? Hayır anne, şubat ayının ortasında konuklarını dışarı atacaklar.”

“Nereden bileyim?” Cık cık ediyor.

Sonunda telefonu kapatıp Carly’nin odasına giriyorum, Josh’la çıkmak için hazırlanıyor. Önceleri ilişkilerini saklamak için gizli gizli dolaştılar, sonra da hamilelikten dolayı Carly kendini iyi hissetmedi. O yüzden doğru düzgün gezip güzel vakit geçiremediler, bu akşam nehir kıyısına gezmeye gidiyorlar. Çok

romantik bence ve bu kez yerime kurulup hazırlanırken izleme sırası bende. O yere oturmuş makyaj yaparken, yatağına atıyorum kendimi.

“Nasıldı?” diye soruyor, aynadan bana bakarak, bir yandan da yanaklarına allık sürüyor.

“Beklediğimden iyi.”

“Bak, sandığın kadar kötü biri değil o.”

“Galiba yaşlandıkça biraz yumuşuyor,” diyorum.

“Evet, sırada ne var, Brett’e ne zaman söyleyeceksin?” diye soruyor, bana dönerek.

“Söyledim bile,” diyorum.

Başka bir iş bulana kadar Gerçek Brett’e işten ayrıldığımı söylemeyi düşünmüyordum. Somut bir planım olmadan ayrılmak, düşüncesizce atılmış bir adım olacaktı ve endişe uyandıracaktı. Gelecek vadeden, potansiyelimi kullanabileceğim bir iş bulana kadar beklemek istedim. Tanrım, annemin görüşleri ve ahlâk anlayışı bana da bulaşmış anlaşılan, çünkü bu sözleri ancak o söyleyebilirdi.

“Vuhu,” diyor Carly. “Ne zaman?”

“Haberı alır almaz,” diyorum sırtarak.

“Ve?” diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

“Ne?”

“Cevap verdi mi?”

“Hayır ama Louisa Facebook’ta birkaç fotoğraf paylaşmış, plajda bir partide, sarhoş vaziyette dans ediyorlar.”

“Hasssss...” diyor, rujunu alıp aynaya bakıyor.

“Aynen. Ben de öyle düşünmüştüm,” diye homurdanıyorum, gözlerimi devirerek.

“Bunun bir anlamı olmak zorunda değil.”

“Hmm. Olmayabilir, muhtemelen de yok ama beni özlüyor-

muş gibi de görünmüyor,” diyorum omuz silkerek, bunun bana kafayı yedirtmesine izin vermek istemiyorum.

“Nereden biliyorsun? Gittiğinden beri haberleştiniz mi hiç?”

“Pek sayılmaz. Vardıklarını, tur rehberiyle buluştuklarını falan haber vermek için mesaj atmıştı.”

“Sonuçta kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerde,” diyor, parmaklarıyla taşan rujunu siliyor.

“Hiç de değil.” Tam üç hafta benden haber alamayınca anneme sunacağım bahaneyi kullanıyor diye söyleniyorum ona. “Avustralya’da kaldığı her yerde telefon çekiyor. Baktım ben.”

O an sanki bir sihir gerçekleşiyor ve telefonuma e-mail bildirimi geliyor. Gerçek Brett’ten gelmiş. İyice heyecanlanarak tıklıyorum üzerine.

Vay Vay Vay! Çok sevindim adına. Artık kahve yapmana gerek kalmadı ;-)

Döndüğümde kutlarsınız. x

Not: Kafamı ütüleyip duruyor bu kadın.

Telefonuma doğru eğilip yüksek sesle gülüyorum.

“Ne oldu? Kim o?” diye soruyor Carly, aynadan bana bakarak.

Ben sessiz kalınca dönüp bana bakıyor, yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor.

“EVETT!!!”

Sonraki birkaç gün kendimi Büzük Dudaklının Facebook sayfasına bakarken buluyorum, neyse ki Gerçek Brett’in başka fotoğ-

rafını koymuyor. Güneş ışığında dudaklarını büzerek çektiği selfiler var sadece. Fotoğrafları çekip koymasının başka bir anlamı var kesin. Belki de eski sevgilisini kıskandırmaya çalışıyor-
dur çünkü oraya gittiğinden beri onun hiç fotoğrafını koymadı. Ya da belki beni kıskandırmaya çalışıyordur ki ondan beklenir.

Neden bilmiyorum ama Noel partisinde Jonathan ve Julie meselesinin ortaya çıkmasında onun parmağı olduğuna eminim. Kesin birisi Dianne'le konuşup onların olduğu yeri işaret etmiş olmalı, çünkü bu işten kazançlı çıkan tek kişi bizim Büzük Dudaklı. Ne yapıp edip Avustralya'ya gitmeme engel olmak istedi. Tam bir çirkef bu kadın ve ben onun yaptıklarının bedelini ödemesini istiyorum. Julian ve o tatlı ihtiyaçların gezi boyunca bu kadına katlanmak zorunda olması ne acı. Neyse ki en azından Gerçek Brett var.

Dört hafta sonra yarım kalan her şeyi tamamlayıp işi Jonathan'ın yeni hizmetçisine teslim ettikten sonra Gerçek Brett'in masasına giderek ona bir not yazıp Yeni Zelanda'dan döndüğünde (Evet, maalesef gezi uzadı) okusun diye çekmecesine bırakıyorum. Şöyle yazıyor notta:

Artık aza razı olmak yok. Breaking Bad²⁹

Nota bakıp gülümsüyorum, bir daha buraya adım atmak ümidiyle ofise son bir kez daha bakıp çıkıyorum. İş yerinden sevdiğim arkadaşlarla barda buluşup kafaları çekiyor, uzun bir "veda" partisi yapıyoruz.

29 Alıntının orijinali "No more half measures." Breaking Bad. (Ç.N.)

33

Yeni işimin girdabında kayboluyorum adeta. Yeni ofis, yeni insanlar, yeni isimler... İlk hafta başımı kaşıyacak vaktim olmuyor. Yeni çevreme kendimi iyice kaptırıp son günlerde yaşadığım olumsuzlukları atmak istiyorum üzerimden.

Yeni işimdeki ilk pazartesi sabahı, saat sekiz otuz ikide elimde Barge Kafe'den aldığım kahveyle otururken bir e-mail geliyor.

Sabahları sensiz çok sıkıcı burası. Kızarmış ekmek ister misin?

Taze reçelim var! ;-) x

Ekрана bakıp gülümsüyorum.

Gerçek Brett'in de ofiste ilk günü çünkü hafta sonu döndüler Yeni Zelanda'dan. Ayağının tozuyla ilk yaptığı şeyin bana mesaj yazmak olması çok hoşuma gidiyor.

Evet lütfen! Cimrilik yapmayalım ama. Okkalı bir şey olsun. x

Boyutun önemi yok, Sarah. Önemli olan ne kadar işe yaradığı.

Bunu bilmen gerekir. x

Sonraki günlerde de benzer e-mailler geliyor. Çok fazla bir şey söylemiyorlar ama ufak tefek flörtleşmeler şeklinde oluyor. Hepsi benigülümsetiyor ve güne çok güzel başlıyorum bu sayede.

Salı:

İlginç bir bilgi: 1966'da Twister ilk çıktığında, seksi çağrıştırdığı için eleştiri almıştı.

Vay, bunu bilmiyordum. Teşekkürler Brett.

Oynamak ister misin? ;-) x

Çarşamba:

İlginç bir bilgi: Su samurları el ele tutuşarak uyurlarmış.

Diye yazmış ve bunu gösteren Youtube linki paylaşmış.

Çok şeker.

Böyle düşünmene sevindim çünkü ben de su samuru gibi uyurum.

Komiksin.

Bilmende fayda var. Ben bayılırım sarı olarak uyumaya. x

Kendimi Hayali Brett'in kollarında gördüğüm rüyalar geliyor aklıma ve özlemle ekrana bakıyorum.

"Hafta sonunu hatırlatacak mısın ona?" diye soruyor Carly, düğünden önceki son çarşamba günü bara giderken. Bundan sonra aramızda evli ve "olgun" bir çift olacak.

"Aklıma geldi ama zorlamak istemiyorum."

"Niye ki?" diye soruyor, o sırada Londis'in kapısında toplanmış, ellerinde gazozlar, arkadaşlarının yeni bisikletini inceleyen bir grup gencin yanından geçiyoruz.

"O gün Sevgililer Günü, pek unutulacak bir gün değil

sonuçta. Yaklaştığını da biliyor. Kendini mecbur hissetsin istemiyorum. Zorlamak istemiyorum onu.”

“Bu çok saçma.”

“Hiç de değil.”

“Evet saçma. Nereye geleceği gibi detayları bilmesi gerekmiyor mu? Senin misafirin o.”

“Benim misafirim falan değil,” diye karşı çıkıyorum, mantoma daha sıkı sarınarak. “Dan ve Lexie’nin davetli sayısı konusunda kafaları karışmasın diye uydurdukları bir şey o.”

“Şekerim, o senin misafirin,” diyor sırtıtarak, belime sarılıyor ve başını omzuma koyuyor. “Ona düğünle ilgili detayları gönderip o gün senin yanında olmak isteyip istemediğini anlam gerekiyor.”

“Sağ ol be,” diyorum gözlerimi devirerek, yanağına hafifçe vuruyorum.

“Belki de görüştüğü biri vardır,” diyor omuz silkerek, başını kaldırıp yüzünü buruşturuyor. Sanki bu durum onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi davranıyor.

“Oy,” diyerek koluna bir şaplak atıyorum.

“Ne oldu ki?” diye soruyor masum ayaklarına yatarak.

“Beni kışkırtmaya çalışma, küçük şeytan...”

Bana biraz daha yaklaşıp kıkırdamaya başlıyor. “Ne kadar zor insansın yahu!”

Bara girdiğimizde bakıyoruz bizimkiler içkilerini cipslerini ve fındık fıstıklarını almış oturuyorlar.

“Geç mi kaldık?” diyorum saatime bakarak.

“Yok, biz de yeni geldik,” diyor Alastair, ayağa kalkıp sarılıyor bize. “Size de içki aldım.”

“Alastair, düşünceli arkadaşım. Seviyorum seni.”

Selamlaşma faslı bitince rahatlayıp oturuyorum ve kır-

mızı şarabımı yudumlamaya başlıyorum. Kış ayları boyunca vazgeçilmezim oldu kırmızı şarap.

“Her şey yoluna girdi mi?” diye soruyorum karşımda oturan Dan’e. Artık onun yanında kendimi kasmıyor olmam çok iyi.

Evet, anlamında başını sallıyor ve oflar gibi bir ses çıkarıyor. “Nikâh şekerlerini paketleyerek geçirdik son birkaç geceyi. Ben bittim.”

“Bittin mi?” diye gülüyor Lexie, inanmaz gözlerle bakıyor ona. “İşin başındayız, daha isim kartlarını hazırlayıp oturma planını bitirmemiz gerekiyor. Bununla bitse yine iyi.”

“Dışarı çıkabilmeniz bile mucize,” diyor Josh, gülerek.

“Neredeyse çıkamıyorduk, dostum,” diyor Dan, gözlerini devirerek.

“Bu son rötuşlar harcanan çabaya değiyor,” diyor Natalia, en içten hâliyle gözlerini açarak. “Ama esas farkı da onlar yaratıyor.”

“Neyse, minik fiyonklar yapmak için helâk olduğumu takdir edeceğinizi biliyorum,” diyor.

“Vah zavallı dostum!” diyor Alastair, arkadaşının böyle kadınsı işlerde heba edildiğini ima ederek başını iki yana sallıyor.

Neyse ki Lexie de gülüyor bizimle birlikte.

Dan elini onun omzuna atıp kendine doğru çekiyor. “Senin için yapmayacağım şey yok biliyorsun,” diyor alçak sesle.

“Ah, merak etme. Biliyorum,” diyor kıkırdayarak. “Aslında sakıncası yoksa, bir şey söylemek istiyorum,” diyor, biraz öne eğilerek.

Dan merakla bakıyor ona, ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri olmadığı belli. Bizler de sessizce içkilerimizi yudumlayıp önümüzdekileri yiyerek konuşmasını bekliyoruz. Bütün ilgimiz onun üzerinde. Natalia bile müşterinin biri saçma bir konuda arayıp rahatsız

etmesin diye telefonunu çantasına koyuyor.

“Pekâlâ... Düğünden önce hepinizi bir arada göremeyeceğim bir daha. O nedenle bu anı değerlendirip herkes bir aradayken sizlere teşekkür etmek istedim,” diyor, gözleri ışıldayarak. “Yıllarca arkadaşlık etmiş ve çok şey paylaşmış insanların arasına katılmanın çok zor olacağını düşünmüştüm ama sizler bunu kolaylaştırdınız benim için. Daha ilk günden çok sıcak karşılandım. Üstelik nefret edilmem için onca sebep varken.”

Başını kaldırıp endişeyle bana bakıyor, titreyen alt dudaklarını ısıtıyor.

Ben de ona göz kırpyorum. Sanırım gereken mesajı almıştır.

Elindeki bardağa bakarak derin bir nefes alıyor.

Dan masanın altından uzanarak onun elini tutuyor, çok güzel bir davranış.

“Tanıştığımızda sadece Dan’ın arkadaşlarıydınız ama her biriniz şu an benim de arkadaşımsınız ve bundan dolayı çok mutluyum. Birlikte çok güzel anılar biriktireceğimize inanıyorum ve söz veriyorum asla dırdırcı bir eş olmayacağım.”

“Gerekmedikçe tabii,” diye söze giriyor Carly. “Burada kendine açık kapı bırakmalısın ki kendini salmasın.”

“Mükemmel bir evlilik gibi duruyor dostum,” diyor Josh gülerek, kolunu Carly’nin omzuna atıyor.

“Gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordum,” diyor Dan, Lexie’ye dönerek o havalı gülümsemelerinden birini fırlatıyor. “Ve öyle olacağından en ufak bir kuşku yok.”

Alastair yavaşça kolunu yukarıya kaldırıyor, başparmağıyla tamamdır işareti yapıyor, sonra da hızla parmağını masaya güm diye vuruyor.

Dan utançtan kıpkırmızı kesiliyor, hepimiz kahkahalarla gülüyoruz buna.

"Haydi şerefe," diyorum kadehimi kaldırarak, mutlulukla gülümsüyorum karşımdaki çifte bakarak. "Bir yastıkta kocayın."

"Bir yastıkta kocayın," diyoruz hep bir ağızdan ve kadehlerimizi tokuşturuyoruz.

Dan bana bakıp başını hafifçe eğerek, sağ ol der gibi bakıyor.

Perşembe:

İlginç bir bilgi: Leonardo da Vinci aynı anda bir eliyle yazarken diğeriyle de çizebiliyormuş. Kim demiş aynı anda birkaç iş yapamayız diye?

Hangi işleri yaparsın aynı anda bakalım?

Diye yazıyorum, nereye varmaya çalıştığını merak ediyorum.

Belden aşağı olanları. ;-)

Cuma:

İlginç ama tiksindirici bir bilgi: Ofislerdeki kahve fincanları yüzde yirmi oranında dışkı içeriyormuş.

Kahvemi tükürdüm biraz önce.

Aferin...

Ellerim klavyenin üzerinde, iki gün sonraki düğünle ilgili bir şey yazsam mı yazmasam mı diye düşünüyorum. Ne yapacağıma karar veremedim, yeni iş arkadaşım Debbie (Benim yaşımda, çok tatlı, muhteşem biri. Büzük Dudaklı ile alakası yok) geliyor yanıma işle ilgili bir şey için. Ne olduğunu anlamadan gün geçiveriyor ve doğrusu Gerçek Brett'i düşünmeye bile fırsat bulamıyorum.

Çok yoğun ama eğlenceli bir haftanın ardından, derin bir

nefes alarak mantoma sarınarak, karanlık ve soğuk Londra gece-sine adım atıyorum.

“Seni burada bulurum diye düşünmüştüm,” diyor tanıdık bir ses kulağıma doğru.

“Brett,” diyorum gülümseyerek ve dönüp hiç düşünmeden ona sarılıyorum. Onu düşündüğümünden daha çok özlediğimden mi, yoksa artık eskisinden çok daha iyi bir işyerinde çalıştığımdan mı bilmiyorum. “Ne işin var burada?”

“Sana bunu vermeye geldim.” Arkasında tuttuğu küçük, karton kutuyu uzatıyor. “Çok güzel görünüyorsun, bu arada,” diyor, yeni siyah elbiseme, çoraplarıma ve topuklu ayakkabılarıma bakarak. Yeni işe giriyorum diye bir sürü yeni giysi aldım kendime. Biraz kredi kartı borcu yaptım ama görüyorum ki boş harcamamışım.

“Teşekkürler,” diyorum gülümseyerek, paketi alıp hafifçe sallıyorum. “Nedir bu?”

“Açsana,” diyor, omuz silkerek.

Kapağı kaldırıp içinden, üzerinde *Dünya'nın En İyi Nine-si* yazan bir kupa çıkarıyorum. “Neeeeeee?” diyorum gülerek, Ethel'in evinde gördüğümüz bardağın aynısı bu. Çok şaşıyorum.

“Bugünkü ilginç bilgiyi okuduktan sonra, ofisteki fincanlarla bir şey içmek istemeyeceğini düşünüp bunu aldım sana.”

“Ama ben nine değilim ki,” diyorum, dudak bükerek.

“Değilsin ama buna bakınca gülümsersin diye düşündüm.”

Gülümseyerek ona bir kez daha sımsıkı sarılıyorum.

“Teşekkür ederim.”

“Önemli değil.” Duraksıyor. “Ne dersin, Wagas’a gidelim mi?”

“Eve gidip çabucak bir şeyler atıştırıp banyo yapmayı düşünüyordum ama boş ver. Haydi gidelim,” diyorum, Soho’da birlik-

te yürürken, bana bir şey söylemek için her bakışında yüzümün kızardığını hissediyorum.

“Sormadan edemeyeceğim,” diyorum tahta sıralara oturup dünya kadar yemek söylediğimizde. “Nasıldı?”

“Doğrusunu mu istiyorsun?”

“Evet,” diyorum, bir yanım nefret ettiğini ve çekimler için bir daha gitmek zorunda olmamayı dilediğini söylemesini istiyor.

“Düşündüğüm gibi değildi ama sonra senin de orada olabileceğini düşündüm,” diyor, bakışlarında hayal kırıklığı var.

“Evet. Sen ve ben.”

“Sen olsaydın çok daha güzel olurdu,” diyor, gözleri ışıldayarak bakıyor bana yeşil yeşil. O sırada, dizlerimiz birbirine değiyor, masanın altında.

Gülümsememeye çalışıyorum ama işe yaramıyor çünkü aklım birbirine değen bacaklarımızda. Bacağının sıcaklığını hissediyorum. Küçük bir şey belki ama yine de nefesimin kesilmesine yol açıyor.

“Louisa sinir etti mi seni?” diyorum, çatlak çıkan sesime aldırmadan.

“Doğrusu, daha kötü olacağını düşünüyordum. Eski sevgili buna pek fena bir oyun oynamış o yüzden pek kötülük yapacak hâli yoktu.”

“Neden? Ne olmuş?”

“Ona sürpriz yapmak için verdiği adrese gitmiş ama orada yokmuş. Ailesinin eviymiş orası yani sahte adres falan değil, ama uzun zaman önce kız arkadaşının yanına taşınmış.”

“Neeeeeee?!” Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor.

“Ya,” diyor başını sallayarak, onun için üzülüyor olsa da bu bomba haberi vermek hoşuna gidiyormuş gibi. “Sonuç olarak, yıllardır o kızla orada yaşıyormuş, ara sıra da iş için falan buralara geli-

yormuş birkaç aylığına. İki kadının birbirinden habersiz olduğunu söylemeye gerek yok elbette. Sonunda Louisa'yı terk edip Avustralya'daki hayatına dönmeye karar vermiş, anlayacağını."

"Eee ne demişler, alma mazlumun âhını," diyorum kendimi tutamayarak, sonra kendime kızıp yanaklarıma vuruyor ve ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Söylemedin varsayalım mı?" diyor gülerek.

"Lütfen," diyorum, yüzüm kıpkırmızı.

Tekrar gülüyor, öne doğru uzanıp elini omzuma koyuyor, kötü biri olduğunu düşünmüyorum der gibi omzumu sıkıyor. En azından o kadar kötü değilim.

"Neyse, Lou çok üzgündü ve gezinin geri kalanını ağlayarak veya selfi çekerek geçirdi, fotoğrafları çoğunlukla ona neler kaçırdığını göstermek için çekmiş olmalı," diyor, kaşlarını çatarak. "Kadınlar nasıldır bilirsin."

"Çok kötü," diyorum üzüntüyle, Büzük Dudaklı'ya "Lou" demesine ve beni onunla aynı kefeye koymasına aldırış etmiyorum. Selfi çekmediğimi biliyor hâlbuki!

"Evet, aşk acısı yaşamak için uygun bir zaman değildi. Bence gittiğine gideceğine pişman oldu. Geri kalan her şey iyiydi, Avustralya ve Yeni Zelanda müthiş güzel yerler. Sen olsaydın çok daha farklı bir deneyim olurdu," diyor, dizini hafif hafif vuruyor benimkine, bacaklarımız birbirine dokunuyor.

Ben de hafifçe ayağımı kaldırıp onun kaval kemiğine dokunuyorum. Başımın döndüğünü, nefesimin kesildiğini, beynime endorfin gittiğini hissediyorum, içim bir tuhaf oluyor.

Garson yemeklerimizi getirince biraz toparlanıyorum. Bu restoranla ilgili en garip şey, yemeği parça parça hazırlandıkça getirmeleri. Ardından ne geleceğini bilmemek güzel aslında. Önce katsu ve edamame yiyorum, on dakika sonra gelen börek-

ten de biraz atıştırınca doyduğumu hissediyorum.

“Eee,” diyor Gerçek Brett, mantarlı köftesini ağzına atarken.

“Senin o taraftan yeni haber var mı?”

“Yeni olmayan bir şey var mı ki?” diyorum gülümseyerek.

“Söylentilere göre Jonathan’ı pek üzmüşsün.”

“Ağlamış mı?”

“Ağladı diyemem.”

“Ağlamadı da diyemezsin?” diyorum, muzip muzip kaşlarını kaldırarak.

“Döndüğümüzde bana, Lou’ya ve Siobhan’a anlatırken pek mahcup bir hâli vardı.”

“İyi,” diyorum başımı sallayarak, onları bir arada düşünmek sinirimi bozuyor.

“Geri zekâlı,” diyor omuz silkerek. “O tabii, sen değil.”

“Şüphesiz.”

“Yeni işin nasıl?”

“Çok seviyorum,” diyorum.

“Harika. Çok şanslılar seni aldıkları için.”

“Teşekkür ederim,” diyorum, ağzıma bir parça edamame atıp. Fasulyeleri hüp diye emerek yerken sanki herkesin bana baktığını sanıp utanıyorum. Hiç böyle farklı şeyler çağrıştırdığını düşünmemiştim daha önce. Muz yerken de aynı şey oluyor (Asla yüzüm kızarmadan, rahat rahat yiyemem insanların ortasında).

“Bilmek istediğim şu,” diyor benim aklımdan geçenlerden habersiz. O sırada garson elinde körili tavuk katsular, çatal ve kaşıkla geliyor. Çubukları kullanmayacağımızı tahmin etmiş olmalı. “Evet... hafta sonu düğünle ilgili planlar nedir?”

“Gelmek zorunda değilsin.” Yüzüm kızarıyor, ağzıma biraz tavuk ve pilav atıyorum, hemen su içiyorum çünkü çok acı.

“Ben senin misafirinim sonuçta.”

“Evet...” Kekeliyorum, yemeğin üzerine doğru öksürmek zorunda kalıyorum. “Ama öyle olması da gerekmiyor.”

“Davetliyim.”

“Belki de gelemem demiştin,” diye hâlâ ayak diriyorum, aslında hatırlaması hoşuma gitti ama gerçekten istediğinden değil de zorunda hissettiği için gelmesini istemiyorum.

“Bakarız dedim ve baktım ki başka işim yok.”

“Emin misin?”

“Lütfen beni Sevgililer Günü’nde yalnız bırakma,” diyor yalvarır gibi, üzölmüş gibi yapıyor. “Bu benim o günü yapayalnız dondurma yiyip *Zamanı Geldi*³⁰ izleyip ağlayarak geçirmemek için son şansım.”

“Ah canım...”

“Aynen öyle,” diyor başını sallayarak, parmaklarıyla ağzının kenarlarını aşağıya çekerek üzgün surat yapıyor. Sonra muzip muzip sırıtıyor bana, ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum.

“Eh, bu durumda sana iyilik yapmış oluyorum.”

“Kesinlikle. Çok mağdur durumdayım,” diyor.

“Pekâlâ gelebilirsin.”

“Sağ ol, sen benim kurtarıcısın,” diyor, göz kırparak.

“Yarın öğle vakti yola çıkıyoruz,” diyorum.

“Ve kalıyoruz?”

“Ben düğün evine yakın bir otelde kalıyorum.”

“Ben de gelirim.”

“Şimdi mi?” Hoşuma gidiyor böyle söylemesi.

“Ah hayır, öyle demek istemedim,” diyor, yanakları kızarıyor.

“Üç aydır imalarda bulunup duran sen değölmüşsin gibi bir

30 Yönetmenliğini Richard Curtis’in yaptığı 2013 yapımı romantik komedi. Orijinal adı, About Time. (Ç.N.)

de utanıyor musun?”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum bile,” diyor gülerek, masum masum yemeğini kaşıklıyor.

“Tabii tabii,” diyorum, gözlerimi devirerek, sonra anlatmaya devam ediyorum. “Düğün pazar günü, yarın gece bir Hint lokantasına yemeğe gidiyoruz.”

“İyiymiş,” diye karşılık veriyor hafifçe kaşlarını çatarak.

“Dan sever,” diyorum, belki Hint yemeği sevmiyordur diye düşünüyorum ya da düğün gününden önce Dan biraz daha eğlenceli bir şey yapsaydı diye düşünebilir.

“Güzel,” diyor.

“Güzel olacak. Çocuklar ona eğlenceli sorular hazırlamışlar. Onu evlilik hayatına böyle uğurlayacağız,” diye anlatıyorum ellerimi sallayarak, o sırada yemek getiren garsona çarpıyor dirseğim. Gelen baharatlı kalamar son yemeğimiz, patlamak üzereyim..

“Belki ben yarın sizi baş başa bırakırım, pazar günü ilk trene atlar gelirim,” diyor, garson sonunda sorunsuz bir şekilde yemeği masaya bırakınca.

“Buna gerek yok,” diyorum, istenmediğini sanmasını istemiyorum.

“Yok, öyle olmalı,” diyor omuz silkerek. “Sizin aranızda özel bir gün bu.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Sorgular gibi bakıyorum ona. “Ne oldu ki?”

“Bütün bu olanları normal karşılamayı gerçekten anlamıyorum,” diyor Gerçek Brett, düşünceli görünüyor.

“Ne? Dan konusunda mı?” diye soruyorum, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlıyor ve derin bir iç çekiyorum, bu yorumu

duyunca. “Yapacak bir şey yok.”

“Öyle mi? Düşünüyorum da eski sevgilim iki gün sonra evleniyor olsa, ben de gidip bunu izlemek zorunda olsam, kafayı yerdim herhâlde.”

“Doğru ama her şey yerli yerine oturdu,” diyorum, omuzlarımı silkerek. “Artık aramızda herhangi bir şey kalmadı, Dan artık benim için eski sevgili değil, sadece bir arkadaş. Başka türlü düşünmek beni bozar,” diyorum, ağzıma bir parça kalamar atarken.

“İyi, sevindim buna.”

“İşin doğrusu,” diyorum, ağzımdakini çiğnerken. “Ben olmadan kutlasalardı bunu, daha kötü hissederdim.”

“Eski sevgilinin düğünü bile mi olsa?”

“Evet.”

“Kadınlar gerçekten tuhaf.”

“Kesinlikle katılıyorum,” diyorum gülümseyerek. “Ayrıca, bütün gün yanımda olacak ve benimle ilgilenecek şahane bir adam var yanımda.”

“Bu ben oluyorum,” diyor göz kırparak, güldürüyor beni.

“Hayal kırıklığına uğratmazsın umarım.”

“Ağır baskı var,” diyor, gülümseyerek.

Brett’i ve bu atışmalarımızı özlemişim. Haftalar boyunca hem uyurken hem de uyanıkken Gerçek Brett ve Hayali Brett’le yaşayıp ardından bir ay onsuz kalınca, bunu çok daha iyi anladım. İçimde bir Brett boşluğu oluşmuştu ve şu an bu boşluğun dolmasından çok memnun ve mutluyum.

Bu yüzden, yemek bitip de vedalaşma vakti gelince hüznleniyorum.

“O zaman, kilisede görüşürüz,” diyor gülümseyerek, verdiğiğim adresi yazıp telefonunu cebine koyuyor.

“Kocaman, beyaz elbise giyiyor olacağım,” diye takılıyo-

rum. “Kocaman ve fırfırlı, kesin görürsün beni.”

“Güzel, bulurum ben seni,” diyor, uzanıp yanaklarımdan öpüyor yavaşça. Sonra biraz geri çekilip bakıyor bana, aramızda çok az mesafe var.

Işıl ışıl yeşil gözlerine bakınca içimden kabaran sevinç ve heyecan karışımı bir duyguya kapılıyorum. Gözlerimi dudaklarımdan alamıyorum.

Bunu fark edip gülümsüyor. “Pazar günü görüşürüz,” diyor göz kırparak ve sonra uzaklaşıyor.

Oracıkta adeta içim erirken cebimde telefonum çalmaya başlıyor.

Annem.

“Merhaba anne,” diyorum, Gerçek Brett’in gittiği yönden alamıyorum gözlerimi. “Babam nasıl?”

“İyi, iyi. Bir sürü ağrı kesici verdiler, hiçbir şey hissetmiyor.”

“Bu iyi,” diyorum iç çekerek, metroya doğru yürümeye başlıyorum.

“Sen nasılsın? Nasıl geçti ilk haftan?”

“Şahane. Herkes çok iyi.”

“Çok sevindim,” diyor. “Herkes anlatıyorum Jonathan’ın sana yaptıklarını.”

“Aman anne...”

“Evet, evet. Bu kadar zaman nasıl dayandın bu adama anlamıyorum.”

“İnan ki ben de,” diye yanıt veriyorum. Zararın neresinden dönülse kârdır diye düşünüyorum.

“Sen çok iyi bir insansın,” diyor, sanırım yine bir şeyler var aklında. “Bu zamanda iş değiştirmek öyle kolay değil ama sen cesaret gösterdin ve başardın. Gerçekten cesur bir davranış. Kendinle gurur duymalısın.”

“Sağ ol anne,” diyorum, bunu duyunca. “Duyuyorum.”

“Güzel,” diyor. “Kimmiş bakalım düğündeki kavalen?”

“Ne kavalyesi?” diyorum gülerek, konuyu böyle başarıyla değiştirmesine hayret ediyorum doğrusu.

“Kıvırmayın hanımefendi. Carly, Brett adında birinden bahsetti, Pat de oturma listesinde adının olduğunu doğruladı.”

“Niye aradın ki Dan’ın annesini?” diye soruyorum.

“Destek olmak ve her şey yolunda mı diye sormak için elbette. Başka neden olacak ?” diyor cık cık ederek. “Her şey birbirine girmiş. Çadır kurulmuş ama çiçekler tam bir fiyasko, hiçbiri henüz açmamış. Neyse, konumuz bu değil. Kim bu Brett? Bana söylemedin biriyle çıktığını.”

“Çıkmıyorum ki.”

“Kim o zaman?” diyor ısrarla.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

“İş yerinden biri sadece,” diyorum, metro istasyonunun dışında durup İspanyol Engizisyonu’na hazırlıyorum kendimi.

34

İki gün sonra açık mavi renkli Karen Millen imzalı (Gerçekten düğün için kıydım paraya) straples elbisem ve annemlerin aldığı Manolo Blahniks ayakkabılarımla (Yürümekte zorlanıyorum ama kimin umurunda? Güzel görünüyorum ya), bir ağacın arkasında durup davetlilerin kiliseye girişini izliyorum.

Kelimenin tam anlamıyla saklanarak, Alastair ve Josh'un, Dan'in eski okul arkadaşları ve akrabalarıyla selamlaşmalarını seyrediyorum. Daveti kabul ettiğimden bu yana ilk defa bu kadar gergin hissediyorum kendimi.

Dan ve Lexie'nin evleniyor olmaları sorun değil ama şu binadan içeri girip de bir sürü tanıdığın bunun burada ne işi var diye aklından geçireceğini düşünmek canımı sıkıyor. Dan'in yaşlı büyükanne ve büyükbabasının beni görünce kafaları karışacak. Diğerleri de davet edilmediğim hâlde olay çıkarmak için geldim sanacak.

Kendi grubumuzun içinde bu meseleyi halletmiş olabiliriz ama bu, başkalarının birbirimizi sadece arkadaş olarak gördüğümüzü, birlikte vakit geçirdiğimizi bildiği anlamına gelmiyor.

Derin bir nefes alıyorum. Herkesin gelmiş olması sinirimi bozuyor.

"Giriyor musun?" diyor sakın bir ses arkamdan.

"Tanrım, neredeyse kaçıp gitmeyi düşündüm," diyorum

ona doğru dönerek. Gerçek Brett, koyu gri bir takım elbise giymiş, arkamdaki bankta oturuyor.

“Ne zamandır oradasın sen?”

“Gelmekle ne kadar iyi yaptığımı anlayacak kadar uzun süredir,” diyor, kaşlarını kaldırarak bakıyor bana.

“Çok haklıydın, tuhaf bir durum.” İçimi çekiyorum.

“Sen de haklıydın,” diyor, kalkıp yanıma geliyor, sıcacık elini koluma değdiriyor. “Bütün gün seninle ilgilenecek, şahane bir adam var yanında.”

“Söz mü?” diyorum, çocuk gibi alt dudağımı büzerek.

“Kesinlikle,” diyor, eğilip saçımı öpüyor. Bu hareketiyle karnımda kıpır kıpır eden kelebekler iyice hareketleniyor.

“Sakın ilk dansı berbat etmeme izin verme,” diyorum, ona sokularak.

“Ayıp ediyorsun ama söz, o yüzden buradayım,” diyor gülerrek, beni döndürüp kilise kapısına doğru yönlendiriyor. “Özel gösteri sonra mı?”

“Şansın varsa evet.”

“Umutluyum.”

“Hey!” diye sesleniyor Josh, Dan’ın amcası Andy ve yengesi Sally ile sohbet edip onları içeriye gönderdikten sonra. Gerçek Brett’e sarılıyor önce, sonra da bana. Böyle efsanevi bir kucaklaşma için doğru zaman gerçekten. “Her şey yolunda mı?”

Göz kırpıyorum karşılık olarak.

“Sizi görmek ne güzel,” diyor Alastair yanıma gelerek, Gerçek Brett’in sırtına şaplak atıyor, sonra elini omzuma koyarak kıyafetimi süzüyor. “Çok güzel görünüyorsun, Sarah.”

“Her zamanki hâlim,” diyorum, sinirlerim gergin olmasına rağmen şaka yapabiliyor olmama şaşıyorum.

“Doğru söze ne denir,” diyor gülerek.

Kiliseye girerken tutuyorum nefesimi, Dan kilisenin mihrabında duruyor. Yirmili yaşlarda sürekli aklımdan geçirdiğim bir sahne bu (Filmlerdeki düğünlerin romantik sahnesi).

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Açıkcası, bir şeyler hissediyorum. Sonuçta Dan evleniyor ve ben taş değilim ama salya sümük ağlayacak ya da ona hançer saplamayı isteyecek kadar kötü hissetmiyorum kendimi.

Yanımdaki adama dönüp elini tutuyorum, tam bir kâbusa dönebilecek bir günde yanımda olduğu için minnettarım ona. Kendimi iyi hissediyorum, birkaç ay önceki çaresiz kızıdan eser yok artık. Hayatım birçok açıdan olumlu yönde değişti.

Tören başladığında Natalia ve Carly'yi uçuk pembe nedime elbiseleri içinde koridorda yürürken görüyor, göz kırpyorum onlara. Güzel gelin Lexie'ye de mutlulukla içimi çekerek bakıyorum, uzun bir kuyruğu olan, bel kısmı boncuklarla süslenmiş, bembeyaz gelinliğiyle adeta bir meleğe benziyor, babasıyla birlikte yürüyorlar koridorda. Rahibin konuşması bitince, gelin ve damat birbirini öperken coşkuyla alkışlıyoruz.

Hiç bırakmıyor elimi.

*

Tören bitince dışarı çıkıp konuklar kiliseden çıkana kadar bir meşe ağacının altında bekliyoruz. Herkes Bay ve Bayan Tipper'a iyi dileklerini iletmekle meşgul. Henüz onları kutlayacak fırsat bulamadım ama nasıl olsa zamanımız var, aceleye gerek yok.

"Ayağım takıldı, gördün mü?" diyor Carly, eteklerini tutarak yanımıza geliyor. Bu hareketi, beyaz bacaklarını ve gümüş rengi topuklu ayakkabılarını ortaya çıkarıyor.

“Hayır, ne zaman?” diye soruyorum.

“Selam Brett,” diyor oflayarak, eteğini bırakıp sarılıyor ona, sonra anlatmaya devam ediyor. “Tam oturmadan önce. Lanet olası ayağım takılıverdi. Josh ve Alastair de bunu gördüler ve tören boyunca bana gülüp durdular.”

“Ah canım,” diyorum, biliyorum kendini kötü hissettiğini.

“Biz hiçbir şey görmedik,” diyor Gerçek Brett, göz kırparak.

“Sen hâlâ orada mısın?” diye soruyor Natalia, gelip belime sarılıyor ve başını omzuma yaslıyor.

“Yerin dibine battım” diye fısıldıyor.

“Bundan daha komik bir şey görmedim,” diyor kahkaha atarak Alastair. Josh’la birlikte geliyorlar yanımıza.

“Yüzündeki ifade komikti. Korkudan ölecektin az kalsın,” diyor Josh, onun o yüz ifadesini taklit ederken bir yandan da kahkahayla gülüyor.

“Kes şunu,” diye homurdanıyor Carly.

“Çok klas bir hareketti,” diyor Alastair gülümseyerek. “Umarım video kaydetmiştir o anı.”

“Eğer susmazsanız ağlamaya başlayacağım şimdi,” diyor dudaklarını bükerek, ha ağladı, ha ağlayacak.

“Kulak asma sen onlara,” diyorum, onu ve Natalia’yı çekip sarılıyorum ikisine de.

“Ben fark etmedim bile,” diye fısıldıyor Natalia, kolunu onun omzuna atarken.

“Brett!” diye sesleniyor birisi, kalabalığın içinden bulunduğumuz tarafa doğru.

“Ned!” diyor o da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kollarını açıyor ve uzun zamandır görmediği arkadaşına doğru gidip sımsıcak sarılıyor. “Uzun zaman oldu!”

“Çok uzun, dostum,” diyor Ned, Alastair’in neredeyse kop-

yası. Sadece o meşhur topuzu ve dövmeleri yok. Alastair'ın Doğu Londralı tarafı hariç bütün özelliklerini almış, sadece daha bir iş adamı kılıklı.

Ned'le otelde karşılaştık ve Brett'i tekrar göreceği için çok heyecanlandı. Brett'in irtibatı kaybettikleri için üzüldüğünü bildiğimden ikisini bir arada gördüğüme çok seviniyorum.

"Dan ve Lexie sizleri fotoğraf çektirmek için bekliyorlar," diyor genç bir hanım, büyük ihtimalle fotoğrafçının yardımcısı kendisi. Diğerleri daha önce fotoğraf çektirdikleri için onu tanıyor gibiler.

"Tamam," diyor Josh. "Kim gelsin?"

"Leicester Fatihleri" grubundan herkes?"

"Ah," diyorum. "Siz gidin, düğündesiniz sonuçta."

"Saçmalama," diyor Natalia, kolumdan çekiyor beni, söylediğime aldırmadan.

"Belki de bensiz fotoğraf çektirmek istiyorlardır," diyorum, hâlâ Ned'in yanında olan Gerçek Brett'e bakarak.

"Bir sürü çektirecekler zaten," diye fısıldıyor. "Bunu bizimle çektirmek istiyorlar."

Kilisenin yan tarafına geçiyoruz. Dan ve Lexie çift olarak son fotoğraflarını çektiriyorlar. O kadar sevgi dolu ve mutlu görünüyorlar ki onların sevincine ortak olmamak elde değil.

Kahkahalar atıp taşkınlık yapıyoruz.

"Tebrikler," diyerek Lexie'ye sarılıyor, Dan'i yanağından öpüyorum.

"Çok teşekkürler," diyor Dan, her zamankinden daha parlak gülümsüyor.

"Evlendiğimize inanamıyorum!" diye bağıyor Lexie, olduğu yerde zıplayarak.

"Vallahi biz de!" diye takılıyor Alastair, güldürüyor hepimizi.

"Gelin ve damadın yanında toplanalım lütfen," diyor fotoğrafçı, makinesini yüzüne yaklaştırırken.

Dediğini yapıyoruz. Josh ve Carly, Dan'ın yanında sarılıyorlar birbirlerine, diğerlerimiz de gelinin yanında durup kameraya bakıp gülümsüyoruz.

"Şahane. şimdi de birbirinize dönüp gülümser misiniz?"

Şaşkınlık içinde birbirimize bakıyoruz, pek de doğal olmayan bir şey yapmamız istendiği için.

"Komik bir şey düşünün," diyor.

"Bakin, Lanet Olası Uçan Dansçılar burada," diyor Alastair, konukların olduğu tarafı işaret ederek.

Dehşet içinde, yüzümüz asılarak o tarafa bakıyoruz.

"Hah?" diyor Carly.

"Nerede?" diye soruyor Lexie.

"Onlar davetli mi ki?" diyor Natalia.

"Kovarım ben bunları," diyor Dan, kaşları çatık.

"Pislikler," diyor Josh.

Hiçbir şey görmüyoruz.

Alastair kahkahayla gülmeye başlayınca bizi makaraya aldığını anlıyoruz. Saflığımıza gülüyoruz kahkahalarla.

Gözümden yaşlar gelerek gülerken, deli dolu arkadaşlarıma bakıyor ve onları ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha anlıyorum. Dan ve Lexie'yi bile.

Gerçekten dünya sevgi üzerine dönüyor. Sevginin her türü, sadece romantik sevgi değil.

Oturma planını görünce rahatlıyorum çünkü bizim grubu bir araya koymuşlar (Gelin ve damadın yerine Ned ve eşi var). Tanımadığım birinin yanına oturup mutlu çifti nereden tanıyorsunuz gibi sorulara maruz kalmadığım için memnunum ("Eee, şey

ben eskiden Dan'le çıkıyordum da," gibi bir cevap nasıl bir tepki alırdı düşünsenize).

Şakalaşıp gülüşüyoruz, yine masalar arası yarışma yapıyoruz (Biz kazanıyoruz), içiyoruz, neşemiz keyfimiz bir hayli yerinde.

Şahane bir gün geçiriyorum.

Yaşadığım en güzel günlerden birisi.

Çok lezzetli yemekler yiyorum (Balık ve patates, tatlı olarak da çikolatalı kek) ve boğazıma kadar tok bir hâlde tuvaletin yolunu tutuyorum. Çıkınca, tentenin yanından geçerek ışıklandırılmış bahçede bir tur atıyorum, sonra güllerle süslenmiş bir banka oturuyorum.

Birkaç saniye oturup içimdeki huzurun tadını çıkarıyorum.

Çok geçmeden bana doğru gelen ayak sesleri duyuyorum. Tam geri dönmek için kalkmak üzereyken, gelenin Gerçek Brett olduğunu anlıyorum.

"Selam," diyor gülümseyerek, ceketini çıkartıp omuzlarıma atıyor.

"Sağ ol," diyorum içimi çekerek, yanıma oturduğunda, bedeninin sıcaklığını hissedebiliyorum.

"İyi misin?"

"İyiden de öte."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle," diyorum sevinçle, başımı omzuna yaslayıp gökyüzüne bakıyorum. "Söylesene, o gün beni ofiste gördüğünde ne düşünmüştün?"

"Ne mi? Kafam iyice karışmıştı, bir paralel evrene atıldığımı düşündüm," diyor gülerek, bacaklarını hareket ettiriyor.

"Belki de..."

"Belki birisi bana ikinci bir şans veriyordu."

"İkinci şans?" diyorum, ona doğru bakarak.

“Evet.” Duruyor. “Seninle.”

“Ah. Niye ikinci bir şansa ihtiyaç duyarsın ki?” diye soruyorum, çekinerek.

“Çünkü gençlik yıllarımızda hislerime göre hareket edemeyecek kadar çekingendim.”

“Nasıl yani?” diye soruyorum, çok şaşırtıyor beni verdiği cevap.

“Kendine sor bunu,” diyor gülerek, çenemi okşuyor bir yandan. “Alastair’in sana anlatmamasına şaşırdım.”

“Neyi anlatacaktı ki?”

“Çünkü Ned’e sorduruyordum çıktığın biri var mı diye. Hep bunu konuşuyorduk.”

“Siz?”

Evet, anlamında başını sallıyor, alt dudağını ısırtıyor.

“Dan ve seni öğrenince, anladım ki yapacak bir şey yok. Ned’le bile pek görüşmedim sonra.”

“Neden?” diye soruyorum, aniden ortadan yok olduğunu ve Ned’in toplantılara yalnız geldiğini hatırlıyorum.

Omuzlarını silkiliyor, o an yüzü kızarıyor. “Sorunun cevabına gelince, o gün seni ilk gördüğümde, hâlâ hafızamda yaşattığım şekilde kalıp kalmadığını merak ettim. Zihnimde seni hayali bir tanrıça gibi sakladım yıllarca.”

“Kahretsin,” sözü çıkıyor ağızımdan. “Öyle kalma şansım yoktu ki.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Bu hiç de doğru değil.”

“Sus,” diyorum, koluna şakayla hafifçe vuruyorum, böyle saçma saçma konuşup yüzümü kızarttığı ve beni mest ettiği için. “Sanki hayali versiyonuma göre yaşayabilirmişim gibi.”

Donakalıyorum o an.

Neredeyse küçük dilimi yutacağım şaşkınlıktan.

Ben geceleri onu rüyalarımnda görürken, o ise gündüzleri beni hayal ediyormuş.

“Birbirimizin hayatına yeniden girmemiz boşuna değilmiş, değil mi?” diyor. “Daha en başından olması gereken oldu.”

Aklıma Hayali Brett’le yaptığımız yürüyüş geliyor, tam olarak bu sözleri söylemişti.

Artık rüyaların çok güçlü olgular olduğu konusunda en ufak bir kuşku kalmadı.

İster beynimizin pisliklerden arınma yöntemi olduklarına inanalım, ister yoğun günlük hayatımız içinde beynimizin devre dışı kalıp hayal gücümüzü özgür bırakması olduğunu varsayalım, ya da geleceğin habercisi olduklarını düşünelim, rüyalarımızın yaşamımız üzerindeki etkisi büyük. Bazen belli belirsiz bazen de güçlü değişikliklere yol açıyorlar. Yepyeni düşünce ve duygularla uyanmamızı sağlıyorlar.

Bazen aydınlatmaya ihtiyaç duyduğumuz karanlıktan korkutarak kaçırıyorlar bizi, bazen de ışığa doğru itekliyorlar.

İçimizdeki engelleri kaldırırsak neleri başarabileceğimizi gösteriyorlar bize ama onlardan ne alacağımız bize bağlı. İster görmezden geliriz, istersek de harekete geçeriz.

Aylarca rüyalarımna giren bu yakışıklı, eğlenceli, tam bir erkek olan mükemmel adam şimdi tam yanımda duruyor ve ben artık harekete geçmeye karar veriyorum.

Uzanıp sarılıyorum ona, bir söz daha etmesine izin vermeden dudaklarımı dudaklarıyla birleştiriyorum.

TEŞEKKÜRLER

Aşağıda söz ettiğim müthiş ekibe teşekkürlerimle...

Hannah Ferguson – seni her daim ilk sıraya koymamım bir sebebi var, çünkü sen kendimden şüphe edip çılgına döndüğümde e-posta gönderdiğim kişisin. İnanılmaz derecede kibar ve düşüncelisin ve bana cesaret veriyorsun ki bundan daha iyi bir temsilci düşünemezdim. Bana inandığın için teşekkür ederim!

The Marsh Agency ve Hardman&Swainson'daki herkese, her şeyi kolaylaştırdığınız ve yüz yüze tanışmamış olsak bile benimle kitaplarım hakkında konuştuğunuz için...

Penguin ekibine! Maxine Hitchcox, Kimberley Atkins, Celine Kelly (şu anda ofiste olmamana rağmen seni de ekipten sayıyorum), Katie Sheldrake, Hattie Rumfoord (Ekibe hoş geldin), Beatrix McIntyre, Fiona Brown, tüm satış ekibi ve Penguin binasında karşılaştığımızda bana iyi davranan herkese...

Twitter, Facebook, YouTube ve Tumblr'da bana mesajla güzel şeyler gönderen herkese – umarım o sözlerin beni ne kadar heyecanlandırıldığını ve teşvik ettiğini biliyorsunuzdur!

Harika arkadaşlarıma – sizinle uzun zamandır vakit geçiremiyorum çünkü bu kitabı yazmakla meşguldüm. Artık pasta yemeye gidebilir miyiz lütfen?

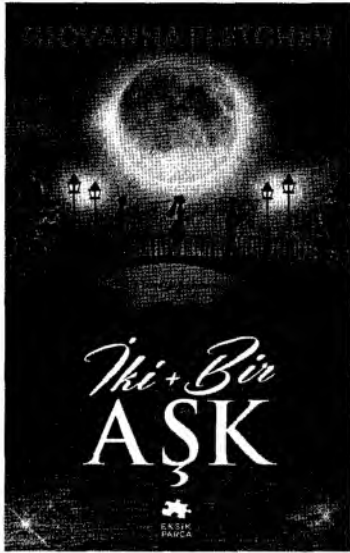
Şahane aileme – annem, babam, Giorgie, Mario, Debbie B, Chickpea, Bob ve Carrie! Hepiniz muhteşemsiniz ve sizi çok seviyorum. Bu kadar anlayışlı ve sadık olduğunuz ve evime gelirken her daim yemek getirdiğiniz için teşekkürler...

Debbie Fletcher – sen Buzz’a göz kulak olmasaydın bu kitap asla olmazdı. Torununa verdiği sevgi için sana teşekkür ederim. Onun, Bob ve senle ne kadar eğlendiğini düşünmek içimdeki suçluluk duygusunu bir nebze de olsa hafifletiyor.

Tom ve Buzz, siz benim dünyamsınız ve hayalini kurduğum her şeysiniz. Size olan aşkımın sınırı yok. Sevgimiz ve neşemiz yıllarca sürsün!

YAZARIN EKSİK PARÇA YAYINLARI'NDAN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI

İKİ + BİR AŞK GIOVANNA FLETCHER

Sizi ilk sayfasından itibaren kendine bağlayacak; aşk, güven ve arkadaşlık üzerine sürükleyici ve içten bir roman.

Güzelce süslenmiş bu yerde koridorun sonunda beni bekleyen bir damat ve en yakın arkadaşım var. Meraklı kalabalık ise

ağzımdan çıkacak tek kelimeyi bekliyor. Beni bekleyen bu iki adama yaklaştıkça beynimdeki sesler daha da yükseliyor: Gerçekten doğru olanı mı seçtim? Aşk mı mantık mı? Teyzemin elbisesinin rengi de ne öyle? Aman neyse!

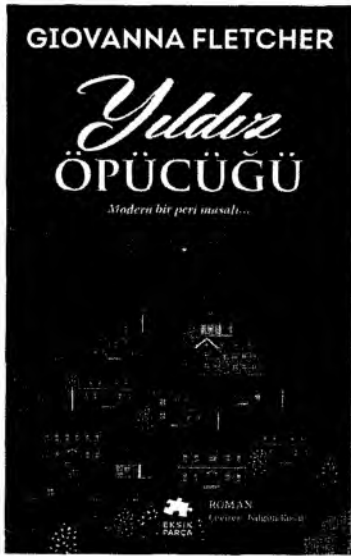
Hayır, öyle bakmayın. Bunlar cevabını kolayca vereceğim sorular değil. Rob ve Ben, dokuz yaşımdan beri en iyi arkadaşlarım. İlk fotoğraf makinemle, onların fotoğrafını çektim. Hayranı olduğum Paris'e ilk defa onlarla gittim. Üniversitede bile aynı okuldaydık. O zamanlar seçme zorunluluğum yoktu, çünkü biz tripodduk, farklı yönlere baksak da sarsılmaz bir bağımız vardı. Fakat şimdi, damadın yanına vardığımda dilimden dökülenlerin aramızdaki bu güçlü bağ birkaç yerinden zedeleyecek olması beni gerçekten endişelendiriyor.

Tekrar tekrar aynı soruyla yüzleşiyorum: Âşık olduğum adamla mı yoksa yıllardır beni sevmekten vazgeçmeyen adamla mı evlenmeliyim?

YAZARIN EKSİK PARÇA YAYINLARI'NDAN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI

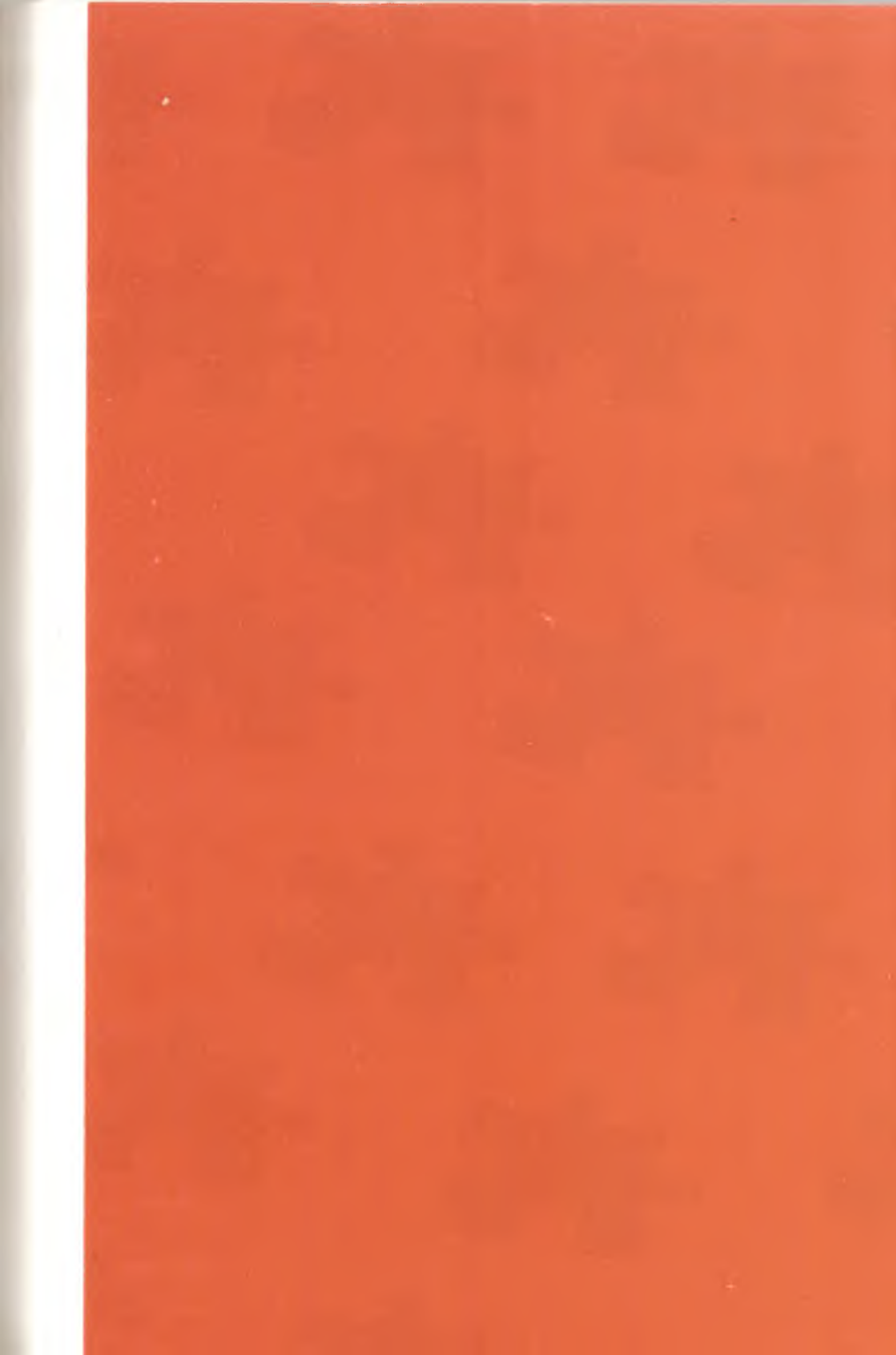
YILDIZ ÖPÜCÜĞÜ

GIOVANNA FLETCHER

Mizah ve zekâyla örülmüş Yıldız Öpücüğü, hayat ve aşk üzerine şansını denemekten kaçınmayanların sıcak hikâyesi.

Gözlerini kapat ve İngiltere'nin uzak bir kasabasında dört bir yanı kekler ve türlü ikramlıklarla çevrili olan bir kafede çalıştığını hayal et. Şimdi, dönemin en ünlü aktörlerinden birinin ünlü bir aşk romanının filmini çekmek üzere kasabana geldiğini ve çay içmek için o kafeye uğradığını düşün. Unutma o, senin en sevdiğin roman.

Giovanna Fletcher

Yazar, oyuncu, konuşmacı ve televizyoncu Giovanna Fletcher, İtalyan bir babayla İngiliz bir annenin kızı olarak 1985 yılında İngiltere, Essex'de dünyaya geldi. Genç yaşlarında oyunculuk eğitimi almaya başlayan yazarın ilk romanı *Yıldız Öpücüğü (Billy and Me)* 2013 yılında yayımlandı. İlk kitabıyla başarıyı yakalayan yazarın 2014'te yayımlanan ikinci kitabı *İki+Bir Aşk (You are the One that I Want)* da çok satanlar arasında yer aldı. Çeşitli televizyon dizilerinde de rol alan Fletcher'in video blogları youtube'da yayımlanmaktadır. 2012 yılından beri müzisyen Tom Fletcher ile evli olan Giovanna, iki erkek çocuk annesidir.

GIOVANNA FLETCHER

Rüyalar

GERÇEK OLSA

Rüyalar Gerçek Olsa, rastlantılara inanmayan ve düşlerin gücüne inananların cesur öyküsü...

İster beynimizin pisliklerden arınma yöntemi olduklarına inanalım, ister yoğun günlük hayatımızın içinde beynimizin devre dışı kalıp hayal gücümüzü özgür bırakması olduğunu varsayalım ya da geleceğin habercisi olduklarını düşünelim, rüyalarımızın yaşamımız üzerindeki etkisi büyük. Bazen belli belirsiz, bazen de güçlü değişikliklere yol açıyorlar. Yepyeni düşünce ve duygularla uyanmamızı sağlıyorlar. Bazen aydınlatmaya ihtiyaç duyduğumuz karanlıktan korkutarak kaçırıyorlar bizi, bazen de ışığa doğru itekliyorlar. İçimizdeki engelleri kaldırırsak neleri başarabileceğimizi gösteriyorlar bize ama onlardan ne alacağımız bize bağlı.

İster görmezden geliriz, istersek de harekete geçeriz.

/eksikparcayayinlari

/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

ISBN: 978-605-9442-76-3

9 786059 442763 >

www.ucuzlukvadisi.com